

VÄGLEDNING FÖR FÖRSAMLINGEN

I

Ellen G. White

Kapitel 1

Tro på Gud

När vi var i Battle Creek i Michigan den 5 maj 1855, märkte jag att det saknades tro både bland Guds tjänare och församlingens medlemmar. De blev alltför lätt missmodiga, hade alltför lätt att tvivla på Gud och var alltför villiga att tro, att de hade det svårt och att Gud hade övergett dem. Jag såg att detta var grymt. Gud älskade dem så mycket att han var villig att ge sin älskade Son att dö för dem, och hela himmelen var intresserad av deras frälsning. Trots allt som hade blivit gjort för dem, fann de det svårt att tro och lita på en så god och vänlig Fader. Han har sagt att han är mer villig att ge helig Ande till dem som ber om det, än jordiska föräldrar är villiga att ge goda gåvor till sina barn. Jag såg att Guds tjänare och församlingens medlemmar hade alltför lätt att bli missmodiga. När de bad till sin Fader i himmelen om sådant som de trodde de behövde, och de inte omedelbart fick vad de bett om, tvivlade de, modet försvann och de började klaga och kritisera. Detta såg jag att Gud ogillade.

Varje helgad människa som kommer till Gud i uppriktighet, och framför sin ärliga bön till honom i tro, får sin bön besvarad. Men ge inte upp tron på Guds löften, även om du inte skulle se ett omedelbart svar på dina böner. Var inte rädd för att lita på Gud. Förlita dig på hans säkra löfte: "Bedjen, och I skolen få." (Joh. 16: 24.) Gud är alltför vis för att handla fel, och alltför god för att undanhålla sina heliga något gott om de vandrar på rättfärdighetens väg. Människor är ofullkomliga, och även om bönen stiger upp ur ett ärligt hjärta, så ber de inte alltid om 'sådant som är det bästa för dem själva, eller om sådant som kommer att förhärlika Gud. När det är så, kommer vår gode och vise Fader som hör våra böner, att svara ibland omedelbart - men han ger oss sådant som är för vårt bästa och som kan förhärlika honom. Han ger oss välsignelser. Om vi kunde förstå hans planer, skulle vi klart se att han vet vad som är bäst för os, och ser till att våra böner blir besvarade. I stället för sådant vi bett om som skulle ha kunnat skada oss, ger Gud oss välsignelser till vårt bästa.

Jag såg att om vi inte tycker oss få omedelbart svar på våra böner, skall vi ändå hålla Ut i tro och inte ge efter för otro, ty det kommer att skilja oss från Gud. Om vår tro sviktar, kan vi inte få något från honom. Vår tillit till Gud skulle vara stark. När vi bäst behöver något, kommer välsignelsen att falla över oss likt en regnskur.

När Guds tjänare ber om hans Ande och välsignelse, kommer svaret ibland omedelbart, men inte alltid. Ge inte upp vid sådana tillfällen, utan håll i tro fast vid löftet tills det uppfylls. Lita fullständigt på Gud, och den begärda välsignelsen kommer ofta när du bäst behöver den. Helt oväntat får du hjälp från Gud när du framställer sanningen för icke-troende, så att du med kraft och klarhet kan frambära hans ord.

Detta framställdes för mig vara likadant som när barn ber om någon förmån av sina jordiska föräldrar, vilka älskar dem. De kan be om sådant som föräldrarna vet kan bli till skada. Föräldrarna ger då sådant som kommer att bli till barnens bästa och som är hälsosamt för dem, i stället för det som de längtade efter. Jag såg att varje bön som i tro uppsändes till Gud från ett ärligt hjärta både hörs och besvaras. Den som har bett kommer att få välsignelsen när han bäst behöver den, och oftast överstiger svaret alla förväntningar. Inte en enda helgad människas bön har gått förlorad, om den har framburits ur ett trosfriskt och ärligt hjärta.

Kapitel 2

Bered dig att möta Herren

Jag såg at vi inte skulle tro att Herrens ankomst skulle dröja. Ängeln sade: ”Förbered er, förbered er för det som skal komma över jorden. Låt er tro visa sig i handling.” Jag såg att den troendes sinne måste vara fäst vid Gud, och att hans inflytande måste väga tungt på Guds och sannings sida. Vi kan inte ära Herren när vi är vårdslösa och likgiltiga. Vi kan inte förhäriliga honom när vi är modfällda. Vi måste med iver försäkra oss om vår egen frälsning och hjälpa andra. Detta är det viktigaste och allt därutöver skulle komma i andra hand.

Jag fick se himmelens härlighet. Jag hörde änglarna sjunga sin hänryckta sång i det att de prisade, ärade och förhäriligade Jesus. Jag började då förstå något av Guds Sons underbara kärlek. Han lämnade all den härlighet och ära som var hans i himmeln och var så intresserad av vår frälsning, at han med tålmod och ödmjukhet bar all den förnedring som människor utsatte honom för. Han blev plågad, slagen och illa misshandlad. Han hängdes upp på Golgata kors och led den smärtsammaste död som kunde tänkas, för att frälsa oss från döden, så att vi genom hans utgjutna blod skulle bli renade från synden. Allt detta för att vi skulle få uppstå till ett liv med honom i de boningar han berett för oss, för att vi skulle få glädjas i himmelens ljus och härlighet samt få höra änglarna sjunga och stämma in i deras sång.

Jag såg att hela himmelen är intresserad av vår frälsning. Hur skulle vi då kunna vara likgiltiga? Skall vi vara obetänksamma som om det inte betydde något om vi blir frälsta eller inte? Skall vi ringakta det offer som har gjort för oss? Många har gjort så. De har inte tagit vara på den nåd som erbjudits dem, och därför ser Gud med ogillande på dem. Det går inte att i längden bedröva Guds Ande. Han kommer att lämna dem som fortsätter att göra det. När Gud gjort allt som kan göras för att frälsa människorna, och de ändå i handling visar att de ringaktar den nåd Jesus erbjuder, kommer döden att bli deras lott - och den blir dyrköpt. Det blir en förskräcklig död, ty de kommer att få känna den ångest Kristus fick uppleva på korset, när han köpte åt dem den försoning som de har förkastat. De kommer då att förstå vad de har förlorat - evigt liv och odödlighetens boningar. Det stora offer som har gjort för att frälsa människor visar deras värde. När en människa en gång har gått förlorad, så är det för evigt och oåterkalleligt.

Ängeln med vågen i sin hand

Jag har set en ängel med en våg i sin hand. Han vägde Guds folks tankar och intressen - i synnerhet de ungas. I den ena skålen hade lagts de tankar och intressen som var riktade på det jordiska. I den ena vågskålen såg jag världsliga böcker, tankar på kläder och utseende, fåfänga, stolthet osv. O, vilket allvarligt ögonblick när Guds änglar väger alla bekännande troendes tankar - de som gör anspråk på att ha dött bort från världen och nu lever för Gud. Vågskålen som var fylld med jordiska, tankar, stolthet och högfärd sjönk snabbt ned, trots att vikt efter vikt togs bort. Den skål i vilken de på himmelen inriktade tankarna låg, gick snabbt upp när den andra sjönk ned. O, hur lätta var de inte! Jag kan beskriva vad jag såg, men jag kan aldrig återge det allvarliga och levande intryck som blev kvar i mitt sinne, när jag betraktade ängeln som vägde Guds folks tankar. Ängeln sade: "Kan sådana komma in i himmelen? Nej, och åter nej, det går aldrig! Säg dem att det hopp de har är fåfängt. Om de inte snabbt ångrar sig och tar emot verklig frälsning gåt de förlorade."

Ett sken av gudsfruktan frälsar ingen. Alla måste ha en djup och levande erfarenhet. Endast det kan frälsa dem under prövningens tid. Då kommer det att visa sig hurudant deras verk är. Om det är guld, silver eller dyrbara stenar, kommer han att "dölja dem i sin hydda på olyckans dag". Men om deras livsverk är trä, hö eller strå, kan ingenting skydda dem från Guds brinnande vrede.

De unga, såväl som de äldre, kommer att bli tvungna att ge skäl för sitt hopp. Men människosinnet, avsett av Gud att användas för det goda, utformat för att fullkomligt tjäna honom, har använts på olämpligt sätt, i stället för att ägna sig åt eviga och förblivande intressen. De människor som lämnats utan ledning, har lika stora förutsättningar att förstå sanningen, när de studerar Guds ord, om varför vi skulle fira sabbaten och finna grunden för det kristna hoppet, som de förstår vad de läser då de studerar skönhetsvård, etikett, mode etc. De som ägnar sig åt olämpliga berättelser och fåfängt tal, föder sin föreställningsvärld med sådant, under det att Gudsordets skönhet totalt förmörkas för dem. Sinnet leds direkt bort från Gud. Intresset för hans dyrbara ord har ödelagts.

Kapitel 3

Vår lärobok

En bok har getts oss för att leda våra steg förbi svårigheterna, genom mörkret i denna världen, till himmelen. Den berättar hur vi kan undkomma Guds vrede. Den berättar vidare om Kristi lidanden för oss, det stora offer som gjorts för att vi skall kunna bli frälsta och få glädjas i Guds närvaro för alltid. Om någon till sist inte lyckas nå målet, efter att ha hört sanningen förkunnas, 'såsom det skett i detta land (USA), är ,det deras fel och de kommer att vara utan ursäkt. Guds ord omtalar hur vi kan bli fullkomliga kristna och undgå de sju sista plågorna. Men de hade inte så mycket intresse, att de sökte finna svaret. De intresserade sig för andra ting. De hyllade avgudar och ringaktade och försummade Guds heliga ord. Många bekännande kristna har inte tagit Gud på allvar och när hans heliga Ord kommer att döma dem på den yttersta dagen, kommer sådana att visa sig vara ovärdiga. Det Ord som de har försummat till förmån för olämpliga berättelseböcker, dömer nu deras liv. Där finns förebilden. Människornas motiv, ord, gärningar och det sätt varpå de använt sin tid, jämförs nu med Guds skrivna ord. Om någon inte når upp till förebilden, avgörs deras öde för alltid.

Kapitel 4

Vårt enda föredöme

Jag såg att många måttstock har hämtats från den egna omgivningen och att de jämför sina egna liv med andras. Så bör det inte vara! Ingen utom Kristus kan vara vårt föredöme. Han är vår enda förebild och vi Hr gärna överträffa varandra i att efterlikna honom. Vi är antingen Kristi medarbetare eller fiendens. Antingen församlar vi med honom eller förskingrar. Vi är antingen avgjorda, helhjärtade kristna eller inga alls. Kristus säger: ”Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum, och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun.” (Upp. 3: 15, 16.)

Jag såg att många ännu knappast vet vad självförnekelse eller offer är, eller vad det är att lida för sanningens sak. Men ingen kommer in i himmelen som inte gjort ett offer. En själv förnekelsens och offervillighetens ande måste fostras. En del har inte offrat sig själva, sina egna kroppar, på Guds altare. De frossar i ett obehärskat temperament, följer de egna böjelserna och sysslar med sina egna intressen trots Guds verks behov. De som är villiga att göra varje offer för att få del av det eviga livet, kommer att få det. Det eviga livet är värt varje offer. Det är värt att korsfästa det egna jaget och varje avgud för dettas skull. Den härlighet, ”som väger översvinnligen tungt och varar i evighet”, överskuggar allt annat och går före varje jordisk tillfredsställelse.

Kapitel 5

Föräldraansvar

Jag såg att ett stort ansvar vilar på föräldrarna. De får inte ledas av sina barn, utan de måste i stället leda dem. Jag hänvisades till Abraham. Han var trogen i sitt hus. Han befalldes sitt husfolk att följa honom, och Gud kom ihåg det.

Jag blev också påmind om det som berättas om Eli. Han lät sina barn göra vad de ville och därför blev de ogudaktiga och sedeslösa, ty genom 'sin ogudaktighet ledde de Israel bort från Gud. När Gud hade uppenbarat för Samuel deras synder, och den tunga förbannelse som skulle följa därför att Eli inte höll tillbaka sina barn, sade han att inget offer någonsin kunde rena dem från deras synd. När Samuel omtalade vad Gud hade uppenbarat för honom, fogade Eli sig i det med följande ord: "Han är Herren; han gör vad honom täckes." (1 Sam. 3: 18.) Guds förbannelse följde snart. Dessa ogudaktiga präster dödades tillsammans med trettio tusen av folket, och Guds ark togs av Israels fiender. När Eli hörde att Herrens ark hade tagits, föll han baklänges och dog. Jag såg att om Gud var så noga med att ta itu med sådana ting i det flydda, kommer han inte att vara mindre noga i dessa yttersta dagar.

Föräldrar måste leda sina barn, tillrättavisa deras böjelser och ha dem under sin kontroll, annars kommer Gud förvisso att förgöra barnen "på sin vredes dag". Föräldrar som inte haft omsorg om sina barn kommer inte att vara utan skuld. I synnerhet skulle Guds tjänare leda sina familjer och ha dem under sin kontroll. Jag såg att de inte är redo att döma och besluta i församlingens angelägenheter, om de inte väl kan leda sitt eget hus. De måste först ha ordning i sitt eget hem, sedan kan deras omdöme och inflytande betyda något i församlingen. Jag såg att orsaken till att syner getts så sparsamt på senare tid, är att de inte har uppskattats av församlingen. Församlingen har nästan förlorat sin andlighet och tro, och de för' maningar och varningar som getts har knappast haft någon effekt på dem. Många av dem som bekänt sig ha tro på dem har inte aktat på dem.

En del har slagit in på en olämplig väg, när de har talat med icke-troende, vilka begärt bevis för tron. I stället för att gå till Bibeln, för att där ge bevisen för sin övertygelse, har de läst upp något från Vittnesbörden. Jag såg att det sättet inte var det riktiga, ty det har gjort att många icke-troende fått fördomar mot sanningen.

Uppenbarelserna kan inte ha någon tyngd för dem som inte sett dem och inte vet något om dess anda. Man borde inte hänvisa till dem i sådana sammanhang.

Kapitel 6

Skall jag ta vara på min broder?

Den 20 november 1855 när jag var i bön, kom helt plötsligt Herrens Ande med stor kraft över mig och jag fördes bort i en syn.

Jag såg att Herrens Ande efter hand hade försvunnit från församlingen. Herrens tjänare hade litat för mycket på argumentens styrka, och inte haft den fasta tillit till Gud som de borde ha. Jag såg att enbart sanningens argument inte kommer att få människor att ta ställning för sanningen och Guds sista församling, ty sanningen är inte populär. Guds tjänare måste ha sanningen i sina liv. Ängeln sade: ”De måste få den levande från Gud, bära den i sitt bröst och sprida den med hela sin själs värme och allvar till dem som lyssnar.” Några få som är samvetsgranna, är redo att fatta sitt beslut utifrån övertygande argument, men det är omöjligt att påverka många med endast ’sanningens teori. Det måste till en himmelsk kraft som åtföljer sanningen - ett levande vittnesbörd som påverkar dem.

Jag såg att fienden är strängt upptagen med att förgöra människors andliga liv. Självpupphöjelse har kommit in i våra led, men det måste i stället bli mer ödmjukhet. Många av förkunnarna har gett efter för en anda av oberoende. Denna måste läggas bort och Guds tjänare komma närmare varandra. Det har varit för mycket av den anda som frågar: ”Skall jag ta vara på min broder?” (1 Mos. 4: 9.) Ängeln sade: ”Ja, du skall ta vara på din broder. Du skall ha ett vakande öga över din broder, vara intresserad av hans välfärd, hysa en vänlig och älskvärd anda för honom. Kom närmare varandra! Kom närmare varandra!” Guds avsikt var att människan skulle vara ’ärlig och öppenhjärtad, utan förställning, men saktmodig och ödmjuk i all enkelhet. Det är himmelens princip. Gud bestämde att det skulle vara så. Men fattiga, svaga människor har funnit på något helt annorlunda - att följa sin egen väg, och noggrant ägna sig h sina egna själviska intressen.

Jag frågade ängeln varför enkelheten hade försvunnit från församlingen, och stolthet och självpupphöjelse hade kommit in. Jag såg att vi här finner orsaken till varför vi nästan har blivit överlämnade i fiendens händer. Ängeln sade: ”Se efter, och ni skall upptäcka att denna inställning är den förhärskande: ’Skall jag ta vara på min broder?’”

Återigen sade ängeln: ”Du skall ta vara på din broder. Din bekännelse, din tro, kräver av dig att försaka dig själv och offra dig själv h Gud, annars kommer du att vara ovärdig det eviga livet. Genom svår ångest, lidande och Guds älskade Sons blod betalades ett högt pris för att du skulle få evigt liv.”

Bundna av jordiska ägodelar

Jag såg att många människor på olika platser, både i öst och väst, köpte den ena lantgården efter den andra, lade tomt till tomt och hus till hus och tog Guds verk som förevändning i det att de sade att de gjorde det för att stödja saken. Tvärtom binder de sig så att de inte kan bli till någon nytta för Guds verk.

En del köper ett stycke mark och arbetar med all sin kraft för att kunna betala sin skuld. De är så upptagna att de inte har någon tid över för att bedja, tjäna Gud och växa till, genom att få kraft från honom att övervinna sina frestelser. De är nedtyngda av skulder, och när Guds verk behöver medel, kan de inte vara med, ty de måste först bli skuldfria. Men när de väl är skuldfria är de längre fån möjligheterna att hjälpa, ty då kastar de sig in i en ny egendomsaffär och skaffar sig mera ägodelar. De smickrar sig själva med att denna väg är rätt, eftersom de tänker använda vinsten för Guds verk. I verkligheten tigger de upp skatter här på jorden. De älskar sanningen med sin mun, men inte i handling. De älskar Guds verk just så mycket som deras gärningar visar. De älskar världen mer och mer, och Guds sak mindre och mindre. Dragningen till världen blir stärkare och starkare, under det att himmelens dragningskraft blir mindre och mindre. Deras hjärtan är knutna till deras skatter. Genom sitt exempel säger de till sin omgivning att de räknar med att stanna här, och att denna värld är deras hem. Ängeln sade: ”Du skall ta vara på din broder.”

Många har gett efter för lusten att använda sina pengar på ett onödigt sätt, endast för att tillfredsställa sina känslor, sin smak och sitt skönhetssinne. Just dessa pengar som förbrukas i onödan, behövdes i Guds verk. Guds tjänare behövde dem eftersom verket Mils tillbaka på grund av brist på medel. Ängeln sade: ”Deras tid att verka är snart förbi. Deras gärningar visar att själviskheten är deras avgud och till den offrar de.” Själviskheten måste tillfredsställas och deras känslor är: ”Skall jag ta vara på min broder?” Många har fått varning efter varning, men till ingen nytta. Själviskheten är det väsentligaste, och för detta måste allt annat böja sig.

Jag såg, att församlingen nästan hade förlorat offrandets och självförsakelsens anda. De sätter själviskheten och jagets intressen främst, och de gör för Guds verk vad de menar sig kunna utföra 'snarare än vad Gud menar att de kan utföra. Sådana offer, såg jag, är otillräckliga och kan inte accepteras av Gud. Alla borde vara intresserade av att göra det yttersta för att befrämja Guds verk. Jag såg att de som inte har någon egendom men har en frisk kropp, är ansvariga inför Gud för sin styrka. De skulle vara flitiga i sin gärning, ivriga tillsinnes. De skulle inte lämna hela bördan till dem som har ägodelar att göra alla offer. Jag såg att de kan offra och att det är deras plikt att göra lika mycket som de som har egendom. Men ofta förstår inte de som inga ägodelar har, att de kan förneka sig själva på många sätt genom att lägga ut mindre på sig själva för att tillfredsställa sin smak och sina böjelser. De upptäcker då var de kan spara för Guds verk och lägga upp skatter i himmelens förrådshus. Jag såg att det finns ljuvlighet och skönhet i sanningen, men om man tar bort Guds kraft blir den maktlös.

Kapitel 7

De två vägarna

Vid Battle Creek-konferensen den 27 maj 1856 fick jag i en syn se sådant, som angår församlingen i allmänhet. Guds majestät och härlighet visades mig. Ängeln sade: "Gud är fruktansvärd i sitt majestät, och ändå förstår ni det inte. Fruktansvärd i sin vrede, men ändå retar ni honom dagligen. 'Kämpen för att komma in genom den trånga dörren.' 'Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den.'" (Luk. 13: 24; Matt. 7: 13, 14.) Dessa vägar är tydligt angivna, åtskilda och går i motsatta riktningar. Den ena leder till evigt liv, den andra till evig död. Jag såg skillnaden mellan dessa vägar och de människor som färdas på dem. Vägarna är också helt olika, ty den ena är bred och jämn, medan den andra är smal och .ojämn. De grupper som färdas på dessa båda vägar är också helt olika till karaktär, i liv, i klädedräkt och i samtalsämnen.

De som färdas på den smala vägen talar om den glädje och lycka de kommer att få vid slutet av resan. Deras ansikten får ofta sorgsna, men ofta strålar de även av helig glädje. De klär sig inte som den andra gruppen som färdas på den breda vägen, inte heller talar och handlar de 'som andra gör. De har fått en mönsterbild. Smärtornas man, 'som var förtrogen med sjukhet, öppnade den vägen för dem och färdades själv den vägen. Hans efterföljare ser hans fotspår och blir tröstade och uppmuntrade. Han nådde målet och tryggheten. Så kan också de göra om de följer i hans fotspår.

Alla som färdas den breda vägen är upptagna med sig själva, hur de skall klä 'sig, hur de skall finna nöjen och förströelser. De ägnar sig åt munterhet och skämt och tänker inte på resans mål - på den säkra tillintetgörrelse de har framför sig vid färdens slut. Varje dag kommer de närmare detta mål, men som dårar rusar de åstad fortare och fortare. O, hur förskräckligt detta föreföll mig!

Jag såg att många som färdades på den breda vägen hade dessa ord skrivna på sig: "Död för världen. Alltings slut är nära. Var därför också ni redo." De liknade alla de oförståndiga runt omkring dem, utom det att de hade en skugga av sorg över sig, vilken jag kunde lägga märke till i deras anletsdrag. Deras samtalsämnen liknade de

lätsinnigas och tanklösas omkring dem, men då och då pekade de med stor tillfredsställelse på de valspråk de hade på sina kläder och uppmanade de övriga att skaffa likadana. De vandrade på, den breda vägen, men bekände sig tillhöra dem som vandrade den smala vägen. De övriga på den breda vägen utbrast: ”Det finns ingen skillnad på oss. Vi är lika i tal, i klädsel och i handling.”

En inte uppskattad välsignelse

Min uppmärksamhet riktades tillbaka till åren 1843-44. Då fanns det en helighetens anda som inte längre finns. Vad har hänt med Guds bekännande egendomsfolk? Jag upptäckte samhörighet med världen, ovillighet att lida för sanningens sak. Jag såg stor brist när det gällde att underordna sig Guds vilja. Min uppmärksamhet fördes ändå längre tillbaka till Israel efter det att de hade lämnat Egypten. Gud hade nådefullt fört dem ut från Egypten för att de skulle kunna tillbedja honom utan någon begränsning eller något hinder. Han gjorde stora under för dem. Han prövade dem genom att föra dem in i svåra förhållanden. Efter alla underbara gärningar för sitt folk, och efter alla befrielser ur farorna, klagade de ändå mot sin Gud. Trots allt gott som Gud hade gjort för dem i det att han så många gånger räddade dem från faror, klagade de när han lät någon prövning komma i deras väg. Deras uttryck var: ”Ack, att vi hade fått dö för Herrens hand i Egyptens land.” (2 Mos. 16: 3.) De längtade så efter Egyptens purjolök och vitlök.

Jag såg, att många som bekände sig tro på Guds budskap för denna tid tycker det är egendomligt att Israels barn klagade på resans besvärligheter, och att de, sedan de sett allt vad Gud hade gjort för dem, ändå var så otacksamma och glömde bort allt som de både varit med om. Ängeln sade: ”Ni har handlat sämre än de.” Jag såg att Gud har gett budskapet för vår tid så tydligt och klart till sina tjänare, att det inte kan motstås. När det förkunnas, kan de vara övertygade om seger. Sanningens motståndare kan inte bortförklara det oemotsägliga evangeliet. Ljuset har getts så klart, att Guds tjänare kan stå upp var som helst och låta sanningen klar och sammanhängande hemföra segern. Denna stora välsignelse har inte värdesatts och inte en gång uppskattats. Om några besvärligheter uppkommer, ser sig en del tillbaka och tänker att de har haft det mycket svårt. En del av Guds egna tjänare vet inte ens vad renande prövningar innebär. Många gånger skapar de svårigheter för sig, tänkta svårigheter. De har så lätt för att bli missmodiga, sårade och överkänsliga och skadar därigenom sig själva och inte minst Guds verk. Satan förstör svårigheterna och inger dem sådana tankar som, om de får bli

kvar, kommer att ödelägga deras inflytande och användbarhet.

En del har känt att de måste sluta i Guds verk och i stället arbeta med sina händer. Jag såg att om Gud skulle ta bort sin hand från dem, och de lämnades åt sjukdom och död, så skulle de börja förstå vad svårigheter verkligen är. Det är fruktansvärt att knota och klaga mot Gud. Det är så lätt att glömma bort att den väg de måste färdads är svår och besvärlig. Det är en korssets och självförnekelsens väg, där de inte kan förvänta att allt skall gå lätt och utan möda, som om de färdades på den breda vägen.

Jag såg att en del av Guds tjänare, även Ordets förkunnare, har så lätt att bli missmodiga och sårade. De tycker sig vara försummade och orättvist behandlade, när de inte är det. De tycker att de har en hård lott. De förstår inte hur de skulle känna sig om Guds uppehållande band skulle dras bort och de fick gå igenom verklig själsångest. De skulle då få uppleva sådant som är tio gånger värre än förut, när de var i Guds verk. Även om de då hade prövningar och bekymmer, så hade de dock Guds välbehag.

Det finns en del som verkar för Gud, och som inte vet när de verkligen har det lätt och bekymmersfritt. De har fått försaka så litet och känner så litet till vad verklig brist, slitsamt arbete ellersjälsbetungande bördor innebär, att de tror sig ha det, när de i verkligheten har det lätt och behagligt. När de är gynnade av Gud, och nästan är fria från själsångest, så förstår de det inte, utan de tror att de har stora prövningar. Jag såg att om inte sådana personer bar en självförsakelsens anda, och är beredda att arbeta med glädje utan att spara sig, kommer Gud inte att kunna använda dem. Han kommer inte att erkänna dem som sina självupppoffrande tjänare, utan kommer att finna sådana som är villiga att arbeta, inte ovilligt utan med iver, och som förstår när de har det lugnt och tryggt. Guds tjänare måste känna en själens börda i det att de under tårar ropar till Gud mellan förhuset och altaret: ”Herre, skona ditt folk.” (Joel 2: 17.)

En del av Guds tjänare bar gett sitt liv för att Gud skall få använda dem i sin tjänst intill dess att deras kroppar är nedbrutna och de är nästan utslitna av andligt arbete, omsorger, möda och försakelser. Andra har inte haft, och skulle inte vilja ta på sig, något ansvar. Ändå tycker just sådana att de har det svårt just därför att de aldrig bar erfarenhet vad svårigheter innebär. De har inte godtagit Kristi lidande och kommer inte heller att göra det så länge de visar så mycken svaghet och så litet mod, utan älskar bekvämlighet så mycket. Gud har visat mig, att det behövs en självrannsakan bland förkunnarna, så att de tröga, långsamma och självupptagna skulle rensas bort, och kvar

skulle endast finnas en ren, trogen och självupppoffrande skara. En som inte söker finna ut hur de skall få det bra utan som arbetar troget med Ordets förkunnelse, villiga att lida och uthärda "lit för Kristi skull, och för att rädda dem för vilka Kristus dog. Må dessa arbetare känna ett ve över sig om de inte predikar evangeliet, men alla känner inte så.

Predikanthustrur

Jag såg predikanternas hustrur. En del hjälper inte sina män och ändå påstår de sig tro på de tre änglarnas budskap. De tänker mer på sina egna önskningar än på Guds vilja och hur de skall stödja sina män genom trogna böner och ett noggrant liv. Jag såg att en del väljer en så egensinnig och självisk väg att Satan har dem som sina redskap och verkar genom dem för att omintetgöra deras mäns inflytande och användbarhet: De känner sig fria att klaga och jämra sig om de kommer i svåra förhållanden. De har glömt bort de lidanden som forna tiders kristna fick utstå för sanningens skull och tror att de måste genomdriva sina önskningar och följa sin egen vilja. Därtill glömmer de bort Jesu, deras Mästares, lidande. De glömmer Smärtornas man, han som var förtrogen med sorger. Han som inte visste var han skulle luta sitt huvud. De besvärar sig inte med att tänka på hans heliga panna som blev genomborrad av törnekronan. De glömmer honom som fick bära sitt kors ut till Golgata och dignade under dess börda. Det var inte endast träkorsets börda som han bar, utan hela världens syndabörda hade lagts på honom. De glömmer de grova spikarna som drevs genom hans känsliga händer och fötter, och hans rop i dödsångest: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Matt. 27: 46; Mark. 15: 34.) Efter allt detta lidande som urhärdades för dem, känner de ändå stark ovillighet att lida något för Kristi skull.

Jag såg att dessa personer har bedragit sig själva. De har ingen del och lott i Herrens verk. De tror sig ha fått del av sanningen, men den har inte fått något grepp om dem. När sanningen, den allvarliga och viktiga, får grepp om dem, kommer själviskheten att dö.

Då kommer talesättet inte att bli: "Jag vill resa dit, ty här kan jag inte stanna", utan den ivriga frågan kommer i stället att bli: "Var önskar Gud att jag skall vara? Var kan jag bäst förhållas honom, och var kan vi gemensamt uträtta det mesta för honom?" Deras vilja måste bli innesluten i Guds. Egenviljan och bristen på hängivenhet, som en del predikanthustrur visar, står i vägen för många syndare, och förlorade människors blod kommer att likt smuts fläcka deras kläder.

En del av predikanterna har framburit ett starkt vittnesbörd när det gäller församlingens uppgifter och brister. Det har inte haft åsyftad verkan, ty deras livskamrater behövde alla de uppfordrande budskap som frambars, och de föll därför med all kraft tillbaka på dem själva. De låter sina hustrur påverka sig att möta problemen med en förutfattad mening. Följden blir att deras inflytande och användbarhet förminskas. Sedan känner de sig missmodiga och utan hopp och förstår inte var källan till -skadan finns. Den finns i hemmet!

Hustrur som medarbetare

Om Gud har kallat en man att predika sanningen för vår tid, 'så är hans fru nära förenad med honom i detta verk. Om dessa män i sanning är kallade av Gud, kommer dessa tjänare att veta hur viktig sanningen är. De står mellan de levande och de döda och söker efter förlorade, såsom den gör som måste redovisa sin förvaltning. Deras kallelse är allvarlig, och därför kan deras hustrur vara till stor välsignelse eller stor förbannelse för dem. De kan inspirera dem att tro, trösta dem när de är nere, uppmuntra dem att se upp till och förlita sig helt på Gud när deras tro sviktar. De kan också välja en motsatt väg. De kan se på den mörka sidan och tycka att de har en -svår lott. De visar inte sin tro på Gud, utan pratar i stället med sina män om sina prövningar och sin otro. De kan frossa i klagomål och bära på en negativ inställning, och på så sätt vara ett hinder och en förbannelse för sina män.

Jag såg att predikanternas hustrur -skulle hjälpa sina män i deras arbete och vara noggranna och försiktiga med det inflytande de utövar, ty de iakttas, och mer förväntas av dem än av andra. De bör vara föredömen i sin klädsel. Deras levnadssätt och samtal bör likaså inspirera till efterföljd och vara en livets väldoft i stället för motsatsen. Jag såg, att de bör ha en ödmjuk men ändå upphöjd uppfattning om sig själva. De bör inte samtala om sådant som inte är ägnat att inrikta andras sinnen mot det himmelska. Den stora frågan borde alltid vara: "Hur kan jag rädda min egen själ, och vara ett redskap som Gud kan använda att rädda andra." Jag såg, att i det här fallet kan inget halvhjärtat arbete godtas av Gud. Han önskar hela vårt hjärtas intresse eller ingenting. Deras inflytande kommer avgjort och bestämt att vara antingen för eller emot sanningen. Antingen församlas de med Jesus, eller förskingras de. En hustru som inte är helgad, är den största förbannelse som en predikant kan ha. De av Guds tjänare som har haft, och som är i en så olycklig situation att de har ett sådant förödande inflytande i sitt hem,

måste fördubbla sin bön och vaksamhet och fatta ett fast beslut att inte låta detta mörker tynga ner dem. De måste hålla sig nära Herren, vara fasta och beslutsamma och leda sitt hem på ett rätt sätt, och själva vara föredömen i sitt liv, så att de kan ha Guds välbehag och änglars omsorg. Men om de ger efter för sina ohelgade livskamraters önsknings, vilar Guds misshag över deras boningar. "Herrens ark" kan inte förbli i huset, därför att de uppmuntrar dem och stöder dem i deras felaktiga handlingssätt.

Vår Gud kräver helhjärtad lojalitet. Det är farligt att driva gäck med Gud. Fordom fattade Akan begär till ett stycke guld och en babylonisk klädnad och gömde detta på ett hemligt ställe men hela Israel fick lida för det, ty de blev jagade av sina fiender. När Josua frågade om orsaken, sade Herren till honom: "Stå nu upp och helga folket och säg: Helgen eder till i morgon. Ty så säger Herren, Israels Gud: Något tillspillogivet finnes hos dig, Israel; du skall icke kunna stå emot dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogivna från eder." (Jos. 7: 13.) Akan hade syndat, och Gud förgjorde honom och hela hans hus, med allt det de ägde och tog på så sätt bort förbannelsen från Israel.

Jag såg att Guds Israel måste stå upp och förnya sin styrka i Gud genom att förnya och efterleva sitt förbund med honom. Begärelse, själviskhet, kärlek till pengar och kärlek till världen finns på alla håll bland dem som helighåller sabbaten. Dessa onda karaktärsdrag dödar Guds folks offeranda. De som har begärelse och längtan i sina hjärtan till dessa ting, är inte medvetna om det. Det har smugit sig på dem omärkligt. Om det inte rycks upp med roten, kommer deras fördärv att vara lika säkert som Akans. Många har tagit bort offret från Guds altare. De älskar världen med vad den har att ge, och om det inte sker en fullständig förvandling med dem, kommer de att förgås med världen. Gud har lånat dem medel. Det är inte deras egna, men Gud har gjort dem till sina förrådsförvaltare. Trots detta kallar de det för sitt eget och samlar högar av det. Men om Guds välsignande hand dras bort från det, hur snabbt är inte allt bortblåst. Behovet att offra för Gud måste finnas, en självförnekelse för sanningens skull. O, hur svag och bräcklig människan är! Hur kraftlös hennes arm! Jag såg att människans storhet snart kommer att bli till intet och hennes stolthet att krossas. Kungar och herrar, rika och fattiga kommer alla att förödmjukas, och Guds tillintetgörande plågor kommer över dem.

Kapitel 8

Gör nu bättring med all flit

Kära bröder och systrar: Herren har i en syn visat mig en del förhållanden i församlingen rörande dess nuvarande ljumhet, vilket därför också angår er. Församlingen visades mig i en vision. Ängeln talade till församlingen: ”Jesus säger till dig: ’Gör bättring med all flit!’” Jag såg att detta skulle tas på fullt allvar. Det finns behov av bättring på många områden. Världsligt sinne, själviskhet och begärelse har undanträngt Guds folks andliga liv.

Faran för Guds folk under de gångna åren har varit kärlek till världen. Utifrån detta har framsprungit själviskhetens och begärelsens synder. Ju mer de fått av denna världen, dess mer har de älskat detta och sträckt sig efter mer. Ängeln sade: ”Ja, det är lättare för en kamel att komma in genom ett nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike.” (Luk. 18: 25.) Ändå är det många av dem som bekänner sig tro att vi har det sista varningsbudskapet till världen, som med all kraft strävar att komma i en ställning, där det är lättare för kamelen att komma igenom nålsögat än för dem att komma in i Guds rike.

Dessa jordiska skatter är, om de används rätt, välsignelser. De som har dem skulle förstå att de har fått dem som lån av Gud, och de skulle därför med glädje använda dessa tillgångar för att hans verk skulle påskyndas. De kommer inte att förlora sin lön här. De kommer att av Guds änglar betraktas med glädje här, och dessutom få en skatt förvarad i himmelen.

Jag såg Satan studera dessa märkliga, själviska och giriga människor, som bekänner sig tro sanningen. Han kommer att fresta dem genom att låta framgång komma i deras väg och erbjuda dem jordiska rikedomar. Han vet att om de inte besegrar sitt naturliga temperament, kommer de att snubbla och falla genom att älska Mammon och tillbedja sina avgudar. Satans syften förverkligas ofta. Den starka kärleken till världen besegrar eller uppslukar människors kärlek till sanningen. Denna världens riken erbjuder dem och de griper begärligt dess skatter och tror att, de på ett särskilt sätt har blivit välsignade. Satan triumferar därför att hans plan har lyckats. De har upphört att älska Gud och älskar istället världen.

Kärlek till världen

Jag såg att de som är framgångsrika, kan bryta Satans planer, om de kunde övervinna sina själviska begär genom att lägga alla sina ägodelar på Guds altare. När de ser var pengar behövs för att utvidga Guds verk och att hjälpa änkor, fadere lösa och nödlidande borde de ge med glädje och på så sätt placera sina skatter i himmelen.

Lyssna till det sannfärdiga vittnets råd. Köp guld som är renat i eld, för att du skall bli rik, vita kläder för att du skall bli klädd och ögonsalva för att du skall kunna se. Ansträng dig något! Dessa dyrbara skatter kommer inte att falla över oss utan någon ansträngning från vår sida. Vi måste ”köpa” ”göra bättring med all flit” - ifråga om vår ljumhet. Vi måste vakna för att se våra brister, söka upptäcka våra synder och nitiskt göra bättring.

Jag såg att de syskon som har ägodelar, har ett arbete att utföra, om de skall komma loss från dessa jordiska skatter och övervinna sin kärlek ull världen. Många av dem älskar denna världen, sina skatter, men är inte villiga att erkänna det. De måste uppriktigt ångra sin själviskhet och begärelse, så att kärlek till sanningen må överskugga allt annat. Jag såg att många av dem som har rikedomar kommer att misslyckas att köpa guld, vita kläder och ögonsalva. Deras nit har inte den intensitet och det allvar som behövs i förhållande till det föremåls värde som de eftersträvar.

Jag såg dessa män när de strävade efter denna jordens rikedomar. Vilket nit visade de inte då, vilket allvar, vilken energi för att få tag på jordens rikedomar, som ändå snart skall försvinna. Vilka kalla beräkningar gjorde. de inte. De planerar och arbetar tidigt och sent och offrar fritid och bekvämlighet för jordiska rikedomar. Om de visade samma nit för att få guldet, de vita kläderna och ögonsalvan, skulle det betyda att de blev ägare till dessa önskade skatter och det eviga livet i Guds rike. Jag såg att om någon behöver ögonsalva, så är det de som har jordiska rikedomar. Många inser inte sitt eget tillstånd. De är blinda för sitt eget fasta grepp om denna världen. O, om de kunde förstå det!

”Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” (Upp. 3: 20.) Jag såg att många har så mycket uppstaplat framför hjärtedörren att den

inte går att öppna. En del har problem mellan sig och församlingssyskonen som måste bort. Andra har ett ont temperament eller självisk begärelse som måste bort, om de skall kunna öppna dörren. Allt detta måste tas bort för att de skall kunna öppna dörren och bjuda Frälsaren in.

O, hur dyrbart var detta löfte, när det visades mig i en syn. ”Jag skall gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” O, denna kärlek, denna Guds förunderliga kärlek. Efter all denna ljumhet och detta liv i synd säger han: ”Vänd åter till mig, och jag vill vända åter till dig, och vill hela dig från all din avfällighet.” Detta upprepades många gånger av ängeln. ”Vänd åter till mig, och jag vill vända åter till dig, och vill hela dig från all din avfällighet.”

Jag såg att en del med glädje kom tillbaka. Andra ville inte låta detta budskap till den laodiceanska församlingen få något inflytande på dem. De vill fortsätta på samma sätt som förut, och därför kommer de att spys ut ur Herrens mun. Endast de som med flit gör bättring kommer att behaga Gud. ”Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron.” (Upp. 3: 21.) Det är möjligt att segra! Ja, fullt och helt. Jesus gav sitt liv för att vi skulle ha en räddningens väg, så att vi skulle kunna övervinna all slags häftighet, varje synd, varje frestelse och till slut kunna sitta ned hos honom.

Det är vår förmån att ha tillgång till tro och frälsning. Guds kraft har inte försvagats. Jag såg att hans kraft gavs lika villigt nu som någon gång tidigare. Guds församling har förlorat den tro på att de kan begära hjälp, den uthållighet i striden som Jakob visade då han utropade: ”Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.” (1 Mos. 32: 26.) Uthållig tro har gradvis försvunnit. Den måste bli återuppväckt i Guds folks hjärtan. De måste göra anspråk på Guds välsignelser. Tro, en levande tro, sträcker sig alltid mot Gud och härligheten. Otron drar nedåt mot mörker och död.

Att skapa prövningar

Jag såg att en del av församlingens medlemmar låter sina tankar löpa i orätta banor. Det har funnits en del underliga människor som har haft sina egna normer efter vilka de har bedömt sina bröder. Om någon inte var överens med dem i allt, så uppstod svårigheter på en gång. En del har ”silat myggen, men svält kamelen”. Dessa egna normer har man omhuldat och gett efter för alldeles för länge. Och när det inte fanns

några svårigheter i församlingen har man måst skapa sådana. Församlingens och Guds tjänares tankar dras bort från Gud, sanningen och himmelen för att koncentreras omkring mörkret. Satan är överlycklig när sådant pågår, ty det passar honom. Men dessa är inte någon av de prövningar som ges för att rena församlingen, så att resultatet skulle bli Guds folks tillväxt i styrka.

Jag såg att en del andligt sett vittrar sönder. De har ägnat sin tid åt att vakta på sina bröder att de gjorde det rätta studerat dem för att finna varje fel som kunde upptäckas och sedan plåga dem med det. Under tiden de gjorde detta, var varken Gud, det himmelska eller sanningen i deras tankar, utan de var inriktade på det .om Satan önskar - på någon människa. De försummar sitt andliga liv. Sällan ser de sina egna brister. De har nog med att vakta på andras fel och har därför inte tid med att granka sina egna brister och sina egna hjärtan. En persons kläder, hatt eller något annat fångar deras uppmärksamhet. De måste tala om allt detta till den ene och den andre, och det är nog för att samtala om under veckor. Jag såg att all den religion 'som dessa arma människor har, består i att studera andras kläder och handlingssätt och finna något fel med det. Om de inte ändrar sig blir det ingen plats i himmelen för dem, ty de skulle finna fel hos Herren själv.

Ängeln sade: ”Det är varje människas uppgift att ställa allt tillrätta med Gud.” Det arbetet måste klaras upp mellan Gud och vår andliga människa. Men när människor har så mycket omsorg om andras fel, har de ingen omsorg om sig själva. Dessa kritiska och felfinnande människor skulle hjälpa sig själva att bli av med dessa ovanor om de gick direkt till den de menar har så många fel. Detta vore så förödmjukande att de hellre skulle upphöra med sin kritik. Men det är så lätt att tala illa om än den ene och än den andre, när den anklagade inte är närvarande.

Ordning i gudstjänsten

En del tycker, att det är fel att söka ha ordning i vår tillbedjan av Gud. Men jag har 'sett att det inte är farligt att ha ordning i Guds församling. Jag har sett att oordning är Gud misshagligt, och att det skulle vara ordning både när vi beder och sjunger. Vi skulle inte komma till Guds hus för att bedja för våra familjer med mindre en djup känsla leder oss under det att Guds Ande påverkar dem.

Den allmänna regeln är att bön för våra familjer sker i hemmet. När föremålen för

våra böner är på något avstånd, är den ensamma bönevrån den rätta platsen att tala med Gud om dem. När vi är i Guds hus, skulle vi bedja om en stundens välsignelse och vänta att Gud hör och besvarar våra böner. Sådana ,sammankomster kommer att bli livliga och intressanta.

Jag såg att alla skulle sjunga i Anden men också med eftertanke. Gud uppskattar inte disharmoni. Det riktiga behagar honom alltid mer än det felaktiga. Ju närmare Guds folk kommer den korrekta, harmoniska sången, desto mer förhärligas han. Församlingen blir välsignad och icke-troende påverkas på ett rätt sätt.

Jag har fått se himmelens ordning, den fullkomliga ordningen och har hänryckts när jag har lyssnat till den fullkomliga musiken där. Efter synen föreföll mig ,sången här ljuda mycket kärv och disharmonisk. Jag har sett skaror av änglar, som stod i en fyrkant med var sin ,gyllene harpa. På ena sidan av harpan fanns en anordning som gick att vrida - att stämma eller förändra tonen med. Änglarnas fingrar svepte inte vårdslöst över strängarna, men de vidrörde olika strängar för att frambringa olika ,ljud. Det är en ängel .om alltid leder, som först slår an tonen. Sedan följer alla de andra med i en rik, fullkomlig, himmelsk musik. Den kan inte beskrivas. Det är melodiskt, himmelskt och gudomligt, samtidigt som varje ansikte utstrålar Jesu avbild, i det att det utstrålar en härlighet som inte går att uttala.

Bland Guds folk skall det inte finnas oordning i det att det saknas ordning, harmoni, konsekvens och skönhet. Herren vanäras mycket när splittring finns bland hans folk. Sanningen är en enhet. Den enhet som Gud kräver måste praktiseras dag efter dag om vi skal kunna motsvara Kristi bön. Den söndring som kämpar för att få inflytande bland dessa som bekänner sig tro på nådens sista budskap, vilket skall ges till världen, får inte ges någon plats. Det skulle bli ett fruktansvärt hinder i Guds verks framgång. Hans tjänare måste vara ett, såsom Kristus var ett med Fadern. Deras krafter, upplysta, inspirerade och helgade, måste förenas för att utgöra ett fullkomligt helt. De som älskar Gud och efterlever hans bud, måste sluta sig samman. (1904, band 8, sid. 174, 175.)

Kapitel 9

Sabbatsfirande ungdom

Vid vårt bönemöte i Monterey, Michigan, den 22 augusti 1857, visades för mig, att många ännu inte har hört Jesu rost. Det frälsande budskapet har inte fått grepp om dem och åstadkommit en livs förvandling. Många ungdomar har inte Jesu Ande. Guds kärlek finns inte i deras hjärtan. Därför tar alla de naturliga böjelserna hem segern i stället för att Guds Ande och frälsningen skulle göra det.

De som verkligen äger Jesu religion skäms inte och är inte rädda att bära korset inför dem som har större erfarenhet än de. Om de allvarligt längtar efter att handla rätt kommer de att från äldre kristna få den hjälp de önskar. Med glädje kommer de att bli hjälpta. Hjärtan som har värmts av Guds kärlek kommer inte att hindras av småsaker 'Som kommer i den kristnes väg. De kommer att ge uttryck åt allt det som Guds Ande talar till dem i både sång och bön. Det är bristen på religion, bristen på ett heligt liv, som gör att de unga blivit efter. Deras liv fördömer dem. De vet att de inte lever som kristna borde, därför har de inte förtroende för Gud och inte heller för församlingen.

Anledningen till att de unga känner sig mer fria när de äldre inte är med, är att de då är tillsammans med sådana som är dem lika. Var och en tycker att han är lika god 'som den andre. Ingen av dem håller måttet, därför jämför de sig med varandra och förkastar därmed den enda sanna normen. Jesus är den sanna förebilden. Hans 'självförnekande liv är vårt föredöme.

Jag såg ,hur litet man studerade förebilden, hur litet han upphöjdes framför dem. Hur litet lider inte de unga för sin tro och försakar sig själva! Att offra något tänker man inte ens på ibland dem. De misslyckas fullständigt i att efterlikna förebilden i detta avseende. Jag såg att deras livsfilosofi är: Jaget måste få sin vilja fram och stoltheten bli tillfredsställd. De glömmer Smärtornas man som var förtrogen med lidandet. Varken Jesu lidande i Getsemane örtagård, där han svettades blodsdroppar, eller då törnekronan genomborrade hans panna berör dem. De är .om bedövade. Deras känslor har avtrubbats och de har förlorat all känsla för vad det stora offret betyder för dem. De kan sitta och lyssna till korsets budskap, om hur grymt man drev spikarna genom Guds Sons händer och fötter, utan att det berör deras själs djup.

Ängeln sade: ”Om sådana skulle få komma in i Guds stad och få veta att de har möjlighet att få glädjas åt all dess rika skönhet och härlighet i evighet, så kommer de ändå inte att ha någon känsla för hur dyrt pris som betalats, för att de skulle få komma dit. De skulle aldrig kunna fatta något av Frälsarens gränslösa kärlek för dem. De har inte smakat lidandets kalk eller döpts med dess dop. Himmelen skulle befläckas om de skulle bo där. Endast de som deltagit med Guds Son i lidande och kommit igenom den stora vedermödan och gjort sina kläder vita i Lammets blod, kan glädja sig åt den obeskrivliga och oöverträffade himmelens skönhet och härlighet.”

Bristen på denna nödvändiga förberedelse kommer att utesluta den större delen av de unga bekännarna, ty de vill inte med allvar och nit söka få den vila som finns för Guds folk att få. De vill inte allvarligt bekänna sina synder, så att dessa kan bli förlåtna och utplånade. Dessa synder kommer ,i all sin mångfald att snart uppenbaras. Guds ögon är inte tillslutna. Han känner varje synd som är dold undan mänskliga blickar. De skyldiga vet exakt vilka synder som måste bekännas för att deras ’samveten skall kunna vara rena inför Gud. Jesus ger dem nu tillfälle att bekänna, att i djup ödmjukhet ångra och rena sina liv genom att lyda och leva i harmoni med sanningen. Nu är den tid då det orätta måste rättas till, och då synder måste bekännas, om de inte skall drabba syndaren på Guds vredes dag.

Föräldrar måste vara överens i sin fostran

I allmänhet har föräldrarna alltför stor tilltro till sina barn. Ofta är det så att då föräldrarna tror sina barn om allt gott, lever dessa i hemliga synder. Föräldrar, vaka över era barn med helig fruktan! Uppmuntra dem, förmana dem, ge dem råd när ni sitter vid bordet, när ni går ut och när ni kommer in, litet här och litet där. Led barnens starka vilja på rätt spår när de är unga. Många föräldrar har på ett ,sorgligt sätt försummat detta. De har inte intagit en fast och beslutsam hållning, som de borde ha gjort när det gällt deras barn. De tillåter dem att likna världen, att älska kläder och att ha gemenskap med dessa som hatar sanningen och vars inflytande är såsom gift. Genom att göra det uppmuntrar de en dragning mot världen hos sina barn.

Jag såg att kristna föräldrar alltid skulle ha fasta principer och vara eniga i att vägleda barnen. Många föräldrar brister här, ty det fattas enhet. Bristen finns i en del fall hos fadern, men oftare hos modern. Den stolta modern kelar med barnen och ger efter

för dem. Faderns arbete gör att han ofta är borta från gemenskapen med barnen. Det är moderns inflytande som gör sig gällande. Hennes exempel gör mycket för att forma barnens karaktär.

En del mödrar tillåter fel hos barnen, som inte för ett ögonblick skulle tillåtas. Sådana fel undanhålls många gånger från faderns kännedom. Hon ger efter för barnens önskan när det gäller kläder och andra ting, med den förståelsen att far inte får veta det, ty då skulle han förbjuda det. Hon har då lärt barnen att bedra. Om fadern trots allt upptäcker felen, så ursäktas de och inte hälften av det hela omtalas. En sådan moder är inte öppen hjärtig. Hon förstår inte, att fadern har lika stort intresse i barnens välfärd som hon själv. Han borde inte hållas i okunnighet om sådana fel och frestelser, som bör rättas till medan barnen är unga. De har i stället hållits dolda. Barnen känner vid det här laget till bristen på enighet mellan föräldrarna, och det 'har sina följder. Barnen börjar luras och hemlighåller saker och ting, och berättar vad de 'gör på ett annat sätt för modern än för fadern. överdrifter blir en vana och direkta lögnen framställs utan att de känner ånger eller överbevisas av samvetet att de handlat fel.

Sådana fel började genom att modern dolde ett och annat för fadern, som har lika stort intresse som hon i att forma barnens karaktär. Fadern skulle ha tillfrågats. Allt skulle ha uppenbarats för honom. Men det motsatta har skett - barnens felaktiga handlingar har överskyllts - och det har uppmuntrat dem i deras lust att bedra och att inte vara sanningsenliga och ärliga.

Sådana barns enda hopp är att bli verkligt omvända, antingen de bekänner sig vara troende eller inte. Hela deras karaktär måste förändras. Du tanklösa moder, vet du när du undervisar barnen, att hela deras religiösa erfarenhet påverkas av vad de får lära när de är unga! Lär dem redan när de är unga att underordna sig sin mor. Ju villigare de gör det, desto lättare är det för dem att underordna sig Guds vilja. Uppmuntra dem att vara sanningsenliga och ärliga. Låt dem aldrig få tillfälle att tvivla på ditt allvar och din sanningsenlighet.

Jag såg att de unga 'bekänner sig ha, men gläder sig inte åt, Guds frälsande kraft. De saknar religion och frälsningsupplevelse. Därför talar de så många tomma och värdelösa ord. Det finns ett sanningsenligt och fruktansvärt register nedskrivet över allt sagt och gjort. Alla människor kommer att dömas efter de gärningar som gjorts under livstiden. Unga vänner! Era handlingar och tomma ord finns nedskrivna i boken. Era

samtal har inte gällt de eviga tingen, utan än det ena och än det andra - vanligt världsligt samtal, som kristna inte skulle hänge sig åt. Detta står skrivet i boken.

Verklig omvändelse behövs

Jag såg att utan en fullständig förändring hos de unga, en genomgripande omvändelse, kan de inte hoppas på att nå himmelen. Av vad som har visats mig, är det inte mer än hälften av de unga som bekänner sig vara kristna och älska sanningen, som verkligen är omvända. Om de hade blivit omvända skulle de bära sådan frukt som vore till Guds förhärligande. Många förlitar sig på ett förmodat hopp utan en verklig grund. Källan har inte renats, därför kan utflödet därifrån inte vara rent. Rena källan, och dess utflöde kommer också att vara rent! Om hjärtat är rent kommer ord som talas, klädmedvetandet, handlingssättet, allt att vara rätt. Sann gudaktighet saknas. Jag vill inte vanära min Mästare så mycket att jag tillstår att en slarvig, småaktig och i fråga om bön försumlig människa är en kristen. Nej, en kristen har kraft till seger över frestelser och böjelser. Det finns botemedel för en av synd sjuk människa. Botemedlet finner vi i Jesus, vår dyrbara Frälsare. Hans nåd är tillräcklig för den svagaste. Även den starkaste måste vara delaktig av hans nåd, om han inte skall förgås.

Jag fick se hur denna nåd kan fås. Gå in i din kammare för att i enrum söka Gud: ”Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig ande.” (Ps. 51: 12.) Var allvarlig, var ärlig. Ivrig bön uträttar mycket. Jakob fick ”brottas” i sin bön. I ångest bad Jesus i örtagården tills hans svett liknade blod. Ni måste också låta bönen bli verklig kamp. Lämna inte bönevrån förrän ni känner er starka i Gud. Var sedan på er vakt. Så länge som ni är på er vakt och ber kan ni segra över dessa onda frestelser, och Guds nåd både kan och skall uppenbaras i er.

Gud förbjude att jag skulle upphöra att varna er. Unga vänner, sök Gud av hela ert hjärta och med iver! När du helhjärtat känner, att du förgås utan Guds hjälp, när du längtar efter Herren såsom hjorten längtar efter vattenbäcken, kommer Herren att snabbt styrka dig. Då kommer du att få en frid som övergår ditt förstånd. Om du väntar dig frälsning måste du be. Ta tid till bön! Ha inte bråttom och var inte vårdslös i dina böner. Bed att Gud åstadkommer en genomgripande förvandling inom dig och att Andens frukter må bo i dig, för att du skall kunna vara ljus i världen. Var inte ett hinder eller en förbannelse för Guds verk utan en hjälp och en välsignelse. Om Satan säger till dig att du inte kan glädjas över en full och hel frälsning, så tro honom inte.

Jag såg att det är varje kristens förmån att glädja sig i Guds Andes djupa påverkan. En underbar och himmelsk frid kommer att uppfylla dina tankar och du kommer att älska de stunder då du får meditera över Gud och himmelska ting. Du kommer att fröjda dig åt gudsordets härliga löften. Förvissa dig bara först om att du har börjat i den kristna skolan. Skaffa dig visshet om att du tagit de första stegen på det eviga livets väg. Låt inte lura dig! Jag fruktar, ja, jag vet att många av er inte vet vad religion är. Ni har känt en viss upprymdhet, en del känslor, men har aldrig sett synden så förskräcklig som den är. Ni har aldrig känt er förlorade och med bitter sorg vänt er bort från den onda vägen. Ni har aldrig dött för världen. Ni älskar fortfarande dess nöjen och älskar fortfarande att kasta er in i samtal om de världsliga tingen. Men när Guds sanning presenteras har ni ingenting att säga. Varför så tysta? Varför så talträngda när det gäller världsliga ting? Varför så tysta när sådana ämnen kommer på tal som borde intressera er allra mest - ämnen som borde engagera era själar? Det är därför att Guds sanning inte bor i er!

Jag såg att många är ärliga i sin bekännelse, trots att deras inre är orent. Låt er inte bli bedragna, bli inte falskhjärtade bekännare! Gud ser till hjärtat. ”Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen.” (Matt. 12: 34.) Jag såg, att det i världen finns sådana, men de har inte Jesu religion. Om bekännande kristna älskar Jesus mer än världen, kommer de att älska att tala om honom, deras bästa vän, ty kring honom rör sig deras varmaste känslor. Han kom till deras hjälp när de insåg sitt förloradå tillstånd. De vände ’sig till honom, när de var trötta och tyngda av synden. Han lyfte bort syndens skuld och börda och tog bort deras sorg och klagan och gav deras känslor en ny inriktning. Det som de förut älskade, det avskyr de nu, och det de en gång avskydde, älskar de nu.

Jesus begär allt

Har denna stora förändring skett inom dig? Låt inte lura dig! Antingen skulle jag aldrig nämna Kristi namn eller skulle jag ge honom hela mitt hjärta - min odelade kärlek. Vi borde känna den djupaste tacksamhet över att Jesus tar emot detta offer. Han begär allt! När ’i kommer dithän att vi ger upp vår vilja, då, och först då, kommer han att omsluta oss med sin nåds arm. Vad ger vi när vi ger honom allt? Jo, en av synden nedsmutsad själ, som Jesus skall rena genom sin nåd och frälsa från döden genom sin ojämförbara kärlek. Trots det såg jag några som tyckte att det var så svårt att lämna allt. Jag skäms när jag hör det och ’ser det skrivet.

Talar du om självförnekelse? Vad har Kristus betalt för oss? När du tycker att det är för mycket när Kristus begär allt, gå till Golgata och gråt där över en sådan tanke. Se där din Befriares händer och fötter som sargades av den grymma behandlingen, för att du skulle bli renad från synden genom hans blod.

De som känner Guds kärleks tvång frågar inte hur litet de kan ge för att de skall kunna få den himmelska lönen. De frågar inte efter det lägsta måttet, men siktar på fullständig överensstämmelse med sin Återlösares vilja. Med brinnande längtan uppger de allt och visar ett nit i förhållande till det föremåls värde som de söker. Hur ser det föremålet ut? Odödlighet och evigt liv.

Unga vänner! Många av er har blivit sorgligt bedragna. Ni har låtit tillfredsställa er med något som inte når upp till en ren och oförfalskad religion. Jag vill få er att vakna upp. Guds änglar försöker väcka er. O, att Guds ords viktiga sanningar kunde få er att förstå er farliga -situation, så att ni noggrant skulle undersöka er själva. Era hjärtan är fortfarande oomvända. De är inte Guds lag underdåniga och kan inte heller vara det, Ert oomvända hjärta måste förvandlas, -så att ni kan se skönhet i helighet, och längta därefter som hjorten längtar efter bäckens vatten. Först då kommer ni att älska Gud och hans lag, Då kommer Kristi ok att vara ljuvligt och hans börda lätt. Även om ni råkar ut för prövningar, kommer dessa, om de bärs med tålamod, att göra vägen ändå mer dyrbar. Det odödliga arvet är till för självförnekande kristna.

Jag såg att kristna inte skulle sätta alltför högt värde på” eller lita för mycket på känslor. Dessa är inte alltid tillförlitliga ledare. Varje kristen skulle finna ut hur de kunde tjäna Gud utifrån principer, och inte låta sig ledas av känslor. Tron kommer att födas och tillväxa när man gör det. Jag såg att om det i de kristnas liv finns en ödmjukhetens och självförsakelsens anda, kommer frid och glädje i Herren att bli resultatet. Men den största lyckan upplever vi, när vi söker att göra andra gott och göra dem lyckliga. Sådan lycka är förblivande.

Många av de unga har inte fasta principer när det gäller att tjäna Gud. De övar sig inte i att tro. De sviktar under varje börda. De har ingen uthållighet. De växer inte i nåden. De ser ut att efterleva Guds bud. De har då och då formella böner och kallas kristna. Deras föräldrar är så ängsliga för dem att de accepterar vad som helst som ser ut att vara positivt, och arbetar därför inte med dem och undervisar dem inte om att det

oomvända hjärtat måste dö. De uppmuntrar dem att komma med och ta del, men de uppmuntrar dem inte att granska sina egna hjärtan noggrant och beräkna vad det kostar att vara en kristen. Resultatet är att de unga bekänner sig vara kristna utan att tillräckligt ha prövat sina motiv.

Det sannfärdiga vittnet säger: "Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum, och varken varm eller kall, 'skal! jag utspy dig ur min mun." (Upp. 3: 15, 16.)

Satan önskar att ni skulle vara kristna endast till namnet, ty det passar hans avsikter bäst. Om ni enbart har ett sken, men inte verklig gudsfruktan, kan han bruka er att leda andra in på samma självbedrägeriers väg. En del andligen fattiga kommer att se på er i stället för på den bibliska normen och därför inte sporrar att nå högre, De känner sig lika goda som fil och är därför tillfredsställda.

De uppmanas ofta att utföra sina plikter, att tala eller bedja i någon gudstjänst och att låta stoltheten dö. De förmanas vid varje steg de skall ta. Sådan religion är värdelös! Lat Gud få förändra det köttsliga hjärtat. Då kommer det inte att vara så trögt och svårt för er, kallhjärtade bekännare, att tjäna Gud! All er kärlek till kläder, och stolthet över utseendet är borta. Tiden ni använder framför spegeln för att exempelvis få håret så att det behagar ert öga, skulle i stället användas för böneumgänge med Gud och hjärteransakan. Det blir inte mycket tid över för den yttre utsmyckningen när hjärtat är helgat. Men det blir angeläget att saka efter den inre skönheten - den kristna karaktären - Guds Andes frukter.

Aposteln säger: "Eder prydnad vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smyckad med den saktmodiga och ställa andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud." (1 Petr. 3: 3, 4.)

Underkva det köttsliga sinnet, förändra ert liv, och den stackars dödliga kroppen kommer inte att avgudas. Om hjärtat är förvandlat, kommer det att synas i det yttre. Om Kristus är i oss vårt härlighetshopp, kommer vi att upptäcka hur tilldragande han är, så att vi kommer att älska honom. Vi kommer att hålla oss till honom, välja att älska honom, att beundra honom så att jaget glöms bort. Jesus kommer att bli större och mer dyrkad och jaget ödmjukat. En bekännelse utan denna djupa kärlek är blott och bart ett

tal, en torr formalitet och en tung träldom. Många av er kan ha kvar en föreställning om kristendom, en yttre kristendom, fastän hjärtat inte är renat. Gud ser till hjärtat, ty ”allt ligger blottat och uppenbart för hans ögon; och inför honom skola vi göra räkenskap”. (Hebr. 4: 13.) Kommer han någonsin att vara tillfredsställd med något annat än sanningen i vårt inre. Varje sann omvänd kommer att bära de omisskännliga tecknen på att det köttsliga sinnet är besekrat.

Jag talar rakt på sak. Jag tror inte detta kommer att göra en sann kristen missmodig. Jag önskar inte att någon av er skall komma fram till nödens tid utan att ha ett väl grundat hopp i er Återlösare. Var fast besluten att lära känna det sämsta inom er. Förvissa er om att ni har ett arv där ovan. Var ärliga mot er själva. Kom ihåg att en församling Utan ”fläck och skrynka”, eller något sådant är vad Jesus skall presentera för sin Fader.

Hur kan ni veta att ni accepteras av Gud? Studera hans ord under bön. Lägg det inte åt sidan för någon annan bok. Denna bok överbevisar om synd. Den uppenbarar på ett klart sätt frälsningens väg. Den uppenbarar den ’ljusa och härliga lönen. Den framställer en Frälsare som är tillräcklig i allt, och som undervisar er om att ni endast genom hans gränslösa nåd kan vänta er frälsning. Försumma inte den enskilda bönen. Den är kärnan i religionen. Bed om själens renhet med iver och allvar. Bed lika allvarligt och ivrigt ’Som om ditt fysiska liv stod på spel. Förbli inför Gud intill dess att en utsäglich längtan föds inom dig efter frälsning, och syndförlåtelsens ljuvliga bevis har mottagits.

Hoppet om det eviga livet mottas inte på ett ,lätt sätt. Det är en sak som måste avgöras mellan Gud och dig - avgöras för evigheten. Ett tänkt hopp, om det är allt, kommer att visa sig vara din undergång. Eftersom du kommer att stå eller falla enligt Guds ord, är det dit du måste gå för att finna vittnesbördet i din sak. Där finner du vad som krävs av dig för att du skall bli en kristen. Lägg inte av dig din rustning, eller lämna slagfältet, förrän du har fått visshet om segern och triumfen tillsammans med din Återlösare.

Kapitel 10

Himmelska skatter

En del troende har inte slagit in på en noggrann och ärlig väg. Sådana människor måste välja en helt annan livsväg, och handla snabbt för att ta vara på den tid som återstår. Många av dem som helighåller sabbaten har felat här. En del skaffar sig vinster, ti!! och med på sina fattiga bröders bekostnad, och de som har överflöd utkräver mer än varans verkliga värde. De kräver mer än de själva skulle vilja betala för samma vara, trots att dessa fattiga bröder känner sig bekymrade och nedslagna i sin brist på pengar. Gud känner till allt detta. Varje självisk handling, varje girig utpressning kommer att få sina konsekvenser.

Jag såg att det är grymt och orättfärdigt att inte ha någon förståelse för sin broders situation. Om han är i en svår situation och fattig, men gör det bästa han kan, skulle man visa hänsyn mot honom, så att det han köper av de rika inte skulle betalas med varans fulla värde, utan att de skulle visa ett stort intresse för honom. Gud kommer att se med gillande på sådana vänliga handlingar, och den som handlar så kommer inte att gå miste om sin lön. Men fruktansvärda anteckningar kommer att tala emot sådana sabbatsfirare som; själviskhet utpressar för mycket.

Jag påmindes om den tid då det var få som lyssnade till och få som tog emot sanningen. De hade inte mycket av denna världens goda. Guds verks behov måste delas på några få. Då var det nödvändigt för en del att sälja sina hus och egendomar och i stället skaffa något billigare att bo i, och de förtjänster de fick, lånades villigt åt Gud för att trycka sanning fylld litteratur och på andra sätt hjälpa till att föra verket vidare. När jag betraktade dessa offervilliga människor såg jag att de hade uthärdat svårigheter för Guds verks skull. Jag såg en ängel stå vid deras sida och rikta deras uppmärksamhet uppåt och säga: ”Ni har skatter i himmelen! Ni har skatter i himmelen som inte blir gamla! Hill ut intill änden, och er lön kommer att bli stor.”

Gud har påverkat minnas hjärtan. Sanningen, för vilka några få offrade så mycket för att kunna ge till andra, har triumferat, och skaror har tagit emot den. Gud har i sin försyn påverkat dessa som har medel, och lett dem in i sanningens ljus för att, då hans verk utökas, behoven skall kunna mötas. Stora tillgångar har getts till sabbatsfirande

människor och jag sig att Gud för tillfället inte önskar de hus som hans folk bor i såvida det inte är mycket dyrbara hus som kan utbytas mot billigare. Men om de som har överflöd inte lyssnar till hans röst och frigör sig från världen, och gör sig av med en del av sina: egendomar och ägodelar för att offra dem åt Herren, kommer han att gå förbi dem. Han kommer att kalla på dem som är villiga att göra vad 'som helst för Jesus - till och med att sälja sina hem för att tillgodose Guds verks behov. Gud önskar frivilliga gåvor. De som ger miste förstå att det är en förmån att få göra det.

Kapitel 11

Sållningen

Den 2 november 1857 fick jag se Guds folk i verklig prövning. En del, som hade stark tro, bönföll inför Gud med ångestfyllda rop. Deras bleka ansikten bar spår efter djup ångest, vilket visade deras inre kamp. I deras anletsdrag kunde jag utläsa beslutsamhet och stort allvar. Jag kunde se stora svett droppar falla ned från deras ansikten. Då och då kunde jag se att deras ansikten lystes upp av tecken på Guds bifall, men återigen såg jag samma allvarliga, innerliga och ängsliga uttryck i deras ansikten. (Se Joel 2: 15-17; Jak. 4: 7-10; Sef. 2: 1-3.)

Onda änglar trängdes omkring dem och försökte omge dem med sitt mörker, för att hindra dem att se Jesus och dra deras intresse till mörkret som omgav dem, och få dem att i otro tvivla på Gud, för att sedan klandra honom. Deras enda trygghet bestod i att ha blicken riktad mot himmelen. Guds änglar ansvarar för hans folk. När onda änglars giftiga atmosfär omgav dessa bekymrade människor, rörde de himmelska änglarna sina vingar för att skingra mörkret omkring dem.

Jag såg att några inte tog del i denna ångestfyllda bön. De föreföll vara vårdslösa och likgiltiga. De bekämpade inte mörkret omkring sig och inneslöts därför i ett tjockt mörker. Guds änglar lämnade dessa likgiltiga och skyndade till deras hjälp, som kämpade med all sin kraft för att stå emot de onda änglarna, i det att de sökte hjälpa sig själva genom att uthålligt anropa Gud. Änglarna lämnade dessa som inte gjort någon ansträngning att hjälpa sig själva och jag kunde inte se dem längre. Under det att den bedjande skaran fortsatte med sina allvarliga bönerop, kom vid olika tillfällen strålar av ljus från Jesus för att uppmuntra deras hjärtan och upplysa deras ansikten.

Jag frågade vad denna sållning betydde som jag hade sett och det visades mig att den skulle åstadkommas av det sannfärdiga vittnets klara råd till församlingen i Laodicea. Detta kommer att påverka mottagarens hjärta och leda honom att lyfta budskapets fana högt och förkunna den oförfälskade sanningen. En del kan inte stå ut med detta rättframma vittnesbörd. De kommer att motarbeta det och detta i sin tur kommer att leda till en gallring bland Guds folk.

Det sannfärdiga vittnets budskap har inte till hälften efterföljts. Det allvarliga vittnesbörd varpå församlingens slutmål hanger, har uppskattats mycket litet, om inte fullständigt ringaktats. Detta vittnesbörd måste åstadkomma djup ånger, och alla som verkligen tar emot det kommer att lyda det och bli renade.

Ängeln sade: ”Lyssna!” Strax hörde jag en röst som liknade många väl samstämda instrument, underbar och harmonisk. Den överträffade all musik som jag någonsin hört. Den syntes våra. så fylld av barmhärtighet, medlidande och upphöjd helig glädje. Den genomträngde hela min varelse. Ängeln sade: ”Se!” Mm uppmärksamhet riktades till den grupp jag hade sett och som hade på ett så märkligt sätt sållats. Jag fick se dessa som förut hade gråtit och bett i själsångest. Skyddsänglarnas antal omkring dem hade fördubblats och de var klädda i rustning från huvudet till fötterna. De förflyttade sig i noggrann ordning som en grupp soldater. Deras ansikten vittnade om den allvarliga ’stridde hade haft, och den själskamp de hade genomgått. Trots tecken på deras allvarliga själskamp strålade de likväl nu med himmelens ljus och härlighet. De hade vunnit segern, och därför flödade från dem den djupaste tacksamhet och heligaste glädje.

Deras antal hade minskats. En del hade sållats bort och lämnats vid väggkanten. (Upp. 3: 15-17.) De vårdslösa och likgiltiga, vilka inte förenade ’sig med skaran som uppskattade segern och frälsningen tillräckligt för att kämpa och bedja om den, fick den inte heller, och därför blev de kvar i mörkret. Men de ersattes omedelbart av sådana som tog emot sanningen och anslöt ’sig till leden. Onda änglar trängdes fortfarande omkring skaran, men de kunde inte få någon makt över den. (Ef. - 6: 12-18.) De som var klädda i rustningen hörde jag frambara sanningen med stor kraft. Det gav resultat. Jag lade märke till dem som hade varit bundna, vissa hustrur av sina män och en del barn av sina föräldrar. Många ärliga människor hade hindrats att höra sanningen, men tog nu begärligt emot den. All fruktan för anhöriga var borta. Endast sanningen stod som det betydelsefullaste för dem. De hade hungrat och törstat efter sanningen, och den var nu för dem dyrbarare än livet. Jag frågade vad som hade åstadkommit denna stora förändring. En ängel svarade: ”Det är särlaregnet, vederkvickelsen från Herren, den tredje ängelns höga rop.”

Stor kraft var med dessa utvalda. Ängeln sade: ”Se!” Jag uppmärksammade då de otroende eller de ogudaktiga människorna. Det var en väldig rörelse bland dem. Guds folks nit och kraft hade fått dem på fötter och gjort dem rasande. Det var förvirring och

oordning på alla håll. Jag såg att åtgärder vidtogs mot denna skara som hade Guds ljus och sanning. Mörkret tätnade omkring dem, men ändå stod de där, gillade av Gud, och med full tillit till honom. Jag såg att de var bekymrade, men det nästa jag hörde var deras ivriga böner till Gud. Varken natt eller dag upphörde deras böner. (Se Luk. 18: 7,8; se också Upp. 14: 14, 15.) I deras böner hörde jag orden: ”Ske din vilja, o Gud! Kan det förhårliga ditt namn, så öppna en väg till räddning för ditt folk. Rädda oss från hedningarna runt omkring oss. De har beslutat att döda oss, men din arm kan frälsa oss.” Dessa ord är allt jag kan komma ihåg.

Alla föreföll ha en djup känsla av ovärdighet, och visade en fullständig underkastelse för Guds vilja. Trots det hade, liksom Jakob en gång, varenda en utan undantag bett och kämpat om att bli befriade. Strax efter det att de börjat sin allvarliga bönekamp, hade änglarna i sympati begärt att få gå åstad för att befria dem, men en ståtlig, befallande ängel tillät dem det inte. Han sade: ”Guds vilja har ännu inte blivit uppfylld. De måste dricka kalken ända till botten. De måste döpas med lidandets dop.”

Strax därefter hörde jag Guds röst, som skakade både himmel och jord. (Joel 3: 16. Se även Hebr. 12: 26; Upp. 16: 17.) Då kom en mäktig jordbävning. Byggnader skakades sönder och föll i alla riktningar. Då hörde jag ett triumferande rop, högt, välljudande och klart. Jag tittade på skaran som en kort tid innan hade varit så bekymrad och så bunden. Deras fångenskap hade förbytts i frihet. Ett härligt ljus lyste över dem. Hur underbara de föreföll mig. All trötthet och alla tecken på bekymmer var borta. Hälsa och skönhet lyste från varje ansikte. Deras fiender och hedningarna runt omkring dem föll till marken likt döda människor. De kunde inte uthärda det ljus som lyste över de befriade, de heliga. Ljuset och härligheten förblev över dem intill dess ’att Jesus kunde ses på himmelens skyar och då förvandlades denna trogna, beprövade skara i ett nu, i ett ögonblick från härlighet till härlighet. Gravarna öppnades och de heliga kom ut, klädda i odödlighet, och ropade: ”Seger över död och grav!” Tillsammans med de levande heliga rycktes de upp för att möta Herren i skyn allt under det att fulltoniga, välljudande glädjerop och segerrop flödade från varje odödlig tunga.

Kapitel 12

Guds prövning

Gud kommer att pröva sitt folk. Jesus har haft stort tålamod med dem, och har inte efter en kort tid ”spytt ut dem ur sin mun”. Ängeln sade: ”Gud väger sitt folk i vågskålen.” Om hans budskap skulle ha varit av så kortvarig natur som många menade, skulle det inte ha funnits någon tid för dem att utveckla karaktären. Många handlade endast utifrån känslan, inte utifrån tro och fasta principer, då detta högtidliga och mäktiga budskap rörde vid deras hjärtan. Det påverkade deras känslor och ledde till fruktan, men åstadkom inte det verk, som Gud hade tänkt att det skulle. Gud läser allas hjärtan. För att hans folk inte skulle lura sig själva, ger han dem tid så att det första känslosvallet skall gå förbi. Sedan prövar han dem, för att se om de vill lyda det sannfärdiga vittnets råd.

Gud leder sitt folk framåt steg för steg. Han leder dem fram till på förhand bestämda situationer, där olika erfarenheter kommer att visa vad som finns i hjärtat. En del uthärdar en sådan prövning, men faller igenom vid den följande. Vid varje steg framåt provas hjärtat litet hårdare. Om Guds bekännande folk finner sina hjärtan i opposition till detta rättframma verk, skulle det övertyga dem om, att de har en uppgift framför sig, nämligen att övervinna, om de inte skall utspys ur Herrens mun.

Ängeln sade: ”Gud kommer att föra sitt folk närmare och närmare den prövning, som var och en av hans barn måste gå igenom.” En del är villiga att ta emot en sanning, men Gud leder dem till en annan provande sanning. Detta är för dem tillfället att bli vakna över vad som finns i deras hjärtan. Om de då drar sig tillbaka, därför att provet .direkt vidrör en älskad avgud, utestänger de Jesus. De värdesätter då något annat högre än sanningen, och deras hjärtan är inte beredda att ta emot Jesus.

De provas under lång tid för att det skall framgå om de är villiga att offra sina avgudar och ta fasta på det sannfärdiga vittnets råd. Om de inte blir renade genom att lyda sanningen och övervinna sin själviskhet, sin stolthet, sina onda böjelser, kommer de änglar Som har ansvaret för dem att säga: ”De är förenade med sina avgudar, låt dem nu vara ifred.” De fortsätter sitt arbete med andra och lämnar dessa, med sina syndiga karaktärsdrag i behåll, i de onda änglarnas våld. De som tar emot den ena uppmaningen

från Gud efter den andra och består provet och övervinner, kosta vad det kosta må, har tagit vara på det sannfärdiga vittnets råd och får ta emot särlaregnet och blir därigenom lämpliga för förvandlingen. . .

O, om varje ljum, bekännande kristen kunde förstå den rening, som Gud är i färd med att genomföra bland sitt be kännande folk! Käre vän, låt inte lura dig när det gäller ditt tillstånd. Du kan inte lura Gud. Det sannfärdiga vittnet säger: ”Jag känner dina gärningar!” Den tredje ängeln leder Guds folk framåt steg för steg, högre och högre. Vid varje steg finns det ett prov.

Kapitel 13

Hus för tillbedjan

Jag såg att många som Gud hade anförtrott medel åt, kände sig fria att använda dessa efter egna önskemål för att försköna sina hem här. Men när det byggs ett hus där den store, evige Guden skall tillbes, känner de sig fria att inte låna honom de medel som han har anförtrott åt dem. Alla känner det inte som en helig önskan att överträffa den andre i att visa sin tacksamhet mot Gud för sanningen, genom att göra allt vad de kan för att bereda en lämplig plats för tillbedjan. En del försöker att göra så litet som möjligt, och de tycker att medlen är så gott som förlorade om de använder dem för att bereda en plats, där den allra Högste kan besöka dem. Ett sådant offer är otillfredsställande, och är inte godtagbart inför Gud. Jag såg att det skulle behaga Gud mycket mer, om hans folk visade samma vishet i att iordningställa ett hus för honom, som de gör när de bygger sina egna hem.

Angående Israels barns offer och gåvor hade det befallts, att de skulle vara utan någon brist. Det skulle vara det bästa från hjorden. Av var och en bland folket krävdes, att de skulle dela med sig till detta verk. Guds verk i vår tid kommer att få stor omfattning. Om du vill vara med om att bygga ett hus åt Herren, förolämpa och begränsa honom inte genom att ge ett bristfälligt offer. Lägg det allra bästa i offerskålen när det gäller att bygga ett hus åt Gud. Låt det få bli det allra bästa du har. Intressera dig för att göra det så att det fyller behovet och att det blir komfortabelt. En del tycker att detta inte har någon betydelse, därför att tiden är så kort. Men genomför då samma tanke när det gäller ditt eget hem och i alla andra världsliga arrangemang!

Jag såg att Gud kunde genomföra sitt verk utan att någon människa hjälper till, men det är inte hans plan. Denna värld är platsen där människan prövas. Hon är här för att forma en karaktär, som hon kan ha med sig till den eviga världen. Det goda och det onda ställs framför henne, och hennes framtida ställning beror på det val hon gör. Kristus kom för att förändra hennes tankars och känslors inriktning. Hennes hjärta måste frigöras från de jordiska skatterna och inriktas på de himmelska. Genom hennes självförnekelse kan Gud förhärligas. Ett stort offer har gjorts för människan och här prövas hon, för att få visa om hon vill följa Jesu föredöme och offra något för sin medmänniska.

Satan och hans änglar har förenats mot Guds folk, men Jesus söker rena dem åt sig. Han kräver av dem att de skall påskynda hans verk. Gud har gett sitt folk i denna värld mer än nog att förvalta, så att hans verk utan svårighet skall kunna genomföras. Det är hans plan att de medel som han anförtrott åt dem skall användas med omdöme. ”Säljen vad I ägen, och given allmosor” (Luk. 12: 33), är en del av Guds heliga ord. Guds tjänare måste stå upp och ropa med full hals utan återhåll, ”och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder”. (Jes. 58: 1.) Guds verk måste utvidgas och bli mer omfattande. Om hans folk följer rådet, kommer det inte att finnas mycket medel i deras ägo, ’Som kommer att förbrännas i den slutliga elden. Allt har lagts upp i de skattkammrar där varken ”mott eller mal” kan fördärva, och deras hjärtan kommer inte att vara bundna till denna jorden.

Kapitel 14

Lärdomar från liknelserna

Det visades mig, att liknelsen om punden inte helt blivit förstådd. Denna viktiga lärdom gavs till lärjungarna för att bli till nytta i de kristnas liv under den ,sista tiden. Dessa pund representerar inte endast förmågan att predika och undervisa om Guds ord. Liknelsen kan tillämpas på fysiska medel, vilka Gud anförtrott sitt folk. Dem han gav de fem punden och de två punden till, förvaltade dem så, att de fick det dubbla av det, som blivit dem anförtrott. Gud kräver av dem som har ägodelar här att de skall ge ut sina pengar så att de kan bli till nytta för honom - att sättas in i Guds verk för att sprida sanningen. Om Guds sanning bor i mottagarens hjärta, kommer han också att hjälpa till med sina ägodelar. Genom hans ansträngningar, inflytande och medel, kommer andra människor att ta emot sanningen, och också börja arbeta för Herren.

Jag såg att en del av Guds bekännande folk liknar mannen, som gick och gömde sitt pund i jorden. De undanhåller Guds verk sina ägodelar. De påstår att de är deras egna, och att de har rätt att göra vad de vill med det som är deras eget. Om de använde sin Herres pengar på ett förståndigt sätt skulle däremot människor blir frälsta, men så sker inte. Änglar antecknar noggrant vad varje människa gör, och en dom avkunnas över Guds hus. Varje dom antecknas vid sidan av namnet. Änglar har fått befallning, att inte skona den otrogne tjänaren, utan att utrensa sådana vid tiden för domens verkställande. Det som hade anförtrotts dem såsom något de skulle förvalta, tas ifrån dem. Deras jordiska skatter sopas bort, och de har förlorat allt. Den krona de kunde ha fått bära om de varit trogna sätts i stället på deras huvuden som har blivit frälsta ,genom de trogna tjänarna, vars medel ständigt stod till Herrens förfogande. Var och en som de varit med om att rädda, blir en stjärna i deras härlighetskrona och förökar så deras eviga lön.

Jag fick också se att liknelsen om den orättfärdige förvaltaren skulle ge oss en lärdom. ”Skaffen eder vänner medelst den orättfärdige Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga emot eder i de eviga hyddorna.” (Luk. 16: 9.) Om vi använder våra medel till Guds ära här, lägger vi upp skatter i himmelen. När alla de jordiska ägodelarna är borta, har den trogne förvaltaren Jesus och änglarna som sina vänner, och de kommer att ta emot honom i de eviga boningarna.

Guds förvaltare

”Densom är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är.” (Luk. 16: 10.) Den som är en trogen förvaltare av sina jordiska tillgångar, vilket är ”det minsta”, kommer också att på ett förståndigt sätt bruka vad Gud har lånat honom här, ty han kommer att vara trogen sin bekännelse. ”Den som är orättrådig i det minsta, han är ock orättrådig i vad mer är.” (V. 10.) Den som undanhåller från Gud det som han fått låna av honom, kommer att vara otrogen i allt som angår Herren. ”Haven I nu icke varit trogna, när det gäller den orättrådige Mamons goda, vem vill då betro eder det sannskyldiga goda?” (V. 11.) Om vi visar oss otrogna i skötseln av vad han lånat oss här, vem kommer då, att ge oss det oförgängliga arvet? ”Och haven I icke varit trogna, när det gällde vad som tillhörde en annan, vem vill då giva eder der som hör eder till.” (V. 12.)

Jesus har köpt oss fria och återlöst oss. Återlösningen är vår. Men vi prövas här, för att han skall se om vi kommer att visa oss värdiga det eviga livet. Gud prövar oss genom att anförtro åt oss jordiska ägodelar. Om vi är trogna och delar med oss av vad han har lånat åt oss för att sprida hans sanning, så kan Gud anförtro det eviga arvet åt oss. ”I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon.” (Luk. 6: 13; Matt. 6: 24.) ”Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom.” (1 Joh. 2: 15.) Gud ogillar det slöa och slappa sätt på vilket många av hans barn sköter sina världsliga affärer. Det ser ut som om de har förlorat all känsla för att de egendomar de sköter tillhör Gud och att de en dag måste visa honom ett bokslut över förvaltarskapet. En del lämnar sina världsliga affärer i fullständig oordning. Satan har sina ögon på det hela och slår till vid lämpliga tillfällen, och genom hans sätt att sköta det, har mycket pengar rövats bort från Guds folk. Dessa pengar går på så sätt in i hans led. En del av våra gamla är ovilliga att ordna upp sina världsliga affärer och helt oförmodat blir de sjuka och dör. Deras barn som inte har något som helst intresse av sanningen tar vara på deras tillgångar. Satan har lyckats sköta om det så som han önskar. ”Haven I nu icke varit trogna, när det gällde den orättrådige Mamons goda, vem vill då betro eder det sannskyldiga goda? Och haven I icke varit trogna, när det gällde vad som tillhörde en annan, vem vill då giva eder det som hör eder till?” (Luk. 16: 11, 12.)

Ett förskräckligt förhållande visades mig, i det att Satan och hans änglar haft mer att göra med Guds bekännande barns ägodelar än Herren haft. Guds förvaltare i dessa yttersta dagar är ovisa. De tillåter Satan att kontrollera deras affärer, så att han kan få in

i sina led det som tillhör, och borde tillhöra, Guds sak. Gud lägger märke till dig, du otrogne förvaltare. Han kommer att uppmana dig att göra redovisning. Jag såg att Guds förvaltare genom trogen, omdömesgill förvaltning kan sköta affärerna i denna värld ärligt, exakt och rätt. Detta är i synnerhet de äldstes plikt och förmån, men även de sjukas och svagas och de som inte har några barn. Dessa bör placera sina tillgångar så att de kan användas för Guds sak, om de plötsligt skulle tas bort. Jag såg att Satan och hans änglar gläder sig över framgången i dessa frågor. De som borde vara frälsningens kloka arvtagare har nästan medvetet låtit sin Herres pengar försvinna ur sina händer, in i fiendens led. På detta sätt har de förstärkt Satans rike och förefaller inte känna någon ånger över det.

Kapitel 15

Att gå i borgen för icke troende

Jag såg att det misshagade Gud när hans barn gick i borgen för icke troende. Jag hänvisades till följande texter: ”Var icke en av dem som giva handslag, en av dem samgå i borgen för lån.” (Ords. 22: 26.) ”Den som går i borgen för en annan, honom går det illa, men den som skyr att giva handslag, han är trygg.” (Ords. 11: 15.) Otrogna förvaltare! De lovar bort det som tillhör en annan - nämligen deras himmelske Fader. Satan står redo att hjälpa sina barn att vrida Guds ägodelar ur Guds barns händer. Guds folk borde inte vara i kompanjonskap med icke troende människor. Guds folk litar alltför mycket på främlingars ord, och frågar dem till råds när de inte borde göra det. Fienden gör dem till sina redskap och verkar genom dem för att förvirra Guds folk och frånta dem vad de har.

En del har inte förmåga att på ett förståndigt sätt kunna förvalta världsliga saker. De saknar de nödvändiga kvalifikationerna, och Satan drar nytta därav. När så är förhållandet, borde de inte förbli i ett sådant okunnigt tillstånd när det gäller sin uppgift. Innan de förverkligar sina planer borde de vara nog ödmjuka att fråga sina bröder till råds, för vilkas omdöme de kan ha förtroende. Jag hänvisades till denna text: ”Bären varandras bördor.” (Gal. 6: 2.) En del är inte nog ödmjuka att låta den som har gott omdöme göra beräkningar för dem, innan de satt sina egna planer i verket och redan har kommit in i mycket besvärliga omständigheter. Då ,först ser de nödvändigheten av att få råd och höra sina bröders omdöme. Men hur mycket tyngre är inte bördan nu, än den var från början. Bröder borde inte dra någon sak inför domstol, om det på något vis kan undvikas, ty då ger de fienden en stor möjlighet att föra dem i svårigheter och göra dem bekymrade. Det vore mycket bättre att avsluta en sådan affär, även om det skulle bli med förlust.

Kapitel 16

Domstolseden

Jag såg att en del av Guds barn har missförstått frågan om att begå ed, och Satan har dragit nytta av detta för att förtrycka dem och på så sätt frånta dem Herrem pengar. Jag såg att Herrens ord, ”Svärjen icke”, inte alls har med domstolsed att göra. ”Sådant skall edert tal vara, att ja är ja, och nej är nej. Vad därutöver är, det är av ondo.” (Matt. 5: 37.) Detta syftar på vanligt samtal. En del överdriver när de talar. En del svär vid sitt eget liv. Andra svär vid sitt huvud. Så säkert som de lever och lika säkert som de har ett huvud. En del tar himmel och jord till vittne på att saken är så. Andra säger att Herren må döda dem, om det de säger inte är sant. Det är mot denna sorts svärjande som Jesus varnar sina lärjungar.

Vi har i vårt land (USA) insatt män såsom härskare, för att genom lagar styra folket. Vore det inte för dessa lagar, så skulle förhållandet i världen vara långt värre än det nu är. En del av dessa lagar är goda, andra är dåliga. De dåliga lagarna har tilltagit, men vi kommer att ledas in i ännu svårare förhållanden. Gud vill uppehålla sitt folk, så att de kan vara orubbliga och leva upp till hans ords principer. När människors lagar kommer i konflikt med Guds ords lagar, bör vi följa de senare, vad konsekvenserna än må bli. Vårt lands lagar kräver av oss att lämna ut slaven till hans herre. Det behöver vi inte lyda, utan måste ta konsekvenserna av överträdelse av denna lag. Slaven är inte någon människas egendom. Gud är hans rättmätige Herre, och människan har ingen som helst rätt att ta Guds verk i sina händer och påstå det vara sin egendom.

Jag såg att Herren fortfarande har en del att göra med landets lagar. Så länge Jesus är kvar i helgedomen, håller Guds Ande tillbaka härskare och folk. Satan kontrollerar i mycket hög grad människomassorna i denna värld. Vore det inte för landets lagar, skulle vi få genomgå svårigheter. Jag fick se att när det verkligen är nödvändigt, och Guds folk uppmanas att vittna på ett efter lagen vanligt sätt, är det ingen överträdelse av Guds ord, när hans barn på ett allvarligt sätt tar Gud till vittne, att vad de säger är sanning och inget annat än sanning.

Människor har blivit så korrumpade, att lagarna gjorts på ett sådant sätt att ansvaret faller tillbaka på deras egna huvuden. Det är många som inte känner någon

som helst fruktan för att ljuga för sina medmänniskor. De har undervisats om motsatsen, och Guds tillbakahållande Ande har övertygat dem om att det är en fruktansvärd sak att ljuga inför Gud. Fallet med Ananias och Safira framställdes för mig som ett exempel. Saken är i verkligheten så att den som vittnar falskt, inte gör det mot människor utan mot den store Guden, som läser människors bevekelsegrunder och som vet sanningen i varje fall. Våra lagar bedömer det som ett mycket stort brott att begå mened. Gud har många gånger utdömt ett svårt straff över sådana som svär falskt, ty ännu medan den falska eden var på deras läppar, har fördärvets ängel dödat dem. Gud ville på detta sätt skapa fruktan i de ondas hjärtan.

Jag såg att om det finns någon på jorden, som konsekvent kan vittna under ed, är det en kristen. Han lever ju i ljuset från Guds ansikte. Han växer sig stark genom Guds kraft. När viktiga frågor måste beslutas inför domstol, finns det ingen som är så väl förberedd att vädja till Gud som en kristen. Ängeln uppmanade mig att lägga märke till, att Gud svär vid sig själv. (Se 1 Mos. 22: 16; Hebr. 6: 13, 17.) Han använde ed när han talade till Abraham (1 Mos. 26: 3), till Isak (Ps. 105: 9; Jer. 11: 5) och till David (Ps. 132: 11; Apg. 2: 30). Gud uppmanade Israels barn att använda eden när det behövdes människor emellan. (2 Mos. 22: 10, 11.) Jesus underkastade sig ed när han stod inför rätta. Då sade översteprästen till honom: ”Jag besvär dig vid den levande Guden, att du ’säger oss om du är Messias, Guds Son.” Jesus svarade honom: ”Du har själv sagt det.” (Matt. 26: 63, 64.) Om det Jesus undervisade sina lärjungar om skulle syfta på domstolseden, skulle han ha anmärkt på översteprästen och där betonat sin undervisning för att hjälpa sina nuvarande efterföljare. Satan har glatt sig över att en del har haft en felaktig syn på domstolseden, ty det har gett honom tillfälle att förtrycka dem och frånta dem Herrens pengar. Guds förvaltare måste handla på ett förståndigare sätt än de gjort, och Jägga planer och bereda sig att stå emot Satans förvillelser, ty han kommer att göra ännu större ansträngningar än han någonsin gjort.

Jag såg att en del har fördomar mot landets ledare och mot lagama, men om vi inte hade lagarna skulle världen vara i ett förskräckligt tillstånd. Gud håller tillbaka våra ledare i landet, ty allas hjärtan är i Guds händer. Gränser har dragits upp bortom vilka de inte kan gå. Satan har full kontroll över många av ledarna, men jag såg att Gud har sina redskap t.o.m. bland dessa ledare. En del av dem kommer ännu att omvändas till sanningen. De utför den gärning som Gud önskar att de skall göra. När Satan verkar genom sina representanter, framläggs sådana förslag som, om de genomfördes, skulle förhindra Guds verk och åstadkomma mycket ont. De goda änglarna påverkar dessa

Guds representanter att motverka sådana förslag med starka argument, som Satans redskap inte kan motsäga. Några få av Guds representanter kommer att få stor makt att motverka en massa ont. På så sätt kommer Guds verk att fortgå intill dess att den tredje ängelns budskap har utfört sitt verk. När den tredje ängelns höga rop fram bärs, kommer dessa representanter att ha många tillfällen att ta emot sanningen och en del kommer att bli omvända och tillsammans med de heliga genomgå den stora vedermödans tid. När Jesus lämnar det allra heligaste, har hans återhållande Ande dragits bort från folkens härskare. De lämnas då i de onda änglarnas händer. Då kommer sådana lagar att 'skapas genom Satans råd och direktiv att om inte tidens fülle vara mycket kort, skulle ingen människa bli frälst.

Kapitel 17

Förpliktelser mot barnen

Det har visats mig, att föräldrar i allmänhet inte använder rätta metoder att fostra sina barn. De har inre fostrat dem som de borde, men har låtit dem odla sin stolthet och följa sina egna böjelser. Förr i tiden hade man aktning för föräldrarnas auktoritet. Barnen fick då lära sig att lyda sina föräldrar, älska och uppskatta dem, men i denna yttersta tid har ordningen blivit den omvända. Många föräldrar är lydiga sina barn. De fruktar att gå emot barnens vilja och ger därför efter för dem. Men så länge barnen är kvar i hemmet och är beroende av föräldrarna, borde de läras att vara lydiga och under deras kontroll. Föräldrar borde inte handla förrän de noggrant tänkt igenom saken. Först då bör de kräva att deras syn på det rätta efterföljs.

Eli kunde ha hållit sina ogudaktiga söner tillbaka, men han fruktade för deras ovilja. Han tillät dem att gå vidare i sitt uppror, till dess att de blev en förbannelse för Israel. Det krävs av föräldrarna att de skall fostra sina barn. Barnens frälsning beror till mycket hög grad på den väg som föräldrarna följer. I sin missinriktade kärlek och stolthet över sina barn, ger många föräldrar efter, så att det blir till barnens skada. De omhuldar deras stolthet och sätter på dem grannlåt och smycken, vilket är alldeles onödigt och leder dem att tro, att deras kläder gör dem till damer och herrar. Efter en kort bekantskap övertygas andra i deras umgängeskrets, att det yttre inte är nog att dölja hjärtats stora brister, ty där saknas helt och hållet en kristens skönhet. Istället är deras inre fyllt av själviskhet, överlägsenhet och okontrollerade böjelser. De som älskar ödmjukhet, saktmod och dygd borde avsky sådan gemenskap, även om det rör sig om adventisters barn. Sådan gemenskap är förgiftande och sådant inflytande leder till döden. Föräldrar förstår inte det nedbrytande inflytande, som följer på sådan sådd. Det spirar upp och bär sådan skörd som gör att de kommer att avsky och förkasta föräldrarnas auktoritet.

Även då de kommit upp i åren, krävs av barnen att de skall respektera sina föräldrar, och tänka på deras bästa. De borde lyssna till goda föräldrars råd och inte tänka som så, att nu är jag äldre och då har jag kommit bort ifrån ansvar mot mina föräldrar. Bibeln säger att det finns ett bud som ger löfte till dem som ärar sina föräldrar. Det är känt, att barnen i de yttersta dagarna skall vara olydiga och ringakta

sina föräldrar. Gud har särskilt poängterat detta, och det utgör ett av tecknen på att tidens ände är nära. Det visar att Satan nästan har fullständig kontroll över de ungas sinnen. De äldre ringaktas av alltför många. Det betraktas som gammalmodigt att respektera de äldre, ty det räknas till Abrahams tid. Gud säger: ”Ty därtill har jag utvalt honom, för att han skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla Herrens väg...” (1 Mos. 18: 19.)

Förr i tiden tilläts inte barnen att gifta sig utan att de fick sina föräldrars välsignelse. Föräldrarna valde åt barnen. Det ansågs som ett brott, om barnen gifte sig utan att tillfråga föräldrarna. Problemet lades fram för föräldrarna, för att de skulle kunna avgöra om personen, som skulle föras in i familjen, var värdig eller om de två tillsammans kunde försörja en familj. Det ansågs av dem, att de som tillbad den sanne Guden inte skulle gifta sig med ogudaktiga, för att inte familjen skulle ledas bort från Gud. Ja, till och med sedan barnen var gifta, var de under det allra största ansvar inför sina föräldrar. Deras omdöme ansågs inte tillräckligt förrän de hade tillfrågat sina föräldrar. Det krävdes av dem, att de skulle respektera och lyda deras önskemål, ty annars skulle de komma i konflikt med Guds heliga vilja.

På nytt visades mig förhållandet bland de unga i dessa yttersta dagar. Man har inte uppsikt över barnen. Föräldrar, ni bör börja undervisa barnen i disciplin frågor medan de ännu är små och i era armar. Lär dem att de måste underordna sig er vilja. Detta kan göras om föräldrarna har ett jämnt och fast handlag med dem. Föräldrarna borde ha fullständig kontroll över sig själva, och med mildhet, men ändå med fasthet, forma barnets vilja in611 dess att det inte väntar något annat än att följa deras vilja.

Resultatet av föräldrars försummelse

Föräldrar börjar inte fostra sina barn i tid. Det första tecken på lynnighet övervinns inte och barnen blir alltmer envisa. Detta ökar med deras tillväxt och blir starkare på samma gång som barnen växer. En hel del barn tror, när de blir äldre, att det är viktigt att de får sin vilja fram och att deras föräldrar måste ge efter för deras önskemål. De väntar sig att deras föräldrar skall passa upp dem. De är otåliga om de inte får som de vill, och när de är gamla nog att hjälpa till, vill de inte bära sin del av bördan i familjen. De har befriats från allt ansvar, och växer upp och blir värdelösa såväl i hemmet som borta. De har ingen uthållighet. Föräldrarna har själva burit alla bördor och har tillåtit dem att växa upp i sysslolöshet utan bestämda vanor, utan att

behöva lära flit eller ekonomi. De har inte fått lära sig självförnekelse, utan man har kelat med dem och skämt bort dem. Deras förvända aptit har tillfredsställts, och de har växt upp med en försvagad hälsa. Deras vanor och sätt att vara, har inte varit tillfredsställande. De är själva olyckliga, och gör alla omkring dem olyckliga. Medan barnen ännu är barn, och när de ännu behöver lära sig disciplin, tillåts de att sällskapa med och blanda sig med olika ungdomsgrupper, där en kan utöva ett mycket dåligt inflytande på andra.

Guds förbannelse kommer förvisso att vila över otrogna föräldrar. De har inte allenast sått sådana törnen som kommer att kränka dem här, men de måste på domens dag möta denna sin otrohet. Många kommer att stå upp i domen och fördöma sina föräldrar, därför att de inte höll dem tillbaka, och anklaga dem, för att de går förlorade. Föräldrars falska sympati och blinda kärlek gör att de ursäktar sina barns fel och låter det felaktiga passera utan tillsägelse. Såsom en följd därav går barnen förlorade och deras blod kommer över otrogna föräldrar.

Barn som växer upp utan disciplin, måste lära allting när de bekänner sig vilja bli Jesu efterföljare. Hela deras religiösa erfarenhet påverkas av den fostran de fått som barn. Samma egenvilja visar sig ofta. Där finns samma brist på självförnekelse, samma otålighet om de får en anmärkning, samma kärlek till jaget och ovillighet att söka råd hos andra, eller låta sig påverkas av andras omdöme, samma maklighet och avsky för att bära bördor och ovillighet att påta sig något ansvar. Allt detta ses i deras förhållande till församlingen. Det är möjligt för sådana att övervinna, men o, hur svår är inte deras strid och hur fruktansvärd deras konflikt! Hur svårt är det inte för dessa barn att slå in på disciplinens svåra väg, vilket är nödvändigt för dem, om de skall nå den kristna karaktärens höjd! Även om de till sist övervinner, kommer de att tillåtas att se, innan de förvandlas, hur nära gränsen till evig undergång de var, därför att de saknade en rätt fostran i sin ungdom och att de misslyckades i att lära ödmjukhet som barn.

Kapitel 18

Vårt samfundsnamn

Följande visades mig angående Guds val av samfundsnamn. Två grupper framställdes för mig. Den ena omfattade de stora kristna samfunden. De trampade Guds lag under sina fötter och böjde sig för den påvliga institutionen. De helighöll den första dagen i veckan såsom Herrens sabbat. Den andra gruppen, som var liten till antalet, böjde sig i vördnad för den store Laggivaren. Den helighöll det fjärde budet. De egendomliga och mest framträdande dragen i dess tro var helighållandet av den sjunde dagen, och det att dess medlemmar väntade på att Herren skulle återkomma från himmelen.

Striden står mellan Guds heliga vilja och vilddjurets krav. Veckans första dag - en påvlig institution - vilken står i direkt Strid mot det fjärde budet, kommer snart att göras till det tvåhornade vilddjurets prov. Vid den tiden kommer Guds fruktansvärda varning att förkunna straffet över dem som böjer sig i vördnad för vilddjuret och dess avbild. De kommer att få dricka av Guds vredesvin, vilket iskänkes outspätt i Guds vredesbägare. Inget annat namn, som vi kan tillägna oss, är mer passande att bära och i större harmoni med vår bekännelse samt uttrycker vår tro och utmärker oss som ett Guds egendomsfolk, än namnet sjundedagsadventister. Det står såsom en anklagelse för den protestantiska världen. Här dras en skiljelinje mellan dem som tillber Gud och dem som tillber vilddjuret och låter sig märkas med dess igenkänningstecken. Den stora striden står mellan dem som helighåller Guds bud och dem som efterföljer vilddjurets krav. Det är därför att de heliga följer de tio budorden som draken söker få. till stånd krig mot dem. Om de vill sänka fanan och ge upp det som särskilt utmärker deras tro, kommer draken att vara till freds, men det retar honom, att de vågar höja sitt standar och opponera sig mot den protestantiska världen, som ansluter sig till påvemakten.

Namnet sjundedagsadventister bär fram vår tros kännemärken i förgrunden, och kommer att överbevisa den sökande människan. Det är likt en pil från Herrens koger, som kommer att sära Guds lags överträdare och kommer att leda till ånger inför Gud och tro på vår Herre Jesus Kristus. Det visades mig att nästan varje fanatiker 'som har uppkommit, och som önskar dölja sina känslor för att han skall kunna leda andra bort, påstår att han tillhör "Guds församling". Ett sådant namn skulle på en gång göra folk

tveksamma, ty det används för att dölja de mest absurda irrläror. Detta namn är alltför obestämt för Guds sista församling. Det skulle leda till ett antagande, att vi har en tro som vi försöker att dölja.

Kapitel 19

Fullständig överlåtelse

Kära broder och syster K: I den syn som jag sist hade, visades mig en del förhållanden som hade med er familj att göra. Herren har nådefyllda tankar angående er och överger er inte, om inte ni överger honom. L och M är i ett ljust ,tillstånd. De måste väckas för att göra allvarliga ansträngningar för frälsningen, annars kommer de att förlora det eviga livet. De måste själva känna ansvar och söka en personlig erfarenhet. Guds helige Ande behöver utöva ett stort inflytande på deras hjärtan, vilket kommer att leda dem till att älska och välja Guds folks gemenskap framför allt annat, och att skilja sig från dem som inte har kärlek till andliga ting. Jesus kräver ett helhjärtat offer, en helhjärtad överlåtelse.

L och M, ni har inte förstått att Gud kräver er odelade kärlek. Ni har avlagt en helig bekännelse, och ändå har ni sjunkit ned till vanliga bekännares döda nivå. Ni älskar gemenskap med sådana ungdomar, som inte har någon tanke på de heliga sanningar ni bekänner er älska. Ni har framstått som dem ni umgås med, och har varit belåtna med så mycket religion som kan göra er accepterade av alla, utan att utsätta er för någons anmärkning.

Kristus fordrar allt. Hans offer var ,för stort och för dyrt för att han skulle fordra mindre än allt. Vår heliga tro ut ropar: Skilj er från dem! Vi skulle inte likna världen, eller de döda och försagda bekännande kristna. ”Och skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse.” (Rom. 12: 2.) Detta är självförnekelsens väg. När du tycker, att den vägen är för svår, och att det är alltför mycket självförnekelse på den smala vägen, när du påstår: Hur svårt är det inte att lämna allt, ställ då frågan till dig: Vad försakade Kristus för mig? Denna fråga ställer allt det vi kallar självförnekelse i skuggan.

Betrakta honom i örtagården där stora, blodliknande svett droppar trängde fram på hans, panna. En ensam ängel sändes från himmelen för att styrka Guds Son. Följ med Kristus på hans väg till domsalen där han förlöjligades, hånades och förolämpades av den förbittrade människomassan. Se honom klädd i den gamla kungliga purpurmanteln. Hör de hessa ropen och det grymma hånet. Se hur de trycker ned törnekronan på hans

ädla huvud och hur de sedan slår honom med Staven, så att törntagarna tränger in i hans tinningar, och blodet flyter ned från hans heliga panna. Hör denna mördarskara ivrigt ropa efter Guds Sons blod. Han över Himnades i deras händer och de ,leder denne' ädle, lidande man, blek, svag, nära att svimma, bort till avrättningsplatsen. Han sträcks ut på ett träkors. Spikarna drivs genom hans händer och fötter. Se honom hänga på detta kors under dessa fruktansvärda timmar av ångest intill dess att änglarna döljer sina ansikten, för att inte behöva se denna avskyvärda scen. Solen döljer sitt ljus och vägrar att se det hela. Tänk på detta och ställ sedan frågan: Är vägen för svår? Nej, aldrig!

Delade intressen

I ett delat, halvhjärtat liv, kommer ni att finna tvivel och mörker. Ni kan inte glädja er över religionens tröst, och inte heller den frid som världen ger. Slå er inte ned i Satans bekväma stol i överksamhet, utan ,stå upp och inrikta er på den högsta standard sam det är din förmån att få nå upp till. Der är en salig förmån att få uppge allt för Kristi skull. Studera inte andra människor för att likna dem och inte nå högre än dem. Ni har endast en sann, fullkomlig förebild. Det finns bara verklig trygghet i att följa Jesus. Besluta dig för att även om andra följer den andliga tröghetsprincipen, lämnar du dem och går vidare mot den kristna karaktärens fullkomning. Sök forma en himmelens karaktär. Sav inte på din post. Handla sant och rättfärdigt mot dig själv.

Du lämnar utrymme åt det onda i ditt liv som hotar att fördärva ditt andliga liv. Det kommer att förmörka Ordets, skönhet och förta intresset för det. Kärlek till berättelseböcker, sagor och annan läsning har inte ett gott inflytande på ditt sinne, och helgar dig på intet sätt för tjänst åt Gud. Det åstad kommer en falsk, ohälsosam stimulans, en feberaktig fantasi, som påverkar sinnet och gör det mindre lämpligt för andlig aktivitet. Det leder dig bort från bön och kärlek till andliga ting. Sådan läsning, som ger ljus över det heliga Ordet och väcker längtan efter att noggrant studera det, är inte farlig utan nyttig.

Ni framställdes för mig med blickarna bortvända från det heliga Ordet, men intensivt fästa vid dessa spännande böcker, som betyder religionens död. Ju oftare och ju naggrannare du studerar Bibeln, desto skönare kommer den att framstå för dig, och desto mindre längtan kommer du att ha efter avkopplande läsning. Det dagliga studiet av Bibeln kammer att ha ett helgande inflytande på ditt sinne. På så sätt kommer du att

inandas himmelens atmosfär. Bind denna dyrbara bok till ditt hjärta. Den kommer att visa sig vara en vän, en ledare i svårigheter.

Du har inriktat dig på att få vissa saker i ditt liv, och hur stadigt och uthålligt har du inte arbetat för att få dessa! Du har beräknat och planerat intill dess att dina förväntningar har förverkligats. Det finns en sak som det är värt att arbeta uthålligt, outtröttligt för under ett helt liv för att få. Det är din frälsning - det eviga livet. För att få detta fordras självförnekelse, offer och ett noggrant studium. Du måste renas och förfinas. Du saknar Guds Andes frälsande inflytande. Du umgås med dina vänner och glömmer att du har tagit Jesu namn, och du uppför dig och klär dig som dina vänner.

Gån ut och skiljen eder från dem

Syster K! Jag såg att du har ett stort arbete att utföra. Du måste besegra stoltheten och låta ditt intresse vara i sanningen. Din eviga frälsning beror på den väg du nu väljer. Om du önskar vinna det eviga iliver, måste du leva för det och förneka dig själv. Gå ut ifrån världen och förbli skild från den. Ditt liv måste utmärkas av nykterhet, vaksamhet och bön. Änglarna vakar över karaktärens utveckling och bedömer dina moraliska ansträngningar. Alla våra ord och handlingar granskas inför Gud. Vår tid är mycket allvarlig. Hoppet om evigt liv skall inte upptas på ett lättsinnigt sätt, utan avgörs mellan Gud och dig själv., En del söker att vila på andras omdömen och erfarenheter hellre än att anstränga sig med att noggrant studera sina egna hjärtan. De kommer att fortsätta månader och år utan att det finns något tecken på Guds Ande i deras liv och att Gud har godtagit dem. De har bedragit sig själva. De har ett förmodat hopp men saknar en kristens nödvändiga egenskaper. Om hjärtat först noggrant förvandlas, kommer den kristnes levnadssätt att leda till en förfinad och upphöjd karaktär, vilket utgör kännetecknet på en Kristi efterföljare. Det krävs en hel del moraliskt mod att leva upp till vår tro.

Guds barn är ett säreget falk. Deras anda kan inte förenas med världens anda och dess inflytande. Du vill inte bära det kristna namnet och ändå vara ovärdig till det. Du vill inte möta Jesus med endast en bekännelse. Du vill inte heller vara bedragen när det gäller så viktiga frågor. Undersök noga ditt hoppas grundvalar. Var ärlig mot dig själv. Ett skenbart hopp kommer aldrig att frälsa dig. Har du beräknat kostnaderna? Jag fruktar att du inte har det. Besluta dig för om du vill följa Kristus vad det än må kosta dig. Du kan inte göra detta och ändå glädja dig i gemenskapen med dem som inte frågar

efter andliga ting. Dessa båda kan lika litet blandas som olja och vatten.

Det är mycket stort att vara ett Guds barn och medarvinge till Kristus. Om detta är din förmån kommer du att få lära känna gemenskap med Kristus i lidandet. Gud ser till hjärtat. Jag såg att du måste söka honom allvarligt, och höja din norm för helighet, annars kommer du aldrig någonsin att få del av det eviga livet. Du ställer dig frågan: Såg syster White detta? Ja, och jag har försökt att framställa för dig de intryck som har getts mig. Må Herren hjälpa dig att ta emot varningen.

Kära broder och syster, v::lka över era barn med noggrann omsorg. Världens anda och inflytande fördärvar all längtan efter att vara sanna kristna. Låt ert inflytande dra dem från sådana ungas gemenskap, som inte har något intresse i andliga ting. De måste göra ett offer, om de till sist skall vinna himmelen.

Vilket väljer du, frågar Kristus, mig eller världen? Kristus begär av oss en ovillkorlig överlåtelse åt honom av vårt hjärta och våra känslor. Om du älskar vänner, bröder eller systrar, fader eller moder, hus eller hem, mer än mig, säger Kristus, är du inte ärlig. Kristendomen ställer människan under det största ansvar för dess fordringar, att följa dess principer. På samma sätt som den mystiska kompassnålen pekar mot norr, så pekar religionens fordringar på Guds härlighet. Du är bunden genom dina dop löften att ära din Skapare och beslutsamt förneka jaget och korsfästa dess lustar och böjelser, och till och med föra dina tankar in under Kristi lydnad och vilja. (Band 3, sid. 45.)

Ditt världsliga sinnelag gör dig inte mer benägen att öppna ditt hjärta på vid gavel för Jesus, då han knackar på och söker inträde där. Härlighetens Herre som har återlöst dig med sitt eget blod, väntade vid ditt hjärtas dörr för att få komma in, men du öppnade den inte helt och välkomnade honom. En del öppnade endast så att de tillät något ,litet ljus från hans härlighet att tränga in, men bjöd inte den himmelske ,gästen att stiga in. Det fanns inte rum för Jesus. Den plats som borde ha varit reserverad för honom var upptagen med annat. Enträget bad Jesus: ”Om någon” lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig.” (Upp. 3: 20.)

Din uppgift är att öppna för honom. Under en tid kände du dig höjd att lyssna till honom och öppna dörren för honom, men även den känslan försvann. Du misslyckades med att för säkra dig om gemenskap med den himmelske gästen, vilket det var din

förmån att .få möjlighet till. Emellertid öppnade en del dörren, och välkomnade med hjärtlighet sin Frälsare. (Band 2, sid. 21å, 217.)

Kapitel 20

Stor nöd kommer

Jag såg större nöd i landet än vi hittills har bevittnat. Jag hörde kvalfyllda suckar och rop och jag såg stora skaror i direkt strid. Jag hörde kanonernas muller och arméers sammandrabbning och strid man mot man och suckar och böner från döende människor. Jag såg marken vara överfylld av sårade och döda. Jag såg ödelagda, förtvivilade familjer och en skriande nöd i många hem. Redan nu finns många familjer som lider brist, men detta kommer att tillta. Många människors ansikten såg ut att vara utmärglade, bleka och pinade av hunger.

Det visades för mig, att Guds folk skulle vara tätt förenade i den kristna kärlekens gemenskapsband. Endast Gud kan vara vårt skydd och vår styrka när tiden kommer för dessa nationella olyckor. Guds folk borde vakna upp. Deras tillfällen att sprida sanningen borde förbättras, för de kommer inte att vara länge. Jag fick se nöd och förtvivlan och hunger i landet. Satan söker nu att hålla Guds folk i ett tillstånd av överksamhet, för att hålla dem borta från att delta i spridandet av sanningen, så att de till sist må befinnas vara för lätta i vågskålen.

Guds folk måste ta varning och urskilja tidens tecken. Förebuden på Kristi ankomst är alltför tydliga för att betvivlas, och med tanke på dessa borde var och en, som bekänner sig tro på sanningen, vara en levande förkunnare. Gud uppmanar alla, både förkunnare och folket, att vakna upp. Hela himmelen är i rörelse. Den här världens historia håller på att avslutas. Vi är mitt i de sista dagarnas svåra händelser, och ännu större svårigheter är framför oss, men ändå är vi inte vakna. Bristen på aktivitet och hängivenhet när det gäller Guds verk är ödesdiger. Denna dödens förlamning kommer från Satan. Han kontrollerar ohelgade adventisters sinnen, och leder dem att vara avundsjuka på varandra, felfinnande och kritiska. Det är hans särskilda verk att åstadkomma splittring bland människor så att inflytande, styrka och Guds tjänares arbete kommer att vara bland icke helgade sabbatsfirare, och hans tjänares dyrbara tid används för att tillrättalägga små misshälligheter, när tiden borde användas att förkunna sanningen för icke-troende.

Tid att handla

Det visades mig att Guds folk väntade att någon sorts förändring 'Skulle äga rum - en överväldigande kraft skulle fatta tag i dem. Men de kommer att bli besvikna, ty detta är felaktigt. De måste handla och själva ta fatt på arbetet och allvarligt ropa till Gud om sann kunskap. De händelser vi bevittnar är av tillräcklig storhetsgrad, för att få oss att stå upp och med heligt allvar framhålla sanningen för alla dem som vill lyssna. Jordens skörd är nästan mogen.

Det visades mig hur betydelsefullt det är för predikanterna, som är engagerade i detta viktiga och ansvarsfyllda arbete, att förkunna den tredje ängelns budskap, att leva på ett rätt sätt. Herren lider inte brist på medel och redskap genom vilka han kan utföra sitt verk. Han kan tala när som helst och genom vem han vill och hans ord är mäktigt att åstadkomma de ting vartill det är utsänt. Men om sanningen inte har helgat och renat dens händer och hjärta som gör tjänst med dessa heliga ting, är denne böjd att tala enligt sin egen ofullkomliga erfarenhet. När en människa talar av sig själv och efter sitt eget ohelgade omdömes val, är hennes råd inte i harmoni med Gud utan med henne själv. Såsom den som är kallad av Gud är kallad att vara helig, så är den som erkänts och avskilts av människor, tvungen att ge bevis på sin heliga kallelse och visa genom sitt himmelska sätt och samtal att han är trogen den som har kallat.

Fruktansvärda bedrävelser väntar dem som predikar sanningen, men som inte har blivit helgade genom den. Det samma gäller dem som samtycker till att ta emot och underhålla ohelgade personer som vill betjäna dem i ord och undervisning. Jag är bekymrad över Guds folk som bekänner sig tro upphöjda och viktiga sanningar, ty jag vet att många av dem inte är omvända och inte helgade 'genom dem. Människor kan höra och erkänna hela sanningen, och ändå inte veta något om Guds kraft. Alla som predikar sanningen kommer inte att bli frälsta av den. Ängeln sade: "Renen eder, I som bären Herrens kär." (Jes.52:11.)

Tiden har kommit när de som har valt Herren för nuet och framtiden måste förlita sig helt på honom. Alla som bekänner sig vara Guds egendom måste därför få en egen erfarenhet. Noggranna anteckningar görs över Guds folks ord och handlingar. Änglar följer med stort intresse karaktärens utveckling och bedömer dess moraliska värde. De som bekänner sig tro på sanningen borde själva leva ett rättfärdigt liv och utöva hela sitt inflytande för att upplysa och vinna andra för sanningen. Deras ord och handlingar är

kanaler varigenom sanningens heliga principer och helighet överbringas till världen. De är jordens salt men också dess ljus.

Jag såg att om vi lyfter våra blickar mot himmelen skall vi se ljus och finna frid, men om vi söker världen, kommer vi att finna att varje skydd snart måste tas ifrån oss och allt gott snart försvinna. Det finns ingen hjälp för oss utom Gud. I detta (jordens) tillstånd av förbistring kan vi vara lugna, starka och trygga endast genom en levande tros styrka. Vi kan inte heller ha frid, utom då vi vilar i Gud och väntar på hans frälsning. Större ljus ,lyser över oss än det gjorde över våra fäder. Vi kan inte accepteras eller äras av Gud genom att ge en likvärdig tjänst eller att göra samma 'sorts arbete, som våra förfäder gjorde. För att vi skall accepteras och välsignas av Gud på samma sätt som var fallet med dem, måste vi likna dem i deras trohet och nit - föröka vårt ljus som de förökade sitt - göra som de skulle ha gjort om de levat i våra dagar.

Vi måste vandra i det ljus som lyser på vår stig, annars kommer ljuset att vändas i mörker. Gud väntar av oss att vi skall visa för världen, i vår karaktär och genom våra gärningar, det matt av gemenskapens anda som står i förhållande till de heliga sanningar vi bekänner och till de profetior som går i fullbordan i dessa yttersta dagar. De sanningar som har nått vårt förstånd, och det ljus som har lyst upp vår själ, kommer att döma och fördöma oss, om vi vänder oss bort därifrån och vägrar att låta oss ledas av dem.

Förskräckliga händelser framför oss

Vad skall jag säga för att väcka Guds sista församling? Jag fick se att fruktansvärda händelser väntar oss. Satan och hans änglar använder all sin kraft för att få inflytande över Guds folk. Han vet att om de sover litet längre, är deras undergång säker. Jag uppmanar alla som bekänner Jesu Kristi namn, att noggrant studera sig själva och göra en hel och fullständig bekännelse av sina fel. Dessa bekännelser måste sändas i förväg, så att den ängel som för anteckningarna, må kunna skriva vid sidan av varje namn: bekänt. Min broder, min syster, om dessa dyrbara nådens ögonblick inte används, kommer du att lämnas utan ursäkt. Om du inte gör någon särskild ansträngning att bli väckt och inte visar något nit när det gäller ånger, kommer dessa gyllene ögonblick att snart passera förbi, och i domens vågskål kommer du att vara för lätt. Då har inte längre dilla ångestfyllda rop någon betydelse. Det är här som Herrens ord passar: ”Eftersom I icke villen höra, när jag ropade, eftersom ingen aktade på, när jag räckte ut min hand,

eftersom I läten allt mitt råd fara och icke villen veta av min tillrättavisning, därför skall ock jag le vid eder ofärd och bespotta, när det kommer, som I frukten, ja, när det I frukten kommer såsom ett oväder, när ofärden nalkas eder såsom en storm och över eder kommer nöd och ångest. Då skall man ropa till mig, men jag skall icke svara, man skall söka mig, men icke finna mig. Därför att de hatade kunskap och icke funno behag i Herrens fruktan, ej heller ville följa mitt råd, utan föraktade all min tillrättavisning, därför skola de få äta sina gärningars frukt och varda mättade av sina egna anslag. Ty av sin avfällighet skola de fåkunniga dräpas, och genom sin säkerhet skola dårarna förgås. Men den som hör mig, han skall bo i trygghet och vara säker mot olyckans skräck.” (Ords. 1: 24-33.)

Kapitel 21

Vårt ansvar för de fattiga

Frågor ställs ofta till mig, vilket ansvar vi har för dem som tagit emot den tredje ängelns budskap. Vi har också själva länge önskat veta hur vi på ett diskret sätt skall ta hand om de fattiga familjer, som tar emot sabbatsbudskapet. När vi var i Roosevelt i New York den 3 augusti 1861 blev jag visad en del, hur vi skall ta hand om de fattiga.

Gud väntar inte av våra bröder att de skall ta hand om varje fattig familj som tar emot detta budskap. Om så vore fallet, skulle inte våra predikanter kunna ta itu med arbetet på nya fält, därför att våra tillgångar skulle ta slut. Många är fattiga därför att de inte är flitiga och ekonomiska. De vet inte hur de skall använda sina medel rätt. Om de fick hjälp, skulle det skada dem. En del kommer alltid att vara fattiga. Om de fick de allra bästa förmåner, skulle deras situation likväl inte förbättras. De gör inga beräkningar och skulle använda alla medel de kunde få tag på, om det så vore mycket eller litet.

En del vet ingenting om självförnekelse och att leva ekonomiskt för att hålla sig fria från skulder och spara litet att ha tillgängligt vid behov. Om församlingen skulle hjälpa dessa i stället för att lämna dem att lita till sina egna resurser, skulle det skada dem, ty de skulle då alltid vänta att församlingen skulle hjälpa dem, och följden blir att de inte lär sig självförsakelse och söker leva ekonomiskt. Om de inte får hjälp varje gång, frestar Satan dem, och de blir avundsjuka och får stora betänkligheter mot sina bröder, i det att de menar att de inte gör sin plikt emot dem. Felet är på deras sida. De är lurade. De är inte Herrens fattiga.

Den undervisning som ges i Guds ord när det gäller att hjälpa de fattiga, har inte att göra med sådana fall, utan med dem som kommit i en svår situation och är i nöd. I sin försyn har Gud prövat vissa individer för att genom dem pröva andra. Det finns änkor och invalider i församlingen för att bli till välsignelse för den. De är en del av de medel genom vilka Gud har valt att utveckla en sann karaktär hos Kristi bekännande efterföljare och för att uppöva de dyrbara karaktärsdrag som vår deltagande Återlösare visade.

Änkor, faderlösa och invalider

Det finns många som knappast kan försörja sig själva men som väljer att gifta sig och skaffa familj, trots att de vet att de inte har någonting de kan försörja sig med. Och vad som är värre är, att de inte heller kan hålla ordning på familjen. Hela familjens sätt att leva utmärks av lösa och slappa vanor. De har endast ,litet kontroll över 'Sig och är häftiga, otåliga och retliga. När sådana tar emot budskapet, menar de att de har rätt att få hjälp av sina mer välbärgade bröder. Om deras förväntningar inte infrias, klagar de över församlingen och beskyller den för att inte leva upp till sin tro. Vem skall lida i ett sådant fall? Måste Guds verk bli lidande, och olika kassor tömmas, för att ha omsorg om dessa stora, fattiga familjer? Nej! Föräldrarna är de som skall lida. De kommer i allmänhet inte att lida någon större brist, sedan de har tagit emot sabbatssanningen i jämförelse med hur de hade det tidigare.

Det finns ett ont bland en del fattiga, vilket förvisso kommer att leda till fördärv, om de inte besestrar det. De har tagit emot sanningen med sina enkla, grova och obildade vanor, och det tar tid för dem att se och förstå sina brister, och att inse att de inte är i harmoni med Kristi karaktär. De ser på andra som är mera ordningsamma och uppfostrade, såsom stolta, och du kan höra dem säga: „Sanningen sänker oss alla ned till samma nivå.” Men det är ett fullständigt missförstånd att tänka att sanningen sänker mottagaren. Den lyfter honom upp, förädlar hans sm8!k, helgar hans omdöme, och om den efterlevs, kommer den att göra honom lämplig för gemenskap med heliga änglar i Guds stad. Sanningen är avsedd att lyfta oss uppåt till en högre nivå.

De som har det bättre ställt skulle alltid handla ädelt och generöst i sitt förhållande till de fattigare ibland sig, och borde också ge dem goda råd men sedan lämna dem att kämpa livets strid till seger. Men det visades för mig att det allvarligaste ansvar vilar på församlingen att ha särskild omsorg för fattiga änkor, föräldralösa och invalider.

Många av dem som tagit emot sanningen har inte helgats genom den, och har inte ens hjärta att göra den minsta lilla förändring i sina produkters priser, när de säljer till sina fattiga bröder, inte mer än de skulle göra med de välbärgade i världen. De älskar inte sina medmänniskor som sig själva. Det skulle vara Gud mycket mer behagligt om det funnes mindre själviskhet och mera opartisk välgörenhet. (1868, band 2, sid. 51.)

Kapitel 22

Den moderna spiritualismen

Jag blev hänvisad till en bibeltext, som på ett särskilt sätt passar in på den moderna spiritualismen: ”Sen till, att ingen får bortföra eder såsom ett segerbyte genom sin tomma och bedrägliga ’vishetslära’, i det att han åberopar fäderneärvda människomeningar och håller sig till världens ’makter’ och icke till Kristus.” (Kol. 2: 8.) Jag fick se att tusentals människor blivit fördärvade genom frenologins filosofi och hypnotismen, och har på så sätt drivits in i ett tillstånd av otro. Om tanken börjar löpa i dessa riktningar är det nästan helt säkert att sådana människor förlorar sin balans och styrs av onda andar. Dessa ”tomma och bedrägliga vishetsläror” fyller stackars dödliga människors sinnen. De tror att de har en kraft i sig själva så att de kan utföra stora uppgifter. De fattar därför inte behovet även högre kraft. Deras tro och principer är ”i harmoni med mänskliga traditioner, efter denna världens furstes ideer, men inte efter Kristi ord”.

Jesus har inte undervisat i denna filosofi. Inga sådana tankar kan man finna i hans undervisning. Han riktade inte dödliga människors sinnen till dem själva, till en kraft som de själva ägde. Han riktade alltid deras sinnen till Gud, universets Skapare, såsom källan till deras kraft och visdom. En särskild varning ges: ”Låten icke ,segerlönen tagas ifrån eder av någon som har sin lust i ’ödmjukhet’ och ängladyrkan och gör sig stor med sina syner, någon som utan orsak är uppblåst genom sitt köttsliga sinne.” (Kol. 2: 18.)

De som undervisar i spiritualismen kommer på ett behagligt och förföriskt sätt för att bedra er. Om ni lyssnar till deras undervisning, kommer ni att bli bedragna genom rättfärdighetens fiende och kommer förvisso att gå miste om lönen. När en gång ärkebedragarens fascinerande inflytande övervunnit er, är ni förgiftade, och hans dödliga inflytande förgiftar och fördärvar er tro på att Kristus är Guds Son, och ni kommer att upphöra att lita på hans blods förtjänster. De som låter sig bedras av denna filosofi fråntas sin lön genom Satans förvillelse. De litar på sina egna förtjänster, utövar frivillig ödmjukhet och är även villiga att göra stora offer. De förnedrar sig själva och låter sina sinnen behärskas av denna högst bedrägliga tro och accepterar de mest absurda idéer genom dem som de tror vara sina döda vänner. Satan har så förblindat deras ögon och förväntat deras omdöme, att de inte ser det onda. De följer dessa

instruktioner, i tron att de kommer från deras döda vänner, som nu är änglar i en högre sfär.

Satan har valt den mest pålitliga och fascinerande förvillelsen, som är avsedd att fånga dessa människors sympatier vilka har lagt sina kära anförvanter i graven. Onda änglar utger sig för att vara deras kära och återger händelser från deras liv, och utför handlingar och rörelser som deras vänner gjorde när de levde. På detta sätt bedrar de och leder de dödas anhöriga att tro, att de bortgångna nu är änglar som rör sig omkring dem och bar gemenskap med dem. De tänker på dessa med en viss sorts tillbedjan, och vad de eventuellt säger har större in flytande över dem än Guds ord. Dessa onda änglar som påstår sig vara deras döda vänner, kommer antingen fullständigt att förkasta Guds ord såsom fantasier, eller om det passar deras avsikter bättre, utvälja de väsentliga avsnitten som vittnar om Kristus och utpekar vägen till himmelen. De förändrar sedan Guds ords tydliga uttalanden för att passa deras egen fördärvade natur och för att förleda människor. Med noggrann uppmärksamhet för Guds ord kan alla övertygas om, om de själva vill, hur denna själsförgörande förvillelse verkar. Guds ord förklarar i mycket bestämda ordalag, att ”de döda veta alls intet”. Väl veta de som leva, att de måste dö, men de döda veta alls intet, och de hava ingen vinning mer att vänta, utan deras åminnelse är förgäten. Både deras kärlek och deras hat och deras avund hava redan nått sin ände, och aldrig någonsin få de mer någon del i vad som händer under solen.” (Pred. 9: 5, 6.)

Att våga sig in på Satans mark

Bedragna, dödliga människor tillber onda änglar i tro att de ’är deras döda vänner. Guds ord säger klart och tydligt, att de döda inte längre har någon del i vad som händer under solen. Spiritualisterna säger att de döda vet allting som sker under solen, att de har gemenskap med sina vänner på jorden och att de ger värdefulla informationer och utför underverk. ”De döda prisa icke Herren, ingen som har farit ned i det tysta.” (Ps. 115: 17.) Satan förvandlar sig till en ljusets ängel och verkar med alla orättfärdighetens förvillelser. Han som kunde ta med Guds Son, vilken var gjord lägre än änglarna, och ställa honom på templets högsta torn och ta honom med upp på ett övermåttan högt berg och framställa för honom världens riken, han kan utöva sin makt på den mänskliga familjen, vilken är mycket svagare i vishet och styrka än vad Guds Son var, sedan han hade tagit på sig människans natur.

I denna fördärvade tidsålder håller Satan full kontroll över dem som har gått bort från ljuset och vågar sig in på hans mark. Han utövar sin makt på sådana människor på ett förfärande sätt. Min uppmärksamhet riktades på följande ord: ”Låten icke segerlönen tagas ifrån eder av någon som. . . gör sig stor med sina syner, någon som utan orsak är uppblåst genom sitt köttsliga sinne...” (Kol. 2: 18.) Jag fick se att somliga tillfredsställer sin nyfikenhet och leker med det onda. De har ingen verklig tro på spiritualismen och skulle fly med förskräckelse vid tanken på att vara ett medium. Ändå vågar de vara på en sådan plats där Satan kan utöva all sin makt över dem. De menar inte att de skall tränga djupt in i detta verk, men de vet inte vad de gör. De vågar sig in på djävulens mark och frestar honom att bestämma över dem. Denne mäktige fördärvare betraktar dem som sina lagliga offer och utövar sin makt på dem, och det emot deras vilja. När de sedan önskar kontrollera sig själva kan de det inte. De överlät sitt sinne åt Satan och han kommer inte att släppa dem, utan hålla dem fångna. Ingen makt kan befria en sådan förledd människa utom Guds kraft, såsom svar på allvarliga böner från hans trogna efterföljare.

Vår enda trygghet

Vår enda trygghet finner vi genom att söka efter sanningen i Guds ord, såsom man söker efter gömda skatter. Sådana ämnen som sabbaten, människans natur och Jesu vittnesbörd är de viktiga sanningar som vi måste förstå. De kommer att visa sig vara Guds folks ankare i dessa bekymmersamma tider. Människomorna förkastar Guds ords sanningar: ”Därför att de icke gå vo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bli frälsta. Därför sänder ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen.” (2 Tess. 2: 10, 11.)

De mest tygellösa och fördärvade smickras i högsta grad av dessa sataniska andar, vilka de tror är deras döda vänners andar och därför blir de ”uppblåsta genom sitt köttsliga sinne”, och håller sig inte till honom ”som är huvudet, honom från vilken hela kroppen vinner sin tillväxt i Gud, i det att den av sina ledglogar och senor får bistånd och sammanhållning”. (Kol. 2: 19.) De förnekar därmed honom som ger kroppen styrka, så att varje lem kan stärkas genom Guds kraft.

Fåfäng filosofi. Kroppens lemmar kontrolleras av huvudet. Spiritualisterna har förkastat huvudet och tror att kroppens lemmar själva måste handla och att enligt vissa av naturens föregivna lagar en utveckling mot en fortskridande fullkomning skulle

komma till stånd. ”Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen. Var gren i mig, som icke här frukt, den tager han bort; och var och en som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt.” ”Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig. Jag är vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig och jag i honom, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra. Om någon icke förbliver i mig, så kastas han ut såsom en avbruten gren och förtorkas; och man samlar tillhoppa sådana grenar och kastar dem i elden, och de brännas upp.” (Joh. 15: 1, 2,4-6.)

Kristus är källan till vår styrka. Han är vinträdet, vi är grenarna. Vi måste få näring från det levande vinträdet. Om vi blir berövade vinträdets styrka och näring är vi såsom kroppens lemmar utan huvud. I en sådan ställning önskar Satan att vi skall vara, för att han skall kunna kontrollera oss som han önskar. Han verkar ”med orättfärdighetens alla bedrägliga konst, för att bedraga dem som gå förlorade, till straff därför att de icke gäva kärleken till sanningen rum, så att de kunde bliva frälsta. Därför sänder och Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen.” (2 Tess. 2: 10, 11.) Spiritualismen är en lögn. Den har sin grund i den första lögnen: ”Ingalunda skolen I dö.” (1 Mos. 3: 4.) Tusentals människor har avskurit sig från huvudet, och resultatet är att dessa lemmar handlar utan Jesus som sitt huvud, och en annan leder deras kropp. Satan kontrollerar dem.

Det visades mig att Satan inte kan bestämma över människors ,sinnen med mindre de har överlåtit sig åt honom. De som lämnar sanningens väg, är i en mycket stor fara. De skiljer sig från Gud och från hans heliga änglars omsorg. Satan är alltid på vakt efter att förgöra människor och börjar med att framställa sina förvillelser för dem. Sådana är i den allra största fara. Om de inser och försöker att stå emot mörkrets makter och befria sig själva från Satans snaror, finner de att det inte är lätt. De har med avsikt vågat sig in på Satans mark, och han gör anspråk på dem som sina. Han tvekar inte att använda all sin makt och till sin hjälp använda hela ’sin onda härskara för att bara vrida en enda människa ur Kristi hand.

De som har inbjudit djävulen att fresta sig, kommer att göra desperata ansträngningar att befria sig från hans makt. Men när de själva börjar göra ansträngningar kommer Guds änglar, som de har bedrövat, till deras räddning. Satan och hans änglar är ovilliga att släppa sitt byte. De tar upp kampen med de heliga

änglarna och striden är fruktansvärd. Om de som har handlat så felaktigt, fortsätter att bedja och i djup ödmjukhet bekänner sina synder, kommer änglar som övergår de onda i styrka, att fortsätta striden och lösa dem från de onda änglarnas makt.

När ridån lyftes åt sidan och jag fick se vår tids fördärv blev mitt hjärta sjukt, och min ande förlorade sin kraft. Jag såg att jordens inbyggare höll på att fylla ogudaktighetens bägare till randen. Guds vrede är upptänd och kan inte mera hållas stilla förrän syndarna på denna jord är förgjorda. Satan är Kristi personlige fiende. Han är upphovsmannen till och ledare för allt uppror i himmel och på jord. Hans vrede tilltar även om vi inte förstår hans makt. Om våra ögon kunde öppnas och vi fick se den fallne ängels verksamhet med dem som känner sig trygga och betraktar sig själva som säkra, skulle vi inte känna oss trygga. Onda änglar är oss på spåren varje ögonblick. Vi förutsätter att onda människor är beredda att handla som Satan föreslår, men under det att våra sinnen är oskyddade mot hans osynliga medhjälpare, ändrar de arbetssätt och utför under och märkliga ting i vår åsyn. Kr vi dåberedda att stå emot dem med Guds ord, det enda vapen som är framgångsrikt?

Många frestas att erkänna dessa under såsom om de vore från Gud. De sjuka kommer att göras friska i vår närvaro. Under kommer att utföras inför våra ögon. Kr vi beredda för det prov som väntar oss, när Satans lögnaktiga under skall bli mer och mer uppenbara? Kommer inte många att bli snärjda? Genom att förkasta Gods buds klara sanningar, och ge rum för falska föreställningar, bereds mångas sinnen att ta emot dessa lögnaktiga under. Vi måste alla just nu ikläda oss hela vapenrustningen för den kamp i vilken vi snart skall utvecklas. Tro på Guds ord, studera under bön och praktisera det du lär, ty det är vårt enda skydd mot Satans makt och det kommer att leda oss igenom som segrare på grund av Jesu Kristi blod.

Kapitel 23

Familjereigion

Jag har fått se den höga, ansvarsfyllda ställning, som Guds folk borde ha. De är jordens salt och världens ljus, och de måste leva som Jesus levde. De kommer att få gå igenom stora svårigheter. Den nuvarande tiden är fylld av strid och prövningar. Vår Frälsare säger: ”Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron.” (Upp. 3: 21.) Lönen ges inte till alla som bekänner sig vara Kristi efterföljare, utan till dem som övervinner, som han övervann. Vi måste studera Kristi liv och lära oss vad det betyder att bekänna hans namn inför världen.

För att vi skall kunna bekänna Kristus, måste vi äga honom. Ingen kan i sanning bekänna Kristus, om inte Kristi sinne och ande är i honom. Om det att ha ett sken av gudsfuktan eller att erkänna sanningen alltid vore att bekänna Kristus, då kunde vi säga: Bred är den väg som leder till livet och många är de som finner den. Vi måste förstå vad det betyder att bekänna Kristus och på vilket sätt vi förnekar honom. Det är möjligt att med vita läppar bekänna Kristus och ändå i våra gärningar förneka honom. Andens frukter visar sig i livet och är en bekännelse av honom. Om vi har försakat allt för Kristus, kommer våra liv att vara ödmjuka, vårt samtal om de himmelska tingen och vårt levnadssätt att vara utan anmärkning. Sanningens mäktiga och renande inflytande på sinnet och Kristi karaktär förverkligad i livet, är att bekänna honom. Om det eviga livets ord sås i våra hjärtan, kommer också rättfärdighetens och fridens frukt att visa sig.

Vi kan förneka Kristus i våra liv genom att ge efter för kärlek till maklighet och själviskhet, genom att skämta och att söka världens ära. Vi kan förneka honom genom vårt beteende och genom att efterlikna världen, genom den stolta blicken och de påkostade kläderna. Endast genom att ständigt leva i en uthållig vaksamhet, och genom ihärdig och nästan oavbruten bön, skall vi bli lämpliga att i våra liv visa Kristi karaktär eller sanningens helgande inflytande. Många driver Kristus från sina familjer genom otålighet och en lidelsefull anda. Sådana har mycket att övervinna i detta sammanhang.

Den nuvarande mänskliga familjens försvagade tillstånd visades mig. Varje generation har blivit allt svagare och svagare, och sjukdomar av alla slag plågar

människosläktet. Tusentals fattiga människor med deformerade, sjukliga kroppar, och sönderslitna nerver och fördunklade sinnen hankar sig fram i ett bedrövt tillstånd. Satans makt över den mänskliga familjen tilltar. Om Herren inte snart skulle komma för att förgöra hans makt, skulle jorden snart vara utan människor.

Jag fick se att Satan i synnerhet söker utöva sin makt över Guds folk. Många framställdes för mig i en tvivlande, hopplös situation. Kroppens försvagade tillstånd påverkar sinnet. En slug och mäktig fiende följer oss i spåren och använder all sin styrka och 'Slughet för att få oss att vika av från den rätta vägen. Och det är alltför ofta så att Guds folk inte är vakande. Därför är de okunniga om Satans påfund. Han verkar på ett sådant sätt som döljer honom för deras syn. Ofta vinner han sitt syfte.

Många bröder har investerat sina pengar i patenträttigheter och andra företag och har förmått andra, som inte kunde bära bekymren och omsorgerna för sådana affärer, att intressera sig för dem. Deras ängsliga och överansträngda sinnen påverkar allvarligt deras redan sjuka kroppar, och då de sedan ger efter för missmod leds de till förtvivlan. De förlorar tron på sig själva och tror att Gud har övergett dem och vågar inte tro att han vill vara nådig emot dem. Dessa stackars människor kommer inte att lämnas åt Satans kontroll. De kommer att finna sin väg genom mörkret och på nytt befästa sin vacklande tro på Guds löften. Han kommer att befria dem och vända deras sorg och suckan i frid och glädje. Men det visades mig att de måste lära sig genom sitt lidande och låta patenträttigheter och andra liknande företag vara ifred. De skulle inte ens tillåta sina bröder att 'smickra sig och locka sig in i sådana företag, ty deras förväntningar kommer inte att för" verkligas, utan i stället kommer de att värnlösa kastas på fiendens slagfält.

Medel som skulle ges till Guds förrådshus för att användas till spridningen av Guds sanning, har mer än förlorats, när de investeras i en del av dessa moderna uppfinningar. Om några som bekänner sig till sanningen, känner sig fria att engagera sig i dessa patenträttigheter och uppfinningar och är kapabla därtill, borde de inte gå till sina trosbröder för att få dem att vara med i att tillverka dessa patent, utan gå till icke troende. Låt inte ditt namn och bekännelsen att du är adventist, bedra dina bröder, som önskar avskilja sina medel åt Gud. Sök i så fall i stället upp män i världen, vilka inte har något som helst intresse i att påskynda Guds verk, och låt dem investera sina pengar.

Nödvändigheten att öppna våra hem och våra hjärtan för Herren visades mig. När vi på allvar börjar arbeta för oss själva och våra familjer, kommer vi att få Guds hjälp.

Det visades mig att enbart helighålla sabbaten och att bedja morgon och kväll inte är positiva tecken på att vi är kristna. Alla dessa yttre ting kan strikt följas, men likväl kan verklig gudsgemenskap saknas. Han ”som har utgivit sig själv för oss, till att förlösa oss från all orättfärdighet, och till att rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är.” (Tit. 2: 14.) Alla som bekänner sig vara Kristi efterföljare borde ha sitt eget sinne under kontroll, och inte tillåta sig själva att tala retligt och otåligt. Maken och fadern skulle behärska alla otåliga ord som han är i färd att tala. Han borde tänka på följderna av vad han säger, ty annars kommer det att lämna sorg och fördärv efter sig.

Svagheter och sjukdomar drabbar särskilt kvinnor. Familjens lycka beror mycket på hustrun och modern. Om hon är svag och nervös och tvingas att överanstränga sig genom arbete, blir sinnet betryckt, ty det påverkas av kroppens trötthet, och då möts hon alltför ofta av kyla och ett reserverat sätt från maken. Om inte allt flyter så behagligt som han kunde önska, lägger han skulden på hustrun och modern. Han är många gånger helt obekant med hennes bekymmer och bördor, och vet inte alla gånger hur han skall förstå henne. Han inser inte att han hjälper den store fienden i hans verk att riva ned.

Den hänsynsfulle maken

En hänsynsfull make borde med tro på Gud bjuda motstånd mot Satan, men han tycks inte kunna se något annat än sina egna och sin hustrus intresen. Han behandlar henne med likgiltighet. Han vet inte vad han gör. Han motarbetar sin egen lycka och fördärvar familjens. Hustrun tappar modet och blir nedstämd. Hoppet och glädjen är borta. Hon utför det dagliga arbetet rent mekaniskt, därför att hon ser att det måste göras. Hennes brist på glädje och tillförsikt känns i hela familjen. Det finns många sådana bedrövade familjer i adventisternas led. Änglar för med sig dessa dåliga nyheter till himmelen och den antecknande ängeln noterar det.

Maken borde visa stort intresse för sin familj. Särskilt borde han vara mycket förståndig mot en svag hustru. Han kan stänga dörren för mycken sjukdom. Vänliga, glada och uppmuntrande ord skall visa sig vara mera effektiva än alla helande mediciner. Dessa för med sig mod till den missmodiges och bedrövades hjärta, lycka och solsken förs in i familjen genom vänliga handlingar och uppmuntrande ord, och ger mågfaldig återbäring.

Maken borde komma ihåg att det mesta av bördan att fostra barnen vilar på

modern, och att hon är den som formar barnens sinnen. Detta borde hjälpa honom att visa de varmaste känslor och med omsorg lätta hennes bördor. Han borde uppmuntra henne att förlita sig på hans stora kärlek och rikta hennes sinne mot himmelen där det finns kraft och frid och slutlig vila för alla trötta. Han skulle inte komma hem nedtyngd av bekymmer, utan borde föra med sig solsken in i familjen och uppmuntra sin hustru att se upp till och tro på Gud. Tillsammans kan de göra anspråk på Guds löften och låta familjen ta del av hans rika välsignelser. Ovänlighet, klagan och vrede utestänger Jesus från våra hem. Jag såg att Guds änglar flyr från ett hem där det förekommer ovänliga, retliga och stridiga ord.

En gladlynt hustru

Jag har också fått se att det ofta finns stor brist hos hustrun. Hon gör många gånger inga ansträngningar för att behärska sitt eget sinne och göra hemmet lyckligt. Hon kan många gånger vara retlig och klaga utan orsak. Maken kommer hem från sitt arbete, trött och bekymrad, och möter en dystur uppsyn i stället för hennes glädjefyllda och uppmuntrande ord. Han är bara en människa, och hans känslor för hustrun försvagas, han förlorar kärleken till hemmet, hans väg förmörkas och hans mod fördärvas. Han frågar inte efter sin självaktning och värdighet som Gud fordrar att han skall upprätthålla. Maken är ju familjens huvud, såsom Kristus är församlingens.

Vilken väg hustrun än må välja att minska hans inflytande och leda honom bort från hans ansvarsfyllda ställning är Gud misshagligt. Det är hustruns plikt att underordna sig sin makes vilja. Båda skulle underordna sig varandra, men Guds ord ger företräde för makens omdöme. Det minskar inte hustruns värde, när hon underordnar sig den man hon valt som sin rådgivare och beskyddare. Maken skulle upprätthålla sin ställning i familjen med all ödmjukhet, men ändå med beslutsamhet. En del har ställt frågan: Måste jag alltid vara på min vakt och alltid ha en känsla av att lägga band på mig? Jag har fått se att vi har en stor uppgift framför oss, nämligen att utforska våra egna hjärtan och vaka över oss själva med stor omsorg. Vi borde lära oss vari vi har misslyckats och sedan vaka över oss själva just på den punkten. Vi måste ha fullständig kontroll över vårt eget sinne. ”Om någon icke felar i sitt tal, så är denne en fullkomlig man, som förmår tygla hela sin kropp.” (Jak 3: 2.)

Det ljus som lyser på vår väg, den sanning som lämpar sig för vårt samvete kommer antingen att fördöma eller förgöra själen eller helga och förvandla den. Vi lever

nära nådatidens slut, och därför skall vi inte vara belåtna med ett ytligt verk. Samma nåd som vi hitintills har betraktat som tillräcklig, kommer inte att uppehålla oss nu. Vår tro måste förökas och vi måste bli mer och mer lika Kristus i vårt handlande och sinnelag, om vi skall kunna uthärda och på ett framgångsrikt sätt stå emot Satans frestelser. Guds nåd är tillräcklig för varje Jesu efterföljare.

Satans angrepp i hemmet

Våra ansträngningar att motstå Satans angrepp måste vara allvarliga och uthålliga. Han använder all sin styrka och skicklighet för att försöka få os' bort från den rätta vägen. Han ger akt på oss när vi går ut och när vi kommer in, för att han skall finna tillfällen att skada och förgöra oss. Han verkar mest framgångsrikt i det fördolda och söker skada dem som är okunniga om hans planer. Han skulle inte kunna få övertag om hans sätt att angripa vore känt. De medel som han använder för att genomföra sina avsikter och för att sända iväg sina brinnande pilar, är ofta medlemmar i vår egen familj.

De som vi tycker om kanske talar och handlar utan att vara på sin vakt, vilket kan såra oss djupt. Det var inte deras avsikt att göra det, men Satan förstör upp deras ord och handlingar i våra sinnen, och skjuter på så sätt sina pilar för att genomborra oss. Vi skyddar oss själva för att stå emot den som vi tycker har sårat oss och när vi gör det, uppmuntrar vi Satans frestelser. I stället för att be till Gud om kraft att motstå Satan tillåter vi att vår lycka blir skadad genom att stå för det som vi kallar "våra rättigheter". På så sätt tillåter vi Satan att få dubbla förmåner. Vi handlar utifrån våra sårade känslor och Satan använder oss som sina redskap för att såra och göre dem ledsna som inte ämnade såra oss. Makens krav kan ibland tyckas oresonliga för hustrun. Om hon lugnt och behärskat skulle se dem från den andra sidan, och honom i ett så positivt ljus som möjligt, skulle hon upptäcka att det att ge avkall på sin väg och underordna sig hans omdöme - även om det är i strid med hennes känslor - skulle rädda dem båda från olycka och ge dem en större seger över Satans frestelser.

Jag såg att fienden strävar efter de rättfärdigas liv och deras användbarhet och söker att ta bort deras frid så länge de lever i denna värld. Men denna makt är begränsad. Han kan försvåra prövningen, men Jesus och änglarna vakar över den tillitsfulla kristne, så att ingenting utom det värdelösa förstörs. Den eld som Satan har tänt, har ingen makt att fördärva eller skada den sanna metallen. Det är viktigt att vi stänger varje tänkbar dörr, så att Satan inte kan komma in. Det är varje familjs förmån

att leva så, att Satan inte kan få något fäste i det de säger eller gör för att bryta ned varandra. Varje familjemedlem skulle ha i minnet, att alla har fullt upp med att motstå denne vrede fiende. Med allvarliga böner och orubblig tro måste de lita på Kristi blods förtjänster och begära hans frälsande kraft.

En vandring i tro

Mörkrets makter samlar sig omkring människan för att utestänga Jesus från hennes åsyn, och tidvis kan vi bara vänta i sorg och förvåning tills molnen har passerat. Dessa tider kan ibland vara förskräckliga. Hoppet verkar att svikta och missmodet griper oss. I dessa svåra stunder måste vi lära oss att lita endast på försoningens ,förtjänster och att i all vår hjälplösa ovärdighet förlita oss på den korsfäste och uppståndne Frälsarens förtjänster. Vi kommer aldrig att gå förlorade när vi gör detta - aldrig! När ljuset lyser på vår väg är det ingen svår sak att vara stark i nådens kraft. Men för att vänta tålmodigt i hoppet, när molnen insveper oss i mörker krävs tro och ödmjukhet, vilket gör att vår vilja måste inneslutas i Guds vilja. Vi har alltför lätt att bli missmodiga och ropa allvarligt i prövningen att den skall tas bort från oss, när vi i stället borde bedja om tålamod att uthärda och genom nåden övervinna.

Utan tro är det omöjligt att tackas Gud. Vi kan ha Guds frälsning i våra hem, men vi måste tro på den, leva för den och ha en kontinuerlig, förblivande tillit till Gud. Vi måste underkuva hastigt vredesmod och kontrollera våra ord, ty på så sätt kan vi vinna stora segrar. Om vi inte behärskar våra ord och vårt temperament är vi Satans slavar. Vi är honom underdåniga. Han leder oss in i fångenskap. Alla obehagliga, retliga, otåliga och hotfulla ord är ett offer som frambärs till hans sataniska majestät. Det är ett dyrbart offer, mera dyrbart offer än det vi kan ge till Gud, ty det fördärvar hela familjens frid och hälsa, och till slut förlorar vi också det eviga livets lycka.

Den återhållsamhet som Guds ord lägger på oss, är för vårt eget bästa. Den förökar lyckan för familjen och alla som finns omkring den. Den förfinar vår smak, helgar vårt omdöme och för frid in i vårt sinne och till sist ger den oss det eviga livet.

Under denna heliga återhållsamhet kommer vi att växa till i nåd och ödmjukhet, och då blir det lätt att tala det rätta. Det ofta förekommande hetsiga temperamentet kommer att kunna kontrolleras. Den inneboende Frälsaren kommer att styrka oss varje stund. Betjänande änglar kommer att förbli i våra hem och med glädje föra med sig till

himmelen berättelsen om vår tillväxt i det gudomliga livet, och den antecknande ängeln gör med glädje sådana noteringar.

Kapitel 24

Felaktiga idéer om helgelsen

Gud håller just nu på att pröva sitt folk. Karaktären håller ! på att utvecklas. Änglar är i färd med att bedöma människors I moraliska kvaliteter och för noggranna anteckningar över deras handlingar. Bland Guds eget folk finns många syndiga hjärtan, men de kommer att luttras och prövas. Den Gud som läser allas hjärtan för fram i ljuset mörkrets dolda gärningar, där man minst väntar sig att finna dem. Han gör det för att de stötestenar som hindrat sanningens framgång skall kunna tas bort, och Gud få ett rent och heligt folk till att förkunna hans lagar och domar.

Vår frälsnings hövding leder sitt folk framåt steg för steg i det att han renar dem och gör dem lämpliga för förvandlingen. Han lämnar dem bakom sig som är benägna att dra sig bort från församlingen och inte vill låta sig ledas, och som är tillfredsställda med sin egen rättfärdighet. ”Ar det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret!” (Matt. 6: 23.) Ingen större förvillelse kan bedra en människas sinne än den som leder människor att frossa i självtillräcklighetens anda, att tro att de är på rätt väg och lever i ljuset, när de är på väg bort från Guds folk och deras omhuldade ljus är mörker. . .

Broder J fick av pastor K en felaktig uppfattning om helgelsen, vilken står vid sidan av den tredje ängelns budskap, och varhelst den mottas fördärvar den kärleken till budskapet. Det visades för mig att pastor K stod på en mycket farlig grund. Hans åsikter är inte i harmoni med den tredje ängelns budskap. En gång kunde han glädja sig åt Guds välsignelser, men han gör det inte nu, ty han har inte uppskattat och älskat sanningens ljus som har lyst på hans väg. Han har haft med sig en metodistisk syn på helgelsen som han har gett den allra största betydelse. De heliga sanningar som är tillämpliga för denna tid, har av honom framställts vara av liten betydelse. När han följde sitt eget ljus blev det mörkare och mörkare för honom och han kom längre och längre bort från sanningen, intill dess att den endast hade litet inflytande på honom. Satan har styrt honom och hån har skadat adventbudskapets rykte och framgång i norra Wisconsin.

Dess frukt

När syster G accepterade och sökte praktisera ovannämnda syn på helgelsen, ledde den henne in i en fruktansvärd fanatism. Pastor K har förvillat och förbryllat mångas sinnen med denna helgelseteori. Alla som har accepterat den, har i en mycket hög grad förlorat sitt intresse och sin kärlek för den tredje ängels budskap. Denna helgelsesyn ser ut att vara mycket tilldragande. Den överskyler sådana stackars människors synder som lever i mörker, stolthet och villfarelse. Det gör att de kommer att likna goda kristna och ser ut att vara helgade, trots att deras hjärtan är orena. Det är en "frid- och trygghetsteori", ty den för inte fram det onda i ljuset i det att den anmärker på och fördömer det felaktiga. Det ger ett enkelt svar på frågan: "Varför bliver dottern, mitt folk, icke helad från sina sår?" De säger: "Frid, frid", när det inte finns någon frid. Många människor med syndiga hjärtan sveper in sig i en helighetens mantel. Man ser på sådana som föredömen för hjorden. I verkligheten använder Satan dem som sina redskap för att förleda och bedra ärliga människor in på sidavägar, så att de inte kan känna kraften och nödvändigheten av de allvarliga sanningar som förkunnas av den tredje ängeln.

Man har sett upp till pastor K som ett föredöme när han i stället har förorsakat Guds verk stor skada. Hans liv har inte varit utan anmärkning. Hans levnadssätt har inte varit i harmoni med Guds lag eller med Kristi fläckfria liv. Hans syndiga natur har inte besegrats, och ändå talar han mycket om helgelsen och på så sätt förvillar han många. Jag fick se det arbete han utträttat. Han har inte lyckats att leda människor in i sanningen eller att hos dem grundlägga en tro på den tredje ängels budskap.

Han framställer sin syn på helgelsen såsom en mycket viktig fråga, men han låter den kanal genom vilken Guds välsignelse kommer, få mycket liten betydelse. "Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning." (Joh. 17: 17.) Sanningen för vår tid, som är kanalen, uppskattas inte utan trampas under fötterna. Många människor ropar: "Helighet! Helighet! Helgelse! Helgelse!" Ändå vet de inte mer genom erfarenhet vad de talar om än syndare med sina syndiga lustar. Gud kommer snart att avkläda denna påstådda, påmålade helighetens dräkt, vilka en del köttsligt sinnade har svept omkring sig för att dölja sina brister.

En noggrann minnesbok har skrivits om människors handlingar. Ingenting kan döljas för den Höge och Heliges ögon. En del väljer en väg som är i direkt strid mot

Guds lag, och sedan försöker de att dölja sin syndiga väg genom att bekänna sig vara helgade åt Gud. Denna helighetens bekännelse visar sig inte i deras dagliga liv. Den är inte inriktad på att lyfta eller haja deras tankar och leda dem till att avhålla sig ”från allt ont, av vad slag det vara må”. (1 Tess. 5: 22.) Vi har gjorts till ett skådespel för världen, för änglarna och för människorna. Vår tro förbannas såsom resultat av dessa köttsligt sinnades felaktiga väg. De bekänner sig tro så mycket av sanningen som kan ge dem inflytande, trots att de inte har någon gemenskap med den som tror och är förenade i denna heliga sanning. Hur har pastor K:s inflytande varit? Vad har blivit frukten av hans verksamhet? Hur många har förts ut ur mörkret och kommit till tro på sanningen för vår tid?

Jag fick se herr L:s ’sak. Han har mycket att säga om helgelsen, men han har lurat sig själv, och andra har blivit bedragna av honom. Den helgelse som han har, varar endast under möten, men ,den består inte provet. Biblisk helgelse renar hela livet, men L:s hjärta är inte ’renat. Det onda finns i hans hjärta och omsätts i hans dagliga liv, och vår tros fiender har orsak att anmärka på dem sam firar sabbaten. De bedömer trädet efter dess frukt. ”Nej, vi hava frånsagt oss allt skamligt hemlighetsväsen och gå icke illfundigt till väga, ej heller förfalska vi Guds ord, utan framlägga öppet sanningen och anbefalla oss så inför Gud hos varje människas samvete.” (2 Kor. 4: 2.)

Många handlar i direkt strid med ovan anförda bibliska råd. De uppträder demonstrativt och talar Guds ord på ett bedrägligt sätt. De praktiserar inte sanningen i ’sina liv. De har särskilda övningar i helgelse, men förkastar ändå Guds ord. De ber, sjunger och ropar am helgelse. Människor med syndiga hjärtan försöker ge ett sken av oskuld och utger sig vara helgade. Detta är inget bevis för att de har rätt. Deras gärningar vittnar emot dem. Deras samveten är förhärdade, men Guds domsdag kammor, då varje människas gärningar skall bli uppenbara, av vilket slag de än är. Varje människa skall få lön efter sina gärningar.

Ängeln sade i det han pekade på L: ”Huru kan du tala om mina stadgar och föra mitt förbund på tungan, du sam hatar tuktan och kastar mina ord bakom dig? Om du ’ser en tjuv, så håller du med honom, och med äktenskapsbrytare giver du dig i lag. Din mun släpper du lös tia vad ont är, och din tunga hopspinner svek.” (Ps. 50: 16-19.) Gud skall göra sig fri från dessa splittrande inflytanden och frigöra sitt folk, så att de som bekänner sig till hela sanningen ’Skall komma dithän att de får Herrens hjälp.

Ingen helgelse för de olydiga

Det finns ingen biblisk helgelse för dem som lämnar en del, av sanningen bakom sig. Vi har fått tillräckligt med ljus från Guds ord, så att ingen behöver gå vilse. Sanningen är så upphöjd att den kan beundras av de kunnigaste människor, men likväl så enkel att Guds svagaste och ödmjukaste barn kan fatta den, och få lärdom från den.

De som inte ser den 'Skönhet som finns i sanningen, och som inte fäster någon vikt vid den tredje ängelns budskap, är utan ursäkt, ty sanningen är tydlig och klar." Och om vårt evangelium nu verkligen är bortskymt av ett täckelse, så finnes det täckelset hos dem som gå förlorade. Ty de otrognas sinnen har denna tidsålders gud så förblindat, att de icke se det sken, som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet." (2 Kor. 4: 3, 4.)

"Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning... Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade." (Joh. 17: 17, 19.)

"Renen edra själar, i lydnad för sanningen, till oskrymtad broderlig kärlek; och älsken varandra av hjärtat med uthållig kärlek." (1 Petr. 1: 22.) "Då vi nu hava dessa löften, mina älskade, så låtom oss rena oss från allt som befläcker vare sig kött eller ande, i det vi fullborda vår helgelse i Guds fruktan." (2 Kor. 7: 1.) "Därför, mina älskade, såsom I alltid förut haven varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och bävan arbeta på eder frälsning, och det icke allenast såsom I gjorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer nu, då jag är frånvarande. Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja ,skall ske. Gören allt utan att knorra och tveka, så att I bliven otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ,bland 'ett vrängt och avogt släkte', inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen." (Fil. 2: 12-15.) "I ären redan nu rena, i kraft av det ord som jag har talat till eder." (Joh. 15: 3.)

"I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig." (Ef. 5: 25-27.)

Här är biblisk helgelse framställd. Det är inte ett yttre sken, ett yttre verk. Det är helgelse mottagen genom Guds ords förmedling. Det är sanningen mottagen i hjärtat

och praktiserad i ,livet. Betraktad såsom en människa var Jesus fullkomlig, och ändå växte han till i nåd. ”Och Jesus växte till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor.” (Luk. 2: 52.) Till och med den mest fullkomlige kristne kan kontinuerligt tillväxa i Guds kunskap och kärlek.

”Därför, mina älskade, eftersom I förbiden detta, skolen I med all flit sörja för, att I mån för honom befinnas vara obefläckade och ostraffliga, i frid. Och I skolen hålla före, att vår Herres ,långmodighet länder till frälsning; såsom ock vår älskade broder Paulus har skrivit till eder, efter den vishet som har blivit honom ,given.” (2 Petr. 3: 14,15.)

En fortgående tillväxt

Helgelse är inte ett ögonblicksverk, inte en timmes, eller en dags. Det är en fortgående tillväxt i nåd. Vi vet inte i dag hur stark striden kommer att bli i morgon. Satan lever och är aktiv, och varje dag behöver vi bedja allvarligt till Gud om hjälp och kraft för att kunna motstå honom. Så länge Satan regerar har vi ett jag som måste underkuvas, frestelser att övervinna. Det finns ingen plats att stanna på, inget tillstånd vi kan komma till då vi kan säga, att vi till fullo uppnått idealet.

”Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunnit av Kristus Jesus.” (Fil. 3: 12.)

Det kristna livet är att ständigt vara på marsch framåt. Jesus verkar för att förädla och rena ’sitt folk. När hans bild på ett fullkomligt sätt avspeglas i dem, är de fullkomliga och heliga och färdiga för förvandlingen. Därför krävs ett stort verk av den kristne. Vi uppmanas Mt rena oss själva från köttets och andens smuts, att fullkomna vår helighet i Guds fruktan. Här upptäcker vi vår stora uppgift. Det är ett ständigt verk för den kristne. Varje gren måste hämta liv, kraft och näring från det sanna vinträdet för att kunna bära frukt.

Det krävs ansträngning av oss för att vinna det eviga livet. Det är endast genom ,lång och uthållig ansträngning, självdisciplin och hård strid, som vi kan bli segervinnare. Men om vi tålmodigt och beslutsamt övervinner i Segrarens namn liksom han, vår Ställföreträdare, övervann frestelsen i öknen, skall vi få den eviga lönen. Våra

ansträngningar och självförnekelse måste vara i proportion till det föremåls eviga värde som vi eftertraktar. (1873, band 3, sid. 324, 325.)

Kapitel 25

Kristus övervinner Satan

Den fallna människan är Satans lagliga fånge. Kristi uppgift är att rädda henne från fiendens makt. Människan är av naturen böjd att följa Satans förespeglningar och hon kan inte framgångsrikt motstå en så fruktansvärd fiende om inte Kristus, den mäktige Segraren, får bo i henne, leda hennes önskningskraft och ge henne kraft. Endast Gud kan begränsa Satans makt. Han rör sig över hela jorden. Han upphör inte att hålla vakt ett enda ögonblick av fruktan att förlora något tillfälle att förgöra människor. Det är mycket viktigt att Guds folk förstår detta, så att de kan undgå hans snaror.

Satan håller på att så noggrant förbereda 'sina förvillelser, att Guds folk i hans sista strid mot dem inte skall kunna förstå att det är han. "Detta är icke att undra på. Satan själv förskapar sig ju till en ljusets ängel." (2 Kor. 11: 14.) På samma gång som en del bedragna människor påstår att han inte existerar, så tar han dem till fånga och verkar i stor utsträckning genom dem. Satan känner bättre än Guds folk den makt de kan ha över honom, när de har sin styrka i Kristus. När de ödmjukt anropar den mäktige Segraren om hjälp kan den svagaste i tron, som vilar tryggt i Kristus, framgångsrikt motstå Satan och hela hans här. Han är alltför klok för att verka öppet och framfusigt med sina frestelser. Då skulle den sömnige kristnes uppmärksamhet skärpas och han skulle då söka den starke och mäktige Befriarens 'skydd. Men han kommer oförmärkt och verkar förklädd genom olydnadens barn, vilka utger sig för att vara gudfruktiga. Satan kommer att anstränga sig till det yttersta av sin makt för att hemsöka, fresta och vilseleda Guds folk.

Han som vågade möta, fresta och håna vår Herre och som hade makt att ta honom i sina armar och föra honom till templets tinnar och upp på ett högt berg, skall utöva sin makt till det yttersta över den nuvarande generationen, som är långt underlägsen Herren i förstånd och som är nästan helt okunnig om Satans förslagenhet och styrka. På ett förunderligt sätt kommer han att påverka deras kroppar 'som av naturen är böjda att göra det han frestar dem till. Satan jublar över att man betraktar honom som en fantasifigur. När man skämtar om honom och framställer honom med barnligt bildspråk, eller med horn, klövar och svans, passar det honom väl. Man tänker sig honom så underlägsen, att människor är helt och hållet oförberedda för hans försåtligt

lagda planer. Därför har han nästan alltid stor framgång. Om man förstod hans makt och förslagenhet skulle man också vara beredd att med framgång stå honom emot.

Alla borde tänka på att Satan en gång var en upphöjd ängel. Hans uppror utestängde honom från himmelen men det ödelade inte hans förmågor och gjorde honom inte till ett djur. Efter sitt fall har han använt sin mäktiga styrka mot himmelens regering. Han har blivit mer och mer kunnig, och han har lärt sig det mest framgångsrika sättet att påverka människor med sina frestelser.

Satans villfarelser

Satan är upphovsmannen till de ,lögnen han använder för att förvilla. Han började striden i himmelen mot Guds regerings grundvalar. Allt sedan dess har han fortsatt med sitt uppror mot Guds lag. Han har fått stora skaror av bekännande kristna att förkasta det fjärde budet. Detta bud ger en klar bild av den levande Guden. Satan har tagit bort de tio budens ursprungliga sabbat, och i dess ställe insatt en av veckans arbetsdagar.

Den stora ursprungliga lögn han framställde för Eva i Eden, ”Ingalunda skolen I dö” (1 Mos. 3: 4), var den första felaktiga teorin om själens odödlighet. Den har framförts med framgång och dess resultat är förskräckligt. Han har verkat så att många har tagit emot denna felaktiga teori såsom sanning och predikanter återger den, sjunger om den och ber därom.

Att det inte finns någon verklig djävul, samt att det finns en provotid efter det att Jesus har kommit, håller snabbt på att bli populära uppfattningar. Bibeln framställer klart och tydligt att varje persons öde 'redan är för alltid bestämt när Herren kommer tillbaka. ”Må den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet och den 'som är oren att orena sig. Så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig. Se, jag kommer snart och har med mig min lön för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro.” (Upp. 22: 11, 12.)

Satan använder sig av dessa populära uppfattningar för att dölja sig själv. Han kommer till stackars, bedragna, dödliga människor genom den moderna spiritualismen, vilken inte lägger några band på dem som inte är andligt sinnade. Om den efterföljs skiljer den familjer åt, uppväcker avundsjuka och hat och ger frihet åt de mest förnedrande böjelser. världen vet ännu alltför litet om spiritualismens nedbrytande

inflytande. Ridån drogs åt sidan och mycket av dess förskräckliga verk uppenbarades för mig. Jag fick se några som hade haft en spiritualistisk erfarenhet och sedan förkastat den. De bävade när de tänkte på hur nära de kom det slutliga fördärvet. De hade förlorat kontrollen över sig själva, och Satan lyckades få dem att göra det som de avskydde. Men till och med dessa har endast en svag ide om vad spiritualismen verkligen är. Förkunnare, som Satan inspirerar, kan vältaligt försköna detta djävulska monster, dölja hans avskyvärdhet och framställa det för många som mycket vackert. Men det kommer direkt från hans sataniska högsäte. Han gör anspråk på rätten att kontrollera alla som tar befattning med sådant, ty de har vågat sig in på förbjuden mark och förlorat sin Skapares beskydd.

En del andligt svaga människor har blivit så fascinerade av spiritualistiska lärares vältaliga ord, att de har gett efter för dess inflytande. Efteråt har de insett dess förödande natur och skulle vilja förkasta det och fly från det, men kan det inte. Satan håller dem kvar genom sin makt och är inte villig att släppa dem fria. Han vet att de säkert är hans, så länge han har dem under sin särskilda kontroll. Om de en gång frigör sig från hans makt kan han dock aldrig mer förleda dem till att återigen tro på spiritualismen och ställa sig direkt under hans kontroll.

Det enda sätt på vilket sådana arma människor kan övervinna Satan är att lära sig skilja mellan rena bibliska sanningar och felaktiga uppfattningar. När de erkänner Bibelns anspråk söker de sig dit där de kan få hjälp. De borde uppmana sådana som har en andlig erfarenhet och som har tro på Guds löften, att bedja den mäktige Befriaren om hjälp för dem. Det kommer att bli en verklig närkamp. Satan kommer att ge ytterligare kraft åt de onda änglar som har behärskat dessa personer. Men om Guds heliga med djup ödmjukhet fastar och ber skall de genom sina böner vinna seger. Jesus kommer att ge befallning åt heliga änglar att stå emot Satan. Därför kommer han att drivas bort och hans makt över dessa plågade människor att brytas. ”Han svarade dem: ’Detta slag kan icke drivas ut genom något annat än bön och fasta.’” (Mark. 9: 29.)

De populära förkunnarna kan inte framgångsrikt motstå spiritualismen. De har ingenting de kan skydda sina hjordar med mot detta nedbrytande inflytande. Mycket av spiritualismens sorgliga resultat vilar på denna tids förkunnare, ty de har förkastat det bibliska budskapet och i dess ställe föredragit lögnaktiga teorier. Den osanning som Satan framförde till Eva om själens odödlighet - ”Ingalunda skolen I dö” - har de framfört från talarstolen, och folket har tagit emot den som biblisk sanning. Detta är

spiritualismens grund. Guds ord lär ingenstans att människan har en odödlig själ. Odödlighet är något som endast Gud äger. ”Han som allena har odödlighet och bor i ett ljus, dit ingen kan komma, han som ingen människa har sett eller kan se. Honom vare ära och evigt välde! Amen.” (1 Tim. 6: 16.)

Guds ord är, när det blir rätt förstått och tillämpat, det enda skydd som finns mot spiritualismen. Ett evigt brinnande helvete predikas från talarstolarna så att Guds välvilliga karaktär i stället framställs som kärlekslös och on4. De vill göra honom till den värsta tyrannen i universum. Denna vittspridda lära har vänt tusentals människor till universalism, trolöshet och ateism. Guds ord är entydigt. Det är en rak kedja av sanningar som kommer att visa sig vara ett ankare för dem som är villiga att ta emot det, även om de måste offra sina omhuldade missuppfattningar. Det kommer att rädda dem från dessa förskräckliga villfarelser i denna farliga tid. Satan har förlett olika församlingars pastorer så att de håller fast vid dessa populära men felaktiga läror, på samma sätt som han ledde judarna att i sin blindhet hålla fast vid offersystemet och korsfästa Kristus. Förkastandet av sanningens ljus lämnar människor som fångar - Satans förvillade undersåtar. Ju större ljus de förkastar, desto större kommer förvillelsens makt och det mörker att bli, som kommer över dem.

Jag fick se att Guds sanna folk är jordens salt och världens ljus. Gud väntar en fortgående tillväxt i sanningens kunskap och en fortsatt vandring på helighetens väg. Då kommer de att förstå när Satan uppenbarar sig och i Jesu styrka kunna stå honom emot. Satan kommer att kalla skaror av onda änglar till sin hjälp för att förhindra en enda människas strävan att gå framåt, och om möjligt vrida honom ur Kristi hand.

Kampen om människor

Jag såg onda änglar strida om människor och Guds änglar motarbeta dem. Striden var fruktansvärd. Onda änglar fördärvade själva atmosfären med ett giftigt inflytande, och samlades omkring dessa människor för att försämra deras fattningsförmåga. Heliga änglar vakade ängsligt och väntade på att få driva Satans härskara tillbaka. Men det är inte de goda änglarnas sak att kontrollera människors sinnen mot deras vilja. Om de ger efter för fienden och inte gör någon ansträngning att stå emot honom, då kan Guds änglar knappast göra mer än att hålla Satans härskaror tillbaka, så att de inte förgör dem förrän ytterligare ljus har getts, så att dessa som är i fara, ges möjlighet att lyfta sina blickar till himmelen för att få hjälp. Jesus kommer inte att ge befallning till sina heliga

änglar att befria dem från svårigheterna, om de inte gör någon ansträngning att hjälpa sig själva.

Om Satan ser att han håller på att förlora en människa kommer han att anstränga sig till det yttersta för att hålla fast denna enda. När en människa inser sin belägenhet och med sorg och iver söker Jesus för att få kraft, fruktar Satan att han skall förlora en fånge. Han ordnar med förstärkning från sina änglar för att omge en sådan stackars människa och skapa en formlig mörkrets mur omkring henne, så att himmelens ljus inte skall nå henne. Men om ,den, som är i sådan fara, i sin hjälplöshet förlitar sig på Kristi försoning, lyssnar Frälsaren till dennes allvarliga trosbön. Han sänder förstärkning av sådana änglar vars styrka övergår alla andras, och befriar honom.

Satan kan inte uthärda att man vädjar till hans mäktiga medtävlare, ty han fruktar och darrar inför hans styrka och majestät. Vid ljudet även allvarlig bön blir hela Satans härskara orolig. Satan fortsätter att kalla legioner av sina onda änglar till hjälp för att uppnå sitt syfte. När änglar som äger all makt och är iklädda himmelens rustning kommer för att hjälpa den uttröttade och förföljde, viker Satan och hans härskara tillbaka, väl medvetna om att deras strid är förlorad. Satans villiga och trogna undersåtar är aktiva och förenade i ett syfte. Även om de hatar varandra och strider inbördes, tar de varje tillfälle i akt att verka för sitt eget gemensamma intresse. Men himmelens och jordens härskare har begränsat Satans makt.

Min erfarenhet har varit ovanlig och under årtal har jag fått lida märkliga 'sinneskval. Guds folks tillstånd och det att jag varit förbunden med Guds verk har ofta fört mig in i tung sorg och missmod som inte kå beskrivas. Under årtal har jag hoppats på gravens ljuva viloplats. I min förra syn frågade jag min ledsagande ängel varför jag hade fått leva och lida sådana sinnesbekymmer, och varför jag så ofta kastades in på Satans stridsfält. Jag frågade varför jag måste vara så nära förbunden med. Guds verk, och om jag inte kunde befrias från sådana bekymmer. Det finns kraft och styrka hos Guds änglar, och jag bad att jag måtte bli beskyddad.

Då framställdes för mig våra tidigare år. Jag fick se att Satan hade sökt att på olika sätt fördärva vår användbarhet, och att han många gånger hade lagt planer att få oss bort från Guds verk. Han hade kommit på olika sätt och genom olika verkande krafter för att fullfölja sina avsikter, men genom heliga änglars tjänst hade han besegrats. Jag såg att när vi hade rest från plats till plats, hade han ofta placerat ut sina

änglar på vår väg för att få till stånd olyckor som skulle ödelägga våra liv. Heliga änglar hade också sänts till samma platser för att befria oss. Åtskilliga olyckor hade fört mig och min make in i stora faror, men Gud har bevarat oss på ett underbart sätt. Jag såg att vi varit särskilda föremål för Satans anfall på grund av vårt intresse av och vår förening med Guds verk. När jag såg den stora omsorg som Gud varje ögonblick har för dem som älskar och följer honom, inspirerades jag med tillförsikt och tro på Gud. Jag kände mig dock anklagad på grund av min brist på tro.

Det var genom att uppenbara övernaturlig kraft, när han gjorde ormen till sin förmedlare, som han lyckades få Adam och Eva på fall i Eden. Innan nådens tid tar slut kommer han att verka ännu mer genom större under. Så långt som hans makt räcker, kommer han att utföra verkliga under. Bibeln säger: "Och genom de tecken, 'Som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare.'" (Upp. 13: 14.) Det är inte något han låtsas göra. Något mer än ett bedrägeri uppenbaras i denna text. Men det finns en gräns bortom vilken Satan inte kan gå, och då använder han sig av bedrägeri som hjälp för att efterlikna det, som han ,inte har makt att verkligen utföra. I de yttersta dagarna kommer han att uppenbara sig på ett sådant sätt, att han får människor att tro att han är Kristus som kommer till världen för andra gången. Han kommer att förvandla sig så att han ser ut som en ljusets ängel. Men även om han kommer att se ut som Kristus i varje detalj, så långt som utseendet angår, kommer han inte att kunna bedra någon annan än dem som på samma sätt som Farao, söker att stå emot budskapet för vår tid. (1889, band 5, sid. 698.)

Kapitel 26

De två kronorna

I den vision som gavs mig vid Battle Creek, Michigan, den 25 oktober 1861, fick jag se denna jord vara mörk och dystert. Ängeln sade: „Se noggrant!” Då fick jag se människorna på jorden. En del hade Guds änglar omkring sig, medan andra var i totalt mörker och omgivna av onda änglar. Jag såg en arm sträckas ned från himmelen, och handen höll en gyllene spira. På spirans övre del syntes en krona som var fylld med diamanter. Varje ädelsten utstrålade ett starkt, klart och vackert ljus. Ingraverat på denna krona stod följande ord: ”Alla som vinner mig är lyckliga och skall få det eviga livet.”

Nedanför denna krona fanns en annan spira, och på den fanns också en krona. I dess centrum fanns juveler, guld och silver, som utstrålade ett visst ljus. Inskriptionen på den kronan var följande: ”Jordiska skatter. Rikedom är makt. Alla som vinner mig får ära och ryktbarhet.” Jag såg en stor skara människor, som rusade fram för att gripa denna krona. De var mycket högljudda. I sin iver föreföll en del ha förlorat förståndet. De knuffade varandra, kastade undan dem som var svagare än de själva och trampade på dem som i hastigheten föll. Många grep ivrigt tag i skatterna inuti kronan och höll i dem allt vad de förmådde. En del i skaran var gamla och vithåriga och deras ansikten var fårade av omsorg och bekymmer. Deras egna anhöriga, ben av deras ben, och kött av deras kött, brydde de sig inte om. När vädjande blickar riktades till dem höll de fast i dessa skatter ännu hårdare, som om de fruktade att i ett obehövligt ögonblick förlora något litet, eller tvingas att dela med sig. Deras hungriga ögon fästes på denna jordiska krona och de beräknade dess värde.

Många i denna skara visade tecken på armod och förtvivlan, och såg längtansfullt efter skatterna och vände förtvivlade om när de såg de starkare övermanna de svagare och driva dem bort. Ändå kunde de inte uppge tanken på rikedomarna utan tillsammans med dessa sjukliga, gamla och vanställda sökte de att pressa sig framåt på vägen mot denna jordiska krona. En del dog när de var i färd med att söka den. Andra föll just när de höll på att gripa den. Många hade just fått tag på kronan när de föll. Döda kroppar låg utströdda på marken, men ändå rusade skaran framåt och trampade på de fallna kamraternas döda kroppar. Varenda ’en som lyckades få tag i kronan fick en del av den

och applåderades högljutt av den intresserade skara 'Som stod runt omkring.

Satanisk förvillelse

I deras ivriga försök att få de jordiska tingen förlorade de det himmelska ur sikte. De lämnades i mörker, men ändå var de ivriga att se sig omkring för att få den jordiska kronan. Några blev besvikna på skaran som så ivrigt sökte den jordiska kronan. De föreföll att ha en känsla av faran och vände sig bort från den. Med allvar sökte de få del av den himmelska kronan. Sådana människors ansikten ,förändrades från mörker till ljus från hopplöshet till livaktighet och helig glädje.

Jag såg en skara som pressade sig genom folkmängden med sina ögon intensivt riktade på den himmelska kronan. När de ivrigt banade sig väg genom den oordnade människomassan hjälpte änglar dem och öppnade väg för dem, så att de kunde komma fram. När de närmade sig den himmelska kronan, kom från den ett ljus som lyste på och omkring dem, och som skingrade mörkret runt dem. Ljuset blev klarare och starkare intill dess att de tycktes bli förvandlade och liknade änglarna. De kastade inte en enda längtansfull blick på den jordiska kronan. De som sökte få denna hånade dem och kastade svarta bollar efter dem. Dessa kunde inte göra dem någon skada sa länge deras ögon var fästa vid den himmelska kronan men de som vände sig om och fixerade de svarta bollarna blev smutsiga av dem. Följande skriftställe gavs mig:

”Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt .hjärta att vara. Ögat är kroppens lykta. Om nu ditt öga är frisk; så får hela din kropp ljus. Men om ditt öga är fördärvat, da bliver hela din kropp höljd i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver da icke mörkret! Ingen kan tjäna två herrar ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.” (Matt. 6:19-24.)

En stor skara onda änglar var ivrigt sysselsatta. Satan var mitt ibland dem och såg med den mest upphöjda tillfredsställelse på den skara som kämpade om kronan. Han tycktes kunna förmedla en egendomlig hänförelse till dem som ivrigt sökte den. Många som sökte denna jordiska krona var bekännande kristna. En del av dem föreföll ha

endast litet ljus. De såg längtansfullt mot den himmelska kronan och lockades ofta av dess skönhet. Ändå hade de inte någon verklig förståelse för dess värde och härlighet. På samma gång som de med en hand sträckte sig efter den himmelska kronan, sträckte de sig med den andra ivrigt efter den jordiska, fast beslutna att äga den.

Det jag hade sett förklarades därefter för mig: De som så ivrigt sökte efter den jordiska kronan och som älskade denna världens skatter, är bedragna och smickrade av de förgängliga lockelserna. Jag såg en del som bekände sig vara Jesu efterföljare, vara så ivriga att få del av de jordiska skatterna, att de förlorar sin kärlek till himmelen, lever som denna världen, och räknas av Gud tillhöra den. De bekänner sig söka efter en evig krona, en skatt i himmelen, men deras huvudsakliga intresse är att finna hur de skall kunna få tag i jordiska ting. De som har sina skatter i denna världen, och älskar dess rikedomar, kan inte älska Jesus. De tror kanske att de har rätt, och även om de klänger sig fast vid sina ägodelar med den giriges grepp, kan man inte få dem att inse eller förstå att de älskar pengarna mer än sanningens sak eller de himmelska rikedomarna.

Sann och falsk rikedom

”Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret!” (Matt. 6: 23.) Det fanns ett tillfälle i sådana människors erfarenhet, när det ljus som gavs dem icke uppskattades eller älskades och därför har det blivit mörker. Ängeln sade: ”Ni kan inte älska och tillbedja jordens skatter och samtidigt äga de sanna rikedomarna.” När den unge mannen kom till Jesus och sade: ”Mästare, vad gott skall jag göra för att få evigt liv?” (Matt. 19: 16) gav Jesus honom tillfälle att välja. Han kunde skilja sig från sina ägodelar och få ådet eviga livet, eller behålla dem och gå miste om det eviga livet. Hans rikedomar hade större värde för honom än de himmelska skatterna. Villkoret att han måste skilja sig från sina skatter och ge dem till de fattiga, för att bli en Jesu efterföljare och få det eviga livet, avkylde hans längtan och han gick bort mycket sorgsen.

Denna larmande skara som sökte efter den jordiska kronan, visades för mig vara de som ivrigt använde alla medel för att få del av materiell egendom. De förlorade sitt omdöme på denna punkt. Alla deras tankar och deras energi -inriktades på att få fatt på jordiska värden. De trampade andras rättigheter under fötterna, förtryckte de fattiga och undanhöll arbetarna deras löner. Om de kan dra nytta av de fattigare och de som är mindre begåvade än sig själva och på så sätt föröka sina egna rikedomar, kommer de

inte att tveka ett ögonblick att förtrycka dem eller ens att se dem tvingade till att tigga.

De män som jag såg vars huvuden var vita av ålder och vilkas ansikten var fårade av bekymmer, men som ändå grep så ivrigt efter juvelerna i kronan, var de gamla som endast hade några få år kvar. De var ändå så ivriga att 'söka efter dessa jordiska skatter. Ju närmare de kom graven, desto ivrigare var de att hålla fast vid dem. Deras egna anhöriga skulle inte få någon del därav. Deras egna familjemedlemmar tilläts att arbeta över sin förmåga för att få fatt på litet pengar. De använde varken skatterna för andras bästa eller för sig själva. Det var nog att veta att de hade dem. När de upplystes om sitt ansvar att hjälpa de fattiga och underhålla Guds verk såg de sorgsna ut. De skulle med glädje ta emot det eviga livet; goda, men önskade inte att det skulle kosta dem något. Villkoren var för svåra. Abraham tvekade inte att ge sin ende son. I lydnad för Gud var han villigare att offra löftessonen än många är att offra sina jordiska ägodelar.

Det var pinsamt att se dessa som skulle ha varit mogna för härligheten, och dagligen göras lämpliga för odödlighet, använda all sin kraft för att behålla sina jordiska ägodelar. Jag såg att sådana inte kunde värdesätta de himmelska skatterna. Deras starka känslor för det jordiska tvingar dem att i sina gärningar visa att de inte uppskattar det himmelska arvet tillräckligt mycket för att offra något för det. Den "rike ynglingen visade villighet att leva i harmoni med Guds bud, men ändå sade Herren till honom att det var ett som fattades. Han längtade efter evigt liv, men älskade sina ägodelar mera. Många bedrar sig själva. De har inte sökt efter sanningen som efter gömda skatter. Deras krafter används inte på bästa sätt. Deras sinnen, som skulle ha kunnat upplysas av himmelens ljus, är förvirrade och bekymrade. "Tidens omsorger och rikedomens bedrägliga ,lockelse, och begärelser efter andra ting, komma därin och förkväva ordet, så att det bliver utan frukt." (Mark. 4.: 19.) ."Sådana" ,sade ängeln, "är utan ursäkt." Jag såg att ljuset lämnade dem. De längtade inte efter att förstå det allvarliga och viktiga budskapet för vår tid. De menade att de klarade sig lika bra utan att förstå det. Ljuset slocknade och de famlade sig fram i mörkret.

Satans medarbetare

Den sjukliga och vanställda skaran som strävade efter den jordiska kronan, är de vilkas intressen är i denna världen. Även om de möter besvikelser från alla sidor, har de ingen lust att fästa sina känslor vid de himmelska tingen och tillförsäkra sig själva en skatt och ett hem där. De får inte det jordiska, trots att de jagar- därefter, och förlorar

samtidigt det himmelska. Trots att dessa som sökte efter de jordiska skatterna, blev besvikna och olyckliga här i livet och i döden, därför att de endast var böjda att söka de jordiska tingen, följde andra samma väg. De skyndar sorglöst vidare och glömmer bort det förskräckliga slut som de får, vilkas exempel de följer.

De som fick tag i kronan, och fick äga en del av den, hyllades med applåder. Deras livsmål - rikedomarna - hade nåtts. De fick den ära denna världen ger dem som är rika. De har inflytande i världen. Satan och hans änglar är tillfredsställda. De vet att dessa människor säkert är deras. När de lever i uppror mot Gud är de samtidigt Satans mäktiga representanter.

De som blev besvikna på denna skara som endast åtrådde den jordiska kronan, är de som lagt märke till deras liv, som kämpade efter jordens skatter och såg hur det gick för dem. De ser att de aldrig är tillfredsställda utan olyckliga. De blir därför ängsliga och skiljer sig från denna olyckliga grupp människor, och söker efter den sanna förblivande rikedom.

De som med änglars hjälp söker finna en väg genom den stora skaran för att finna den himmelska kronan, visades mig vara Guds trogna folk. Änglar leder dem framåt, och de inspireras av nit att sträva för att få del av de himmelska skatterna.

De svarta bollarna som kastades efter de heliga var hänfulla ord och förtal som spreds om Guds folk av dem som älskar att ljuga. Vi bör; vara mycket noga att leva ett klanderfritt liv och hålla oss borta från allt som ser ut att vara ont. Det är vår plikt att frimodigt gå framåt och inte bry oss om de ogudaktigas falska anmärkningar. När de rättfärdigas blick är riktad på de himmelska, ovärderliga skatterna, kommer de att bli mer och mer lika Kristus, och på så sätt kommer de att förändras och göras lämpliga för förvandlingen.

Kapitel 27

Framtiden

På förklaringsberget blev Jesus förhärligad av sin Fader. Vi hör honom säga: ”Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom.” (Joh. 13:31.) Innan Jesus förråddes och korsfästes blev han på det sättet styrkt inför sitt sista ohyggliga lidande. När Kristi församlings medlemmar närmar sig den sista stridens period, ”en tid av nöd för Jakob”, kommer de att växa upp till Kristi fullhet och bli delaktiga av hans Ande. När den tredje ängeln budskap växer till det ”höga repet”, och när står kraft och härlighet åtföljer det avslutande arbetet, kommer Guds trogna folk att bli delaktiga av denna härlighet. Det är särlaregnet som förnyar och styrker dem att gå igenom denna prövande och svåra tid. Deras ansikten kommer att stråla av denna ljusets härlighet, som åtföljer den tredje ängeln.

Jag såg att Gud på ett underbart sätt kommer att bevara sitt folk under denna svåra tid. På samma sätt som Jesus utgöt sin själ i örtagårdens bönekamp, kommer de att ivrigt repa i sin nöd, både dag och natt, om befrielse. Ett påbud kommer att gå ut, att de måste förkasta det fjärde budets sabbat och helga den första dagen eller förlora sina liv. Men de kommer inte att ge efter för detta och trampa Herrens sabbat under sina fötter och ära den påvliga institutionen. Både Satans härskaror och de ogudaktiga människorna kommer att omringa dem och jubla över denna situation, ty det ser ut som om det inte finns någon väg till undanflykt. Men mitt under deras hänfulla triumf, hörs det ena dundret efter det andra likt det värsta åskväder. Himlavalvet blir mörkare och mörkare och upplyses endast av himmelens förfärande men härliga ljus, när Gud låter höra sin röst från sin heliga bening. Jordens grundvalar skakar. Byggnader vacklar och faller med ett förskräckligt brak. Havet kokar liksom en sjudande gryta och hela jorden är i våldsammaste rörelse. De rättfärdigas fångenskap förändras och under glädjefyllda och allvarliga viskningar säger den ene till den andre: ”Vi har befriats. Det är Guds röst.” Med högtidligt all var lyssnar de till orden som Gud talar. De ogudaktiga lyssnar, men förstår inte vad Gud säger. De fruktar och bävar när de heliga gläder sig. Satan och hans änglar som tillsammans med de ogudaktiga människorna hade glatt sig över att Guds folk var i deras händer och som trodde att de skulle kunna förgöra dem och utrota dem från jorden, bevittnar nu den härlighet som Gud ger till dem som har ärat hans heliga lag. De som var så ivriga att förgöra de heliga, kan inte metstå den härlighet som

vilar på de befriade, utan faller till jorden såsom döda. Satan och hans änglar flyr från de förhärligade heligas närvaro. Deras makt att plåga dem är för alltid borta.

Kapitel 28

Föräldrar och barn

Det har visats mig att på samma gång som gudfruktiga föräldrar söker fostra sina barn, borde de studera deras anlag, begåvning och temperament för att kunna tillgodose deras behov. En del föräldrar är nogga med att söka ge barnen det de behöver rent materiellt. De sköter dem vänligt och noggrant vid sjukdom och tycker sedan att de gjort det som är deras plikt. Här har de misstagit sig, ty deras arbete har just börjat. Sinnets och själens behov borde också tillgodoses. Det krävs skicklighet att anpassa de bästa botemedlen för ett sårat sinne.

Barnen har precis lika stora svårigheter att utstå, som de äldre och är precis lika syndiga till sin karaktär som de. Föräldrar känner inte detsamma vid alla tillfällen. De är ofta bekymrade och arpetar utifrån felaktiga känslor och synpunkter. Satan ansätter dem och de ger efter för hans frestelser. De talar irriterat och på ett sätt som gör att de retar sina barn, därigenom att de hotar dem och kräver för mycket av dem. De stackars barnen får del av samma anda. Därför kan föräldrarna inte hjälpa dem, ty det är just de som åstadkommit problemet. Ibland ser det ut som om allt går på tok. Hela miljön är retlig, och alla har det besvärligt och är olyckliga. Föräldrarna kastar skulden på sina barn och tycker att de är olydiga och oroliga, ja, de värsta barnen i världen, när den verkliga orsaken finns hos dem själva.

En del föräldrar blåser upp storm i hemmet på grund av sin brist på självkontroll. I stället för att vänligt be barnen göra det ena och det andra, ger de befallningar i en grälände ton. Samtidigt har de klander och beskyllningar på sina läppar om ting, som barnen inte har gjort sig skyldiga till. Föräldrar, om ni går fram på en sådan väg när det gäller era barn, förstör ni deras glädje och ambition! De gör vad ni ber dem om, men inte därför att de tycker om att göra det, utan därför att de inte vågar göra annat. Deras hjärtan är inte alls med i saken. Det är ett slavarbete i stället för ett nöje. Detta leder dem ofta att glömma bort att göra vad ni har bett dem om, vilket sedan i sin tur ökar er irritation och gör det ännu värre för barnen. Ni upprepar deras fel. Deras dåliga handlingssätt målas för dem i grälla färger, intill dess att missmod kommer över dem, så att de inte längre bryr sig om, om de behagar någon eller inte. En anda av .likgiltighet griper dem, och så söker de någon glädje och något att göra på annat håll, borta från

föräldrar och hem. De söker sådant som de inte fann därhemma. De slår följe med världens barn och är snart lika fördärvade som de värsta av dessa.

Vad föräldrarna kan göra

På vem vilar denna stora synd? Om hemmet hade gjorts mera attraktivt och om föräldrarna hade visat sin kärlek för barnen och med vänlighet funnit något för dem att göra samt i kärlek undervisat dem om hur de skulle lyda deras önsknings, hade de berört deras hjärtans känsliga strängar och fått se hur barnen villigt, gärna och med glädje gjort vad föräldrarna bett dem om. Genom att behärska sig och vänligt uppmuntra barnen när de försöker att göra det som är rätt, kan föräldrar uppmuntra deras ansträngningar. De kan göra dem mycket lyckliga och ge familjen ett behag som driver bort varje mörk skugga och för in ljus och glädje.

Föräldrar ursäktar ofta sina egna fel med att säga att de inte mår bra. De är nervösa och tror att de inte kan vara tåliga och lugna och tala behagligt. på detta sätt lurar de sig själva och behagar Satan, som gläder sig över att Guds nåd inte är tillräcklig att hjälpa dem att övervinna deras naturliga svagheter. De både kan och borde behärska sig vid alla tillfällen. Gud kräver det av dem. De borde förstå att när de ger efter för otålighet och retlighet så får andra lida. De som är i deras omgivning påverkas av den anda de visar. Om de i sin tur följer samma anda förökas det onda och allting går på tok.

Föräldrar, när ni känner er retliga, borde ni inte begå en så stor synd att ni förgiftar hela familjen med denna farliga irritation. Vid sådana tillfällen bör ni sätta en dubbel vakt för er mun och besluta er att inte sära med ord, så att ni inte talar något annat än det som är behagligt och vänligt. Säg till er själva: ”Jag vill inte fördunkla mina barns lycka genom retliga ord.” Genom att på så sätt kontrollera er, kommer ni att växa er starka. Ert nervsystem kommer inte att bli så känsligt. Ni stärks genom de rätta principerna. Medvetandet om att ni troget gör er plikt kommer att stärka er. Guds änglar kommer att glädja sig över era ansträngningar och hjälpa er.

När ni känner er odliga tror ni ofta att era barn är grunden till det, och ni kastar skulden på dem som är oskyldiga. Vid andra tillfällen kan de göra precis detsamma, men då accepterar ni allt som rätt. Barnen ser, lägger märke till och uppfattar dessa oregelbundenheter. De är inte heller alltid på samma humör. Vid vissa tillfällen är de mera beredda att möta ett föränderligt sinnelag, men vid andra tillfällen är de också

nervösa och retliga och orkar inte med anmärkningar. Deras sinne blir upproriskt. Föräldrar, ni önskar att barnen skall ha fördrag med ert sinnestillstånd, men ändå ser ni inte alltid nödvändigheten av att ge samma rättigheter till era barn. Ni ursäktar hos er själva det som ni med skärpa skulle anmärka på om ni såg det hos era barn, vilka inte har så många års erfarenhet och fostran.

En del föräldrar har ett så nervöst temperament att, då de är trötta av arbetet och betryckta av omsorg, är det svårt för dem att bevara sitt sinneslugn. De visar inför barnen, som borde vara dem kärast på jorden, retlighet och brist på fördrag, som misshagar Gud och fördunklar tillvaron för hela familjen. När barnen har bekymmer borde de ofta få känna förståelse och sympati från er. Ömsesidig vänlighet och fördragsamhet gör hemmet till ett paradiset, så att heliga änglar kommer att tycka om att vara i er familjekrets. När en mor är nedstämd, kan och borde hon göra mycket för att behärska sitt humör. Till och med när hon är sjuk kan hon, om hon fostrar sig själv, vara behaglig och glad, och kan stå ut med mycket mera oväsen än hon trott kunde vara möjligt. Hon borde inte låta barnen få känna hennes svaga heter, och fördunkla deras unga, känsliga sinnen, även om hennes sinne är betryckt. Hon skulle inte göra det så att de känner, att hemmet är dystert som en grav, och mors rum den mest tråkiga platsen i världen. Både tankar och nerver vinner i styrka, genom att man tränar viljan. Viljekraften kan i många fall visa sig vara en god nervmedicin.

En kritisk tid för barnen

Låt inte barnen se att du är förargad på dem. Om de ger efter för frestelser och efteråt upptäcker och ångrar sina fel, förlåt dem lika villigt som du hoppas att din himmelske Fader skall förlåta dig. Undervisa dem vänligt och bind dem därmed till ditt eget hjärta. Det är en kritisk tid för barnen. Från alla sidor kommer inflytanden för att söka dra dem bort från dig, vilket du måste motarbeta. Lär dem att göra dig till sin förtrogne. Lär dem att berätta både sina glädjeämnen och bekymmer för dig. Genom att uppmuntra till detta kommer du att rädda dem från många snaror, som Satan lagt för deras oerfarna fötter. Var inte hård mot barnen och glöm inte bort din egen barndom, och att de endast är barn. Förvänta inte att de skall vara fullkomliga, och försök inte att göra dem till män och kvinnor i sitt handlings sätt på en gång. Om du gör det, kommer du att stänga den enda dörr som finns att nå deras hjärtan och driva dem att öppna sig för farliga inflytanden. Andra förgiftar deras unga sinnen innan du är medveten om faran.

Satan och hans härskara gör de allra största ansträngningar för att få styra barnens sinnen, och därför måste de behandlas med öppenhet, med kristen kärlek och ömhet. Detta kommer att ge dig ett starkt inflytande över dem och de känner att de kan visa dig obegränsat förtroende. Omge barnen med hemmets och gemenskapens behag. Om du gör detta kommer de inte att längta efter gemenskap med icke-kristna ungdomar. Satan verkar genom dessa i det att han påverkar och fördärvar den enes sinne genom den andres. Det är det mest effektiva sätt som han kan verka på. De unga har ett starkt inflytande på varandra. Deras samtalsämnen är inte utvalda och upphöjda. Det onda finns i luften. Om det inte bestämt motarbetas, finner det sitt hem i deras hjärtan där det slår rot, växer upp och bär en besmittad frukt i form av dåliga handlingar. På grund av det onda i världen och de nödvändiga restriktioner som måste läggas på barnen, borde föräldrar ha dubbel omsorg om att sluta dem till sina hjärtan och låta dem se att de vill göra dem lyckliga.

Förstående föräldrar

Föräldrar, glöm inte bort era egna barnår, hur mycket ni längtade efter sympati och kärlek, hur olyckliga ni kände er när man anmärkte på er på ett retligt sätt. Ni borde vara unga igen i era känslor, och i era sinnen stå på barnens nivå, och förstå deras behov. Men detta skall ske med beslutsamhet och kärlek i det att ni alltid fordrar lydnad av dem. Föräldrars ord blir åtlydda. Guds änglar vakar över barnen med djupaste intresse för att se vilken karaktär de utvecklar. Om Kristus skulle behandla oss som vi ofta behandlar varandra och våra barn, skulle vi stappla och falla i missmod. Jag såg, att Jesus, eftersom han känner till våra svagheter och själv har tagit del i våra erfarenheter, utom i fråga om synden, också har berett en väg för oss som är anpassad för vår styrka och förmåga. Liksom Jakob har han vandrat sakta i den takt barnen klarade av, för att han skulle kunna trösta oss med sin närvaro och vara en ständig vägledare för oss. Han förkastar oss inte, försummar oss inte och lämnar inte någon av sina barn bakom sig. Han har inte heller bett oss att gå så fort framåt att vi lämnar dem efter oss. Han har heller inte vandrat så fort att han lämnat oss med våra barn efter sig på vägen. Nej, nej, men han har jämnat livets stig även för barnen. Det är föräldrarnas uppgift att i hans namn leda dem framåt på livets väg. Gud har anvisat ett sätt att vägleda våra barn som är anpassat till barnens förutsättningar och kapacitet.

Det lönar sig att ge uttryck för sina känslor i gemenskapen med barnen. Stöt inte

bort dem genom bristande förståelse för deras barnsliga lekar, glädjeämnen och sorger. Visa aldrig en vredgad uppsyn och låt inte hårda ord komma över era läppar. Gud lägger märke till allt sådant. Hårda ord förbittrar och sårar barnens sinne. I vissa fall är dessa skador svåra att läka. Barnen är mycket känsliga för den minsta orättvisa, och många blir missmodiga när de behandlas orättvist och kommer aldrig att lyssna till en hög, vresig och befallande röst och inte heller reagera för hot om straff. Upprorsandan har alltför ofta slagit rot i barnens sinnen genom att föräldrarna uppfostrat dem fel. Om ett riktigare sätt hade valts skulle barnen ha kunnat få goda och harmoniska karaktärer. En mor som inte har fullständig kontroll över sig själv är olämplig att ta hand om barn. (1875, band 3, sid. 532, 533.)

Besegra din naturliga fallenhet att ställa för stora krav på dina barn, ty att alltför ofta ge anmärkningar, gör att din närvaro inte blir önskvärd och ditt råd hatat. Slut dina barn till ditt hjärta, inte genom okloka eftergifter, utan med kärlekens silkesband. Du kan vara fast, men ändå vänlig. Kristus måste bli din hjälpare. Kärlek kommer att vara det medel, som drar andra till dig, och ditt inflytande kan stadfästa dem på det godas och rättas väg.

Jag har varnat er för klandrets anda, och jag vill åter varna er. Kristus anmärkte ibland med djupt allvar på människor. I vissa fall kan det vara nödvändigt för oss att också göra det. Men vi borde komma ihåg, att Kristus kände till det faktiska förhållandet hos dem som han anmärkte på, och just den mängd av kritik som personen kunde ta emot och det som var nödvändigt för att rätta till det som var fel. Han förstod också hur han skulle visa medlidande med den felande, trösta den olycklige och uppmuntra den svage. Han kände också till hur han skulle rädda människor från förtvivlan, och i stället inspirera med hopp, ty han var förtrogen med olika människors förhållanden och personliga prövningar. Han kunde därför inte göra några misstag. (1876, band 4, sid. 66.)

Kapitel 29

De ungas faror

Den 6 juni 1863 visades för mig en del av de ungas faror. Satan kontrollerar de ungas sinnen och leder deras oerfarna steg bort från Gud. De är omedvetna om hans planer. I dessa farliga tider borde föräldrar vara vakna och verka med uthållighet och energi för att utestänga fiendens första försök att nå dem. De skulle undervisa sina barn när de går ut och när de kommer hem, när de står upp och när de lägger sig, genom att ge dem råd och anvisningar av lämpligt slag vid alla tillfällen.

Moderns uppgift börjar när barnet är nyfött. Hon borde tygla barnets vilja och temperament i det att hon lär sina barn att underordna sig och att lyda. Släpp inte ditt grepp om barnen när de blir äldre. Varje mor skulle ta tid att utbyta tankar med sina barn, att tillrättavisa deras fel och tålmodigt undervisa dem om den rätta vägen. Kristna föräldrar skulle veta att de undervisar och anpassar sina barn för att de skall bli Guds barn. Barnens hela andliga erfarenhet påverkas av den undervisning som ges, och deras karaktär formas under barnaåren. Om man inte tyglar deras vilja och de får lära sig att lyda sina föräldrar, kommer det att bli en mycket svår sak att senare lära dem det. Vilken svår kamp, vilken strid är det inte för den att foga sig, som aldrig fått sin vilja tyglad till att rätta sig efter Guds krav. Föräldrar som försummar detta viktiga arbete begår en stor synd. De syndar mot sina egna barn och mot Gud.

Barn som är under noggrann uppsikt kommer vid skilda tillfällen att vara otillfredsställda i sina känslor. De blir otåliga och hämmade därför att de hålls tillbaka och önskar att de fick följa sin egen väg och gå och komma som det behagar dem. I synnerhet är det så från ,tioårsåldern upp till arton, då de ofta känner att det inte skulle skada dem, om de fick vara med i olika ungdomssammanhang, trots att erfarna föräldrar kan se faror däri. De känner till sina barns särskilda läggning och förstår sådana sammanhangs inflytanden på deras sinnen. Därför att de har en längtan att se dem frälsta håller de dem borta från sådana upphetsande nöjen.

När barnen heslutar sig för att bli Jesu Kristi lärjungar lyfts en oerhörd hörda från dessa omsorgsfulla och trogna föräldrars hjärtan. Men inte ens då får deras arbete för barnen upphöra. Barnen borde inte lämnas att följa sin egen väg och alltid välja för sig

själva. De har just på allvar börjat striden mot synd, stolthet, passioner, ondska, avundsjuka, hat och alla det naturliga hjärtats onda drag. Föräldrarna behöver vaka över dem och ge råd till dem, hjälpa dem att fatta beslut och visa dem, att om de inte villigt och glatt kan foga sig efter sina föräldrar kan de ,inte heller visa Gud en villig lydnad, och då är det omöjligt för dem att vara kristna.

Föräldrar skulle uppmuntra sina barn att ha förtroende för dem, och att inför dem ge uttryck för hjärtats sorger, sina dagliga glädjeämnen och bördor. På så sätt kan föräldrar lära sig att sympatisera med sina barn, och de kan bedja för och med dem att Gud skall skydda och leda dem. De skulle rikta deras tankar till den vän och rådgivare som aldrig sviker dem, en vars känslor kommer att bli rörda av deras svagheter, en som varit frestad i allt som vi, dock utan synd.

Satan frestar barn att vara reserverade mot sina föräldrar och att välja att ge sina förtroenden till sina unga och oerfarna kamrater, vilka inte kan hjälpa dem utan i stället ger helt felaktiga råd. Pojkar och flickor kommer tillsammans och pratar, skrattar och skämtar och driver så Kristus bon från sina hjärtan och änglarna från sin gemenskap, på grund av dåraktigt prat. Onyttigt prat om andras handlingar, en del småprat om den eller den kamraten leder till att upphöjda tankar och känslor förvittrar, och driver bort deras längtan till det goda och heliga. Det lämnar kvar kyla och brist på sann kärlek till Gud och hans sanning.

Barnen skulle räddas från mycket ont om de ville vara mera öppna mot sina föräldrar. Föräldrar borde uppmuntra sina barn till att visa dem förtroende och vara ärliga mot dem och komma till dem med sina svårigheter, när de är bekymrade om vilken väg de skall välja, och lägga fram saken just som de ser den och be om föräldrarnas råd. Vem är väl förberedd att se och förstå kommande faror om inte just goda föräldrar? Vem kan bättre förstå barnens särskilda temperament än just de? Den mor som vakat över varje sinnets ändring ända från födelsen och på så sätt är bekant med barnets naturliga böjelser, är därför bäst beredd att ge råd. Vem kan bättre tala om hur barnet skall kontrollera och hålla tillbaka vissa karaktärsdrag än modern med hjälp av fadern?

Barn som är kristna, kommer att föredra sina kristna föräldrars kärlek och gillande framför varje annan jordisk välsignelse. De kommer att älska och ära sina föräldrar. Det borde bli en av deras främsta uppgifter i livet hur de skall kunna göra sina

föräldrar lyckliga. I denna upproriska tid har barn som inte fått den rätta undervisningen och disciplinen, endast litet känsla för sina skyldigheter mot sina föräldrar. Det är ofta fallet, att ju mer föräldrarna gör för barnen, desto mer otacksamma blir de och desto mindre respekterade blir föräldrarna. Barn som blivit bortskämda och upppassade väntar alltid att bli behandlade på det sättet, och om deras förväntningar inte infrias, blir de besvikna och missmodiga. Denna benägenhet kan ses under hela deras liv. De kommer att vara hjälplösa och lita till andra för att få hjälp, och väntar alltid att andra skall låta dem få sin vilja fram. Om någon går emot deras åsikt, även sedan de har växt upp och kommit till mogen ålder, tycker de att de är förbisedda. På så sätt bekymrar de sig hela livet igenom och har knappast förmågan att klara sig själva. De klagat ofta och är retliga därför att ingenting ser ut att passa dem.

Eftergiftens barn

Föräldrar handlar fel då de ger sina barn lärdomar som kommer att visa sig ödesdigra för dem och de planterar törnen för sina egna fötter. De tror att de, genom att tillfredsställa sina barns önskningar och låta dem följa sina egna böjelser, kan vinna deras kärlek. Vilken villfarelse! Barn som på det sättet får växa upp utan begränsningar av sina önskemål, oböjliga till sitt sinne, själviska, fordrande, högdragna, är en förbannelse för dem själva och för alla omkring dem. Till en mycket hög grad håller föräldrarna barnens framtida lycka i sina egna händer. På dem vilar det viktiga arbetet att forma dessa barns karaktärer. Den undervisning som ges i barnaåren kommer att följa dem genom hela livet. Föräldrar sår säden som kommer att spira upp och bära frukt antingen till gott eller ont. De kan göra sina söner och döttrar lämpade för ett lyckligt eller olyckligt liv.

Barnen borde tidigt få lära sig att vara till nytta - att hjälpa sig själva och andra. Många döttrar kan i vår tid, utan minsta samvetsförebråelser, se sina mödrar i arbete med att laga mat, tvätta eller stryka, medan de själva sitter i vardagsrummet och läser böcker, stickar, virkar eller broderar. Deras hjärtan är okänsliga som sten. Men var har detta onda haft sin början? Vem är den som vanligtvis skulle bära ansvaret för detta? Jo, de stackars vilseledda föräldrarna. De förbiser barnens framtida lycka och i sin felaktiga stolthet låter de dem sitta sysslolösa, eller göra det som inte är vidare värdefullt, som inte kräver någon övning för varken sinnet eller musklerna. Sedan ursäktar de sina sysslolösa döttrar för att de är klena. Vad är det som har gjort dem så svaga? I många fall är det föräldrarnas felaktiga sätt att fostra dem. Ett passande arbete i eller utanför

hemmet skulle ha stärkt både sinnet och kroppen. Barnen har inte fått tillfälle till detta på grund av felaktiga idéer till dess att de är ovilliga att arbeta. Det är motbjudande och är inte i harmoni med deras tankar om sin härkomst. Man menar, att det är 'opassande och även oanständigt för en fin dam att behöva diska, stryka och tvätta kläder. Sådan är den moderna undervisningen som ges till barnen i denna besynnerliga tid.

Guds folk borde behärskas av högre principer än vad världens barn gör, som söker att endast följa modets väg. Gudfruktiga föräldrar skulle undervisa sina barn att bli nyttiga i livet. De borde inte tillåta sina uppfostringsprinciper att färgas av dessa orimliga begrepp, som är vanliga i vår tid, så att de skulle rätta sig efter de åsikter och idéer som styr världens barn. De skulle inte tillåta sina barn att välja sina egna kamrater. Undervisa dem om att det är föräldrarnas plikt att välja åt dem. Förbered dem på att bära bördor medan de är unga.

Om era barn inte har blivit vana att arbeta blir de trötta när de försöker. De kommer att klaga över värk både i sidorna, i skuldrorna och i benen. Ni kommer då att frestas att av sympati göra arbetet själva, hellre än att se dem få litet ont. Låt den börda som läggs på barnen i början vara mycket lätt, för att sedan öka den något för varje dag, intill dess att de kan göra ett passande arbete utan att bli så trötta. Overksamhet är den största orsaken till den värk, både i sidan och i skuldrorna, som barnen får.

Det finns en klass unga damer i vår tid som lever ett i det närmaste meningslöst liv. De kan endast andas, äta, klä sig, prata och skämta, på samma gång som de håller en duk eller något annat broderi i sina händer. Men det är få ungdomar som visar verkligt sunt omdöme. De lever ett fjärilsliv utan något särskilt mål i sikte. När denna klass av världsliga människor kommer tillsammans är allt du kan höra en del dumma anmärkningar om kläder, tomt prat om saker som händer och så skrattar de åt sina egna anmärkningar, som de tycker är mycket träffande. Detta händer ofta i äldre personers närvaro. Dessa kan inte känna annat än sorg över en sådan brist på vördnad för deras ålder. Dessa ungdomar syns ha förlorat all känsla för det som är anständigt och hör till god ton. Ändå har det sätt varpå de undervisats, lett dem att tro att det var höjden av finess.

Denna anda är som en smittsam sjukdom. Guds folk borde välja sällskap åt sina barn, och lära dem att undvika samvaro med dessa fåfänga världsmänniskor. Mödrar borde ta sina döttrar med sig till köket och tålmodigt undervisa dem. Kroppen kommer

att må väl av sådant arbete, och deras muskler kommer att få både spänst och styrka, och deras tankar kommer att bli mera sunda och upphöjda efter en sådan dag. De kanske är trötta, men hur skön är inte vilan efter ett passande dagsarbete. Sömmen, naturens ljuva återuppbyggare, förnyar den trötta kroppen. och bereder den för nästa dags arbete. Säg framför allt inte till era barn att det inte betyder något om de arbetar eller inte. Lär dem att deras hjälp behövs att deras tid är värdefull, och att du räknar med deras arbete.

Sysslolöshetens synd

Det har visats mig att sysslolöshet leder till mycken synd. Händer och sinnen, som är i verksamhet, har inte tid för varje frestelse som fienden kommer med, men sysslolösa händer och hjärnor är helt redo för Satans kontroll. Det sinne som inte har något att syssla med, dröjer gärna omkring opassande ting. Föräldrar skulle lära sina barn, att sysslolöshet är synd. Jag hänvisades till Hes. 16: 49: ”Se, detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige.”

Barn borde få lära sig förstå att de står i skuld till sina föräldrar, som har vakat över dem sedan de var barn och skött dem under sjukdom. De borde förstå att deras föräldrar har fått lida mycken ängslan för deras skull. I synnerhet har samversgranna, gudfruktiga föräldrar känt det djupaste intresse för att deras barn skulle välja den rätta vägen. Hur tungt har det inte varit för deras hjärtan, när de har sett brister hos sina barn. Om de barn som förorsakat sina föräldrar hjärtenöd, kunde se resultatet av sin väg, skulle de förvisso vekna. Om de kunde se sin moders tårar och höra hennes bön för dem, och om de kunde lyssna till sin moders, dämpade och förkrossade suckar, skulle deras hjärtan bli rörda, och de skulle snabbt bekänna sina fel och be om förlåtelse. Det är mycket som måste göras för både unga och äldre. Föräldrar ,borde förbereda sig bättre att sköta sina plikter mot sina barn. En del föräldrar förstår inre sina barn och är verkligen inte bekanta med dem. Det finns ofta ett stort avstånd mellan föräldrar och barn. Om föräldrar ville tränga mera helt in i sina barns känslor och få dem att öppna sina hjärtan, skulle de kunna utöva ett starkare inflytande över dem.

Barnens omvändelse

Föräldrarna borde med trohet vårda dem som slöseri eller kärlek till nöjen. De skulle inre lära dem, eller tillåta att de lär sig odygd som förefaller näpet och lustigt,

men som de senare måste få tillrättavisning för och lägga bort när de blir äldre. Om de fått sådana vanor glömmer de dem inte så lätt. Föräldrar, börja fostra era barns sinnen när de är mycket unga och inrikta er på att leda dem till målet att bli kristna. Låt all er ansträngning sikta till deras frälsning. Handla som om de hade anförtrotts er att vårdas och slipas som dyrbara juveler för att stråla i Guds rike. Var försiktig så att du inte vaggar dem i sömn över ödeläggelsens avgrund, med den felaktiga tanken att de inte är gamla nog att ansvara för sina handlingar, inte gamla nog att ångra sina synder och bekänna att de tror på Kristus.

Min uppmärksamhet riktades mot många dyrbara löften, som finns nedtecknade för dem som tidigt söker sin Frälsare. ”Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall säga: ’Jag finner icke behag i dem.’” (Pred. 12: 1.) ”Jag älskar dem som älska mig, och de som söka mig, de finna mig.” (Ords. 8: 17.) Israels store Herde säger fortfarande: ”Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till.” (Luk. 18: 16.) Lär era barn att ungdomstiden är den bästa tiden att söka Herren. Då är livets bördor inte så tunga för dem. Deras unga sinnen är inte upptagna av omsorger, och när de är så fria borde de överlåta det bästa av sin kraft åt Gud.

Vi lever i en svår tid för barnen. En stark ström leder nedåt mot fördärvet, och det behövs mer än ,barnens erfarenhet och styrka för att gå mot denna ström, och för att inte bli neddragna av den. Ungdom i allmänhet tycks vara Satans fångar, ty han och hans änglar leder dem mot en säker undergång. Satan och hans änglar för krig mot Guds regering och även mot alla som har en längtan efter att ge sina hjärtan åt honom för att lyda hans fordringar. Satan kommer att försöka att förvirra och övervinna med sina frestelser, så att de skall bli missmodiga och ge upp striden.

Föräldrar, hjälp era barn! Vakna upp från er dvala. Vaka ständigt över möjligheten att bryta denna ström och stöt bort den syndens tyngd som Satan söker att tvinga på era barn. Barnen kan inte göra det själva, men föräldrar kan göra mycket. Genom ivrig bön och en levande tro kan stora segrar vinnas. En del föräldrar har inte förstått det ansvar som vilar på dem och har försummat sina barns andliga utbildning. En kristens första tankar på morgonen skulle riktas mot Gud. Världsligt arbete och egna intressen skulle alltid komma i andra hand. Barnen skulle läras att respektera och ha aktning för morgonandakten. Innan någon lämnar hemmet för dagens arbete, skulle hela familjen sammankallas och far, eller mor när han är borta, ivrigt be till Gud att han må

bevara dem under dagen. Kom ödmjukt fram inför Gud med hjärtat fyllt av kärlek och med en förnimmelse av att frestelser och faror ligger framför er och barnen. Bind dem genom tro till bönealtaret, där ni söker Gud om hans hjälp. Betjänande änglar kommer att beskydda de barn som på så sätt överlämnas åt Herren. Det är kristna föräldrars plikt att morgon och kväll genom enträgen och uthållig trosbön skapa en skyddande mur kring sina barn. De skulle med tålamod undervisa och vänligt och oförtröttligt lära dem hur de skall leva för att behaga Gud.

Lämplig uppfostran och utbildning

Föräldrars otålighet skapar samma känsla hos barnen. När föräldrarna visar vrede skapar det vrede hos barnen och frammanar det onda i deras natur. En del föräldrar tillrättavisar sina barn otåligt, ofta under vredesutbrott. Sådana tillrättavisningar ger inte ett gott resultat. När de söker att förändra ett ont, skapar de i stället två. Ständiga anmärkningar med örfilar förhärdar barnen och driver dem från sina föräldrar.

Föräldrar borde först lära sig hur de skall behärska sig själva, sedan kan de mera framgångsrikt leda sina barn. Varje gång de förlorar självkontrollen och talar och handlar med otålighet, syndar de mot Gud. De borde först samtala med sina barn och klart utpeka för dem deras fel, visa dem deras synd och göra klart för dem, att de inte endast har syndat mot sina föräldrar utan mot Gud. Med era hjärtan under kontroll, fyllda med medlidande och sorg för era felande barn, bör ni bedja med dem innan ni tillrättavisar dem. Då kommer era tillrättavisningar inte att skapa hat hos era barn. De kommer att älska er. De kommer att se, att ni inte straffar dem därför att de har satt er i en obehaglig situation, eller därför att ni önskar uttrycka ert misshag med dem, utan på grund av att det är din plikt att tänka på deras bästa, så att de inte lämnas att växa upp i synd.

En del föräldrar har försummat att ge sina barn en kristen fostran och har också försummat deras skolutbildning. Ingetdera borde ha försummats. Barnens sinnen är verksamma och om de inte sysselsätts i fysiskt arbete eller med studier, blir de utsatta för dåligt inflytande. Föräldrar syndar om de låter sina barn växa upp i okunnighet. De skulle förse dem med nyttiga och intressanta böcker, samt lära dem hur de skall arbeta och ha vissa timmar avsatta för fysiskt arbete och andra för studier och läsning. Föräldrar borde sträva efter att höja barnens tankar och förbättra deras intellektuella förmågor. Det sinne som lämnas åt sig själv utan fostran, är vanligtvis lågt, sinnligt och

fördärvat. Satan utnyttjar sina tillfällen och undervisar sysslolösa sinnen.

Föräldrar, era ledsagande änglar nedtecknar varje otåligt, hotfullt ord ni säger till era barn. Varje försummelse från er sida att ge dem lämplig undervisning, samt visa dem hur förskräcklig synden är och det slutliga resultatet även syndig väg, står tecknat emot er vid era namn i boken. Varje obehärskat ord som talas inför dem, vårdslöst eller med gester, varje ord som inte är rent och av upphöjd karaktär, antecknar ängeln som en fläck på er kristna karaktär. Alla dina handlingar antecknas vare sig de är goda eller onda.

Föräldrar kan inte lyckas med att leda sina barn förrän de har full kontroll över sig själva. De måste först lära sig att ha full kontroll över sig själva, både i fråga om ord och ansiktsuttryck. De skulle inte ens låta röstläget beröras eller påverkas till vrede eller upprördhet. Då kan de utöva ett gott inflytande över sina barn. Barn kan önska att göra det rätta. De kan till och med besluta i sina hjärtan att vara lydiga och vänliga mot sina föräldrar eller målsmän, men de behöver hjälp och uppmuntran från er. De må göra aldrig så goda beslut, men om inte deras principer styrks av kristen fostran och deras liv påverkas av Guds förnyande nåd, kommer de inte att hålla måttet.

Föräldrar borde fördubbla sina ansträngningar när det gäller små barns frälsning. De borde med trohet undervisa dem och inte låta dem samla intryck bäst de kan. De unga skulle inte tillåtas att lära gott och ont utan åtskillnad i tro att det goda någon gång i framtiden skall få överhanden och det onda förlora sitt inflytande. Det onda kommer att växa fortare än det goda. Det finns naturligtvis en möjlighet att det onda som de har lärt, kan bli uttraderat efter många år, men vem vill ta en sådan risk? Tiden är kort. Det är lättare och mycket tryggare att så ren säd i barnens hjärtan än att rycka upp ogräset efteråt. Det är föräldrars plikt att vara på sin vakt så att inflytanden från omgivningen inte har en skadlig effekt på barnen. Det är er plikt att välja barnens kamratkrets och inte låta dem välja själva. Vem skall annars utföra denna uppgift om inte föräldrarna gör det? Kan andra ha sådant intresse för era barn? Kan någon annan ha denna ständiga och djupa kärlek som föräldrar bör ha?

Sabbatsfirande barn kan bli otåliga på grund av att de blir alltför hårt hållna, och tycka att deras föräldrar är alltför stränga. Starka känslor kan uppstå i deras hjärtan, liksom missbelåtna och olyckliga tankar kan näras mot dem som arbetar för deras nuvarande, framtida och eviga goda. Men om deras liv kommer att skonas några år,

kommer de att välsigna sina föräldrar för den noggranna omsorg och den trogna vakt de höll över dem under deras oerfarna år.

Föräldrar borde förklara och förenkla frälsningsplanen för sina barn så att deras unga sinnen kan fatta den. Barn på åtta, tio eller tolv år är gamla nog att börja förstå frågan om personlig kristendom. Låt inte barnen tro att det någon gång i framtiden, när de blir äldre, är tids nog att ångra sina synder och tro sanningen. Mycket unga barn kan, om de får en rätt undervisning, tillägna sig en rätt förståelse för deras ställning som syndare och sitt behov av frälsning genom tro på Jesus. Predikanter är många gånger alltför likgiltiga för barnens frälsning och inte så personliga som de borde vara. Gyllene tillfällen att göra intryck på barnen går förbi utan att utnyttjas.

Hemmets inflytande

Det ondas inflytande omkring våra barn är nästan övermäktigt. Det smutsar ned deras sinnen och leder dem i fördärvet. Ungdomars sinnen är av naturen böjda för oförstånd. Redan vid tidig ålder, innan deras karaktärer har formats och deras omdöme mognat, visar de böjelser för sådant umgänge som har skadligt inflytande på dem. En del ingår förbindelser med det motsatta könet, i strid mot sina föräldrars förmaningar och önskningsar och bryter så det femte budet genom att vanära dem. Det är föräldrars plikt att vaka över barnen både när de går ut och när de kommer in. De borde uppmuntra dem och skapa tillfällen, som gör hemmet tilltalande för dem, och visa att deras föräldrar är intresserade av dem. De borde göra hemmet behagligt och lyckligt.

Fäder och mödrar, tala vänligt till era barn. Kom ihåg hur känsliga ni själva är, samt hur litet ni tål av beskyllningar, och tänk på att barnen är lika er. Det ni inte kan stå ut med bör ni inte kräva av dem. Om ni inte kan stå ut med klander och beskyllningar, så kan inte era barn det heller. De är svagare än ni och kan ännu inte stå ut med mer än ni. Låt däremot behagliga och uppmuntrande ord alltid komma som solstrålar in i era familjer. Flitens, omtänksamhetens och självkontrollens frukt från er sida kommer att ge en hundrafaldig återbäring.

Föräldrar har ingen rätt att skapa mörka moln som skymmer barnens lycka genom att finna fel eller klandra dem för småsaker. Verkliga fel skulle däremot framställas just så syndiga som de är, och en fast beslutsam väg följas för att förhindra dess återupprepande. Barnen borde få en rätt förståelse för sina brister, men ändå inte lämnas

i ett hopplöst sinnes tillstånd, utan uppmuntras, så att de kan göra det bättre och därmed vinna ert förtroende och gillande.

För mycket efterlåtenhet

En del föräldrar gör misstaget att de ger sina barn för mycket frihet. Många gånger har de så mycket förtroende för sina barn, att de inte ser deras brister. Det är fel att tillåta barnen att göra långväga och dyrbara resor, när de inte kan åtföljas av sina föräldrar eller målsmän. Detta har ett felaktigt inflytande på barnen. De får lätt en känsla av att de är oerhört betydelsefulla och att de har rätt att få särskilda förmåner, och om dessa inte beviljas, tycker de att de har blivit förorättade. De hänvisar till andra barn som får komma och gå som de vill och har många förmåner medan de själva har så få.

Den mor som i fruktan för att hennes barn skall tänka att hon är orättvis, tillfredsställer deras önsknings, får senare uppleva att det blir till stor skada för dem. Ungdomar som är borta på besök och inte har föräldrarnas vakande ögon över sig, som både kan se och tillrättavisa deras fel, får ofta sådana intryck som det tar månader att få bort. Min uppmärksamhet riktades på vissa familjer som hade goda och lydiga barn. Dessa ville göra en resa för att besöka andra familjers barn, vilka föräldrarna hade den allra största tilltro till, därför att de var deras vänner. Efteråt kunde de se en fullständig förändring i sina barns karaktär och uppförande. Tidigare hade de varit belåtna och lyckliga i sitt hem och hade ingen större önskan att vara i andra unga personers sällskap. När de återvände till sina föräldrar, tyckte barnen att de var under en orättvis begränsning och att hemmet påminde dem om ett fängelse. Sådana föräldrars ovisa handlingssätt blev avgörande för deras barns karaktär.

Genom sådana besök formades kontakter med andra, vilket i det långa loppet visade sig bli deras fördärv. Föräldrar, försök att få barnen med er om ni kan, och vaka över dem med största allvar. När ni låter dem göra långväga resor ensamma, känner de sig gamla nog att ta hand om sig själva och göra val på egen hand. När de unga på så sätt lämnas åt sig själva rör sig deras samtal ofta omkring ämnen som inte upplyfter och förädlar dem eller förökar deras kärlek från andliga ting. Ju mer de tillåts att besöka andra, ju större kommer deras längtan att bli att ge sig ut och ju mindre attraktivt kommer hemmet att vara för dem.

Barn, Gud har ansett det viktigt att anförtro er åt era föräldrar för att de skall

undervisa er och fostra år och på så sätt göra sin del för att forma era karaktärer för himmelen. Ändå vilar ansvaret på er att göra valet om vill utveckla en god kristen karaktär genom att göra det basta av de förmåner ni har från goda, trogna och bedjande föräldrar. Trots all den ängslan som era föräldrar känner och den trohet de visar för ert bästa kan de inte ensamma skydda er. Vissa ansträngningar måste ni själva göra. Varje barn har själv en uppgift att utföra. Troende föräldrar, ni har ett ansvarsfullt verk framför er att leda era barns steg även i deras andliga erfarenhet. När de verkligen älskar Gud, skall de välsigna och uppskatta er mycket för den omsorg ni visat dem och för den trohet ni visat i att hålla deras önskingar tillbaka och betvinga deras vilja.

Den nuvarande tendensen i världen är att tillåta de unga att följa sina egna sinnens naturliga böjelser. Om de som unga är mycket vilda, säger deras föräldrar ofta, att de rättar nog till sig efter en tid. När de blir sexton eller arton år kommer förståndet, och då lämnar de sina dåliga vanor för att bli goda medborgare. Vilket misstag! Under årtal tillåter de fienden att beså deras hjärtans lustgård. De tillåter felaktiga principer att växa och i många fall kommer allt arbete man gör med den jordmånen att nytta till ingenting.

Satan är en konstförfaren och uthållig arbetare, en dödlig fiende. Närhelst oförsiktiga ord uttalas som skadar ungdomar, vare sig det är fråga om smicker eller att se på någon synd med mindre avsky, drar Satan nytta av detta och ger näring åt det onda frö som har såtts, för att det skall slå rot och bära en rik skörd. En del föräldrar har tillåtit sina barn att grunda onda vanor, vars kännetecken kommer att kunna ses under hela deras liv. Den synden vilar tung på föräldrarna. Även om sådana barn bekänner sig vara kristna, måste ett särskilt nådens verk utföras i deras hjärtan och en genomgripande förändring synas i deras livsvanor, liksom i all deras livserfarenhet, annars kommer de att ha just den karaktär som deras föräldrar tillät dem forma.

Med världen i dess nöjen

Fromhetens standard är låg bland bekännande kristna i allmänhet, så att de som uppriktigt önskar följa Kristus finner det mycket svårare och tyngre än de annars skulle göra. Inflytandet från världsligt sinnade kristna är skadligt för de unga. Den stora bekännande kristna massan har flyttat gränsen mellan de kristna och världen, så att de, då de bekänner sig leva för Kristus, lever för världen. Deras tro har endast ”betydligt hämmande inflytande på deras nöjeslust. Trots att de bekänner sig vara ljusets barn

vandrar de i mörkret och är nattens och mörkrets barn.

De som lever ,i mörker kan inte helhjärtat älska Gud och längta efter att förhärliga honom. De är inte nog upplysta så att de kan urskilja de himmelska tingens härlighet och kan därför naturligtvis inte älska dem. De bekänner sig vara kristna därför att det anses fint och det inte finns något kors att bära. Deras motiv är ofta av självisk art. Sådana människor kan vara med på baler och ta del av de nöjen som där finns att få. Andra går inte till sådana ytterligheter, men är med på andra nöjesföreställningar av tvivelaktig karaktär. Det skarpaste öga skulle misslyckas att upptäcka ett enda kristet kännetecken i sådana bekännande kristnas liv. Man skulle inte kunna upptäcka någon skillnad i deras liv mellan dem och den störste tvivlare. Den bekännande kristne, den lastbare, den som öppet hånar religionen och den som öppet vanäras allt heligt förenas till en enhet. Även Gud betraktar dem såsom ett' i anda och handling.

En kristen bekännelse utan motsvarande tro och gärning har inget värde. Ingen kan tjäna två herrar. Den ondes barn är sin herres tjänare. Den som de ger villig lydnad, hans tjänare är de. De kan inte vara Guds tjänare förrän de har sagt nej till djävulen och hans gärningar. Det är inte utan fara för den himmelske konungens tjänare att engagera sig i de nöjen och njutningar som Satans tjänare lever i, även om de ofta säger till sig själva, att sådana nöjen är ofarliga. Gud har uppenbarat heliga sanningar som skiljer hans folk från de ogudaktiga och renar dem till likhet med honom. Sjundedagsadventister skulle leva efter sin tro. De som lyder de tio buden ser tillståndet i världen och de religiösa tingen från en helt annan synpunkt än de som endast är bekännande kristna, men älskar nöjen och avskyr korset och lever i överträdelse av det fjärde budet. Som förhållandena är i samhället, är det ingen lätt uppgift för föräldrar att hålla sina barn tillbaka och undervisa dem i det som Bibeln framhåller vara rätt. Bekännande kristna har övergett Bibelns undervisning. När hans folk vänder åter till Bibeln och undervisar sina barn enligt dess principer, som Abraham ,fordom gjorde, tror de stackars barnen som är utsatta för ett motsatt inflytande utifrån, att deras föräldrar är onödigt noga och överambitiösa i motsats till andra. Det är naturligt att de önskar följa exemplen från världsligt sinnade bekännare.

I våra dagar är förföljelse och vanära för Kristi skull mycket sällsynta. Mycket litet självförnekelse och offer behövs för att visa ett sken av gudsfruktan och ha namnet i församlingsmatrikeln. Men att leva så att vi äras Gud och får namnen skrivna i Livets bok kräver vaksamhet och bön, självförnekelse och offer från vår ,sida. Kristna

bekännare är föredöme för de unga i den mån de följer Kristus. Rätta handlingar är utan tvekan resultatet av sann gudsfruktan. Jordens domare kommer att belöna var och en efter hans gärningar. Sådana barn som följer Kristus haren strid framför sig och ett dagligt kors att bära. De skall komma ut ur världen och skilja sig därifrån, i det att de efterliknar Kristi liv.

Kapitel 30

Lev i ljuset

Det visades mig, att Guds folk lever allt för mycket i andligt mörker. Det är inte Guds vilja att de skall leva i otrons mörker. Jesus är ljuset och i honom finns inget mörker. Hans barn skall vara 'ljusets barn. De förnyas till hans likhet och har kallats ut från mörkret till hans underbara ljus. Han är världens ljus, och det är också de som följer honom. De skall inte 'leva i mörker utan skall ha livets ljus. Ju mer noggrant Guds folk strävar efter att likna Kristus, desto mer energiskt kommer de att förföljas av fienden. Men deras nära förbund med Kristus ger dem styrka att motstå den onde fiendens försök att dra dem bort från Kristus.

Det visades mig att många bland Guds folk jämförde sig med sina trossyskon i det att de tog svaga, felande människor som föredömen, trots att vi har en fullkomlig förebild. Vi skulle inte mäta oss efter världens mått, inte heller .efter människors åsikter, inte ens .efter det vi var innan vi tog emot Kristus och sanningen. Vår tro och ställning i världen, såsom den är nu, måste jämföras med vad vi borde ha varit om vi i våra liv fortgående hade strävat uppåt sedan vi blev Jesu Kristi efterföljare. Detta är den enda säkra jämförelsen vi kan göra. I allt annat kan självbedrägeri finnas. Om Guds folks moraliska karaktär och andliga tillstånd inte motsvarar de välsignelser och förmåner och det ljus som har getts dem, blir de lagda i vågskålen och änglarna kommer att rapportera för lätta.

För en del av Guds folk verkar deras rätta tillstånd att vara dolt. De ser sanningen men känner inte dess betydelse och anspråk. De hör sanningen men förstår den inte helt därför att de i sina liv inte har kommit i harmoni med den, och inte har blivit helgade genom lydnad för den. Ändå känner de sig trygga och tillfredsställda som om eldstoden om natten och molnstoden om dagen såsom hans särskilda tecken gick framför dem. De Utger sig för att känna Gud men i sina gärningar förnekar de honom. De räknar sig själva som hans utvalda egendomsfolk, och ändå syns hans närvaro och hans kraft som frälsar till det yttersta mycket sällan bland dem. Hur stort är inte dessa människors mörker och ändå förstår de det inte. Ljuset lyser men de ser det inte. Ingen större förvillelse kan lura människorna än att de är på rätt väg och att Gud har godtagit deras gärningar, när de i verkligheten syndar mot honom. De kan inte skilja på en formell

gudsfruktan och en med ande och kraft. De menar sig vara rika och inget mer behöva när de i verkligheten är fattiga, blinda och i behov av allt.

Det finns en del som bekänner sig vara Kristi efterföljare, men som ändå inte gör någon ansträngning i fråga om andliga ting. I vilket världsligt företag som helst anstränger de sig och visar stort nit för att uppnå sitt syfte och mål. Men då det gäller det eviga livet, där allt står på spel och där deras eviga lycka beror på deras andliga "framgång", handlar de så likgiltigt som om de inte hade moraliskt ansvar. De lever som om någon annan hade ansvar för deras handlingar och de inte hade något annat att göra än att vänta på dess resultat. Hur oklokt är inte detta! Om alla ville visa lika stort nit, ambition och iver för det eviga livet som de visar, när det gäller materiell strävan, skulle de bli segerrika och övervinna. Jag såg att varenda en måste ha en egen erfarenhet. Varje människa måste troget och nitiskt göra sin del i det arbete som har anförtrotts henne. Satan söker efter gyllene tillfällen för att ta ifrån oss vår frälsningserfarenhet om vi inte är på vår vakt. Vi kommer att få kämpa en hård kamp med mörkrets makter för att återvinna den och återupprätta förbindelsen med himmelen om vi genom bristande vaksamhet förlorar den.

Att vara medveten om konflikten

Det visades mig att det är en kristens förmån att ta emot kraft från Gud för att kunna hålla fast vid varje dyrbar gåva. Himmelen lyssnar till ivrig och angelägen bön. När Kristi tjänare tar trons sköld som sitt skydd och använder Andens svärd för striden, då är det fara i fiendens läger. Då måste något göras. Förföljelse och smädelse väntar nu bara på att sättas in mot dem som blir beklädda med kraft från höjden. När sanningen i sin enkelhet och kraft förblir bland de troende, och används att motverka världens anda, då blir det tydligt att det inte finns något om förenar Kristus och Beliar. Kristi lärjungar måste vara levande exempel på sin Mästares liv och anda.

Både unga och äldre har en kamp framför sig. De får inte sova ens för ett ögonblick. En ond fiende är ständigt på vakt för att leda dem vilse och övervinna dem. De som har tagit emot sanningen för vår tid måste ständigt likt fienden vara på sin vakt och visa förstånd att stå emot honom. lir de beredda att göra det? Kommer de att vara uthålliga i denna strid? Kommer de att vara noga i att rensa bort all orättfärdighet? Kristus kan förnekas på många sätt. Vi kan förneka honom genom att tala i strid med sanningen, genom oförståndigt och skämtsamt tal eller genom tomma ord. I sådant visar

vi ringa klokhet och vishet. Vi försvagar oss själva. Våra obetydliga försök att motstå den store fienden har liten effekt och därför besegras vi. ”Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen” (Matt. 12: 34), och på grund av brist på vaksamhet bekänner vi att Kristus inte bor i oss.

De som tvekar att fullständigt överlåta sig åt Gud gör en dårlig insats när de försöker att följa Kristus. De följer honom på så stort avstånd, att de inte är säkra på om de följer i hans fotspår eller i fiendens. Varför är vi så likgiltiga att uppge vårt intresse för denna världens goda och att ta emot Kristus som ”den goda delen”? Varför skulle vi behålla vänskapen med var Herres fiender och följa deras vanor och låta oss ledas av deras falska uppfattningar? Vi måste fullständigt överlåta oss åt Gud, vi måste försaka och vända oss bort från kärleken till världen och till de jordiska tingen. Annars kan vi inte vara Kristi lärjungar.

Kristi liv och anda är den enda måttstocken för ett upphöjt och fullkomligt liv, och därför är vår enda trygghet att följa hans exempel. Om vi gör detta kommer han att leda oss genom de råd han ger oss i sitt ord och så en gång ta emot oss i sin härlighet. Vi måste med noggrannhet sträva efter detta och vara villiga att också lida för hans skull för att vi skall kunna vandra i vår Återlösares fotspår. Gud är villig att hjälpa och att samarbeta med oss och ge oss av sin fria Ande om vi kämpar efter att få den, lever och tror på den. Endast på så sätt kan vi vandra i ljuset som han är i ljuset. Vi kan mätta oss av hans kärlek och ta emot av hans fullhets rikedom.

Om vi försummar enskild bön och bibelläsning i dag, kan vi med mindre samvetsförebåelser utesluta dem i morgon. Det blir en lång lista av underlåtna ting, i stället för att så det goda Ordets frö i hjärtats jordmån. Å andra sidan kommer varje omhuldad ljusstråle att leda till en ljusets skörd. Varje besegrad frestelse kommer att ge kraft till att stå fastare emot frestelsen när den kommer för andra gången. Varje ny seger över själviskheten kommer att jämna vägen för högre och ädlare triumfer. Varje seger är ett frö som såts för det eviga livet. (1882, band 5, sid. 120.)

Kapitel 31

Falska andegåvor

En fanatismens anda har behärskat en särskild klass sabbatsfirande adventister. De har druckit, men endast helt litet, ur sanningens källa och är obekanta med den tredje ängelns anda och budskap. Ingenting kan göras för denna grupp förrän deras fanatiska synpunkter har förändrats. . .

En del av dessa personer har en del andliga övningar, vilka de kallar gåvor, och påstår att Herren har gett dessa åt församlingen. De har ett meningslöst pladder som de kallar okända tungomål, vilket inte endast är okänt för människor utan också för Herren och hela himmelen. Sådana gåvor förmedlas av människor som får hjälp av den store förvillaren. Fanatism, falsk upprymdhet, falskt tungotal och högljudda möten har menats vara Guds gåvor, vilka han skulle ha gett ull församlingen. En del har förvillats på denna punkt. Frukten av allt detta har inte varit god. ”Av deras frukt skolen I kanna dem.” (Matt. 7: 16.) Fanatism och högljuddhet har betraktats ’som trons särskilda bevis.

En del är inte tillfredsställda med en sammankomst om de inte har ”en mäktig och härlig stund”. De arbetar för detta och åstadkommer upprymdhet och känslosvall. Men sådana sammankomsters inflytande är inte till någon nytta. När känslornas härliga flykt är borta sjunker de längre ned än de var före sammankomsten, därför att deras lyckokänslor inte korn från den rätta källan. De mest givande sammankomsterna för andlig tillväxt är sådana som karakteriseras av allvar och hjärteranssakan, då var och en söker att känna sig själv och med allvar och djup ödmjukhet söker att lära av Kristus. . .

Det finns många oroliga andar, vilka inte vill finna .sig i ordning och disciplin. De tycker att deras frihet skulle bli begränsad om de skulle lägga sitt eget omdöme åt sidan, och underordna sig deras omdöme, vilka har större erfarenhet. Guds verk kan inte gå framåt om det inte finns en strävan efter ordning och en önskan att bannlysa varje fanatisk, oordningsam och nedbrytande anda i våra sammankomster. Intryck och känslor är inte säkra bevis på att en person är ledd av Herren. Satan kommer, om man inte är på sin vakt, att ge känslor och intryck. Dessa är inte säkra ledare.

Alla borde noggrant bekanta sig med tecknen på vår tro, och det främsta studiet

skulle vara hur de kan fullkomna sin bekännelse och bära frukt som kan förhärliga Gud. Ingen skulle välja en sådan väg som gör dem frånstötande för icketroende. Våra samtal skulle vara rena, anspråkslösa, upphöjda och vårt liv utan anmärkning. En lättsinnigt gycklande anda skulle fördömas. Det finns inget bevis för att Guds nåd verkar i en sådan persons hjärta, även om han talar och beder vackert under gudstjänsten, men sedan ger sig hän åt ett grovt och omdömeslöst tal och handlingssätt när gudstjänsten är slut. Sådana är dåliga representanter för vår tro och en förbannelse för Guds sak.

Det finns en egendomlig blandning av synpunkter bland bekännande sabbatsfirare i . . . En del är inte i harmoni med samfundet. Trots att de fortsätter att ha de befattningar de nu har, är de utsatta för Satans frestelser och kommer att påverkas av fanatism och en felaktig anda. En del har fantasifulla synpunkter som förblindar deras ögon för viktiga och vitala trosläror, vilket leder dem att tycka att deras fantasier står på samma nivå som värdefulla sanningar. Uppenbarelsen av sådant och den anda mm följer dem gör att sabbatsfirandet, som de menar sig tro på, blir motbjudande för känsliga, icketroende människor. Det skulle vara långt bättre för adventbudskapets utveckling och framgång om sådana personer skulle lämna leden. . .

Predikanter som undervisar i Ordet, borde vara noggranna medarbetare och borde framställa sanningen i dess renhet och enkelhet. De borde se till att "hjorden" får ett "rent foder".

Det finns "irrstjärnor" som utger sig för att vara predikanter, sända av Gud. De förkunnar sabbatsanningen på plats efter plats, men har sanningen uppblandad med villfarelse och sprider sina motstridande åsikter till människorna. Satan har fört in dem för att intelligenta och förståndiga icke-troende skall känna motvilja. En del av dessa förkunnare har mycket att säga om de andliga gåvor mm de särskilt utövar. De hänger sig själva åt vilda, upprymda känslor och åstadkommer ett oväsen, vilket de kallar för tungomålstalets gåva. En viss grupp av människor förefaller att bli tilltalade av dessa egendomliga tecken. En främmande anda härskar över dessa människor, vilka skulle trampa ned vem som helst som skulle anmärka på dem. Guds Ande deltar inte i detta verk och åtföljer inte sådana arbetare. De har en annan anda. Trots detta har sådana predikanter framgång bland vissa människor. Detta försvårar det arbete som Guds utsända tjänare skall utföra. Dessa tjänare är lämpliga att förkunna och förklara sabbaten och gåvorna i deras rätta ljus för människorna och deras inflytande och exempel är värt att efterfölja.

Sanningen borde framställas på ett sätt som gör den tilltalande för intelligenta människor. Vi har inte blivit förstådda som ett folk, utan man ser på oss såsom fattiga, svaga, intellektuellt värdelösa och mindervärdiga. Därför är det oerhört viktigt för alla som undervisar och tror sanningen, att bli så påverkade av dess heliga inflytande, att deras harmoniska och upphöjda liv skall visa de icke-troende att de har blivit vilseledda när det gäller detta folk. Hur viktigt är det inte att sanningens tak befrias från allt mm påminner om falsk fanatisk upprymdhet, så att sanningen kan bedömas efter sina egna förtjänster och uppenbara dess enkla renhet och upphöjda karaktär.

Jag såg att det är i högsta grad nödvändigt för dem som predikar sanningen att uppträda korrekt och att avsky allt egendomligt och underligt, och framställa sanningen i dess renhet och klarhet. Jag blev hänvisad till Titus 1: 9: ”Han bör hålla sig stadigt vid det fasta ordet, såsom han har fått lära det, så att han är mäktig både att förmana medelst den sunda läran och att vederlägga dem mm säga emot.” I vers 16 talar Paulus om människor som menar att de känner Gud, men som i sina gärningar förnekar honom, i det att de är ”odugliga till allt gott verb. Därefter uppmanar han Titus: ”Du åter må tala, vad ’som är den sunda läran värdigt. Förmana de äldre männen att vara nyktra, att skicka sig värdigt och tuktigt, att vara sunda i tro, i kärlek, i ståndaktighet. Förmana likaledes de äldre kvinnorna att skicka sig, såsom det höves heliga kvinnor, att icke gå omkring med förtal, icke vara trälarna under begäret efter vin, utan lära andra, vad gott är, för att fostra dem till tuktighet. Förmana de yngre kvinnorna att älska sina män och sina barn, att föra en tuktig och ren vandel, att vara goda husmödrar och att underordna sig sina män, så att Guds ord icke bliver ’smädat. Förmana likaledes de yngre männen att skicka sig tuktigt. Bliv dem i allo ett föredöme i goda gärningar och låt dem i din undervisning finna oförfalskad renhet och värdighet, med sunt, ostraffligt tal så att den som står oss emot måste blygas, då han nu icke har något ont att säga om oss.” (Tit. 2: 1-8.) Denna undervisning har nedskrivits för att vara till hjälp för alla som Gud har kallat att förkunna Ordet, men även till nytta och hjälp för dem som lyssnar till det.

Sanningen lyfter oss

Guds sanning kommer aldrig att förnedra någon, men den kommer att upplyfta mottagaren, förädla hans smak, helga hans omdöme och fullkomna honom för gemenskap med de rena och heliga änglarna i Guds rike. Det finns en del som finner sanningen grov, besynnerlig och skrytsam. De söker dra nytta av sina grannar, om de

kan, för att ”sko” sig själva. Sådana felar på många sätt, men när de tror sanningen av hjärtat kommer den att leda till en fullständig förändring av hela deras livsföring. De kommer omedelbart att börja förändra sina liv.

Sanningens rena inflytande höjer hela människan. I sina affärskontakter med sina medmänniskor har hon Herrens fruktan för ögonen, i det att hon älskar sin nästa som sig själv och behandlar andra som hon själv skulle vilja bli behandlad. Hennes tal blir rent, sant och av sådan upphöjd karaktär att otroende inte kan utnyttja det eller med rätta bli upprörda över hennes oartiga sätt och opassande tal. Hon för med sig sanningens heliga inflytande till sin familj och låter sitt ljus lysa för dem, för att de, när de ser hennes goda gärningar, må ära Gud. I livets olika erfarenheter är hon en avbild av Kristi liv.

Vi kan inte sägas lyda Guds lag med mindre än att vi är fullkomliga och alltså visar en fullkomlig och fullständig lydnad för alla dess fordringar. Att endast nå upp till hälften av dessa fordringar, och inte kunna ge en fullkomlig och verklig lydnad, hjälper inte alls. Världsmänniskan och gudsförnekaren beundrar ett konsekvent liv, och det har alltid varit en mäktig faktor att övertyga att Gud verkligen finns och är med sitt folk, när deras gärningar överensstämmer med deras tro. ”Av deras frukt skolen I känna dem.” (Matt. 7: 16.) Varje träd känns igen på dess frukt. Våra ord och handlingar är den frukt som vi bär.

Det finns många som hör Kristi ord men som ändå inte följer dem. De har en bekännelse, men deras gärningar är ’sådana att de är motbudande för otroende människor. De är skrytsamma i det allt de beder och talar på ett självrättfärdigt sätt. De upphöjer sig själva och berättar om sina goda gärningar, men likt fariséerna tackar de i verkligheten Gud för att de inte är såsom andra människor. Ändå är samma personer förslagna och gör ohederliga affärer. Deras frukt är inte god. Deras ord och handlingar är felaktiga, men likväl förefaller de inte kunna se sitt fattiga och bedrövliga tillstånd.

Följande skriftställe visades för mig passa in på de ovan beskrivna: ”Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: ’Herre, Herre’, utan den som gör min himmelske Faders vilja. Många skola på ’den dagen’ säga till mig: ’Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag betyga för dem: ’Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.’” (Matt. 7: 21-23.)

Här beskrivs den största förvillelse som kan påverka vårt sinne. Dessa personer tror att de har rätt när de har fel. De tror att de utför en stor uppgift genom sitt andliga liv, men slutligen river Jesus av dem deras självrättfärdiga klädnad. På ett levande sätt framställer han för dem deras karaktärs verkliga utseende med alla dess fel och brister.

När det för alltid är för sent att få behoven tillfredsställda befinns de vara för lätta i vågskålen. Gud har försett oss med möjligheter att räta till våra fel. Om de som felar väljer att följa sitt eget omdöme och förkastar de hjälpmedel han har gett för att få dem i harmoni med sanningen, kommer de att hamna i en situation som har beskrivits i ovan anförda ord av vår Herre.

Gud kallar ett folk ut ifrån världen för att bereda dem att stå förenade såsom en man, att tala samstämmigt och på så sätt förverkliga Jesu Kristi bön för sina lärjungar. Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag heder, att de alla må vara ett och att, såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig. (Joh. 17: 20, 21.)

Små grupper av oroliga människor

Det uppstår ständigt små grupper som tror att Gud endast är med de få, de kringspidda, och deras inflytande kan riva ned och förskingra det som Guds tjänare bygger upp. Övriga människor som önskar 'se och tro något nytt, uppstår hela tiden på den ena platsen efter den andra. De har det gemensamt att de verkar för fienden, men ändå påstår sig ha sanningen. Då är skilda från det folk som Gud leder och förökar, genom vilket han är i färd med att göra ett stort verk. De framför Ständigt sin fruktan att de som helighåller sabbaten blir mer och mer lika världen, men man finner högst sällan att någon av dessa människors synpunkter är i harmoni med varandra. De är förskingrade och förvillade, och ändå bedrar de sig själva så mycket att de tror att Gud på ett särskilt sätt är med dem. En del av dessa menar sig ha fått del av Andens gåvor, men de leds av dessa gåvors inflytanden och undervisning att tvivla på dem, på vilka Gud lagt särskilda bördor för sitt verk, och att försöka föra med sig en grupp från samfundet. Det folk som i harmoni med Guds ord gör allt det kan för att vara ett och som är stadfäst i den tredje ängelns budskap, ser man tvivlande på för den orsakens skull att de vidgar sitt arbete och för människor in i sanningens hägn. De beskylls för att vara världsliga därför att de utövar ett inflytande i världen, och därför att deras

handlingar vittnar om att de väntar att Gud ännu skall utföra ett särskilt och stort verk i världen genom att leda ut ert folk därifrån och bereda det för Kristi uppenbarelse.

Denna klass vet i själva verket inte vad de tror eller varför de tror som de gör. De håller ständigt på att lära men kan ändå inte komma fram till sanningens kunskap. En man står upp och framför överspända, felaktiga synpunkter och gör anspråk på att Gud har sänt honom med nytt och härligt ljus och menar att alla måste tro vad han framför. En del som inte har en fast grundad tro och som inte vill anpassa sig till församlingen, utan driver omkring utan något ankare, som håller dem fast, tar emot sådana lärovindar. En sådan människas ljus lyser på ett sådant sätt att det leder världen runt omkring honom att med avsky vända sig bort ifrån honom och att hata honom. Då är han så förmäten att han placerar sig vid 'sidan om Kristus, och påstår att världen hatar honom för samma orsaks skull som den hatade Kristus.

En annan uppträder som gör anspråk på att vara ledd av Gud och försvarar en sådan felaktig lära .som den, att de ogudaktiga inte skall uppstå. Detta är en av Satans mästerförvillelser. En tredje omhuldar oriktiga åsikter när det gäller en framtida tidsålder. Alla önskar de full religiös frihet och att de skall vara fria att göra som de vill, oberoende av vad andra tänker, och ändå gör de anspråk på att Gud verkar särskilt bland dem.

Förmättna ledare

En del gläder sig över och är stolta över att de har nådegåvor, som inte andra har. Må Gud befria sitt folk från sådana gåvor. Vad åstadkommer dessa gåvor för dem? Har de genom att bruka dessa gåvor förts in i trons enhet? Övertygar de icke-kristna om att Gud verkligen är med dem? När dessa oeniga, med sina olika synpunkter, kommer samman blir det både upphetsning och tungomålstal. De låter "sitt ljus" skina så att de icke-kristna kommer att säga: "Dessa människor är inte kloka. De låter sig ledas av falska känslor och därför vet vi att de inte har sanningen." Sådana står direkt i vägen för syndare. Deras inflytande är effektivt när det gäller att hålla sökande människor borta från bl.a. sabbatssanningen. De kommer att få lön efter sina gärningar. Jag önskar för Guds skull att de verkligen skulle förändra sina liv eller lämna våra led. De skulle då inte stå i vägen för icke-kristna.

Gud har lett sådana män som under kamp och möda arbetat i årtal och varit

villiga att göra vilket offer som helst. De har lidit brist och utstått prövningar för att föra sanningen ut till världen, och genom deras uthålliga och konsekventa liv har de sökt att få bort den skam som dessa fanatiker vållat Guds verk. De har mött motstånd av alla slag. De har bemödat sig dag och natt för att finna stöd för vår tro, så att de skulle kunna presentera sanningen i dess klarhet och harmoni och därmed motstå all opposition. Under hart arbete och psykiska prövningar i detta stora arbete har de slitits ner mer än normalt, så att de i förtid har grånat under denna hårda press. Men de har inte blivit utslitna förgäves. Gud har lyssnat till deras uppriktiga, tårfyllda och förtvivlade böner om att de skulle få både ljus och sanning, och att sanningen måtte lysa i dess klarhet för andra. Han har lagt märke till deras självförsakande ansträngningar och han kommer att belöna dem för det arbete de gjort.

Å andra sidan har en del framträtt som inte gjort sig den minsta möda att utforska dessa dyrbara sanningar. De har tagit emot några av dessa som t.ex. sabbatssanningen i helt färdigt skick och visat den största tacksamhet för det som inte kostat dem någon möda. Dessa är lika Kora, Datan och Abiram och säger som dessa: "Nu må det vara nog. Hela menigheten är ju helig, alla äro det, och Herren är mitt ibland dem." (4 Mos. 16: 3.) Därmed vanäroar de dem på vilka Gud lagt bördan att leda sitt verk. De är främmande för tacksamhet. De är egensinniga och oemottagliga för argument och det kommer att leda till deras egen undergång.

Gud har välsignat sitt folk som har gått framåt, i det att de har följt hans planer. Han har fört folk från alla grupper av människor in i evangelii gemenskap. Tvivlare har övertygats om att Gud är med sitt folk och de har ödmjukat sina hjärtan och tagit emot och blivit lydiga sanningen. Guds verk går ständigt framåt. Trots alla bevis på att Gud lett ett helt folk finns det, och kommer det alltid att finnas, sådana som bekänner sig tro på sabbatssanningen men som vill gå vid sidan av samfundet och tro och handla som de vill. Deras åsikter är förvirrade. Deras bristande enhet i trosfrågor är ett tydligt bevis på att Gud inte är med dem. Av människor i världen placeras sabbaten och deras felaktiga trosläror på samma nivå och båda förkastas.

Gud är vred på dem som följer en sådan väg att världen tvingas att hata dem. Om en kristen hatas på grund av sina goda gärningar och för att han följer Kristus kommer han att få sin lön. Men om han hatas därför att han inte handlar så att han blir omtyckt, om man inte tycker om honom på grund av hans ohyfsade uppträdande och därför att han använder vårt budskap för att tvista med sina grannar och lever så att sabbaten blir

så avskyvärd som möjligt för dem, då är han en stötesten för syndare - en skam för evangelium. Om han inte ängrar sig vore det bättre för honom att ”en kvarnsten hängdes omkring hans hals och han sänktes ned i havets djup”.

Vi borde inte ge icke kristna orsak att smäda vår tro. Vi kan tyckas vara egendomliga och besynnerliga och borde därför inte bete oss på ett sådant sätt att det ger icke-kristna anledning att tycka att vi är underligare än vad vår tro kräver av oss.

Det finns i den mänskliga naturen en tendens att rusa från den ena ytterligheten till den andra. Många är fanatiker. De förtärs av ett brinnande nit, vilket genom misstag förväxlas med religion, men det är karaktären som utgör det sanna beviset på lärjungaskap.

Har de Kristi saktmod och hans ödmjukhet och godhet? Kr själens tempel tömt på stolthet, högmod, själviskhet och kritik? Om inte, vet de inte vad slags anda som behärskar dem. De förstår inte att sann kristendom består i att bära mycken frukt till Guds ära.

Andra går till ytterligheter i sin likhet med världen. Det finns ingen klar och tydlig skiljelinje mellan dem och världsliga människor. Om det i något fall händer att människor drivs bort från sanningen genom en hård, dömande och kritisk anda, drar de slutsatsen att bekännande kristna saknar principer och inte vet något om hjärtats och karaktärens förändring. ”På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisar eder Fader, som är i himmelen.” (Matt. 5: 16.) (1861, band 1, sid. 305, 306)

Herren väntar av sitt folk att de skall använda sitt förstånd och inte ersätta det med intryck och känslor. Hans budskap kommer att kunna förstås av hans barn. Hans undervisning kommer att vara sådan att den rekommenderar sig själv för tänkande människor. Den är avsedd att kunna upplyfta människors sinnen. Guds kraft visas inte vid varje tillfälle. Människors nöd är Guds tillfälle. (1861, band 1, sid. 230.)

När de som har varit närvarande vid och upplevt falska uppenbarelser, blir övertygade om sina misstag, då drar Satan nytta av deras fel och söker ständigt påminna dem om dessa för att göra dem rädda för allt som har med andliga manifestationer att göra. Därigenom söker han att ödelägga deras tro på sann gudsfruktan. Därför att de en

gång blev bedragna vågar de inte göra någon allvarlig ansträngning som till exempel uppriktig bön till Gud om särskild hjälp till seger. Sådana får inte låta Satan vinna sitt syfte och driva dem till kall formalism och otro. De måste komma ihåg att Guds grundvalar står fast. ”Må Gud stå såsom sannfärdig, om ock varje människa är en lögnare’.” Människors enda trygghet är att sätta sina fötter på den fasta klippan och att se och förstå den tredje ängelns budskap, och att värdesätta, älska och lyda sanningen. (1862, band 1, sid. 323, 324.)

Kapitel 32

Davids bön

Konung Davids innerliga bön, när han bad att Herren inte skulle överge honom då han blev gammal, och vad som låg bakom den, visades för mig. David såg att de flesta gamla omkring honom var olyckliga och att detta karaktärsdrag särskilt tilltog med åren. Om personer av naturen var snåla och själviska, så blev dessa drag än mer motbjudande när de blev äldre... Om de var avundsjuka, retliga och otåliga, blev dessa drag än mer synliga när de blev gamla.

David kände sig missmodig när han såg att konungar och ädla människor som tycktes ha Guds fruktan som ögonmärke under sin mandomskraft, blev avundsjuka på sina bästa vänner och sina närmaste när de blev gamla. De levde i en ständig fruktan för att det var själviska motiv som ledde deras vänner att visa intresse för dem. De lyssnade till antydningar och främlingars vilseförande råd när det gällde dem som de borde lita på. Deras obehärskade avundsjuk: flammade ibland upp som en eld, därför att deras omdöme på grund av åldern blivit avtrubbade. Deras ha-begär var förfärligt. Ofta tänkte de sig att deras egna barn och anhöriga gick och önskade att de skulle dö, för att de skulle få deras plats och få deras ägodelar och även den hedersbevisning som getts dem. Somliga var så besatta av sin avundsjuka och sin själviskhet att de skulle kunnat förgöra sina egna barn.

David märkte att även om en del under sina bästa år hade varit rättfärdiga, så hände det att de, när åldern gjorde sitt inträde, förlorade sin självkontroll. Satan utnyttjade detta och påverkade deras sinnen i det att han gjorde dem oroliga och otillfredsställda. Han såg att många kände sig övergivna av Gud och utsatte sig för fiendernas hån och smädelser. David blev mycket bekymrad. Han var orolig när han såg fram emot sin egen ålderdom. Han fruktade att Gud skulle lämna honom och att han skulle bli lika olycklig som andra gamla personer vars liv han hade lagt märke till, och att han skulle utsättas för Herrens fienders klander. Med denna börda på sitt hjärta bad han följande allvarliga bön: "Förkasta mig icke i min ålderdoms tid, övergiv mig ej, när min kraft försvinner." "Gud, du har undervisat mig allt ifrån min ungdom; och intill nu förkunnar jag dina under. Så övergiv mig ej heller, o Gud, i min ålderdom, när jag varder grå, till dess jag får förtälja om din arm för ett annat släkte, om din makt för alla

dem som skola komma.” (Ps. 71: 9, 17, 18.) David kände det som en nödvändighet att skydda sig mot det onda som följer med åldrandet.

Det är ofta så att gamla personer är ovilliga att förstå och erkänna att deras psykiska kraft avtar. De får tiden att gå genom att ta på sig omsorger som tillhör deras barn. Satan spelar ofta på deras känsloliv och leder dem att känna en ständig ångest när det gäller deras pengar. De är deras avgud. De ruvar över dem med girig omsorg. De går miste om många av livets glädjestunder och arbetar över sin förmåga, hellre än att använda de medel som de har. På så sätt lever de i en ständig brist genom en fruktan att de någon gång i framtiden skall komma att lida brist. All denna oro har sitt upphov hos Satan. Han påverkar de organ som gör att de känner en slavisk fruktan och en själviskhet som fördärvar själens finaste drag och förgör den upphöjda känslan och tanken. Sådana personer är inte själsligt friska när det gäller pengar. Om de ville vara där Gud önskar de skulle vara kunde deras ålderdomstid vara den bästa och lyckligaste. De borde ha all orsak att lita på sina barns ärlighet och omdömesgilla handlingssätt och låta dessa göra dem lyckliga. Om de inte gör så, kommer Satan att utnyttja deras avtagande psykiska styrka och handla i stället för dem. De borde kunna lägga bort sina bördor och bekymmer och söka fylla sin tid med så uppmuntrande och lyckliga ting som de kan, och på så sätt mogna för himmelen.

Kapitel 33

Ett passande sätt att fira sabbaten

Den 25 december 1865 visades för mig att det har varit alltför mycket slapphet när det gäller sättet att helighålla sabbaten. Man har inte varit noga med att fullborda de vardagliga sysslorna inom de sex arbetsdagar, som Gud har gett till människan. Inte heller har man varit noga med om man tagit av de heliga timmarnas tid - helig tid som Gud har avskilt för sig själv. Det (finns inga vardagssysslor som människan har, som borde bedömas vara av så viktig art att det ger henne rätt att överträda Guds fjärde bud.

Det finns fall då Kristus har gett tillåtelse att arbeta till och med på sabbaten, då det gäller att rädda människors eller djurs liv. Men om vi överträder det fjärde budets bokstav för vår egen ekonomiska vinnings skull, blir vi ”sabbatsbrytare” och är då skyldiga till överträdelse av alla buden, ty om vi felar i ett, är vi skyldiga till allt.

Om vi, för att rädda vår egendom, bryter Guds befallningar, var kommer det att sluta? Var kommer vi då att sätta gränserna? Genom överträdelser i småsaker och genom att från vår sida se på dem som obetydliga synder, kommer samvetet snart att vara förhärdat. Dess känslighet avtrubbas, tills dess vi kommer att kunna utföra ganska mycket arbete och fortfarande betrakta oss själva som ”sabbatsfirare”, när vi enligt Kristi standard bryter alla Guds heliga bud. Det finns brister bland Guds ”sabbatsfirande” folk i denna sak, men Gud är mycket noggrann. Alla som tror att de kan vinna litet tid, eller själva vinna något genom att ta litet av Herrens tid, kommer förr eller senare att göra förluster. Gud kan inte välsigna dem, som det annars skulle vara hans önskan att göra, ty hans namn vanäras av dem och hans bud ringaktas. Guds förbannelse vilar över dem, och de kommer att förlora tiofalt, ja, tjugofalt mer än de vann. ”Menen I då att en människa får röva från Gud? . . . men ändå röven I från mig, så många I ären.”

Gud har gett varje människa sex dagar på vilka hon kan arbeta för sig själv, men han har reserverat en dag då vi på ett särskilt sätt bör ära honom. Han måste förhärligas och hans auktoritet respekteras. Och ändå rövar människor från Gud genom att stjäla liter av den tid som Skaparen har avskilt för sig själv. Gud har reserverat den sjunde dagen såsom människans vilotid, för människans bästa, såväl som för hans egen

härlighet. Han såg att människans behov krävde en vilodag då hon kunde vila sig från arbete och bekymmer. Hennes hälsa och liv skulle komma i fara om inte en avslappningsperiod gavs från de sex arbetsdagarnas arbete och ångslan.

Sabbaten gjordes för människans bästa. Att medvetet överträda de heliga buden, som förbjuder arbete på den sjunde dagen, är ett brott sett ur himmelsk synvinkel, vilket bedömdes så allvarligt under den mosaiska lagen, att den krävde överträdarens död. Men detta var inte allt överträdaren skulle få lida. Gud kunde inte låta en sådan lagöverträdare komma in i himmelen. Han måste lida den andra döden, vilket är det fulla och slutliga straffet för överträdandet av Guds lag.

Kapitel 34

Livförsäkringar

Det visades för mig att sabbatsfirande adventister inte skulle ta befattning med livförsäkringar. Detta är en handel med världen som Gud inte gillar. De som inlåter sig på sådant, allierar sig med världen, när Gud i stället kallar sitt folk att komma ut därifrån och skilja sig från den. Ängeln som följde mig sade: ”Kristus har köpt er genom offret av sitt eget liv.” ”Veten I då icke att eders kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i eder, och som I haven undfått av Gud, och att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalning är given. Så förhärligen då Gud i eders kropp.” ”Ty I haven dött och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. När Kristus han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet.” (1 Kor. 6: 19, 20; Kol. 3: 3,4.) Har vi den enda livförsäkringen som himmelen godkänner.

Livförsäkring är ett uttryck för världslig beräkning som leder de broder, vilka engagerar sig i det, bort från evangeliets renhet och enkelhet. Varje sådant avsteg försvagar vår tro och minskar vår andlighet. Ängeln sade: ”I ären ’ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk’: för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus.” (1 Petr. 2: 9.) Såsom ett folk är vi i särskild bemärkelse Herrens egendom.

Kristus har köpt oss. Änglar som övergår alla andra i styrka omger oss. Inte en sparv faller till jorden utan att vår himmelske Fader vet om det. Till och med våra huvudhår är räknade. Gud har omsorg om sitt folk. Han har särskild omsorg om dem, och därför borde ingen tvivla på hans ledning genom att förena sig med världen i sådana affärer.

Gud har avsett att vi skulle bevara vår egenart såsom ett folk i all enkelhet och helighet. De som inlåter sig i denna handel med världen använder medel som tillhör Gud och som han har anförtrott åt dem att använda i hans verk. Endast ett fåtal kommer att få något tillbaka från en livförsäkring, och utan Guds välsignelser kommer även detta att visa sig vara mer till skada än nytta. De som Gud har gjort till sina förvaltare har ingen rätt att lägga i fiendens händer de medel som han har anförtrott åt dem att användas i hans verk.

Satan kommer ständigt med nya lockelser för Guds utvalda folk, för att dra deras sinnen bort från de allvarliga förberedelserna för det som mycket snart skall hända. Han är i ordets rätta bemärkelse en bedragare, en skicklig förförare. Han döljer sina planer och snaror i ljus lånat från himmelen. Han frestade Eva att äta av den förbjudna frukten genom att få henne att tro att hon skulle få stor nytta av den. Satan leder sina tjänare att föra fram olika uppfinningar och patenträttigheter eller andra lockande företag, för att sabbatsfirande adventister som har brått med att bli rika, skall falla för frestelsen och bli snärjda och därmed förorsaka sig själva mycken sorg. Han är påpasslig och flitigt sysselsatt med att leda världen in i fångenskap, och genom världsliga människor som sina ombud söker han ständigt att påverka och dra människor till behagliga, spännande upplevelser, för att få de obetänksamma, som bekänner sig till sanningen, att förena sig med världens barn.

Ögonens åtrå, längtan efter spännande och behagfylld under hållning, är frestelser och snaror för Guds folk. Satan har många fint vävda, farliga nät, vilka görs så att de ser oskyldiga ut, men vilka han skickligt lägger ut för att förblinda Guds folk. Han använder trevliga föreställningar, underhållningsprogram, föreläsningar i frenologi och ändlösa variationer av nya påhitt, som alla är ämnade att få Guds folk att älska världen och de ting som är i världen. Genom denna förening med världen försvagas tron, och de medel som skulle investeras i sanningens sak överförs till fiendens led. Genom dessa olika kanaler tömmer Satan på ett skickligt sätt Guds folks plånböcker och resultatet därav blir att Guds misshag vilar över dem.

Kapitel 35

Hälsa och religion

Det finns personer med en sjuklig fantasi, för vilka religionen är en tyrann som härskar över dem med järnspira. Sådana hör man ständigt sörja över sitt syndiga liv och sucka över all förmodad ondska. Kärlek existerar inte i deras hjärtan och de visar alltid en ogillande uppsyn. De ryser när de hör oskyldiga skratt från de unga, eller från vem de än kommer. De betraktar all avkoppling eller förströelse som synd, och menar att sinnet ständigt måste skruvas upp till en allvarlig och bister nivå. Detta är en ytterlighet. Andra däremot tycker att man ständigt måste anstränga sig för att hitta på nya nöjen och förströelser för att kunna få en god hälsa. De vänjer sig vid att vara beroende av spännande upplevelser och är otillfredsställda utan dem. Sådana är inte sanna kristna. De har gått till den andra ytterligheten.

Kristendomens sanna principer öppnar för alla lyckans källor, vars höjd och djup, längd och bredd är omätliga. Kristus i oss blir en källa vars vatten springer upp med evigt liv. Det är en ständigt flödande källåder från vilken den kristne alltid kan dricka, och som därtill är outtömlig.

Det som åstadkommer sjukdom både till kropp och sinne för nästan alla, är klagan och otillfredsställda känslor. De har inte del i Gud, och de har inte det hopp som når innanför förlåten, likt ett själens ankare, som är både tryggt och säkert. Alla som äger detta hopp renar sig, som han är ren. Sådana personer är fria från rastlös längtan, gnäll och otillfredsställelse. De håller inte ständigt på att söka efter det onda och vaka över andras bekymmer. Men vi ser många som har en bekymmersfylld tillvaro i förtid. Hela deras varelse vittnar om ångest. De tycks inte finna någon tröst, men är ständigt på jakt efter något förskräckligt ont.

Sådana människor vanäras Gud och ger Kristi religion vanrykte. De har inte sann kärlek till Gud och inte heller till sina medmänniskor. Deras känsloliv har blivit sjukligt. Fåfänga nöjen kommer aldrig att kunna rätta till sådana människors sinnen. Vad de behöver för att de skall kunna bli lyckliga är Guds Andes förvandlande inflytande.

Ett mycket fint samspel finns mellan sinne och kropp. När det ena är påverkat

reagerar också det andra. Sinnets tillstånd har mycket att göra med det fysiska systemets hälsa. Om människans sinne är fritt och lyckligt, och hon har ett gott samvete och en tillfredsställelsens känsla därför att hon ,söker att göra andra lyckliga, kommer detta att skapa glädje som påverkar både kropp och själ. Guds välsignelser är en helbrägdagörare. De som har lärt sig att göra andra lyckliga kommer att förstå denna underbara välsignelse i sina hjärtan och liv. (1876, band 4, sid. 60, 61.)

Bibelns religion motarbetar inte kroppens och sinnets hälsa. Guds Andes inflytande är den allra bästa medicin en sjuk kan få. I himmelen råder fullkomlig hälsa, och ju mera det himmelska inflytandet får påverka oss, desto säkrare kommer den troende sjuke att tillfriskna. (1872, band 3, sid. 172.)

Satan är syndens upphovsman. Läkaren kämpar mot hans verk och kraft. Sinnets sjukdom finner vi överallt. Nio tiondelar av de sjukdomar som människan lider av bar sin grundorsak här. Kanske hemlivets problem är likt cancer, som äter sig in i människans innersta och försvagar livets krafter. Samvetsförebråelser för synd undergräver ibland hela kroppen och gör sinnet obalanserat. Det finns också falska läror, såsom det evigt brinnande helvetet och de ogudaktigas eviga pina som, genom att ge en felaktig och förvrängd bild av Guds karaktär har åstadkommit samma resultat på känsliga sinnen. Ateister har till ,det yttersta utnyttjat dessa olyckliga fall, i det att de påstår att mentala sjukdomar har kommit som en följd av religiöst grubbel, men detta är en stor villfarelse. Kristendomen är långt ifrån orsaken till själslig ohälsa. Den är i stället ett av de mest effektiva botemedlen, ty den är mycket lugnande för den som är nervös. (1885, band 5, sid. 444.)

Syndens börda, med dess oro och otillfredsställda behov, ligger som grundorsak till en mycket stor del av de lidanden, som syndaren plågas av. Krisrus är den mäktige helbrägdagöraren för den av synd sjuka människan. Dessa stackars lidande människor behöver få en klarare kunskap om honom som, om de lär känna honom rätt, för dem betyder evigt liv. De behöver undervisas på ett tålmodigt och vänligt men ändå ivrigt sätt hur de skall öppna själens fönster på vid gavel och låta Guds kärleks solljus komma in för att upplysa sinnets förmörkade kamrar. (1881, band 4, sid. 579.)

Kapitel 36

Kristen nykterhet

”Veten I då icke, att eder kropp är åt tempel åt den helige Ande, som bor i eder och som I haven undfått av Gud, och att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalning är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp.” (1 Kor. 6: 19, 20.)

Vi är inte våra egna. Vi har blivit köpta för ett högt pris - genom Guds Sons lidande och död. Om vi kunde fatta detta och helt förstå det, skulle vi känna ett stort ansvar vila på oss och göra vårt yttersta för att vara i det bästa hälsotillstånd, så att vi skulle kunna ge Gud en fullkomlig tjänst. Men när vi väljer en livsföring som fördärvar vår vitalitet, minskar vår styrka eller fördunklar vårt intellekt, syndar vi mot Gud. Genom en sådan livsföring förhärligar vi inte honom i vår kropp och ande, som tillhör honom, utan begår något som han betraktar som ett stort fel.

Har Jesus gett ’sig själv för oss? Har ett högt pris betalats för att återköpa oss? Är det så att vi inte är våra egna? Är det sant att vår varelses alla gåvor, vår kropp och ande, allt vi har och allt vi är tillhör Gud? Det är så! När vi förstår detta, vilket ansvar lägger det inte på oss inför Gud att se till att vi är i ett sådant hälsotillstånd att vi kan ära honom här på jorden, i vår kropp och ande, som tillhör honom.

De sista timmarna av prövningens tid

Vi tror utan minsta tvivel att Kristus snart kommer igen. Detta är inte otroligt för oss utan en verklighet, vi tvivlar inte på det. Och vi har under många år inte tvivlat på att den lära vi har hållit oss till är sanningen för vår tid, och att vi närmar oss domen. Vi förbereder oss för att möta honom som åtföljs av heliga änglar, och som kommer att kunna ses på himmelens skyar. Han skall då fullborda verket för de trogna och rättfärdiga, genom att ge (rem odödlighetens gåva. När han kommer, kommer han inte för att rena oss från våra synder, för att rätta till våra karaktärsbrister, eller för att bota vår karaktärs svagheter och anlag. Om det arbetet skall utföras för oss över huvud taget, måste detta verk ha blivit utfört innan denna stund kommer.

När Herren kommer fortfar de som är heliga att helga sig. De som har bevarat sin

kropp och sin ande i helgelse och ära, kommer då att ta emot odödlighetens gåva. Men de som är orättfärdiga, ohelgade och orena, kommer att förbli så för alltid. Ingenting kommer då att göras för att rätta till deras brister och ge dem helgade karaktärer. Heliggöraren kommer då inte att sitta ned för att fortsätta sin reningsprocess i det att han tar bort deras synd och fördärv. Detta är sådant som måste göras under denna förberedelsens tid. Det är nu som detta verk måste utföras för oss.

Vi tar emot Guds sanning med våra olika själsförmögenheter och när vi kommer under sanningens inflytande, åstadkommer den det verk för oss som är nödvändigt för att ge den moraliska lämpligheten för härlighetens rike och för gemenskapen med himmelens änglar. Gud arbetar på vår fullkomning. Många av oss är som grova stenblock som kommer direkt från stenbrottet. Men när vi tar fasta på Guds sanning påverkar dess inflytande oss. Den lyfter oss och tar bort från oss varje brist och synd av vilken natur den än må vara. På så sätt bereds vi att se konungen i hans skönhet och slutligen förenas med de rena, himmelska änglarna i härlighetens rike. Det är här detta verk måste utföras med oss. Det är också här vår kropp och vår ande skall förberedas för odödlighet.

Vi lever i en värld som är i opposition mot rättfärdighet, karaktärens renhet och tillväxt i nåden. Var vi än ser upptäcker vi fördärv, orenhet och av synden sargade människor.

Vilken är nu den uppgift som vi 'Skall ta itu med här innan vi tar emot odödlighetens gåva? Det är att bevara vår kropp helig och vår ande ren, så att vi må stå fram obefläckade i de sista dagarnas fördärv som vi har omkring oss. Om nu detta verk skall bli utfört, måste vi engagera oss i det nu på en gång, helhjärtat och med vårt bästa förstånd. Själviskheten borde inte få inflytande över oss. Guds Ande borde ha fullständig kontroll över oss och leda oss i alla våra handlingar. Om vi har en rätt förståelse för himmelen och för kraften som kommer från ovan, skulle vi känna Guds Andes heliggörande inflytande på våra hjärtan.

Orsak till andras lidande

När vi har försökt framställa hälsoprinciperna för våra bröder och systrar, och har talat till dem om hur nödvändigt det är att äta och dricka och göra allt vad vi gör till Guds ära, har många genom sina handlingar sagt: "Det angår väl ingen annan om jag

äter och dricker det ena eller det andra. Vadhelst vi gör tar vi konsekvenserna själva.”

Kära vänner! Ni har storligen misstagit er. Ni är inte de enda som lider av ert felaktiga levnadssätt. De som ni umgås med får också till en viss grad dela konsekvenserna av era fel såväl som ni själva. Om ni själva lider på grund av omåttlighet ifråga om ert sätt att äta och dricka, så påverkas också vi som är i er närhet, eller som har gemenskap med er, av era svagheter. Vi får också lida på grund av ert felaktiga levnadssätt. Om det har ett inflytande som förminskar sinnets och kroppens krafter, så får vi som är i er närhet lida därav. Om ni, i stället för att ha Andens uppehållande kraft, är nedstämda, så kastar ni en skugga över ana som är i närheten. Om vi är ledsna, deprimerade och har bekymmer, så kunde ni, om ni hade varit i ett rätt hälsotillstånd, ha haft en klar hjärna att visa oss vägen ut ur svårigheterna och tala uppmuntrande och tröstande ord till oss. Men om era hjärnor är så fördunklade genom felaktigt levnadssätt att ni inte kan ge oss ett vettigt råd, kommer vi då inte att möta förluster? Påverkar inte ditt inflytande på ett allvarligt sätt oss ana? Vi har en god tilltro till vårt eget omdöme, men ändå önskar vi ha rådgivare, ”men där de rådvisa äro många, där går det väl”. (Ords. 11: 14.) Vi önskar att vårt livs väg skall se förnuftig ut för dem som vi älskar, och vi önskar att söka deras råd, och att de skall vara lämpliga att ge det med ett klart förstånd. Men inte bryr vi oss om ert omdöme om ni är totalt uttröttade därför att krafterna har tagits från hjärnan, för att användas till att ta hand om den olämpliga mat som ni stoppat i er, eller då ni fått för mycket av lämplig mat. Skulle vi bry oss om sådana personers omdöme? Deras omdöme är fördunklat av olämpliga kostvanor. Därför påverkar ert levnadssätt oss ana. Det är omöjligt för er att ha en felaktig livsföring utan att andra får lida därav.

Att löpa det himmelska loppet

”I veten ju, att fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en segerlönen. Löpen såsom denne, för att I mån vinna lönen. Men ana som vilja deltaga i en sådan tävlan pålägg sig återhållsamhet i ana stycken: dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig. Jag för min del löper alltså icke, såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man, som hugger i vädret. Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet.” (1 Kor. 9: 24-27.)

De som deltog i tävlingslöpning för att få segerkransen, vilken betraktades som en

särskild ära att få, var måttliga i allt, så att deras muskler och hjärnor, och allt övrigt skulle vara i den allra bästa form vid löpningen. Om de inte var måttliga i allt, hade de inte den spänst som de kunde haft Om de hade varit det. Om de var återhållsamma, kunde de löpa loppet framgångsrikt och vara säkrare 'på att få lagerkransen.

Men trots all deras återhållsamhet - alla deras ansträngningar att disciplinera sig själva genom en noggrann diet, för att komma i den bästa form - sprang de i denna jordiska tävling endast på en förhoppning. De kunde ha gjort det allra bästa de förmådde och ändå inte få äretecknet, ty en annan kunde komma aningen före och ta hem priset. Endast en person fick priset. Men i den himmelska tävlingen kan vi, alla löpa och alla kan även få del av priset. Det finns ingen osäkerhet, ingen risk i det fallet. Vi måste alla klä oss i den himmelska nådens välsignelser och med vårt öga riktat uppåt mot odödlighetens krona, alltid ha den verkliga förebilden framför oss. Han var en "smärtornas man och förtrogen med sjukhet". Det ödmjuka, självförsakande liv som vår gudomlige Herre levde skall vi ständigt ha för våra ögon. När vi söker att likna honom och håller våra blickar på segerlönen, kan vi löpa loppet med visshet. Vi vet att om vi gör det allra bästa vi förmår 'skall vi med säkerhet vinna lönen.

Människor underkastar sig självmant försakelse och disciplin för att tävla och söka vinna en förgänglig segerkrans, en som förgås på kort tid, och som endast är ett äretecken för andra dödliga. Men vi skall löpa i en tävling vars mål är odödlighetens krona och evigt liv. Ja, ett långt högre pris - härlighetens eviga pris - kommer att överräckas till oss när löpningen är över. "Men vi", säger aposteln, "för att vinna en oförgänglig." Om de som engagerar sig i en tävling här på jorden, i det att de söker att vinna en förgänglig segerkrans, kan vara måttliga och återhållsamma i allt, skulle då inte vi vara det, som för vår inre syn har en oförgänglig krona, härlighetens eviga pris, och ett liv, som jämförs med Guds liv, att vänta? När vi har detta stora företag framför oss, skulle då inte vi "med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd? Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare." (Hebr. 12: 1-2.) Han har visat oss vägen och lämnat sina fotspår som kännemärken på vägen. Det är den stig som han har vandrat, och vi har möjlighet att tillsammans med honom uppleva både självförnekelse och lidande, och följa den stig som har hans eget blods kännetecken.

"Jag för min del löper alltså icke, såsom ,gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man som hugger i vädret. Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den."

Här finns det en uppgift för varje man, kvinna och barn att utföra. Satan söker ständigt att få behärska kropp och ande. Men Kristus har köpt er, och därför är ni hans egendom. Er uppgift är nu att samarbeta med Kristus och med heliga änglar som gör tjänst åt er. Er uppgift är nu att bevara kroppen och att leda den till underkastelse. Om ni inte gör detta kommer ni förvisso att förlora det eviga livet och odödlighetens krona. Och ändå säger somliga: ”Inte behöver väl andra bekymra sig för vad jag äter eller dricker?” Jag har visat er vilken betydelse ert levnadssätt har för andra människor. Ni har sett att det betyder mycket för det inflytande ni utövar i er familj. Det betyder mycket för era barns karaktärsfostran.

Föräldraansvar

Som jag tidigare har sagt, lever vi i en fördärvad tid. Det är en tid när Satan förefaller att ha nästan fullkomlig kontroll över de sinnen som inte är helt överlåtna åt Gud. Därför är det ett mycket stort ansvar som vilar på föräldrar och målsmän som har barn att uppfostra. Föräldrar har tagit på sig ansvaret när de gav livet åt barnen; och vad är nu deras plikt? Låt mig säga det till er, att ett tungt ansvar vilar på dessa föräldrar. ”Alltså, vare sig I äten eller dricken, eller vadhelst annat I gören, så gören allt till Guds ära.” (1 Kor. 10: 31.) Gör du detta när du förbereder maten för ditt bord och inbjuder familjen att ta del av den? Sätter du fram för dina barn endast den mat som du vet kommer att ge dem den allra bästa hälsa? Är det sådant som kommer att ställa dem i det allra bästa förhållande till livet och hälsan? Är det den mat som du har studerat dig fram till som du sätter fram för dina barn? Eller bryr du dig inte om deras framtida bästa och sätter framför dem ohälsosam, irriterande mat?

Låt mig få säga dig, att barnen är födda med onda tendenser. Satan tycks ha kontroll över dem. Han behärskar deras unga sinnen och de är fördärvade. Varför handlar fäder och mödrar som om de var apatiska? De misstänker inte att Satan sår ond säd i deras familjer. De är så blinda, bekymmersfria och vårdslösa som det över huvud taget är möjligt. Varför vaknar de inte upp och läser och studerar dessa ämnen? Aposteln säger: ”Vinnläggen eder. . . om att i eder tro bevisa dygd, i dygden kunskap, i kunskapen återhållsamhet, i återhållsamheten ståndaktighet.” (2 Petr. 1: 5, 6.) Här är det verk som varje bekännande Jesu Kristi efterföljare måste utföra. Detta är det kristna livets kedjereaktion. . .

Att äta för mycket

Många som har tagit emot hälsobudskapet har avstått från allt skadligt, men betyder det att de, därför att de har avstått från alla skadliga födoämnen, kan äta hur mycket de VÅ!? De slår sig ned vid bordet och i stället för att tänka på hur mycket de borde äta, ger de efter för aptiten och äter för mycket. Magen har nu fullt upp för resten av dagen att söka klara av den uppgift och börda den fått. All den mat som har stoppats ned i magen, och som kroppen inte kan tillgodogöra sig, är en börda för den. Det hindrar den levande maskinen. Systemet blir igenslaggat och kan inte på ett framgångsrikt sätt utföra arbetet. De vitala organen utsätts för onödig ansträngning, och hjärn- och nervkraften måste tas i bruk av magen för att hjälpa matsmältningsorganen att göra sig av med en mängd mat, som inte är till någon nytta för kroppen.

På så sätt minskas hjärnkraften, därför att den måste hjälpa magen med dess tunga börda. Och vad blir resultatet av denna onödiga förbrukning av livskraft? En sugande känsla av utmattning kommer över dig, och därför tror du att du måste äta mer. Denna känsla kanske kommer just innan det är tid för mat nästa gång. Vad är orsaken till detta? Kroppen har släpat sig igenom sitt arbete och är totalt uttröttad. Som följd därav känner du nu denna matthetskänsla. Nu tror du att magen säger: ”Mer mat”, när den i sitt uttröttade tillstånd i stället säger: ”Ge mig vila.”

Magen behöver vila inför nästa uppgift, för att ersätta den förlorade energin. Men i stället för att tillåta den en tids vila, så tror du att den behöver mera mat, och på så sätt förorsakar du matsmältningen en ytterligare börda, och vägrar den dess välbehövliga vila. Det är likt en man som arbetar ute på fältet hela förmiddagen så att han är trött. När han då kommer in vid middagstiden och säger att han är trött och utmattad, säger du då åt honom att gå ut och arbeta igen, så att han får vila. Det är på det sättet som du behandlar magen! Den är totalt utmattad. Men i stället för att låta den få vila stoppar du dit mera mat, så att den i sin tur måste låna krafter från andra delar av kroppen för att bistå magen i dess matsmältningsarbete. ...

Moderns främsta uppgift

Jag har sett mödrar i stora familjer som inte kunnat se de närmast liggande uppgifterna i deras egna familjer. De ville bli missionärer och utföra något storverk. De sökte för sig själva en hög ställning, men försummade att ta hand om just den uppgift

Herren hade gett dem att utföra. Hur viktigt är det då inte att hjärnan är klar! Hur nödvändigt är det inte att kroppen är så fri som möjligt från sjukdomar, för att vi skall kunna utföra den gärning som himmelen har utsett åt oss att utföra, och fullborda den på ett sådant sätt att Mästaren kan säga: ”Rätt så, du gode och trogne tjänare. När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.” (Matt. 25: 21.) Mina systrar, förakta inte de få uppgifter som Herren har överlåtit åt er att göra. Utför varje dags uppgifter så, att då ditt livens gång skall gås igenom, du inte behöver skämmas över vad den antecknande ängeln har noterat.

En näringsfattig kost

Men vad skall vi säga om en näringsfattig kost? Jag har talat om hur viktigt det är att maten både kvantitativt och kvalitativt är i överensstämmelse med hälsans lagar. Men vi rekommenderar inte en näringsfattig diet. Det har visats mig att många intar en felaktig inställning till hälsobudskapet och, väljer en alltför bristfällig kost. De söker leva på billig mat med dålig kvalitet, samt tillredd utan omsorg eller hänsyn till kroppens behov av näring. Det är -viktigt att maten skall beredas med omsorg, så att aptiten, om den inte är förvärd kan godta den. Därför att vi på grund av principskäl förkastar kött, smör, kryddor, ister och sådant som irriterar magen och fördärvar hälsan, får vi aldrig tro, att det saknar betydelse vad vi äter.

Det är några som går till ytterligheter. De måste äta precis så mycket och av den kvaliteten samt endast hålla sig till två eller tre olika födoämnen. De sätter endast fram några få rätter på bordet för sina familjer att äta. Om man endast äter en liten mängd och inte heller den är av bästa kvalitet tillför den inte kroppen det som kommer att ge tillräcklig näring åt den. En näringsfattig diet kommer att försämra hälsan. . .

Det är svårt att få somliga att förstå att det är nödvändigt att äta och dricka till Guds ära. Eftergift för aptiten påverkar dem i livets alla förhållanden. Det kan man se i deras familj, i deras församling, vid bönemöten och på deras barns uppförande. Det har varit deras livs förbannelse. Det är svårt att få dem att förstå sanningen för dessa yttersta dagar. Gud har på ett frikostigt sätt sörjt för uppehälle och lycka för alla sina skapade varelser. Om hans lagar aldrig överträdades, och alla levde i harmoni med den gudomliga viljan, skulle de 'Uppleva hälsa, frid och lycka i stället för bedrövelse och ständig besvär.

Köttmat, mjölk och socker

Kött försämrar hälsan. Koka kött med kryddor och ät det i feta puddingar och pajer och du kommer att undergräva din hälsa. Kroppen ansträngs alltför mycket när den söker göra sig av med denna sorts mat. Köttpuddingar och pickles är sådant som vi aldrig skulle äta. Är det nu dålig kvalitet på maten och den därtill tillagats på ett olämpligt sätt, samt i för små mängder, kan den naturligtvis inte ge en tillfredsställande näring. Köttmat och fet mat eller näringsfattig kost kommer att ge samma resultat.

För att övergå till mjölk och socker, känner jag personer som har blivit skrämda av hälsobudskapet, och som säger att de inte vill ha något med det att göra, därför att jag talar emot en riklig användning av dessa ting. Förändringar skall göras med stor omsorg och därför borde vi gå framåt både försiktigt och klokt. Vi vill välja en sådan kurs, som talar för sig själv till förståndiga människor. Stora mängder mjölk och socker, som äts tillsammans, är mycket skadligt. Det orenar hela systemet. Djuren som har gett mjölken är inte alltid friska. De kan vara sjuka. En ko kan se frisk ut på morgonen, men vara död innan kvällen. Då var hon naturligtvis sjuk också på morgonen och mjölken var också olämplig, men ni visste inte om det. Djurvärlden är sjuk. Kött är sjukdomsalstrande. Kunde vi veta att djuren var vid fullkomlig hälsa, skulle jag rekommendera att folk h kött hellre än stora mängder mjölk och socker. Det skulle inte göra den skada som mjölk och socker gör. Socker slammar igen systemet. Det hindrar den levande maskinens funktion. . .

Jag sitter ofta ned vid bordet med bröder och systrar och ser att de använder stora mängder mjölk och socker. Denna kombination slammar igen systemet, irriterar matsmältningsorganen och påverkar hjärnan. Vadhelst som hindrar det levande maskineriets aktiva rörelser hindrar också hjärnan lika direkt. Från det ljus som getts mig vet jag att socker, när det används rikligt, är mer skadligt än kött. Förändringar borde göras försiktigt. Frågan skulle behandlas på ett sätt som inte leder dem som vi önskar undervisa och hjälpa, att vända sig emot det med motvilja på grund av förutfattade meningar.

Mödrar och döttrar

Våra systrar vet inte alltid hur de skall tillaga maten. Till dem ville jag säga: Jag skulle söka mig till en hushållsskola för vegetarisk kost och stanna där så länge det

behövs för att bli väl insatt i konsten att laga en god och näringsriktig mat. Det är en plikt att veta hur man skall laga mat och det är likaså er plikt att undervisa era döttrar därom. Jag uppskattar min sömmerska och jag värdesätter min sekreterare, men min kock som väl vet hur han skall bereda en välsmakande och närande, hälsosam mat fyller den viktigaste platsen bland dem som hjälper till i min familj. . .

Religion i god matlagning

Vi kan ha variation av god och sund mat som tillagas på ett hälsosamt sätt och så att den blir smaklig för alla. Om ni, systrar, inte vet hur ni skall tillaga mat, råder jag er att lära det. Det är av stort värde att känna till hur man bereder maten. Det är fler människor som gått förlorade på grund av dålig matlagning än ni har en aning om. Det åstadkommer klenhet, sjukdom och dåligt lynne. Kroppsfunktionerna kommer i oordning och de himmelska tingena upptäcks inte. Det finns mer religion i en limpa gott bröd än många av er tror. Det finns mer religion i god matlagning än ni har en aning om. Vi önskar att ni skulle lära er vad god religion består i för att praktisera det i era familjer. Många gånger när jag varit borta från mitt hem har jag vetat att brödet på bordet och maten i allmänhet skulle skada mig, men jag var tvungen att äta något för att uppehålla livet. Ur himmelens synpunkt är det synd att ha sådan mat. Jag har lidit på grund av brist på lämplig mat. En person som har dålig mage kan man bjuda på frukt av olika sorter, men inte för många vid ett mål. På så sätt kan man variera kosten, så att den smakar bättre, och efter det att man ätit kommer man att må väl. . .

En del av er känner det som om ni skulle vilja ha någon som kunde tala om för er hur mycket ni borde äta. Så borde det inte vara. Vi bör handla utifrån en moralisk och religiös ståndpunkt. Vi skulle vara nyktra och återhållsamma i allt, därför att framför oss väntar himmelska skatter och en oförstörbar krona. Nu vill jag säga till mina bröder och systrar: Jag borde ha moraliskt mod att inse min egen ställning och att härska över mig själv. Jag skulle inte vilja att någon annan gör det. Ni äter för mycket och känner er sorgsna över det, och därför kretsar era tankar omkring vad ni äter och dricker. Ät endast det som ni behöver, och lämna sedan bordet med en känsla av att ni handlar rätt mot Gud och inte behöver ha dåligt samvete. Vi tror inte på att fullständigt utestänga frestelser från varken barn eller vuxna. Vi har alla en strid framför oss och vi måste komma i en sådan ställning att vi kan stå emot Satans frestelser. Vi vill veta att vi har kraft i oss själva att göra det.

En protest mot okunniga reformatorer

När vi nu varnar er för att äta för mycket, till och med av den kvalitativt sett allra bästa maten, vill vi också varna dem som lätt går till ytterligheter, att inte sätta upp felaktiga principer och sedan söka få alla med på dessa. Det finns några som börjar som hälsoreformatorer, som inte är lämpliga att ta del i någon annan verksamhet, och som inte har tillräckligt förstånd att ta hand om sina egna familjer eller att sköta sina uppgifter i församlingen. Vad gör de nu? Jo, de ger sig in på uppgiften att verka som hälsoreformatorer, som om de skulle kunna göra det med framgång. De påtar sig ansvaret för sin verksamhet och tar människors liv i sina händer, när de i verkligheten inte vet något om sådan verksamhet.

Jag höjer min röst mot dessa som sätter igång och behandlar sjukdomar i det att de påstår sig göra det enligt hälsobudskapets principer. Gud förbjude att vi skulle bli föremål för deras experiment! Vi är alltför få. Det är ett alltför ärelöst krig att dö i. Må Gud befria oss från sådana faror! Vi behöver inte sådana lärare och botare. Låt dem som vet något om människokroppen försöka behandla sjukdomar. Den himmelske Läkaren var fylld av medlidande. Denna anda behöver de ha som skall ta hand om de sjuka. En del som tänker bli läkare är ofördragsamma, själviska och envisa. Det går inte att lära dem något. Det kan bero på att de aldrig gjort något som varit värt att göra. De har inte lyckats i livet. De vet inget som verkligen är värt att veta och ändå har de börjat en verksamhet efter hälsobudskapets principer. Vi har inte råd att låta sådana personer ta livet av den ene och den andre. Nej, det har vi inte råd med!

Vi vill alltid göra det rätta. Vi vill leda vårt folk fram till en rätt inställning när det gäller hälsobudskapet. Aposteln säger: "Låtom oss rena oss från allt som beflekar vare sig kött eller ande, i det vi fullborda vår helgelse i Guds fruktan." (2 Kor. 7: 1.) Vi måste vara rättfärdiga för att kunna stå fasta i dessa yttersta dagar. Vi behöver klara hjärnor och sunda sinnen i friska kroppar. Vi borde med allvar börja arbeta för våra barn, ja, för varje medlem i våra familjer. Skall vi inte ta fatt på arbetet från den rätta utgångspunkten? Jesus kommer, och om vi slår in på en kurs, blinda för dessa yttersta dagars upplyftande sanningar, hur kan vi då helgas genom sanningen? Hur kan vi beredas för odödlighet? Må därför Herren hjälpa oss, så att vi som aldrig förut kan börja verka just här.

Kapitel 37

Kött och stimulantia

Käre broder och syster X! Jag kommer ihåg era ansikten bland flera som jag har sett vara i 'behov av att något görs för dem innan de kan bli helgade genom sanningen. Ni tog emot budskapet därför att ni insåg det vara sanning, men inte därför att budskapet hade fått grepp om er. Ni har inte upplevt dess helgande inflytande i era liv. Ljuset har lyst på er stig när det gäller hälsobudskapet och ansvaret som vilar på Guds folk i denna sena tid att visa återhållsamhet i allt. Jag såg att ni var bland det antal som uppfattar ljuset, och även vanorna ifråga om mat, dryck och arbete på ett felaktigt sätt. När sanningens ljus tas emot och praktiseras, kommer det att åstadkomma en fullständig förändring för alla, som helgas genom det till både liv och karaktär. ...

Syster H är sjuk och tuberkulosmittad på grund av köttätande. Användningen av svinkött i er familj har försämrat er hälsa. Syster H behöver hålla sig till en kost av sädesslag, frukt och vegetabilier och som tillagas utan kött eller fett av något slag. Det kommer att ta lång tid av strikt hälsokost för att åstadkomma ett bättre hälsotillstånd, så att ni kan komma i ett rätt fötthållande till livet. Det är omöjligt för den som äter rikligt med kött att ha en klar hjärna och ett aktivt intellekt.

Vi råder er att förändra era livsvanor, men på samma gång som ni gör detta råder vi er att göra det med förstånd. Jag känner familjer som har gått över från kött diet till en kost som var undermålig. Deras mat är så dåligt lagad att magen avskyr den. Sådana personer har talat om-för mig att hälsobudskapet inte passade dem, därför att de förlorade i fysisk styrka. Här är en av orsakerna varför en del inte har haft framgång i sin strävan att förenkla sin mat. De har verkligen levt på en bristfällig kost. Maten bereds utan någon omtanke och därför är det en ständig enformighet. Det borde inte serveras många olika maträtter vid samma måltid, men den borde inte heller bestå av samma sorts mat, utan varieras. Maten bör givetvis beredas enkelt, men ändå lagas och serveras så att den stimulerar aptiten. Djurfett borde inte användas i er mat. Det orenar maten hur ni än förbereder den. Ät mycket frukt och vegetabilier.

Ökad mottaglighet för sjukdom

Efter det att människor har fått nedsatt fysisk kraft genom att äta en mindre kvantitet mat och dessutom av sämre kvalitet, drar de slutsatsen att deras förra levnadssätt var det bästa. Kroppen måste ju få näring. Ändå tvekar vi inte att säga att kött inte är nödvändigt för hälsa och styrka. Om det används är det därför att den förvända aptiten kräver det. Dess användning retar de sinnliga böjelserna till ökad aktivitet och förstärker de animala drifterna. När de animala böjelserna tilltar, minskas de intellektuella och moraliska krafterna. Användning av kött leder till ökad kroppsvikt och bedövar sinnets fina känslighet.

Vill det folk som bereder sig att bli heliga, rena och förfinade, så att de kan få tillträde till de himmelska änglarnas gemenskap, fortsätta att ta livet av Guds skapade varelser för att leva av deras kött och njuta av det såsom delikatess? Enligt vad Herren har visat mig, kommer denna tingens ordning att förändras, så att Guds egendomsfolk vill öva återhållsamhet i allt. De som i mycket hög grad lever på kött kan inte undgå att äta kött av sjuka djur i större eller mindre utsträckning. Gödningsprocessen som förbereder djuren för slakt leder till sjukdom. Även om djuren har blivit uppfödda på ett så hälsosamt sätt som möjligt, blir de i regel hetsade och sjuka när de drivs till slaktplatsen. Giftorna från dessa sjuka djurs kött går direkt in i kroppens ämnesomsättning. Om en person redan har nedsatt hälsa, förvärras hälsotillståndet i hög grad genom att de äter dessa djurs kött. Köttätandet gör att man blir tio gånger mer mottaglig för sjukdom. De intellektuella, moraliska och fysiska krafterna försvagas genom vanemässigt köttätande. Köttätandet rubbar ämnesomsättningen, fördunklar intellektet och förslöar den moraliska känsligheten. Vi säger till er, kära broder och syster, det är säkrast för er att avstå från kött i kosten.

Te och kaffe

Användning av te och kaffe är också skadligt. Till en viss grad åstadkommer te en förgiftning. Det bryter efter hand ned både kroppens och sinnets energi. Det stimulerar, retar och påskyndar det levande maskineriets funktioner och tvingar det till en onaturlig aktivitet. På så sätt ger det tedrickaren intrycket, att det gjort honom en god tjänst, skänkt ny styrka. Detta är ett misstag. Te tar kraft från nerverna och lämnar dem mycket försvagade. När dess stimulans har förbrukats och den ökade aktiviteten, som kom av tedrickandet, har ebbat ut, vad är då slutresultatet? Jo, matthet och kraftlöshet som

motsvarar den konstgjorda livaktighet som teet gav. När kroppen redan är överansträngd och behöver vila sporrar teet kroppen genom stimulans till en aktivitet som tär på kroppens reservkrafter och på så sätt minskar vår handlingskraft och vår motståndskraft. Kroppen får därför ge upp långt innan himmelen hade avsett att den skulle göra det. Te är giftigt för kroppen. Kristna skulle ta avstånd från det. Kaffets inflytande är i princip detsamma som teets, men dess effekt på kroppen är ändå värre. Dess inflytande irriterar och i samma grad som det aktiverar oss över det normala kommer utmattningen att bli så mycket större. Te- och kaffedrickare bär dess märken på sina ansikten. Huden blir gulblek och har ett livlöst utseende. Sådana personer ser inte friska ut.

Te och kaffe ger ingen näring åt kroppen. Den lindring som de ger är snabb och kortvarig. De innehåller ingen näring som kroppen kan tillgodogöra sig. Detta visar att det som förbrukarna av dessa stimulantia kallar kraft, endast fås genom att magens nerver irriteras. Nerverna överför i sin tur denna irritation till hjärnan, och denna i sin tur väcks för att öka hjärtverksamheten och ge ett kortvarigt energitillflöde. Allt detta är en falsk kraft som gör att vi är sämre latta de efteråt. De ger ingen naturlig kraft.

Den andra effekten som tedrickandet ger är huvudvärk, sömnlöshet, hjärtklappning, dålig matsmältning, irriterade nerver och mycket, mycket annat. . .

Ni behöver klara, energiska sinnen för att kunna uppskatta adventbudskapets upphöjda karaktär, värdet av försoningen och de eviga tingen. Om ni väljer fel väg och hänger er åt felaktiga matvanor, och på så sätt försvagar era intellektuella krafter, då kommer ni inte att ha den höga uppskattning av frälsningen och det eviga livet som skulle inspirera er att i era liv likna Kristus. Ni kommer inte att göra de allvarliga, självuppfattande ansträngningar som krävs för att ni fullständigt skall komma i harmoni med Guds vilja som hans ord kräver och som är nödvändiga för att ge moralisk lämplighet och den karaktärens fulländning som krävs för att få del av odödlighetens gåva.

Kapitel 38

Ett kränkt samvete

Käre broder X! Jag känner mig förpliktad att skriva några rader till dig. Jag har fått se en del som gäller ditt problem och som jag inte kan tiga med. Jag fick se att Satan drog nytta av det faktum att din hustru inte hade tagit emot adventbudskapet. Du kastades in i en gemenskap med en fördärvad kvinna - vars steg leder till fördärvet. Han säger sig ha stor sympati för dig på grund av det motstånd du mött från din hustru. Likt ormen i Eden har hon visat sig mycket tilldragande. Hon har gett dig intrycket att du är en bedragen man, och att din fru inte uppskattade dina känslor och inte gav din kärlek gensvar. Hon framhöll också att ett misstag hade gjorts i ditt äktenskapliga förhållande, tills du insåg att en livslång trohet enligt äktenskapslöftena till henne som du hade tagit till din hustru, skulle komma att bli som tyngande kedjor. Du gick för att få sympati av denna kvinna med sitt änglalika tal. Du utgöt inför henne det som endast borde ha sagts till din hustru, som du hade lovat att ära, älska och troget hålla dig till så länge som ni båda lever. Du glömde bort att alltid vaka och bedja för att du inte skulle komma i frestelse. Ditt samvete stördes av ett brott. Du förorsakade i beskrivningen över ditt liv en fruktansvärd fläck i himmelen. Ändå kan djup ödmjukhet och ånger inför Gud tas emot av honom. Kristi blod kan borttvå dessa synder.

Du har fallit, ja, fallit förskräckligt. Satan lurade dig in i sina nät och därefter lämnade han dig själv att ta dig ut därifrån så gott du kunde. Du har blivit oroad, förvillad och fruktansvärt frestad. Ett skyldigt samvete bekymrar dig. Du litar inte längre på dig själv och tycker att alla andra misstror dig. Du är misstänksam mot dig själv och förmodar att misstro mot dig också finns i alla andras hjärtan. Du har inte längre tilltro till dig själv och föreställer dig att inte ens dina bröder litar på dig. Satan framställer ofta det förgångna för dig som om det inte är någon mening för dig att söka leva i harmoni med sanningen, ty den vägen är alltför trång för dig. Du har blivit besegrad, och därför drar nu Satan nytta av din syndiga väg och söker få dig att tro, att det är omöjligt för dig att få försoning.

Du är nu på Satans slagfält och mitt uppe i en svår strid. Den skyddsmur som är uppbyggd runt varje familj och som gör den helig, har du brutit ned. Nu plågar Satan dig nästan ständigt. Du kan inte slå dig till ro. Du söker nu att göra bröderna ansvariga

för dina motstridiga känslor, dina tvivel och din misstro. Du har en känsla av att de felar och inte ger dig den tillsyn du behöver. Problemen finns hos dig själv! Du vill gå din egen väg. Du har inte "rivit sönder ditt hjärta" inför Gud och med ånger och förkrosselse kastat dig ned inför honom syndig, oren och förlitande dig på hans nåd. Dina ansträngningar att frälsa dig själv kommer, om du framhärdar med dem, att leda till din säkra undergång.

Du måste upphöra med din avundsjuka och ditt felfinnande. Vänd din uppmärksamhet mot dig själv och förlita dig med ödmjuk ånger på Kristi blod, och rädda din egen själ. Förbered dig noggrant för evigheten. Om du vänder dig bort från sanningen är du förlorad och även din familj är förlorad. Sedan den heliga, bevarande skyddsmuren, som omger familjens inre privatliv, en gång brutits ned, är det svårt att bygga upp den igen. Men i Guds kraft, och endast i hans kraft, kan du göra detta. Sanningen, den heliga sanningen, är ditt ankare som kommer att frälsa dig från att driva med strömmen mot brott och undergång.

När samvetet en gång överträts är .det mycket försvagat. Det behöver kraft genom ständig vaksamhet och bön. Du står på en slipprig plats. Du behöver all den kraft som sanningen kan ge, för att skydda dig och rädda dig från att totalt lida skeppsbrott. Liv och död ligger framför dig, vilket vill du välja? Om du insett det nödvändiga i att ha fasta grundprinciper, och inte låtit impulser leda dig att lätt bli missmodig, utan varit beredd att uthärda svårigheter, då skulle du inte ha blivit besegrad. Du har handlat utifrån stundens ingivelse. Du har inte, likt den fullkomliga förebilden, varit villig att uthärda motsägelser från syndare. Vi har blivit uppmanade att komma ihåg honom som uthärdade detta, för att vi inte skall förtrötts och ge upp. Du har varit svag som ett barn och inte haft någon kraft att uthärda. Du har inte känt det nödvändigt att bli styrkt, fast grundad och uppbyggd i tron.

Lycka eller bedrövelse

Du har känt att det kunde vara din plikt att undervisa andra i sanningen i stället för att låta dig själv undervisas. Men du måste vara en villig lärjunge och ta emot sanningen från andra. Du måste upphöra med ditt felfinnande, din avundsjuka, dina klagomål och i ödmjukhet ta emot det givna ordet som förmår att frälsa dig. Det beror på dig. själv om du kommer att få lycka eller bedrövelse. Du har en gång gett efter för frestelsen och kan nu inte lita på din andliga kraft. Satan har stor makt över ditt sinne

och du har ingenting som håller dig fast, om du bryter dig loss från evangeliets återhållande inflytande. Detta har varit en trygghet för dig att hålla dig borta från brott och synd. Ditt enda hopp är att söka en verklig omvändelse och återställa det förgångna genom ett välordnat liv och kristet umgänge.

Du har som nämnts handlat impulsivt. Allt spännande har varit förenligt med din livsstil. Ditt enda hopp är nu att allvarligt ångra dina överträdelser mot Gud lag, och att rena din själ genom att lyda sanningen. Förädla tankens och livets renhet. Guds nåd kommer att ge dig kraft att motstå dina benägenheter och tygla dina naturliga böjelser. Innerlig bön i vaksamhet kommer att ge dig den helige Andes hjälp att göra karaktären fullkomlig, och göra dig lik din fullkomliga förebild.

Om du väljer att förkasta evangeliets helgande och återhållande inflytande, kommer Satan att leda dig som en fånge vart han vill. Du kommer då att vara i fara att ge efter för dina naturliga benägenheter och drifter, i det att du ger lösa tyglar åt lust och åtrå till onda och avskyvärda böjelser. I stället för att i ditt ansikte återspegla en lugn trygghet under prövningar och frestelser, liksom Enok gjorde, i det att du låter ditt ansikte stråla av hopp och frid som övergår allt förstånd, kommer du att -låta sinnliga tankar och sinnliga begärelser prägla ditt ansikte. Du kommer att återspegla det sataniska i stället för det gudomliga.

”Genom dem har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgängelse, som i följd av den onda begärelsen råder i världen.” (2 Petr. 1: 4.) Det är nu din förmån, att genom ödmjuk bekännelse och allvarlig ånger ta med dig böneord och återvända till Herren. Kristi dyrbara blod kan rena dig från all orenhet, ta bort din besmittelse, och göra dig fullkomlig i honom. Kristi nåd är fortfarande inom räckhåll om du vill ta emot den. För din hustrus skull, henne som du felat emot, och dina barn, ditt livs frukt, uppmanar jag dig att upphöra att göra det onda. Lär dig i stället att göra det goda. Om du sår i ditt köotts åker, så skall du av köttet skörda förgängelse. Om du sår i Andens åker skall du av Anden skörda evigt liv.

Du måste övervinna din överkänslighet och ditt felfinnande. Du är ängslig att andra inte ger dig den uppmärksamhet, som du tycker du borde ha. Den erfarenhet som är grundad på känslor och som påminner om fanatism får du inte ansluta dig till. Den är osäker. Handla utifrån rätta principer och från en genomtänkt förståelse. Forska i Bibeln

och sök att med ödmjukhet och fruktan kunna ge varje människa som begär det, skäl för det hopp som finns i dig. Låt självupphöjelsen dö. ”Renen edra händer I syndare, och gören edra hjärtan rena, I människor med delad håg. Kännenedert elände och sörjen och gråten. Edert löje vände sig i sorg och eder glädje i bedrövelse.” (Jak. 4: 8, 9.) När du anfäktas av frestelser och onda tankar, så finns det endast en till vilken du kan fly och finna hjälp och tröst. Fly till honom i din svaghet. När du är nära honom, bryts Satans pilar av och kan inte skada dig.

Dina prövningar och frestelser kommer, om du förlitar dig på Gud, att rena och ödmjuka dig, och kan inte skada dig eller bli till fara för dig.

Kapitel 39

Avskild från världen

Vi har fått uppmaningen att vare sig vi äter, dricker eller vadhelst vi gör, skall vi göra det till Guds ära. Hur många har samvetsgrant handlat utifrån rätta principer i stället för impulser och ordagrant varit lydiga denna uppmaning? Hur många av ungdomarna i har gjort Gud till sin trygghet och ivrigt sökt att få veta Guds vilja för att kunna praktisera den? Det är många som är Kristi tjänare till namnet men inte är det i praktiken.

Där kristna principer får härska är faran liten att begå stora fel, ty själviskhet, som alltid förblindar och bedrar, är underkuvad. Den allvarliga längtan att göra gott mot andra blir såframträdande att det själviska glöms bort. Att ha fasta kristna principer är en oskattbar rikedom. Det är det renaste, högsta och det mest upphöjda inflytande som människor kan äga. De har en förankring. Varje handling är väl genomtänkt, så att dess inflytande inte skadar eller leder bort från Kristus. Den ständiga frågan är: Herre, hur skall jag bäst tjäna dig, och förhållande ditt namn på jorden? Hur skall jag styra mitt liv så att ditt namn blir prisat på jorden? Hur kan jag leda andra att älska, tjäna och ära dig? Låt mig endast längta efter att göra din vilja. Låt därför min Återlösares ord och föredöme vara ljuset och kraften i mitt hjärta. Så länge jag följer och litar på honom, kommer han inte att lämna mig att förgås. Han kommer att bli min glädjes krona.

Om vi av misstag väljer människors visdom i stället för Guds, leds vi bort av deras brist på klokhet. Här är den stora faran för många i De har inte en egen erfarenhet. De är inte vana att själva under bön tänka igenom, med ett opåverkat och fördomsfritt omdöme, de frågor och ämnen som är nya och som alltid är benägna att uppstå. De väntar och ser vad andra skall tänka. Om andra har en annan mening så är detta allt de behöver för att bli övertygade om att den fråga som är aktuell inte har något som helst värde. Även om denna grupp människor är stor, förändrar det på inget sätt det faktum att de är oerfarna och svaga i sitt omdöme, därför att de länge har gett efter för fienden. De kommer alltid att vara liksom svaga barn i det att de vandrar i andras ljus, lever på andras erfarenheter, känner som andra känner och handlar som andra handlar. De lever som om de inte hade någon egen personlighet. Deras personlighet uppgår i andras, och de är endast skuggor av dem som de tror har rätt.

Om de inte blir medvetna om sin vacklande karaktär och rättar till den, kommer de att misslyckas med att få del av det eviga livet. De kommer inte att vara vuxna att bemästra de yttersta dagarnas faror. De äger ingen ”yrka att stå emot den Onde, ty de vet inte att det är han som påverkar dem. Någon måste ständigt vara vid deras sida för att upplysa dem om en fiende eller en vän nalkas. De är inte andliga och därför kan de inte urskilja andliga ting. De är inte upplysta när det gäller det som har att göra med Guds rike. Varken ung eller gammal är ursäktad när de litar på att någon annan skall ha en erfarenhet i deras ställe. Ängeln sade: ”Förbannad är den man, som förtröstar på människor och sätter kött sig till arm. ..” (Jer. 17: 5.) En ädel självtillit är nödvändig i den kristna erfarenheten och striden.

Att bedja i tro

Män, kvinnor och ungdomar, Gud väntar att ni skall äga moraliskt mod, en fast avsikt, sinnesstyrka och uthållighet. Ni måste vara sådana att ni inte tar andras försäkran för gott, utan självständigt undersöker innan ni tar emot eller förkastar, studerar för att väga bevisen och framlägger det inför Herren i bön. ”Om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.”

Hör nu villkoret: ”Men bed i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit. En sådan människa må icke tänka, att hon skall få något från Herren.” (Jak. 1: 5-7.) Denna bön om vishet är inte avsedd att vara en meningslös bön som är borta ur sinnet så fort som själva böneorden är sagda. Det är en bön som uttrycker en hjärtats starka och ivriga åstundan, som kommer från en medveten brist på sådan insikt som behövs för att få veta vad som är Guds vilja.

Bli inte trött och vackla inte under ,din väntan efter det att bönen är framburen, även om svaret inte kommer omedelbart. Vackla inte. Håll fast vid löftet: ”Trofast är han som kallar eder; han skall ock utföra sitt verk.” (1 Tess. 5: 24.) Var fast i din avsikt liksom den påträngande änkan som med kraft yrkade på sin sak. Är det du beder om viktigt och av stor betydelse för dig? Naturligtvis är det så! Var då inte obeslutsam, ty din tro kanske prövas. Om det du åstundar är värdefullt, är det värt en kraftig och ivrig ansträngning. Du har löftet, vaka därför och bed! Var orubblig och bönen kommer att

besvaras! Är det inte Gud som har gett löftet? Om det kostar dig något att få del av det kommer du att uppskatta det så mycket mer när du får det. Det har klart omtalats för dig att om du är obeslutsam eller obestämd skall du inte alls tänka att du skall få något från Herren. En varning ges här att inte tröttna utan att förtrösta på det givna löftet. Om du beder skall han ge dig rikligt utan att förebrå dig.

Det är här som många begår sitt misstag. De är osäkra om sina avsikter och deras tro sviktar. Det är orsaken till att de inte får något från Herren som är kraftens källa. Ingen behöver leva i mörker och treva sig fram likt en blind, ty Herren har försett oss med ljus om vi bara tar emot det på det sätt han ger det, och inte väljer vår egen väg. Han fordrar att alla noggrant skall utföra varje dags plikter. I synnerhet väntar han detta av dem som tar del i det allvarliga och viktiga förlagsarbetet, både av dem som bär större ansvar och de som har mindre. Detta kan göras endast genom att se upp till Gud som ger förmåga att troget göra det som är rätt i Guds ögon. Gör allt som om du styrdes av osjälviska motiv och som om Guds ögon vore synliga för alla, när han iakttar alla och granskar allas handlingar.

Själviskhetens fördärv

Den synd, som i hög grad härskar, som skiljer oss från Gud och som åstadkommer så mycken smittsam, andlig förvirring, är själviskheten. Det finns endast en väg tillbaka till Herren och det är självförnekelsens väg. Vi förmår intet i oss själva, men då Gud styrker oss, kan vi leva för att göra gott mot andra och på så sätt befria oss från själviskheten. Vi behöver inte resa till främmande länder för att visa vår önskan att överlämna allt till Gud i ett användbart och osjälviskt liv. Det borde vi göra i hemmet, i församlingen och bland dem som vi har gemenskap med, ja, även bland dem som vi gör affärer med. Just på det vanliga livets färdväg är platsen där jaget måste förnekas och hållas under kontroll. Paulus kunde säga: ”Jag dör dagligen.” Det är själviskhetens dagliga döende i livets små uppgifter som gör oss till segervinnare. Vi borde glömma det själviska i vår önskan att göra gott mot andra. Hos många ser man en stor brist på kärlek till andra. I stället för att troget utföra sin plikt söker många mycket hellre en behaglig tillvaro.

Gud lägger på alla sina efterföljare plikten att genom sitt inflytande och sina gåvor förmedla hans välsignelse till andra och att söka hans vishet. Detta kommer att göra det möjligt för dem att göra allt de förmår för dem som kommer inom deras

inflytande, för att upphöja deras tankar och känslor. När man verkar för andra upplever man tillfredsställelse. Den inre friden blir tillräcklig belöning. När man behärskas även hög och ädel längtan att göra något gott för andra, finner man sann lycka i ett troget utförande av livets många uppgifter. Detta för med sig mer än jordisk belöning. Ty varje trogen, osjälvisk pliktuppfyllelse lägger änglarna märke till, och den lyser i livets minnesbok. I himmelen finns ingen själviskhet, inte heller söker någon där sitt eget nöje, utan alla söker utifrån ren och verklig kärlek, att göra alla himmelska varelser, som är i deras omgivning, lyckliga. Om vi önskar glädja oss över himmelens gemenskap på den nya jorden, måste vi ledas av himmelens principer redan här.

Varje handling i våra liv påverkar andra till det goda eller det onda. Vårt inflytande är antingen riktat uppåt eller nedåt. Det märks, om man följer det, och i större eller mindre utsträckning återges det i andras liv. Om vi genom vårt exempel hjälper andra att utveckla goda principer, ger vi dem helt enkelt kraft att göra det som är gott. De i sin tur utövar samma välsignande inflytande på andra och på så sätt kommer hundratals och tusentals att påverkas av vårt omedvetna inflytande. Om vi genom vårt livs inflytande stärker eller tvingar till aktivitet de onda krafter som behärskar de människor som omger oss, sprider vi deras 'synder och kommer att få avlägga räkenskap för det goda vi kunde ha gjort dem, men som vi inte gjorde, därför att vi inte gjorde Gud till vår styrka, vår vägvisare 'och vår rådgivare.

Kapitel 40

Sann kärlek

Sann kärlek är inte en stark, eldig eller stormig hänförelse. Den är snarare dess motsats, ty den är lugn och djup till sin natur. Den ser bortom det yttre och tilltalas endast av goda egenskaper. Den är klok och har urskilningsförmåga, och dess hängivenhet är verklig och förblivande. Gud undersöker och prövar oss genom livets vardagliga händelser. Det är de små vardagliga sysslorna som uppenbarar hjärtats verkliga innehåll. Det är omsorgen i de små tingen, ett stort antal av tillfälligheter och livets små vänligheter som utgör lyckan i livet. Å andra sidan är det frånvaron av vänliga, uppmuntrande, kärleksfulla ord och små artigheter som skulle utjämna livets påfrestningar. Vi kommer till sist att finna att förnekelsen av det egna jaget till förmån för vår omgivnings trevnad och lycka utgör en stor del av det som antecknats i de himmelska böckerna. Det faktum kommer också att uppenbaras att omsorgen om det själviska jaget som inte tar hänsyn till andras lycka och glädje, inte är så oväsentlig att vår himmelske Fader inte lägger märke till det.

Broder X! Herren verkar för dig och vill välsigna och stärka dig på det rättas väg. Du förstår adventbudskapets teori och borde ta emot all den kunskap du kan få om hur Gud verkar och vill, så att du kan bli beredd att fylla en mer ansvarsfull plats, om det skulle krävas av dig, och han ser att du bättre kan förhärliga hans namn genom att göra så. Du har en ännu större erfarenhet att vinna. Du är alltför impulsiv och påverkas alltför lätt av omständigheter. Gud är villig att styrka dig, och ge dig stabilitet, om du med allvar vill ödmjuka dig och söka vishet från honom som inte felar och som har lovat att du inte behöver söka förgäves.

När du undervisar andra i evangelium är du i stor fara att tala alltför strängt, och på ett sätt som inte har täckning i din korta andliga erfarenhet. Du fattar allt vid första anblicken och kan mycket snabbt se ämnets betydelse. Alla är inte begåvade som du är och kan inte göra detta. Du är inte beredd att med tålmod och lugn vänta på dem som måste väga bevisen och inte kan fatta sammanhangen så snabbt som du gör. Du kommer att vara i fara att påskynda andra alltför mycket och mena att de genast skall förstå allt och känna samma nit och behov av handling som du gör. Om dina förväntningar inte förverkligas, kommer du att vara i fara att bli missmodig och rastlös och önska att göra

något annat.

Du måste motarbeta den benägenhet du har att kritisera och fördöma. Håll dig borta från allt som har en tendens till fördömande. Gud ogillar att denna anda finns även hos någon av hans tjänare med lång erfarenhet. Det kan vara riktigt hos ungdom, om den mildras genom ödmjukhet och med en inre förfining, att visa iver och nit, men när överilat nit och en fördömande anda visar sig hos ungdomar med endast några få års erfarenhet i arbetet, då är det något som är i högsta grad olämpligt och direkt motbjudande. Ingenting kan förstöra deras inflytande så snabbt som detta. Mildhet, mjukhet, fördragsamhet, medkänsla, att inte så lätt bli uppretad, att kunna utstå allt, hoppas allt, uthärda allt - detta är frukter som växer på kärlekens dyrbara träd som har 'himmelskt ursprung. Detta träd kommer, om det får näring, att visa sig vara ständigt grönt likt granen. Dess grenar kommer inte att torka bort och dess blad kommer inte att vissna. Det är odödligt, evigt och vattnas ständigt av himmelens dagg.

Kapitel 41

Kärlekens kraft

Kärlek är en kraft. Intellectuell och moralisk styrka innefattas i denna princip och kan inte skiljas från den. Rikedomens och välståndets makt har en tendens att fördärva och ödelägga. Den fysiska styrkan är stark nog att såra, men den rena kärlekens upphöjdhet och värde består i de;, förmåga att göra gott, att inte göra något annat än gott. Vad som är gjort av ren kärlek, om det är aldrig så litet eller ringa i människors ögon, bär frukt med evighetsvärde. Ty Gud värdesätter mera hur mycket kärlek man visar i sitt arbete än hur mycket man utträttar. Kärlek är av Gud. Ett oomvänt sinne kan inte ge upphov till eller frambringa denna planta av himmelskt ursprung som växer och blomstrar endast där Kristus härskar.

Kärlek kan inte existera utan handling, och varje handling förökar, stärker och vidgar den. Kärlek kommer att vinna segern när argument och auktoritet är maktlösa. Kärlek söker inte vinning och belöning, ändå har Gud så förordnat att stor vinning skall bli ett säkert resultat av varje kärlekens gärning. Den har förmåga att vidga sitt inflytande och är tyst i sin verksamhet, ändå stark och mäktig i sin avsikt att övervinna mycket ont. Den smälter och förvandlar genom sitt inflytande och tar fasta på de syndfullas liv och påverkar deras hjärtan, när varje annat medel har visat sig utan framgång. Varhelst intellektuell eller auktoritativ påtryckning eller makt används och kärlek inte tydligt är med, kommer deras vilja och kärlek som vi söker att nå, att gå i försvars- och motståndsställning och deras motstånd ökar. Jesus var fridens furste. Han kom till denna värld för att lägga under sig både motstånd och auktoritet. Han kunde ha använt både visdom och makt, men de medel han använde och med vilka han övervann det onda, var kärlekens styrka och vishet. Tillåt ingenting att skilja dina intressen från ditt nuvarande arbete intill dess Gud anser det lämpligt att ge dig en annan arbetsuppgift inom samma fält. Sök inte lyckan, ty den kommer du inte att finna om du söker den. Sköt din uppgift. Låt trohetens kännemärke finnas på allt du gör och var iklädd ödmjukheten.

”Därför, allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen lock göra dem; ty detta är lagen och profeterna.” (Matt. 7: 12.) Välsignelsebringande resultat skulle visa sig som följd av en sådan inställning. ”Med det mått, som I mäten med, skall

ock mätas åt eder.” (Vers 2.) Här finner vi starka motiv som skulle tvinga oss att med rena hjärtan älska varandra innerligt. Kristus är vårt föredöme. Han gick omkring bland folk och gjorde gott. Han levde för att skänka välsignelse åt andra. Kärlek förskönade och förädlade alla hans gärningar.

Vi var inte uppmanats att göra för oss själva det som vi vill att andra skall göra för oss, utan vi skall göra för andra det som vi vill att de skall göra för oss under liknande omständigheter. Det mått vi mäter med kommer att användas för oss. Ren kärlek är enkel i sitt sätt att fungera, och den är skild från alla andra handlingsprinciper. Öskan att vinna inflytande och längtan att bli uppskattade av andra kan åstadkomma ett välordnat liv, och ofta en klanderfri livsstil. Självrespekt kan leda oss att undvika det som ser ut att vara ont. Ett själviskt sinne kan stimulera till generösa handlingar och till att lära känna sanningen för vår tid och till ytliga uttryck för ödmjukhet och tillgivenhet, men motiven kan ändå vara bedrägliga och orena. De handlingar som är ett uttryck för ett sådant sinne kan sakna livets väldoft och den sanna helgelsens frukter eftersom de inte styrs av den rena kärlekens principer.

Kärleken skulle ömt vårdas och fostras, ty dess inflytande är gudomligt.

Himmelen börjar på denna jord. När Guds folk är fyllt med ödmjukhet och finkänslighet, kommet de att känna att hans baner över dem är kärlek, och hans frukt kommer att vara ljuvlig att smaka. De kommer att skapa en himmel här nere som bereder dem för himmelen därovan. (Band 7, sid. 131, 1902.)

Kapitel 42

Bön för de sjuka

I fallet syster X behövde en stor insats göras. De som förenade sig i bön för henne behövde själva att något gjordes för dem. Om Gud hade besvarat deras bön skulle det ha betytt deras undergång. I sådana fall av hemsökelse där Satan har kontroll över sinnet, måste man innan man samlas till bön noga rannsaka sitt sinne för att upptäcka om det finns synder som måste ångras, bekänn", och överges. En djup ödmjukhet i själen är nödvändig, när man kommer inför Gud, tillsammans med en fast, ödmjuk tilltro till Kristi blods förtjänst.

Fasta och bön kan inte åstadkomma någonting när hjärtat är främmande för Gud genom ett felaktigt liv "Nej, detta är den fasta, som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod. Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet följa dina spår. Då skall Herren svara, när du åkallar honom; när du ropar, skall han säga: 'Se, här är jag.' Om hos dig icke får finnas någon som pålägger ok och pekar finger och talar, vad fördärvligt är, om du delar med dig av din nödtorft åt den hungrige och mättar den som är i betryck, då skall ljus gå upp för dig i mörkret, och din natt skall bliva lik middagens sken. Och Herren skall leda dig beständigt; han skall mätta dig mitt i ödemarken och giva styrka åt benen i din krapp. Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter. (Jes. 58:6-11.)

Det är en sinnets reformation som Herren begär - goda gärningar som har sin källa i ett sinne som är fyllt av kärlek. Alla borde noggrant under bön studera de citerade textorden och utforska både motiv och handling. Guds löften till oss har getts på villkor att vi lyder honom och rättar oss efter hans fordringar. "Ropa med full hals utan återhåll; häv upp din röst såsom en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder. väl söka de mig dag ur och dag in och vilja hava kunskap om mina vägar. Såsom vore de ett folk, som övade rättfärdighet och icke övergäve sin Guds rätt, så fråga de mig om rättfärdighetens rätter och vilja, att Gud skall

komma till dem: 'Vartill gagnar det, att vi fasta, när du icke ser det, vartill, att vi späka oss, när du icke märker det?' Men se, på edra fastedagar sköten I edra sysslor, och alla edra arbetare driven I blott på." (Jes. 58: 1-3.)

Dessa ord är riktade till ett folk som har en hög bekännelse, som just är i färd med att bedja och som har sin glädje i andliga övningar, men ändå finns där brister. De förstår att deras böner inte har besvarats. Deras ivriga, allvarliga ansträngningar noteras inte i himmelen och nu frågar de ivrigt varför Herren inte besvarar deras böner. Det är inte därför att det är någon försummelse från Guds sida. Problemet finns hos dem själva. De bekänner sig vara kristna, men de bär inte någon frukt till Guds ära och deras gärningar är inte vad de skulle vara. De försummar helt enkelt att göra något positivt. Om så inte sker, kan Gud inte svara på deras böner.

I fråga om förbönen för syster X rådde förvirring av känslor. Några var fanatiska och handlade utifrån. impulser. De var uppfyllda av iver som saknade underlag i kunskap. En del tänkte på de stora gärningar, som skulle åstadkommas I detta fall, och började känna sig säkra innan segern var vunnen. Det fanns en hel del av Jehus anda med i spelet: "Far med mig och se, huru jag nitälskar för Herren." (2 Kon. 10: 16.) I stället för denna självtillit skulle denna sak ha presenterats för Gud i en ödmjuk anda, med misstro till det egna jaget och med ett ångerfullt och förkrossat sinne.

Hur skall vi bedja?

Det visades mig, att i händelse av sjukdom där vägen är klar för att frambara böner för den sjuke, skulle fallet överlämnas åt Herren i lugn förtröstan, inte i en storm av upprörda känslor. Endast han känner den enskildes förgångna och vet hur hans framtid kommer att bli. Han som känner allas hjärtan vet om den sjuke, om han blir frisk, kommer att förhärliga hans namn eller vanära honom genom att bli eftersläntare och sedan avfalla. Allt vi har rätt att göra är att bedja Gud att den sjuke må tillfriskna om det är Guds vilja, i tro att han hör de skäl vi framställer för honom i vår innerliga bön. Om Herren ser att det är det bästa, kommer han att besvara våra böner. Men att kräva tillfrisknande utan att underordna sig hans vilja är inte rätt.

Vad Gud har lovat kan han utföra. Det arbete som han ger sitt folk att genomföra kan han också utföra genom dem. Om de vill leva efter varje ord han har talat, kommer varje gott ord och löfte att gå i fullbordan genom dem. Men om de inte når upp till

fullkomlig lydnad, är de stora och dyrbara löftena långt borta och kan inte nå sin fullbordan.

Allt som kan göras genom bön för en sjuk är att innerligt bönfälla Gud för den sjukes bästa och med fullkomlig tillförsikt låta saken vila i hans händer. Om vi hyser orättfärdighet i våra hjärtan kan inte Herren höra oss. Han kan göra vad han vill med sina egna. Han vill förhärliga sig själv genom att verka i och genom dem som helhjärtat följer honom, så att det kan bli känt att Herren verkar, och att deras gärningar är gjorda i Gud. Kristus sade: ”Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom.” (Joh. 12: 26.) När vi kommer till honom borde vi bedja att vi må kunna förstå och förverkliga hans avsikt, så att våra önskningar och intressen må vara inneslutna i honom. Vi borde erkänna och acceptera hans vilja, inte be honom ge efter för vår. Det är bättre för oss att Gud inte alltid svarar på våra böner just när vi so;’ mest väntar det och just på det sätt som vi vill. Han vill göra större och bättre ting för oss än att endast följa våra önskningar, ty vår klokhet är ofta oklokhet.

Vi har förenat oss i enträgen bön runt mångas sjukbäddar och har känt det som om de gavs tillbaka från de döda som svar på våra innerliga böner. I dessa böner tänkte vi att vi måste vara positiva. Om vi verkligen trodde, så kunde vi inte bedja om något mindre än livet. Vi vågade inte säga: ”Om det kan förhärliga Gud”, av fruktan för att det liknade tvivel. Vi har med ängslan följt dessa som på så sätt har getts tillbaka, som det föreföll, från de döda. Vi har sett en del av dessa, i synnerhet ungdomar som har återfått hälsan, att de har glömt bort Gud och blivit tygellösa i sina liv och bringat sorg och ångest för föräldrar och vänner och dessutom blivit en skam för dem som ängslades och bad. De kom inte att leva för att förhärliga och ära Gud, utan i stället att vanära honom genom sitt ogudaktiga liv.

Vi anvisar inte längre vägen för Herren, och inte heller söker vi få honom att göra som vi vill. Om den sjukes liv kan förhärliga Herren, ber vi att han må få leva. Om inte ber vi att det skall ske, inte som vi vill, utan som Gud vill. Vår tro kan vara precis lika fast och mera tillitsfull genom att överlämna vår innerliga önskan till en allvis Gud och, utan upphetsad ängslan, men i fullkomlig tillförsikt, i det att vi .litar helt på honom. Vi har löftet. Vi vet att han hör oss, om VI ber om något enligt hans vilja. Våra böner får inte ta formen av befallning, utan av förbön riktad till honom att göra det som vi önskar av honom.

När församlingen är enad har den både styrka och kraft, men när en del av den är förenad med världen och många hänger sig åt begärelse som Gud avskyr, kan han endast göra litet för dem. Otro och synd utestänger dem från Gud. Vi är så svaga att vi inte kan bära mycken andlig framgång, utan att själva ta till oss äran och peka på vår egen godhet och rättfärdighet som orsak till Guds synliga välsignelse. I verkligheten gavs den på grund av vår himmelske Faders stora nåd, kärleksfulla omsorg och medlidande och inte på grund av något gott som fanns i oss.

Jag såg att orsaken till att Gud inte besvarar sina tjänares böner för de sjuka ibland oss i större utsträckning var, att det inte skulle förhärliga honom så länge de fortsatte att överträda hälsans lagar. Jag såg också att han hade avsett att hälsoreformen och hälsoinstitutet skulle bereda vägen så att trons bön mera fullständigt kunde besvaras. Tro och goda gärningar borde gå hand i hand för att hjälpa de sjuka ibland oss och bereda dem för att förhärliga Gud redan här och att bli frälsta då Jesus kommer. Gud förbjude att dessa sjuka ständigt „skulle bli besvikna och bedrövade av att finna att ledarna för Institutet” endast arbetar utifrån världsliga synpunkter i stället för att till den medicinska behandlingen lägga välsignelsen och värdet av att ta vård om Israels fäder och mödrar.

Låt ingen få den tanken att Institutet* är platsen för dem att komma till för att tillfriskna genom trons bön. Det är platsen att finna hjälp för sjukdomar genom behandlingar och riktiga levnadsvanor och för att lära sig hur man kan undvika sjukdom. Men om det finns en plats mer än andra, under himmelen given, där tröstande, sympatiska böner skulle frambäras av hängivna män och kvinnor fyllda av tro så är det på Institutet. De som där behandlar de sjuka skulle utföra sitt viktiga arbete med stark förtröstan att Guds välsignelse skall åtfölja de medel han så nådigt försett oss med och som han så kärleksfullt har gjort oss uppmärksamma på som ett folk, nämligen frisk luft, renlighet, hälsosam kost och användningen av vatten samt rätt avpassade perioder för arbete och vila. (Band 1, sid. 561,1867.)

Kapitel 43

Satans list

Satan har ett stort övertag. Han ägde en ängels underbara intellekt, vilket endast få tänker på. Satan var medveten om sin makt, annars skulle han inte ha gett sig i strid med den allsmäktige Guden, den evige Fadern och Fridens furste. Satan följer uppmärksamt vad som sker och när han finner en person som är särskilt kritisk mot Guds sanning, kommer han till och med att uppenbara kommande händelser för att han skall mera fast säkra en plats i denna människas hjärta. Han som inte tvekade att våga en strid med honom som håller skapelsen i sin hand, har ondska nog att förfölja och bedra. Han håller människor fångna i sina snaror i vår tid. Under sin nästan sextusenåriga erfarenhet har han inte förlorat något av skicklighet och förslagenhet. Under hela denna tid har han varit en skicklig iakttagare när det gäller allt som angår människan.

De som med bitterhet stått emot Guds sanning används av Satan som hans redskap eller medier. För dem kommer han att uppenbara sig i förklädnad av någon person, det kan vara en av deras vänner. Han kommer att föröka deras tro genom att använda denna väns ord och återge händelser som just håller på att ske eller som verkligen har ägt rum, men som personen inte vet något om. Ibland, just före ett dödsfall eller en olycka, ger han en dröm, eller visar sig i någon annan persons gestalt och samtalar med mediet, ja, meddelar till och med kunskap. Men detta är en vishet som kommer från mörkrets makter och inte från Gud. Den kunskap som Satan meddelar står i opposition till sanningen. Om det inte tjänar hans syften att förställa sig omger han sig med det ljus som omger änglarna. Till en särskild grupp människor skall han komma för att bekräfta en del av vad Kristi efterföljare tror vara sanning, samtidigt som han uppmanar dem att förkasta andra sanningar som farlig och ödesdiger villfarelse.

Satan är en mästerlig bedragare. Sin djävulska vishet använder han med stor framgång. Han är beredd till och har möjlighet att undervisa dem som förkastar Guds råd till deras eget fördärv. Det bete han har funnit hjälpa honom att föra människor in i hans nät, kommer han att göra så lockande och tilltalande som möjligt så att han kan behålla sitt djävulska grepp om dem. Alla som på så sätt blir snärjda kommer att genom förskräckliga förluster lära sig hur oklokt det är att sälja himmelen och odödligheten för

ett bedrägeri som är så ödesdigert till sina konsekvenser.

Vår motståndare, djävulen, saknar inte intelligens och styrka. Han går omkring likt ett rytande lejon, och söker vem han må uppsluka. Han verkar ”med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedragliga konster för att bedraga dem som gå förlorade, till straff därför att de icke gåva kärleken till sanningen rum, så att de kunde bli frälsta”. Därför att de förkastade sanningen ”därför sänder ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, för att de skola bli dömda, alla dessa som icke hava satt tro till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten,,: (2 Tess. 2: 9-12.) Vi haren mäktig, bedräglig fiende, som VI måste kämpa emot. Vår enda trygghet är i honom som skall komma och som skall förgöra ärkebedragaren med sin muns anda och förgöra honom genom sin tillkommelses härlighet.

Kapitel 44

Kristi lidande

För att vi till fullo skall inse frälsningens värde, är det nödvändigt för oss att förstå vad den kostade. Som en följd även begränsad förståelse av Kristi lidande, visar många en dålig uppskattning av det stora försoningsverket. Den härliga planen att frälsa människan genomfördes på grund av Guds vår Faders oändliga kärlek. I denna gudomliga plan ser vi det mest förunderliga uttryck för Guds kärlek till det fallna människosläktet. En sådan kärlek som visas i Guds älskade Sons gåva förvånar de heliga änglarna. ”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.” (Joh. 3: 16.)

Frälsaren var sin Faders härlighets återsken och en direkt avbild av hans person. Han ägde gudomligt majestät, fullkomlighet och överlägsenhet. Han var jämlik Gud. ”Ty det behagade Gud att låta all fullhet taga sin boning i honom.” (Kol. 1: 19.) ”Han som är till i Guds-skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvättes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydlig intill döden, ja, intill döden på korset.” (Fil. 2: 6-8.)

Kristus samtycke till att dö i syndarens ställe, så att människan genom ett liv i lydnad skulle kunna undfly Guds lags straff. Hans död omintetgjorde inte lagens giltighet. Den avskaffade inte lagen, och gjorde inte heller dess krav mindre, inte heller förringade den dess heliga upphöjdhet. Kristi död förkunnade Faderns lags rättfärdighet, när han straffar överträdaren, i det att Jesus samtyckte till att lida lagens straff för att frälsa människan från dess förbannelse. Guds älskade Sons död på korset visar Guds lags oföränderlighet. Hans död gör att lagen lyser i större härlighet, gör den upphöjd och ger oss bevis för dess oföränderliga karaktär. ”I skolen icke mena, att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda.” (Matt. 5: 17.)

Den gudomlige och mänskliche Frälsaren

I Kristus förenades det mänskliche och det gudomliche. Hans uppgift var att försona

Gud och människa, att förena det eviga med det förgängliga. Detta var det enda sätt på vilket den fallna människan kunde bli upphöjd, genom Kristi blods förtjänst, och bli delaktig av gudomlig natur. Kristus iklädde sig mänsklig natur, och det gjorde det möjligt för honom att förstå människors prövningar och sorger samt alla de frestelser som vi anfäktas av. Änglarna var obekanta med synden och kunde inte visa förståelse för människan i hennes särskilda prövningar. Kristus nedlät sig till att ta på sig människans natur och blev frestad i allt liksom vi, för att han skulle kunna förstå hur han skulle trösta alla dem som frestas.

När han var iklädd mänsklig natur kände han behov av kraft från sin Fader. Han hade utvalda platser för bön. Han älskade att ha gemenskap med sin Fader i bergens ensamhet. Genom dessa vanor styrktes han för dagens plikter och strider. Vår Frälsare identifierade sig med våra behov och svagheter i det att han blev en behövande bedjare, som natt efter natt trängde Gud nära, i det att han sökte att från sin Fader få nya förråd av kraft och så kunna gå ut till en ny dags strider, uppfriskad, förnyad och stärkt. Han är vårt föredöme i allt. Han är vår broder i våra svagheter men utan att äga våra onda böjelser. Såsom den syndfrie avskydde hans natur det onda. Han utstod själslig ångest och strid i en värld fylld av synd. Hans mänskliga natur gjorde bönen till en nödvändighet och förmån. Han fordrade allt starkare gudomlig hjälp och tröst, vilket hans Fader var redo att ge honom, som för människans skull hade lämnat himmelens glädje och valt sitt hem i en avvisande och otacksam värld. Kristus fann tröst och glädje i sin Faders gemenskap. Här kunde han avbördas sitt hjärta de sorger som var nära att krossa honom. Han var en smärtornas man, förtrogen med lidande.

Vårt föredöme

Under dagen arbetade han ivrigt med att göra gott mot andra, att rädda människorna från fördärv. Han botade de sjuka, tröstade de sörjande, och förde glädje och hopp till de missmodiga. Han återförde döda till livet. Efter att dagens gärning var fullbordad gick han kväll efter kväll bort från stadens brus och larm. Man kunde se honom böjd i någon undangömd dunge i ödmjuk bön inför sin Fader. Vissa gånger lyste månens klara ljus ned över hans böjda gestalt. Andra gånger insveptes han i mörkrets töcken, utestängd från allt ljus. Nattens dagg och frost sänkte sig ned på hans huvud och skägg när han som en sökande bedjare låg i bön inför Gud. Ofta fortsatte han sin bön hela natten. Han är vårt föredöme. Om vi kunde komma ihåg detta och handla på samma sätt, skulle vi vara mycket starkare i Gud.

Om mänsklighetens Frälsare med sin gudomliga kraft hade behov av bön, hur mycket mer skulle då inte vi svaga, syndiga, dödliga känna det nödvändigt att bedja - ivriga, ständiga böner! När Kristus ansattes allra värst av frestelser, åt han ingenting. Då han överlämnade sig åt Gud genom ivriga böner och fullständig överlåtelse åt sin Faders vilja, kom han Igenom som segervinnare. De som bekänner sig till sanningen för vår tid, borde mer än någon annan grupp bekännande kristna handla liksom vårt stora föredöme i bön.

”Det må vara lärjungen nog, om det går honom såsom hans mästare, och tjänaren, om det går honom såsom hans herre.” (Matt. 10: 25.) På våra bord ställs ofta fram delikatesser som varken är hälsosamma eller nödvändiga därför att vi älskar sådant mer än vi älskar självförnekelse, frihet från sjukdom och själslig hälsa. Jesus sökte ivrigt att få kraft från sin Fader. Detta betraktade Guds Son av större värde, även för sig själv, än att sitta vid det mest överdådiga bord. Han har gett oss tydliga vittnesbörd om att bön är nödvändig för att kunna ta emot kraft att stå emot mörkrets makter, och göra den gärning som är anförtrodd åt oss. Vår egen kraft är svaghet, men den som Gud ger är mäktig och vill göra varenda en som tar emot den till mer än segervinnare.

I Getsemane

Under det att Guds Son böjde sig i tillbedjan i Getsemane örtagård, kom det ut ur hans porer svett, likt stora blodsdroppar, på grund av hans själskval. Det var här som det stora mörkrets förskräckelse omgav honom. Hela världens syndskuld vilade på honom. Han led i människans ställe som överträdare av sin Faders lag. Här var platsen för frestelsen. Guds gudomliga ljus försvann från hans åsyn och han stod ensam mot mörkrets makter. I sin själsångest låg han utsträckt på den kalla marken. Han kände sin Faders vrede. Han hade tagit lidandets kalk från skyldiga människors läppar och erbjudit sig att själv dricka den, och i stället ge människorna välsignelsens bägare. Den vrede som skulle ha drabbat människan föll nu på Kristus.

Jesus hade ofta dragit sig bort till Getsemane med sina lärjungar för meditation och bön. De var alla väl bekanta med denna avskilda tillflyktsort. Till och med Judas visste vart han skulle leda mördarskaran för att han skulle kunna förråda Jesus och överlämna honom i deras händer. Aldrig tidigare hade Frälsaren besökt denna plats med hjärtat så fyllt av sorg. Det var inte det fysiska lidandet som Guds Son ryggade tillbaka

inför, och som i lärjungarnas närvaro tvingade fram dessa klagande ord: ”Min själ är djupt bedrövad ända till döds; stannen kvar här och vaken med mig.” (Matt. 26: 38.)

Han lämnade sina lärjungar och gick ett litet stycke längre bort och föll ned på sitt ansikte och bad. Hans själ var i ångest och han vädjade: ”Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill” (Vevs 39.) Den förlorade världens synder vilade på honom och tyngde ned honom. Det var känslan av Faderns avsky för synden som plågade hans sinne med sådan ångest att stora svett droppar bröt fram på hans panna och rullade ned över hans bleka kinder.

”Vaken och bedjen”

Han reste sig upp, och gick tillbaka till lärjungarna och fann dem sovande. Han sade till Petrus: ”Så litet förmåden I då vaka en korr stund med mig! Vaken och bedjen, att I icke må komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt.” (Vers 40, 41.) Vid det viktigaste tillfället - då Jesus särskilt bett lärjungarna att vaka med honom - fann han dem sovande. Han visste att svlra strider och fruktansvärda frestelser låg ramför dem. Han hade tagit dem med sig för att de skulle bli till hjälp för honom och för att den händelse de skulle bevittna en natten och de lärdomar de skulle få, skulle göra ett outplånligt intryck på deras sinnen. Detta var nödvändigt för att deras tro inte skulle svika dem, och för att de skulle bli styrkta för de prov som låg framför dem.

Men i stället för att vaka med Kristus var de nedtyngda av sorg och föll i sömn. Även den frimodiga Petrus, som endast några fl timmar tidigare hade deklarerat att han, om så behövdes, skulle lida och dö för sin Herre, hade somnat. Vid detta mycket kritiska ögonblick, när Guds Son behövde deras sympati och hjärtefyllda böner, fann han dem sovande. De förlorade mycket kraft genom att sova vid detta tillfälle. Frälsaren hade velat stärka dem för det stora trosprov som de snart skulle bli utsatta för. Om de hade använt denna sorgfyllda tid till att vaka tillsammans med sin Frälsare, och i bön till Gud, skulle Petrus inte ha lämnats få sina egna, svaga böjelser att förneka sin Herre i prövningens stund.

Guds Son gick för andra gången bort för att bedja i det han säger: ”Min Fader, om detta icke kan gå ifrån mig, utan jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja.” (Vers 42.) Återigen kom han till sina lärjungar och fann dem sovande. Deras ögon var tunga av sömn. Dessa sovande lärjungar representerar en församling som sover när Guds

sökelsestid är nära. Det är en tid då mörkrets tjocka moln lägrar sig över mänskligheten. Om man då sover är det mycket ödesdigert.

Jesus har lämnat oss denna varning: ”Vaken, ty I veten icke när husets herre kommer, om han kommer på aftonen eller våd midnattstiden eller i hanegället eller på morgonen; vaken, så att han icke finner eder sovande, när han oförtänt kommer.” (Mark. 13: 35,36.) Gud väntar att hans församling skall vaka hur svårt det än är, och hur lång eller kort tiden än blir. Sorg är ingen ursäkt för att vara mindre vaksam. Svårigheter skulle inte leda till vårdslöshet utan till dubbel vaksamhet. Kristus har genom sitt exempel inriktat församlingen på kraftens källa/ i tider av nöd, svårigheter och bekymmer. Själva vaksamhetens attityd utmärker församlingen såsom Guds folk. Genom detta tecken är de väntande avskilda från världen och visar att de är pilgrimer och främlingar på jorden.

Återigen vände sig Frälsaren bort från sina sovande lärjungar och bad för tredje gången samma ord. Därefter kom han tillbaka till dem och sade: ”Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Se, stunden är nära, då Människosonen skall bli överlämnad i syndares händer.” (Matt. 26: 45.) Hur grymt för lärjungarna att behöva tillstå att sömnen tillslöt deras ögon och sömnaktigheten minskade deras uppmärksamhet, under det att deras gudomlige Herre uthärdade sådan utsäglig, själslig ångest! Om de hade varit vakna skulle de inte ha förlorat sin tro när de såg Guds Son dö på korset.

Denna viktiga vaknatt skulle ha utmärkts av deras ädla kamp och bön, vilken skulle ha gett dem kraft att bevittna Guds Sons utsägliga ångest. Det skulle ha förberett dem, när de bevittnade hans lidande på korset, så att de hade förstått något av den övermäktiga ångestens natur, vilken han uthärdade i Getsemane örtagård. De skulle vidare ha varit bättre ’Skickade att påminna sig orden han talade till dem om ’Sitt lidande, sin död och uppståndelse. Mitt i denna förskräckliga, mörka och prövande timma, skulle några hoppets strålar ha lyst upp mörkret och uppehållit deras tro.

Kristus hade talat om för dem långt tidigare att detta skulle komma att äga rum, men de förstod honom inte. Hans lidande var en ohygglig upplevelse för hans lärjungar och därför behövde de ha vakat i bön. Deras tro behövde ytterligare ha stärkts genom en osynlig kraft när de skulle uppleva mörkrets maktens triumf.

Outsäglig ångest

Vi kan endast ha en svag aning om den obeskrivliga ångest som Guds Son upplevde i Getsemane, när han kände sig skild från sin Fader på grund av mänsklighetens synder som han bar. Han blev gjord till synd för det fallna människosläktet. Förnimmelsen av att hans Faders kärlek var skydd för honom frampressade från hans av ångest pinade sinne följande ord: ”Min själ är djupt bedrövad ända till döds... Om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig.” Därpå tillägger han med fullkomlig underkastelse för sin Faders vilja: ”Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill!” (Matt. 26: 38, 39.)

Den gudomlige Gudasonen var vanmäktig, döende. Fadern sände en budbärare som stod honom nära för att styrka den gudomlige Frälsaren så att han skulle kunna fortsätta sin blodbestänkta väg. Kunde människor ha bevittnat den förvåning och sorg som den himmelska änglaskaran kände, när de under tyst sorg såg hur Fadern drog bort sin kärleks härlighet och ljus från honom - sin enfödde Son - skulle de bättre ha förstått hur avskyvärd synden är i hans ögon. Rättvisans svärd skulle nu riktas mot hans Son. Han förråddes med en kyss och fördes snabbt till en världslig domstolssal för att där hånas och dömas till döden av syndiga människor. Där blev Guds Son ”sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull”. Han fick utstå förolämpningar, hån och skamlig misshandel, intill dess ”att hans utseende var vanställt mer än andra människors och hans gestalt oansenligare än andra människobarns”. (Jes. 53: 5; 52: 14.)

Obegriplig kärlek

Vem kan fatta en sådan kärlek som här visas! Änglaskaran såg med undran och sorg honom, som hade varit himmelens majestät och som hade burit härlighetens krona, nu bära törnekronan, ett blödande offer för en ursinnig folkmassa, som hade piskats upp till ett vansinnets hysteri på grund av Satans vrede. Beskåda den tålmodige Smärtornas man! På hans huvud är en törnekrona. Blodet flöt från hans sargade hud. Allt på grund av synden! Ingenting kunde ha förmått Kristus att lämna sin ära, sitt majestät i himmelen och komma till en syndig värld för att bli föraktad, ringaktad och förnedrad av dem som han kom för att frälsa, och slutligen lida på korset, utom en evig, försonande kärlek, som för alltid kommer att förbli ett mysterium.

O, förundra er ni himlar, men förvåna dig du jord! Beskåda förtryckaren och den förtryckte! En stor skara människor omringar världens Frälsare. Hån och smädelse blandas med grova, hädiska eder. Hans ringa jordiska härkomst och hans ödmjuka liv kommenteras av okänsliga brottslingar. Hans krav på att vara Guds Son gjorde överstepräster och de äldste gyckel av. Vulgära skämt och försmädliga ord gick från den ene till den andre. Satan hade full kontroll över sina tjänares sinnen. För att kunna göra detta effektivt hade han börjat med de förnämsta prästerna och de äldste och ingett dem religiöst raseri. De drevs av samma sataniska anda som styr den grövsta och mest förhärdade brottsling. Det finns en förvrängd samstämmighet i allas känslor från de hycklande prästerna och äldste till den mest förnedrade. Kristus, Guds Son, leddes framåt och korset lades på hans skuldror. Vid varje steg han tog flöt blodet från hans sår. Omgiven även fanatisk skara bittra fiender och okänsliga nyfikna, leddes han bort för att korsfästas. ”Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det - ja, han öppnade icke sin mun.” (Jes. 53: 7.)

På korset

Hans sorgsna lärjungar följer honom på avstånd bakom den mordiska hopen. Han spikas fast på korset och hänger utsträckt mellan himmel och jord. Deras hjärtan är nära att brista av ångest under det att deras älskade lärare lider som en brottsling. Nära korset finns de blinda, skenheliga, trolösa prästerna och de äldste som smädar, skymfar och hånfullt säger: ”Du som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv, om du är Guds Son, och stig ned från korset.” Så talade också överstepräster och de skriftlärde och de äldste hånfulla ord och sade: ”Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung; han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom. Han har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom, om han har behag till honom; han har ju sagt: ’Jag är Guds Son.’” (Matt. 27: 40-43.)

Jesus svarade inte ett ord på allt detta. När spikarna drevs genom hans händer och när ångestens svett droppar bröt fram på hans panna, kom från hans bleka, darrande läppar en bön om förlåtande kärlek för sina mördare: ”Fader, förlåt dem; ty de veta icke, vad de göra.” (Luk. 23: 34.) Hela himmelen följde denna scen med största intresse.

En förlorad världs Återlösare lider människans straff för hennes överträdelser av

Faderns lag. Han är i färd med att betala sitt folks straff med sitt eget blod. Han betalar Guds heliga lags rättvisa krav. Detta var det medel genom vilket synden, Satan och hans härskaror kunde utplånas.

Har det någonsin funnits sådant lidande och sorg, som den som vår döende Frälsare uthärdade! Det var känslan av sin Faders ogillande som gjorde hans plåga så bitter. Det var inte hans fysiska lidande som så snabbt gjorde slut på Kristi liv på korset det var mänsklighetens syndaskuld och känslan av sin Fader; avsky som var den krossande tyngden. Faderns härlighet och uppehållande närhet hade lämnat honom och denna förtvivlan pressade mörkrets krossande tyngd på honom och framtvingade från hans bleka, darrande läppar ångestens rop: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” (Matt. 27: 16.)

Jesus hade tillsammans med Fadern skapat denna värld. Mitt i Guds Sons ångest och lidande var det bara blinda och vilseledda människor som förblev okänsliga. Överstepräster och de äldste smädade Guds Son när han gick in i sitt dödslidande. Det tycks endast vara naturen som suckar i sympati med sin, blödande, döende upphovsman. Hela jorden darrar. Solen förmörkas. Himmelen mörknar. Änglar har bevittnat lidandets scen intill dess att de inte orkar se mer, och döljer sina ansikten inför denna avskyvärda syn. Kristus är döende! Allt syns hopplöst för honom! Hans Faders gillande leende är borta och änglarna tillåts inte att lysa upp denna förskräckliga timmas mörker. De kan endast med förvåning bevittna hur deras älskade ledare, himmelens majestät, lider straffet för människans överträdelse av Faderns lag.

Ned i djupet

Även tvivel ansatte Guds döende Son. Han kunde inte se bortom gravens portar. Inget ljusst hopp försäkrade honom om att han skulle komma ut från graven som segrare och att hans Fader skulle godta hans offer. Världens synd, med all dess förskräcklighet, fick Guds Son känna till det yttersta. Faderns avsky för synden och dess straff, som är döden, var allt han kunde uppfatta i detta häpnadsväckande mörker. Han frestades att frukta att synden var så avskyvärd för Fadern att den inte kunde försonas av Sonen. Den ohyggliga tanken att hans Fader för alltid hade lämnat honom framtvingade detta skärande rop från korset: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” (Matt. 27: 46.)

Kristus kände mycket av det som syndare kommer att känna när Guds vredes "skålar" utgjuts över dem. Fullständig förtvivlan, likt dödens töcken, kommer att sänka sig ned omkring den skyldige och då kommer han att till fullo förstå hur dödsbringande synden är. Frälsningen har blivit köpt åt dem genom Guds Sons lidande och död. Den kan bli deras, om de villigt och glatt tar emot den, men ingen tvingas att lyda Guds lag. Om de vägrar att ta emot den himmelska förmånen och väljer syndens bedrägeri och nöjen, har de gjort sitt val och slutet blir att de får sin lön, som är Guds vrede och den eviga döden. De kommer att för alltid skiljas från Jesu närhet, vars offer de har förkastat. De kommer att ha förlorat ett liv i lycka och offrat den eviga härligheten för en kort tids njutning i synd.

Tro och hopp vacklade i Kristi dödsångest därför att Gud hade undandragit honom vissheten om sitt bifall och gillande, vilket Kristus hitintills hade haft. Världens Återlösare litade på det vittnesbörd som tidigare hade styrkt honom, att hans Fader godtog hans gärningar och hade behag till hans arbete. I sin dödsångest, när han utgav sitt dyrbara liv, måste han i tro lita på honom som det alltid hade varit hans glädje att lyda. Han uppmuntras inte av klara, ljusa hoppets strålar. Allt är inneslutet i ett tryckande mörker. Mitt i detta mörker tömmer

Återlösaren denna mystiska lidandets bågare ända till botten. Vägrad det ljusa hoppet och tillförsikten i triumfen, vilken kommer att vara hans i framtiden, utropar han med hög röst: "Fader, i dina händer befaller jag min ande." (Luk. 23: 46.) Han känner till Faderns karaktär, som innefattar rättfärdighet, nåd och hans stora kärlek och i underdånighet faller han i hans händer. Mitt i naturens häftiga skakningar hör de förvånade iakttagarna den döende Golgatamannens ord.

Naturen deltar i sin upphovsmans lidande. Den bävande jorden, de lös slitna klipporna förkunnade att det var Guds Son som dog. Det kom en förskräcklig jordbävning. Förlåten i templet revs itu uppifrån och ända ned. Förskräckelse grep avrättningsplutonen och åskådarna när de betraktade den av mörker dolda solen och kände hur själva marken under dem skakade, och såg och hörde hur stora klippblock slets loss. Översteprästens hån och förakt tystades när Kristus överlämnade sin Ande i sin Faders händer. Den förvånade hopen började dra sig bort från platsen, famlande i mörkret för att finna vägen tillbaka till staden. De slog sig för bröstet när de gick därifrån i förskräckelse och vågade knappast tala annat än i viskningar till varandra: "Det är en oskyldig person som har mördats. Tänk, om det verkligen är så att han var

den som han hade påstått - Guds Son?"

"Det är fullbordat"

Jesus gav inte sitt liv förrän han hade fullbordat det verk som han kom för att fullborda, och utropade i sitt sista andetag: "Det är fullbordat." (Joh. 19: 30.) Satan var då besegrad. Han visste att hans rike var förlorat. Anglarna jublade när orden uttalades: "Det är fullbordat." Den stora frälsningsplanen, som hade varit beroende av Kristi död, hade så här långt blivit förverkligad. Det var glädje i himmelen att Adams söner kunde, genom ett liv i lydnad slutligen upphöjas till Guds tron. O, vilken kärlek! Vilken obegriplig kärlek som förde Guds Son till jorden för att bli gjord till synd för oss, för att vi skulle kunna bli försonade med Gud och upphöjas till ett liv med honom i hans härlighets boningar. Vad är människan, att ett sådant pris skulle betalas för hennes återlösning!

När människor mera helt kan fatta det stora offrets omfattning, det offer som gavs av himmelens majestät i en döende mänsklighets ställe, då kommer frälsningsplanen att bli upphöjd och meditation inför Golgata kommer att väcka levande, heliga och ömma känslor i den kristnes hjärta. Lovprisning till Gud och Lammet kommer att finnas i deras hjärtan och på deras läppar. Stolthet och självupphöjelse kan inte blomma i deras hjärtan som har Golgatas scenerna levande i sitt minne. Denna värld kommer att ha ringa värde för dem som uppskattar vad människans återlösning kostat, Guds Sons lidande och död. Denna världens alla rikedomar är inte av tillräckligt värde att återlösa en förlorad människa. Vem kan mäta den kärlek som Kristus kände för en förlorad värld, när han hängde på korset, i det att han led för den skyldiga människans synder? Denna kärlek var omätlig och evig.

En kärlek som är starkare än döden

Kristus har visat att hans kärlek är starkare än döden. Han förverkligade mänsklighetens frälsning. Trots att han hade den mest fruktansvärda strid med mörkrets makter, växte hans kärlek mitt i allt detta starkare och starkare. Han uthärdade att hans Faders ansikte doldes för honom intill dess att han kände sig så övergiven att han med bitterhet i sin själ utropade: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Matt. 27: 46.) Hans arm bringade frälsning. Priset betalades för människans återlösning, när i den sista själskampen, dessa triumferande ord uttalades, vilka tycktes ge eko igenom

hela skapelsen: ”Det är fullbordat.”

Många som bekänner sig vara kristna blir stimulerade av världsliga företag, och deras intresse vaknar när det gäller nya och spännande nöjen, under det att de är känslökalla och förefaller vara såsom frusna, när det gäller Guds sak. Här är ett ämne för dig som sysselsätter dig med de yttre tingen; ett ämne som är av tillräckligt värde för att du skall engagera dig i det. Eviga intressen står här på spel. När det gäller detta ämne är det synd att vara lugn och oberörd. Golgatas scenerna framtvingar de djupaste känslor. Du ursäktas om du visar entusiasm. Att Kristus, så fullkomlig och oskyldig, skulle lida en sådan smärtsam död och bära världens synders hela tyngd det kan våra tankar och vår föreställning aldrig till fullo fatta. Längden, bredden, höjden och djupet även sådan obegriplig kärlek kan vi inte fatta. Att begrunda Frälsarens omätliga kärleks djup borde fylla sinnet, beröra och beveka själen, förfina och upphöja känslorna och fortgående förvandla vår karaktär. Aposteln uttryckte sig så här: ”Jag hade beslutit mig för att, medan jag var bland eder, icke veta om något annat än Jesus Kristus och honom såsom korsfäst.” (1 Kor. 2: 2.) Vi kan också blicka mot Golgata och utbrista: ”Vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något allnat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen.” (Gal. 6:14.)

När vi begrundar till vilket oändligt pris vår frälsning har blivit köpt, vilket kommer då att bli deras öde, som föraktar en sådan stor frälsning? Vad kommer den att få för straff som bekänner sig vara en Kristi efterföljare, och ändå vägrar att böja sig i ödmjuk lydnad för Återlösarens kraft och som inte tar på sig korset såsom en ödmjuk Kristi lärjunge och följer honom från krubban till Golgata? Kristus säger: ”Den som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlas med mig, han förskingras.” (Matt. 12: 30.)

Begränsade synpunkter på försoningen

En del har en begränsad förståelse av försoningen. De tror att Kristus led endast en liten del av Guds lags straff. De menar att även om Guds Son kände sin Faders vrede hade han under hela sitt svåra lidande bevis på sin Faders kärlek och godkännande, att gravens portar som var framför honom, upplystes med ett ljusst hopp och att han hade förvisning om sin framtida härlighet.

Här föreligger en stor missuppfattning. Det som orsakade hans genomträngande

ångest var känslan av sin Faders missnöje. Hans själskamp på grund av detta fick en sådan intensitet att vi endast till en mycket liten del kan förstå denna kamp.

Hos många väcker inte vår gudomlige Herres förnedring, förödmjukelse och offer något större intresse. Det berör inte själen och livet mer än berättelsen om Jesu martyrs död. Många har lidit döden genom långsam tortyr. Andra har lidit korsfästelsens död. På vilket sätt skiljer sig Guds Sons död från dessa? Det är sant att han p” korset dog den mest grymma död, men ändå har andra lidit lika mycket för hans sak så långt som det angår kroppslig tortyr. Varför var då Kristi lidande förskräckligare än d” andra har fått ge sina liv för hans sak? Om Kristi lidande endast hade bestått i fysiska plågor, då var hans död inte pinsammare än den som martyrerna upplevde.

Men den fysiska plågan var endast en liten del av Guds Sons ångest. Världens synder hade lagts på honom, därtill kom tyngden av Faderns vrede då han led straffet för lagöverträdelsen. Det var detta som krossade hans gudomliga själ. När Fadern dolde sitt ansikte och känslan av att hans egen Fader hade övergett honom kom över honom, drevs han till förtvivlan. Den skilsmässa som synden åstadkommer mellan Gud och människan, drabbade i full utsträckning och på det mest kännbara sätt den oskyldige, lidande Människosonen på Golgata. Han ansattes av mörkrets makter. Han hade inte en ljusets stråle som upplyste framtiden. Dessutom kämpade han mot Satans makt. Denne förklarade att han hade Kristus i sin hand, att han var överlägsen Guds Son i styrka, att Fadern inte längre erkände honom som sin Son, och att han inte längre levde i Faderns ynnest mer än han själv. Om han verkligen ännu hade Faderns gillande, varför skulle han då behöva dö? Gud kunde ju rädda honom från döden.

Kristus gav inte i något avseende efter för vad denne skoningslöse fiende hade att säga i Jesu bittraste ångest. En stor skara av onda änglar fanns runt omkring Guds Son, ändå tilläts inte de heliga änglarna att bryta igenom deras led eller att ge sig i strid med denne smädande och hånande fiende. Himmelska änglar tilläts inte att betjäna Guds Son och stilla hans ångest. Det var i denna förskräckliga mörkrets timma, när hans Fader dolde sitt ansikte, skaror av onda änglar omgav honom och världens synder vilade på honom, som orden pressades fram från hans läppar: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig.” (Matt. 27:46.)

Måttet på en själs värde

Martyrernas död kan inte jämföras med den ångest som Guds Son uthärdade. Vi borde tillägna oss en bredare och djupare förståelse för Guds Sons liv, lidande och död. När försoningen förstås på ett rätt sätt, kommer människors frälsning att betraktas på ett helt annat sätt och få ett helt annat värde. Jämfört med allt det som det eviga livet innebär, kommer allt annat att verka oväsentligt. Men hur har inte vår Frälsares råd förkastats! Människor ägnar sig åt världen och själviska intressen bar stängt till dörren för Guds Son. Ihåligt skrymteri, stolthet, själviskhet och vinningslystnad, avundsjuka, ondska och andra böjelser har så fyllt mångas hjärtan att Kristus inte får rum.

Han hade evighetens rikedomar, ändå blev han fattig för vår skull, för att vi genom hans fattigdom skulle göras rika. Han var klädd i härlighetens ljus och omgavs av den himmelska änglaskaran som väntade på att uträtta hans befallningar. Ändå påtog han sig vår natur och kom för att som en gäst och främling leva bland syndiga, dödliga människor. Här är en kärlek som inget språk rätt kan tolka. Det är bortom vår kunskap. Stor är gudaktighetens hemlighet! Våra sinnen skulle få nytt liv och bli upphöjda och hänförda av allt det som uppenbarar Faderns och Människosönens kärlek. Kristi efterföljare skulle här lära sig att åtminstone till en viss grad tänka sig in i vad kärlekens mysterium innebär som en förberedelse till att förena sig med skaran omkring tronen som säger: "Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter." (Upp. 5: 13.)

Kristus gav sig själv som ett försoningsoffer för att frälsa en förlorad värld. Han behandlades på det sätt som vi förtjänade för att vi skulle behandlas som han förtjänade. Han dömde; för våra synder, som han inte hade någon del i, på det att vi skulle rättfärdiggöras genom hans tåttfärdighet, i vilken vi inte hade någon del. Han led döden i stället för oss, för att vi skulle få del av det liv som var hans. "Genom hans sår bliva vi helade." (Jes. 53: 5.) (Band 8, sid. 208, 209, 1904.)

Kristi favoritämne var Guds faderliga karaktär och hans överflödande kärlek. Denna kunskap om Gud var Kristi egen gåva till människan, och den gåvan överlämnade han till sitt folk för att de skulle förmedla den till världen. (Band 6, sid. 55, 1900.)

Kapitel 45

Kristet nit

Det finns ett högljutt nit, utan inriktning och avsikt, vilket inte är i harmoni med sann kunskap, utan blint i sin utövning och ödeläggande till sitt resultat. Detta är inte ett kristet nit. Kristet nit styrs av principer och inte av plötsliga infall. Det är ivrigt, djupt och starkt så att det engagerar hela människan och väcker den moraliska känsligheten. Människors frälsning och Gudsrikets intressen är frågor av största vikt. Vad finns det för något som väcker oss till större iver än människors frälsning och Guds förhärligande? Det finns avgöranden här som man inte får ta för lätt på. De är lika betydelsefulla som evigheten. De eviga slutmålen står på spel. Människor avgör sig för väl eller ve. Kristet nit tröttar inte ut .sig med många ord, utan kommer att känna och handla med kraft och effektivitet. Ändå kommer det kristna nitet inte att handla för att synas. Ödmjukhet kommer att karakterisera varje ansträngning och ses i varje gärning. Kristet nit kommer att leda till ivrig bön och ödmjukhet samt till trohet i hemmets plikter. I familjen kommer man att se vänlighet och kärlek, offervillighet och omtanke om andra, vilket alltid har visat sig vara det kristna nitets frukter.

O, hur få är det inte som förstår en människas värde. Hur få som är villiga att offra något för att leda människor till Kristus. Det talas så mycket och man ger uttryck för kärlek till människor som går mot fördärvet, men att bara tala om det hjälper föga. Det är ivrigt, kristet nit som behövs - ett nit som visar sig i att man gör något. Alla måste verka på egen hand och när de har Jesus i sina hjärtan kommer de att tala om honom med andra. Lika litet som man kan hindra en människa, som äger Kristus, från att vittna om honom kan man hindra floderna att rinna och regnet att falla. (Band 2, sid. 232, 233, 1889. Varningar till församlingen.)

Kapitel 46

De ungas ansvar

Om bara de unga kunde förstå, hur mycket gott som det är möjligt för dem att utföra, om de gjorde Gud till sin kraftkälla och vishet, skulle de inte längre följa en vårdslöshetens väg eller vara likgiltiga mot honom och låta sig påverkas av de oheligas inflytande. I stället för att känna att ett personligt ansvar vilar på dem att göra verkliga ansträngningar för andras bästa, och att leda andra till rättfärdighet, hänger de sig åt att endast söka nöjen för sin egen del. De är onyttiga medlemmar i samhället, och lever liksom fjärlarna utan livsinriktning. De har kanske kunskap om sanningen och tror på den, men omsätter den inte i sitt liv. Sådana har en död tro. Deras hjärtan har inte nåtts av Guds budskap, så att det påverkat deras karaktär och därmed deras handlingsmönster, sett ur Guds synpunkt, och därför visar de i sitt handlingssätt inte mer överensstämmelse med hans vilja än de otroende. Deras hjärtan är inte i harmoni med Guds vilja utan de är tvärtemot i fiendskap till honom. De som hänger sig åt nöjen och älskar samvaron med nöjessökare, har en motvilja mot andliga övningar. Kommer Mästaren att säga till dessa ungdomar, som bekänner sig höra Herren till, väl gjort, du gode och trogne tjänare”, om de inte är goda och trogna?

De unga är i stor fara. Mycket ont följer av deras val av läsning. Mycken tid går förlorad som borde användas till nyttig sysselsättning. En del försummar till och med sömnen för att läsa färdigt; en enfaldig kärlekshistoria. Världen översvämmas av romaner av alla slag. En del är inte av så farlig karaktär som andra. En del är omoraliska, dåliga och vulgära. Andra är litet elegantare till sitt innehåll, men alla har ett ödeläggande inflytande. O, om de unga kunde förstå vilket inflytande dessa spännande berättelser har på deras sinnen! (Band 2, sid. 235-237, f869. Varningar till församlingen.)

Kan du efter en sådan läsning öppna Bibeln och läsa livets Ord med intresse? Finner du inte då Guds bok ointressant? Kärleksromanens stämning är kvar i lina tankar och ödelägger dess sunda anda. Den gör det omöjligt för dig att inrikta ditt sinne på viktiga, allvarliga sanningar som gäller dina eviga intressen. Du syndar mot dina föräldrar genom att använda din tid på sådant sätt, den tid som du kunde använda för att hjälpa dina föräldrar. Du syndar även mot Gud när du på detta sätt använder din tid som

borde användas i hängiven gemenskap med honom.

Det är ungdomars plikt att uppmuntra måttlighet. Lättsinne och skämt kommer att leda till andlig fattigdom och förlust av Guds ynnest. Många av er anser att ni inte utövar något dåligt inflytande. På så sätt känner ni er ganska tillfreds, men utövar ni ett gott inflytande på andra? Söker ni i era samtal och i era handlingar att leda andra till Frälsaren, eller om de är Guds barn, söker ni då leda dem till en innerligare gemenskap med Kristus?

Unga människor borde uppöva en anda av hängivenhet och kärlek till Gud. De kan inte förhärliga Gud om de inte ständigt inriktar sig på att fullständigt likna Kristus - att bli fullkomliga i honom. Låt de kristna karaktärsdragen framträda och överflöda hos er. Ge Frälsaren era bästa och heligaste känslor. Ge honom en fullständigare och oförbehållsam lydnad för hans vilja. Han kommer inte att godta något som är mindre än detta. Låt dig inte påverkas i din ståndaktighet av dessa smädares och hånares tankar, vilka har hängett sig få fåfänglighet. Följ din Frälsare vad än människor må säga av ont eller gott om dig. Räkna det allt som en glädje och en helig ära att få bära Kristi kors. Jesus älskar dig. Han dog för dig. Om du inte söker tjäna honom med din odelade kärlek, kommer du att misslyckas i att nå fram till fullkomlig helighet och gudsfruktan och du kommer att tvingas att till sist höra de förfärliga orden: ”Gån bort ifrån mig.”

Kapitel 47

Ett födelsedagsbrev

Min käre son! Jag skriver detta brev på din nittonårsdag. Det har varit en glädje att få ha haft dig hos oss några få veckor. Du är i färd med att lämna oss, men ändå kommer våra böner att följa dig.

Idag slutar ännu ett år av ditt liv. Hur kan du se tillbaka på det? Har du gjort framsteg i ditt andliga liv? Har du växt till i andlighet? Har du korsfäst jaget med dess lustar och begärelser? Har du förökant ditt intresse av att studera Guds ord? Har du vunnit avgjorda segrar över dina känslor och ditt egensinne? Vad är resultatet av ditt liv för det år som har gått in i evigheten och som inte kan återkallas?

När du nu börjar ett nytt år, låt det få bli med ett allvarligt beslut att ha din kurs riktad framåt och uppåt. Låt ditt liv bli mera upphöjt än det har varit hitintills. Gör det till ditt mål att inte söka dina egna intressen och nöjen, utan att arbeta för din Återlösares verks framgång. Förbli inte i en situation där du alltid behöver hjälp och där andra måtte vaka över dig och bevara dig på den smala vägen. Du kan bli stark och utöva ett heliggörande inflytande på andra. Du kan välja att vara där dina intressen väcker andra att göra gott, att trösta de sorgsna och stärka de svaga och vara ett Herrens vittne närhelst tillfälle ges. Inrikta dig på att ära Gud i allt, alltid och överallt. Låt din kristendom få gripa in i allt. Var grundlig i det som du företar dig!

Du har inte erfarit Guds frälsande kraft som det skulle ha varit din förmån att få göra, därför att du inte har gjort det till ditt livs mål att ära Kristus. Låt varje föresats du genomför, varje gärning du ger dig in i och varje nöje som du deltar i, ha till syfte att förhärliga Gud. Låt detta få vara ditt hjärtas språk: Jag är din, o Gud. Att leva för dig, att verka för dig och att lida för dig, är det enda jag begär.

Många bekänner sig vara på Herrens sida, men de är det inte, ty inflytandet av deras handlingar är på Satans sida. På vilket sätt skall vi kunna avgöra på vilkens sida vi står? Vem äger hjärtat? Hos vem är våra tankar? Om vad tycker vi om att samtala? Vem är föremål för vår varmaste 'sympati och vem ägnar vi våra bästa krafter? Om vi är på Herrens sida, är våra tankar hos honom och våra ljuvligaste tankar gäller honom. Vi har

ingen vänskap med världen, ty vi har helgat allt vi har och är år honom. Vi längtar efter att bli honom lika, inandas hans Ande, göra hans vilja och behaga honom i allt.

Ett positivt inflytande

Du borde inrikta dig på en sådan bestämd målsättning att ingen behöver missta sig på dig. Du kan inte utöva ett inflytande på världen utan beslutsamhet. Dina beslut må vara goda och allvarligt menade, men de kommer att visa sig misslyckade om du inte gör Gud till din styrka och går framåt med en fast beslutsam avsikt. Du skulle ge hela ditt hjärta åt Guds verk. Du borde vara ivrig att få det kristna livets erfarenhet. Ditt liv skulle visa på Kristus.

Du kan inte tjäna både Gud och Mamon. Du är antingen helt på Herrens sida eller på fiendens. ”Den som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar.” (Matt. 12: 30.) En del gör sitt kristna liv till ett misslyckande därför att de är vacklande och inte har beslutsamhet. De är ofta Överbevisade och kommer nästan fram till den punkt då de är beredda att överlämna allt åt Gud, men lyckas inte genomföra sitt beslut och faller tillbaka igen. Under sådana förhållanden förhärdas samvetet och blir mindre och mindre påverkbart för Guds Andes inflytande. Hans Ande har varnat och överbevisat men har blivit avvisad till dess att han bedrövad finner att han inte längre kan påverå oss. Det går inte att leka med Gud. Han visar oss klart vår plikt, men om vi försummar att följa ljuset blir det mörker för oss.

Gud bjuder oss att samarbeta med honom i hans vingård. Börja just där du är. Kom till korset och offra där ditt eget jag, världen och varje avgud. Öppna ditt hjärta fullständigt för Jesus. Du är på en svår plats när det gäller att bevara ditt andliga liv och att utöva ett inflytande som skall leda andra från synd, nöjen och dårskap till den smala vägen, som är färdigställd för Guds återlösta att vandra på.

Gör en fullständig överlåtelse åt Gud. Ge upp allt utan undantag, och sök på så sätt efter friden som övergår allt förstånd. Du kan inte hämta näring från Kristus om du inte är förenad med honom. Om du inte är i honom är du en gren som kommer att torka. Du känner inte ditt behov av renhet och sann helighet. Du borde allvarligt känna en längtan efter den helige Ande och borde bedja allvarligt att få del av den. Du kan inte vänta att få del av Guds välsignelser om du inte söker efter dem. Om du använder de medel som finns inom räckhåll skulle din erfarenhet växa i nåd och du skulle nå ett

högre liv.

Du har av naturen svårt för att älska andliga ting, men du kan förvärva kärleken genom att öva ditt sinne och din varelses kraft i den riktningen. Gärningens kraft är vad du behöver. Sann utbildning är att använda våra förmågors kraft så att vi uppnår goda resultat. Varför är det så att kristendomen får så litet av din uppmärksamhet, medan världen har din hjärnas, dina bens och dina musklers kraft? Är det därför att hela kraften i din varelse är böjd i den riktningen. Vi har övat oss att ägna oss med allvar och kraft åt världsliga angelägenheter tills det blivit allt lättare för sinnet att gå i den riktningen. Det är därför kristna finner ett kristet liv så hårt och det världsliga livet så lätt. Våra själsförmögenheter har övats att verka i den riktningen. I det kristna livet har man instämt i Guds ords sanningar, men inte utövat dem praktiskt i livet.

Att uppöva religiösa tankar och andliga känslor har inte gjorts till en del av vår fostran. Dessa skulle påverka och styra hela vår varelse. Vanan att göra det rätta saknas. Det förekommer en del tillfälliga handlingar under gynnsamma inflytanden, men att naturligt och snabbt tänka på andliga ting är inte sinnets ledande princip.

Andliga dvärgar

Det finns ingen risk att man blir en ”andlig dvärg” om sinnet ständigt övas i andliga ting. Men att endast bedja om detta och för detta, kommer inte att tillfredsställa behovet. Du måste vänja sinnet att koncentrera sig på andliga ting. Övning kommer att ge styrka. Många bekännande kristna är i fara att förlora både denna och den tillkommande världen. Att vara en halv kristen och ett halvt världens barn gör dig endast till en hundradels kristen och allt det övriga till en världslig människa.

Andlig livsföring är vad Gud kräver, ändå är det tusentals som utropar: ”Jag vet inte vad det är för fel. Jag har ingen andlig kraft och jag gläder mig inte över Guds Ande.” Och ändå finner man att samma personer blir aktiverade och talträngda, ja, till och med värtaliga, när de talar om världsliga frågor. Lyssna till sådana under en gudstjänst. Kanske kan man få dem att säga ett dussin ord med knappast hörbar röst. De är världens män och kvinnor. De har uppövat världsliga anlag så att deras själsförmögenheter har blivit starka i den riktningen. Ändå är de svaga som små barn när det gäller andliga ting, när de i stället borde vara starka och intelligenta. De älskar inte att samtala om ”gudaktighetens hemlighet”. De känner inte till himmelens språk

och har inte övat sitt sinne så att de är beredda att sjunga himmelens sång. Inte heller gläder de sig över de andliga aktiviteter, som där kommer att fånga allas uppmärksamhet. Bekännande kristna, världsliga kristna, som utger sig vara kristna, är obekanta med himmelska ting. De kommer aldrig att ledas fram till det nya Jerusalems portar för att ta del i sådana aktiviteter som de hitintills inte har visat särskilt intresse för. De har inte övat sina sinnen att glädja sig i andakt och i meditation om Gud och himmelska ting. Hur skulle de då kunna sysselsätta sig i himmelens tjänst? Hur skall de kunna glädja sig i det andliga, i det rena och i det heliga i himmelen när det inte var deras stora glädje här på jorden? Ändå kommer atmosfären där att vara renheten själv. Men de är obekanta med allt detta. När de i världen strävar med sina världsliga sysselsättningar, vet de exakt vad de skall ta fatt på och vad de skall göra. Eftersom de lägre själsförmögenheterna ständigt används så växer de, medan på samma gång sinnets högre och ädlare krafter inte stärks genom användning och de blir därför oförmögna att på en gång kunna väckas till andlig aktivitet. Andliga ting urskiljs därför inte, ty de ses med världsälskande ögon, som inte kan bedöma värdet och härligheten i det gudomliga framför de timliga tingen.

Sinnet måste utbildas och fostras för att kunna älska renhet. Kärlek till andliga ting måste uppmuntras, om du skall kunna växa till i nådens och i sanningens kunskap. Längtan efter godhet och sann helighet är riktig, så långt som den räcker, men om du stannar vid det, kommer det inte att hjälpa dig alls. Goda avsikter är rätta, men kommer att visa sig vara värdelösa om de inte beslutsamt genomförs. Många kommer att gå förlorade trots att de hoppas och längtar efter att vara kristna, men de gjorde inga allvarliga ansträngningar. När de vägs i domens vågskål kommer de att vara för lätta. Viljan måste övas att fungera i den rätta riktningen. Jag vill vara en helhjärtad kristen. Jag vill lära känna längden, bredden, höjden och djupet av fullkomlig kärlek. Lyssna till dessa Jesu ord: ”Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade.” (Matt. 5: 6.) Kristus har gjort omfattande förberedelser för att tillfredsställa själens hunger och törst efter rättfärdighet.

Högre andliga insikter

Kärlekens rena beståndsdelar kommer att öppna själen för högre insikter och ökad kunskap om gudomliga ting, så att den inte kommer att nöja sig med något mindre än dess fullhet. De flesta bekännande kristna har inte någon känsla för den andliga styrka de skulle ha kunnat få om de hade varit lika ambitiösa nitiska och uthålliga i att

vinna kunskap i andliga ting som de är att vinna småskurna, förgängliga ting i detta livet. Många som bekänner sig vara kristna har varit tillfredsställda med att vara andliga dvärgar. De är inte inriktade på att som sitt första mål söka Guds rike och dess rättfärdighet. Därav följer att ett gudfruktigt liv är ett mysterium för dem som de inte kan fatta. De känner inte Kristus genom en kunskap som kommer av upplevelse.

Låt de människor som är tillfredsställda med sin förkrympta o.ch bristfälliga insikt i andliga ting helt plötsligt förflyttas till himmelen och där kunna iaktta det höga, heliga och fullkomliga tillstånd, som alltid råder där. - Där är var och en fylld av kärlek, varje ansikte strålar av glädje, den hänförande musiken och den sköna sången uppstiger till Guds och Lammets ära, ett ständigt utflöde över de heliga av ljus, som utgår från honom som sitter på tronen. Låt dem upptäcka att det finns en ännu högre och större glädje att uppleva, ty ju mer de tar emot glädjen i Gud, desto mer förökas deras förmåga att dela den högre och eviga glädjen och på så sätt kunna erhålla ett nytt och större förråd från den outtömliga härlighetens utsägliga källa. - Skulle en sådan person, frågar jag mig, kunna blanda sig med den himmelska skaran och ta del i sångerna och uthärda den rena, upphöjda och hänryckta härlighet som utgår från Gud och Lammet? O, nej! Deras prøvotid hade förlängts under årtal för att de skulle lära sig himmelens språk och så bli "delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgängelse, som i följd av den onda begärelsen råder i världen". (2 Petr. 1: 4.)

Men de hade sina egna själviska angelägenheter, där de använde sina sinnens krafter och hela sin varelse energi. De menade sig inte ha råd att helhjärtat tjäna Gud och göra detta till sin uppgift. Världsliga företag fick komma i första hand och ta det bästa av deras krafter, medan de endast ägnade en flyktig tanke åt Gud. Kommer sådana personer att förvandlas efter det slutliga avgörandet: "Den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig?" En sådan tid kommer.

De som har fostrat sina sinnen att med glädje ta del i andliga övningar är de som kan förvandlas utan att bli överväldigade av himmelens renhet och enastående härlighet. Du kan ha god kunskap om de sköna konsterna, du kan vara insatt i vetenskap av olika slag, du kan vara mycket skicklig i musik och författarskap, ditt uppförande må behaga dina vänner, men vad har detta att göra med din beredelse för himmelen? På vilket sätt kan detta förbereda dig att stå inför Guds domstol?

Låt inte någon bedra dig. Gud låter inte gäcka sig. Inget utom helighet kan bereda

dig för himmelen. Det är endast en innerlig och praktisk fromhet som kan ge dig en ren och upphöjd karaktär och göra dig lämplig att inträda i Guds närhet, han som bor i ett otillgängligt ljus. Den himmelska karaktären måste förvärvas här på jorden, ty annars kan du inte få den alls. Börja därför på en gång. Försök inte intala dig att en tid skall komma när du kan göra allvarliga ansträngningar lättare än nu. Varje dag ökar ditt avstånd från Gud. Bered dig för evigheten med ett sådant nit som du ännu inte har visat. Öva ditt sinne att älska Bibeln, att älska bönemöten, att älska meditation och, framför allt annat, dem stund då sinnet har gemenskap med Gud. Bli himmelskt sinnad om du skall förena dig med himmelens sångkör i boningarna därovan.

Ett nytt år börjar nu i ditt liv. Ett nytt blad vänds i boken som förs av den antecknande ängeln. Vad kommer att stå antecknat på dess sidor? Skall det där stå om försummelser mot och ouppfyllda plikter till Gud? Gud förbjude det! Låt det inte där få stå antecknat sådant som du kommer att skämmas över att få uppenbarat inför både människor och änglar. (Greenville, Michigan den 27 juli 1868.) (Band 2, sid. 261 -268, 1869.)

Kapitel 48

Rikedomens bedrägeri

Kära syster X! När Herren visade mig din situation, riktades mina tankar tillbaka i tiden när du kom till tro på Jesu snara återkomst. Du väntade på och älskade att tänka på hans återkomst. . .

Jag såg dig kämpa mot fattigdom då du sökte att försörja dig själv och dina barn. Många gånger visste du inte vad du skulle göra, och framtiden syntes mörk och oviss. I din nöd ropade du till Herren och han tröstade och hjälpte dig så att hoppets ljusstrålar lyste upp din omgivning. Hur dyrbar var inte Gud för dig vid sådana tillfällen, och hur ljuvlig var inte hans uppehållande kärlek! Du kände det som om du hade en dyrbar skatt i förvar i himmelen. När du tänkte på Guds lidande barns lön, vilken tröst gav det dig inte att känna att du kunde göra anspråk på honom som din Fader! . . .

Jag gjordes uppmärksam på din önskan att äga pengar. Du tänkte ofta: ”O, om jag bara hade pengar skulle jag inte använda dem fel! Jag skulle vara ett exempel för dem som är giriga och snåla. Jag skulle visa dem de stora välsignelser som finns att få när man gör gott.” Din själ avskydde begärelsen. Du hade sett dem som ägde mycket av denna världens goda och hur de har stängt till sina hjärtan för de behövandes rop. Då sade du: ”Gud kommer att straffa dem. Han kommer att ge dem lön efter deras gärningar.” Du hade sett de rika leva i sin stolthet, och hur de har omslutit sina hjärtan med själviskhet såsom med järnband. Då kände du att de var fattigare än du själv, även om du led brist och nöd. Du har sett dessa penningstolta människor, som bar sina huvuden högt, därför att pengar är makt, och du kände sorg över dem och på intet sätt var du frestad att byta plats med dem. Ändå önskade du dig välstånd för att du skulle kunna använda pengarna så att det skulle bli en tyst anklagelse mot de giriga.

Prövad genom framgång

Herren sade till sin ängel som hitintills hade betjänat dig: ”Jag har prövat henne i fattigdom och lidande och hon har inte skilt sig från mig och inte heller gjort uppror mot mig. Nu vill jag pröva henne med framgång. Jag vill uppenbara för henne en sida i det mänskliga hjärtat som hon inte är bekant med. Jag skall visa henne att pengar är den

farligaste fiende hon någonsin mött. Jag skall uppenbara för henne rikedomens bedrägeri, att den är en snara även för dem som känner sig trygga eller frälsta från själviskhet och skyddade från självupphöjelse, överflöd, stolthet och att älska människors smicker.”

Därefter visades för mig hur en väg öppnades för dig att förbättra dina levnadsförhållanden så att du så småningom fick medel, vilka du tidigare hade tänkt att använda på ett klokt sätt och till Guds ära. Hur ängsligt vakade inte din betjänande ängel över dig för att se hur du skulle bestå detta nya prov. Under det att medel började komma i dina händer, såg jag dig gradvis och nästan omärkligt skilja dig från Gud. De tillgångar som hade anförtrotts dig använde du för din egen bekvämlighet, för att omge dig med detta livets goda. Jag såg änglarna se på dig med längtansfylld sorg och med sina ansikten till hälften bortvända och med avsky lämna dig. Ändå uppfattade du inte deras närvaro, och på den väg du följde tog du inte hänsyn till din änglavakt. . .

Då du fick framgång genomförde du inte de beslut som du hade fattat i motgångens tid. Rikedomens bedräglighet kom dig att avstå från dina avsikter. Dina omsorger blev allt fler. Ditt inflytande vidgades också. När de behövande befriades från sitt lidande så ärade de dig och du kom att älska berömmet. Du bosatte dig i en populär stad och menade att det var nödvändigt för att du skulle få framgång i dina affärer, för att bevara ditt inflytande, och för att din omgivning skulle stå i klass med din ekonomiska ställning. Men du gick för långt. Du lät dig ledas alltför mycket av andras omdöme och åsikter. Du förslösade dina pengar alldeles onödigt, endast för att tillfredsställa ögonens begärelse och din egen stolthet. Du glömde bort att du förvaltade Herrens pengar. Du tänkte inte på att din ängel antecknade dina handlingar och att du en dag skulle rodna, när dessa ställdes fram för dig igen. Ängeln sade, när han pekade på dig: ”Du förhärligade dig själv, men inte Gud.” Du var även stolt över att det stod i din makt att köpa sådana ting...

En svår tid

Din tro och barnsliga tillit till Gud började avta så snart som medlen började flyta in. Du lämnade inte Gud på en gång. Ditt avfall skedde gradvis. Du upphörde med morgon- och aftonandakt därför att det inte alltid passade. Din sonhustru prövade dig på ett egendomligt och retsamt sätt, vilket var en av orsakerna till att du kände det besvärande att fortsätta med familjeandakterna. Ditt hem blev ett hem utan bön. Dina

affärer blev det väsentligaste för dig och Herren och hans sanning kom i andra hand. Se tillbaka till din tidigare erfarenhets dagar. Skulle de provningarna ha drivit dig bort från familjebönen?

Just här, när du försummade munnens hörbara bön, förlorade du ditt inflytande i hemmet, som skulle ha kunnat bevaras. Det var din plikt att erkänna Gud i din familj, och att inte ta hänsyn till konsekvenserna. Dina böner skulle ha framburits till Gud både morgon och afton. Du skulle ha varit såsom en präst i ditt hem i det att du bekände dina och dina barns synder. Hade du varit trogen skulle Gud, om han fått vara din ledare, inte lämnat dig åt ditt eget omdöme.

Medlen användes i onödan och för att andra skulle se. Över denna synd som du hade sett hos andra hade du känt dig djupt bedrövad. När du på detta sätt använde pengarna, rövade du från Gud. Då sade Herren: ”Jag skall förskingra. Jag skall tillåta att hon för en tid vandrar på de vägar hon själv väljer. Jag skall förblinda hennes omdöme och frånta henne hennes vishet. Jag skall visa henne att hennes styrka är svaghet, och hennes vishet är oförstånd. Jag skall förödmjuka henne och öppna hennes ögon, så att hon kan se hur långt hon har avvikit från mig. Om hon inte då helhjärtat vill vända om till mig och på alla sina vägar erkänna mig, då skall min hand förskingra. Både moderns och barnens stolthet kommer att brytas ned så att fattigdom på nytt kommer att bli deras lott. Mitt namn skall bli upphöjt. Människors höghet skall slås ned och deras stolthet skall bli till intet.” . . .

I din tidigare erfarenhet gav Herren dig inflytandets gåva, men han gav dig inte pengar och därför väntade han inte att du i din fattigdom skulle ge det du inte hade. Likt den fattiga änkan gav du vad du kunde. Om du hade insett din egen situation, skulle du ha känt dig ursäktad med att göra mindre än du gjorde. När du var sjuk väntade inte Gud att du skulle vara lika aktivt verksam som före sjukdomen. Även om ditt inflytande och dina tillgångar var begränsade, godtog Gud ändå dina ansträngningar att göra gott och hjälpa till att sprida hans budskap med det du hade, och inte med det du inte hade. Herren förkastar inte den minsta offergåva som ges med allvar och villighet.

Du har ett ivrigt temperament. Iver i en god sak är prisvärd. I dina tidigare provningar och bekymmer fick du erfarenheter som blev till nytta för andra. Du var nitisk i Guds tjänst. Du älskade att komma med förklaringar till din inställning för den som inte trodde på evangeliets sanning. Du kunde tala med övertygelse därför att dessa

ting var verkligheter för dig. Sanningen var en del av din varelse och de som lyssnade till din ivriga vädjan tvivlade inte heller på din ärlighet, utan var övertygad.. om att det var så som du sade.

Under Guds försyn vidgades ditt inflytande, och därför har Gud sett det lämpligt att pröva dig genom att ge dig pengar. Du har därmed ställts under ett dubbelt ansvar. När förhållandena i ditt liv började bli bättre, sade du: .Så snart jag har kunnat skaffa mig ett hem, skall jag börja ge till Guds verk.” Men när du hade fått ett hem, såg du att så mycket behövde förbättras för att allting omkring dig skulle bli modernt och tilldragande. Du glömde Herren och hans krav på dig och du var mindre benägen att hjälpa till med Guds verk än du var under din fattiga och bekymmersamma tid.

Du sökte vänskap med världen och skilde dig allt mer och mer från Gud. Du glömde Kristi uppfordran: ”Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt.” (Luk. 21: 34.) ”Därför, den som menar sig stå, ’han må se till, att han icke faller.” (1 Kor. 10: 12.)

Det finns tre vaksamhetens ord i det kristna livet, vilka man måste ta hänsyn till om inte Satan skall få grepp om oss, nämligen: Vaka, bed och arbeta. Bön och vaksamhet är nödvändigt för framsteg i det andliga livet. Det har aldrig funnits en tid i ditt livs historia som varit viktigare än den nuvarande. Din enda trygghet ligger i att du lever som en väktare. Vaka och bed alltid. O, vilket skydd ger det inte mot frestelser och mot faran av att falla i denna världens snaror! Hur ivrig skulle du inte ha varit i verksamhet under de senaste åren, när ditt inflytande var så omfattande.

Kära syster, människornas beröm och smicker, såsom det är i världen, har haft ett större inflytande på dig än du varit medveten om. Du har inte förmerat dina gåvor. Du är av naturen kärleksfull och generös. Dessa karaktärsdrag har använts till en viss grad, men inte som Gud hade väntat. Att endast äga dessa utomordentliga gåvor är inte nog. Gud väntar att de ständigt skall vara i bruk, ty genom dessa välsignar han dem som behöver hjälp och leder sitt verk vidare till frälsning för människor...

Tillfällen att återbetala

Till dig, min syster, har överlämnats gåvor bestående av inflytande och pengar

och därför är ditt ansvar mycket stort. Du borde handla försiktigt och i Guds fruktan. Din klokhet är svaghet, men den klokhet som kommer ovanifrån är mycket stark. Herren till lysa upp ditt mörker och på nytt ge dig gluntar av de himmelska skatterna för att du skall få en möjlighet att jämföra värdena i de båda världarna, och därefter lämnar han åt dig att välja mellan denna världen och de eviga besittningarna. Jag såg att det ännu fanns tillfälle för dig att vända åter. Jesus har återlöst dig med sitt eget blod och väntar att du skall använda dina gåvor i hans tjänst. Du har inte ännu rorhärdat dig mot den helige Andes inflytande. När Guds sanning framställdes för dig, så möttes den av genklang i ditt hjärta.. .

Min kära syster, Herren har varit mycket nådig mot dig och din familj. Du har ett ansvar inför din himmelske Fader att prisa och förhärliga hans heliga namn på jorden. För att du skall kunna fortsätta i hans kärlek, borde du ständigt verka för att få ett stilla, ödmjukt sinne, vilket är så värdefullt i Herrens ögon. Din kraft i Gud kommer att tillväxa när du helgar allt åt honom, så att du med tillförsikt kan säga: ”Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek? Månne bedrövelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?” ”Ty jag är viss om, att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken någon makt i höjden eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.” (Rom. 8: 35, 38, 39.)

Kapitel 49

Sann omvändelse

Omvändelse är ett verk som de flesta inte uppskattar. Det är något stort som sker då ett jordiskt, syndälskande sinne förvandlas och leds till att förstå Kristi utsägbara kärlek, hans tilltalande nåd och Guds fullkomlighet, så att sinnet fylls av gudomlig kärlek och öppnas för himmelens hemligheter. När den omvände förstår dessa ting, kommer hans förra liv att synas avskyvärt och motbjudande. Han hatar synden och tar emot Kristus med ett förkrossat hjärta inför Gud, så att Kristus blir hans liv och glädje. Han överger det som tidigare var hans lust. Han har fått ett nytt sinne, hans kärlek riktas mot nya ting, nya intressen och en ny vilja. Hans sorger, längtan och kärlek är ny. Köttets begärelse, ögonens begärelse och det han var stolt över i det liv, som han ditintills föredragit framför Kristus, vänder han sig nu bort ifrån och Kristus blir det mest tilldragande i hans liv - hans glädjes krona. Himmelen, som tidigare inte hade någon dragningskraft, har nu fått både värde och härlighet. Han betraktar den som sitt framtida hem, där han skall få se, älska och prisa Kristus som har återlöst honom med sitt dyrbara blod.

Helighetens verk, som tidigare föreföll så tröttande, är nu hans glädje. Guds ord, som tidigare uppfattades som tråkigt och ointressant, är nu hans utvalda studium - ja, hans livs rådgivare. Det är ett brev till honom från Gud. Brevet bär den Eviges underskrift. Hans tankar, hans ord och handlingar jämförs med denna regel och provas därefter. Han darrar för dess befallningar och de hotelser som där finns, men på samma gång griper han tag om dess löften och stärker sin själ genom att tillämpa dem på sig själv. Han väljer gemenskapen med de rättfärdiga, men de ogudaktiga, som han en gång älskade att umgås med, har han inte längre någon glädje av. Han sörjer nu över de synder, som han en gång skrattade åt. Fåfängliga och själviska tankar förkastas, men nu lever han för Gud och är rik på goda gärningar. Detta är den helgelse som Gud kräver. Inget mindre än detta kan han godta.

En personlig vädjan

Jag ber dig, min broder, att noggrant utforska ditt hjärta och ställa dig frågan: "Vilken väg färdas jag på, och var kommer den att sluta?" Du har orsak att vara glad

över att ditt liv inte klippts av under den tid då du inte hade något hopp om evigt liv. Gud förbjude att du längre skulle försumma detta verk och så förgås i dina synder. Uppmuntra inte din själ med ett falskt hopp. Du ser inget sätt varpå du kan komma i gemenskap med Gud igen utom att ödmjuka dig, och det kan du inte godta. Kristus framställer för dig, ja, även för dig, min felande broder, ett nådens budskap: "Kommen, ty nu är allt redo." (Luk. 14: 17.) Gud är redo att ta emot dig och att förlåta dig alla dina överträdelser, om du endast vill komma till honom. Även om du har varit avfällig och har skilt dig från Gud och hållit dig borta från honom så länge, vill han möta dig nu. Ja, 'himmelens Majestät inbjuder dig att komma till honom för att du skall få liv. Kristus är redo att rena dig från synden om du kommer till honom. Vilken vinning har du haft av att tjäna synden? Vilken vinning har du haft i att tjäna köttet och den onde? Ar det inte dålig lön du har fått? O, vänd om, vänd om, ty ,inte vill du väl dö?

Du har varit övertygad många gånger, och vid många tillfällen har samvetet pinat dig. Du har gjort så många beslut och gett så många löften och ändå dröjer du och vill inte komma till Kristus för att du må få liv. O, att ditt hjärta måtte bli berört av allvaret denna gång, så att du må vända om och leva! Kan du inte höra den sanne Herdens röst i detta budskap? Hur kan du stå emot? Ringakta inte Gud, ty annars lämnar han dig att gå dina egna felaktiga vägar. Det gäller liv eller död för dig. Vilket väljer då? Det är en fruktansvärd sak att strida mot Gud och stå emot hans vädjan. Du kan åter få Guds kärlek brinnande på ditt hjärtas altare såsom du tidigare upplevde det. Du kan åter komma in i gemenskapen med Gud såsom du många gånger tidigare har upplevt den. Om du vill rensa upp i spåren bakom dig, kan du återigen få uppleva hans nåds rikedom och ditt ansikte kan återigen utstråla hans kärlek.

Det krävs inte av dig att du bekänner dina synder för dem som inte vet något om dig och dina fel. Det är inte din uppgift att offentligt bekänna något som kommer att leda otroende att känna glädje, men gör det till dem som det angår och som inte kommer att dra nytta av dina misstag. Bekänn i överensstämmelse med Guds ord och låt dem bedja för dig, då kommer Gud att godta ditt verk och att hela dig. För din själs skull uppmanar jag dig att utföra ett noggrant verk för evigheten. Lagg bort din stolthet, din fåfänga och gör ett uppriktigt arbete, Kom tillbaka till fällan! Herden väntar att ta emot dig. Ångra dig och gör återigen sådana gärningar som du först gjorde, och kom på nytt in i Guds ynnest.

Kapitel 50

Moralisk orenhet

Det visades för mig att vi lever mitt ibland de yttersta dagarnas faror. Därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. Begreppet ”de flesta” syftar på Kristi bekännande efterföljare. De är påverkade av det rådande avfallet och har avfallit från Gud, men det är inte alls nödvändigt att de skall låta sig påverkas på detta sätt. Orsaken till förfallet är, att de inte är helt fria från denna laglöshet. Deras kärlek till Gud avtar och blir kallare därför att laglöshet och orättfärdighet är vitt utbredd. Detta visar att de till en viss grad är delaktiga i denna orättfärdighet, ty annars skulle den inte påverka deras kärlek till Gud och deras nit och iver för hans verk.

En förskräcklig bild av förhållandet i världen har visats för mig. Omoral finns överallt, Tygellöshet är vår tids särskilda synd. Aldrig har ogudaktighetens hydra lyft sitt deformerade huvud med sådan fräckhet som nu. Folket tycks vara okänsligt och de som älskar renhet och sann godhet är nästan missmodiga på grund av syndens fräckhet, kraft och utbredning. Ogudaktigheten som vi ser finns överallt, hör inte hemma endast bland otroende och smädare. Jag skulle önska att så vore fallet, men det är inte så. Många människor som bekänner Kristus är skyldiga. Ja, till och med de som påstår sig vänta på hans uppenbarelse är inre mer beredda för denna händelse än Satan själv. De renar sig inte från all orenhet. De har tjänat lustan så länge att det är naturligt för deras tankar att vara orena och deras fantasi fördärvad. Det är lika omöjligt att tvinga deras sinnen att röra sig kring de rena och heliga tingen, som det skulle vara att tvinga flodernas vattenmassor att rinna uppströms.

Ungdomar och barn av båda könen hänger sig åt moralisk orenhet och praktiserar denna avskyvärda, själs- och kroppsförgörande last. Många bekännande kristna är så avtrubbade av denna ovana att deras moraliska känslighet inte kan väckas till att förstå att det är synd. Om de fortsätter med denna synd, kommer det säkra resultatet att bli fullständig ödeläggelse av både kropp och själ. Människan, den mest högtstående varelsen på jorden, formad till Guds avbild, förvandlar sig själv till ett djur! Hon gör sig själv oanständig och fördärvad. Varje kristen måste lära sig att behärska sina drifter och låta sig styras av principer. Om hon inte gör detta, är hon ovärdig att bära det kristna namnet.

Trots att en del har en hög bekännelse, förstår de inte det syndiga i denna självförnedring och dess säkra resultat. Sedan länge grundlagda vanor har förblindat deras uppfattning. De förstår inte det övermåttan syndiga i denna förnedrande synd, som försvagar kroppen och som skadar hjärnans nervkraft. Moraliska principer blir ytterligt svaga när de kommer i konflikt med etablerade vanor. Allvarliga budskap från himmelen kan inte göra ett kraftfullt intryck på de sinnen som inte är skyddade mot eftergifter för denna förnedrande last. Hjärnans känsliga nerver har förlorat sitt friska tonus genom sjuklig retning att tillfredsställa en onaturlig längtan efter sinnliga njutningar. Hjärnans nerver som förmedlar impulser till hela systemet är de enda kanaler genom vilka himmelen kan överbringa budskap till människan och påverka hennes inre liv. Vad som än stör den elektriska aktiviteten i nervsystemet förminskar de livgivande krafternas effekt och resultatet blir att sinnets känslighet dödas. När man begrundar dessa fakta, hur viktigt är det då inte för Guds tjänare och folk, som bekänner sig höra Gud till, att de må framstå rena och obesmittade av denna själs förnedrande last!

Min själ har varit nedböjd av ångest, under det jag har fått se Guds folks svaga ställning. När laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. Det finns endast få bekännande kristna som betraktar denna sak i dess rätta ljus och som håller den rätta kontrollen över sig själva när de flestas åsikter och vanor inte längre fördömer dem. Hur få är det inte som håller tillbaka sina böjelser därför att de känner sig vara moraliskt ansvariga att göra det och därför att de fruktar Gud, och vet att han ser allt. Människans högre förmågor är förslavade under böjelserna och drifterna.

Vänd dig bort ifrån all ogudaktighet

En del erkänner det onda i syndiga eftergifter, men ändå ursäktar de sig själva genom att säga att de inte kan övervinna drifter. Det är ett förskräckligt medgivande för varje person som bekänner Kristi namn. Var och en som åkallar Herrens namn, han vände sig bort från orättfärdighet.” (2 Tim. 2: 19.)

Varför finns denna svaghet? Det är därför att de djuriska böjelserna har förstärkts genom vanan tills de har vunnit herravälde över de högre krafterna. Människor brister i principer. De är andligen döende därför att de så länge har lekt med sin naturliga böjelse att deras förmåga till ,självkontroll syns ha försvunnit. Deras naturs lägre drifter styr

dem, och det som borde vara den härskande kraften har blivit tjänare under fördärvliga böjelser. Själen hålls i den djupaste fångenskap. Kärlek till, eller eftergift för, kroppens njutning har förkvävt längtan efter helighet och andlig tillväxt.

Min själ sörjer över de ungdomar vars karaktär skall formas i denna fördärvade tid. Jag bävar för deras föräldrar också, ty det har visats för mig, att de rent allmänt inte förstår sitt ansvar när det gäller att fostra sina barn att vandra den väg de borde vandra. Man följer i stället vanor och mode och barnen lär sig snart nog att följa dessa och därmed blir de fördärvade. Samtidigt är deras föräldrar förlamade och omedvetna om faran. Därför är mycket få ungdomar fria från fördärvliga vanor. De befrias från kroppsarbete i mycket hög grad beroende på fruktan att bli överansträngda. Föräldrarna bär själva bördorna, som deras barn borde bära.

Överansträngning är skadligt, men resultatet av oföretagsamhet bör fruktas ännu mer. Sysslolöshet leder till eftergift för fördärvliga vanor. Sysselsättning tröttnar inte en femtedel så mycket som självtillfredsställelsens ödeläggande vana. Om enkelt, välplanerat arbete tröttnar era barn, då kan ni, föräldrar, vara säkra på att det finns någonting förutom deras arbete, som irriterar deras kropp och åstadkommer en känsla av ständig trötthet. Ge era barn fysiskt arbete, som tvingar deras nerver och muskler till övning. Den trötthet som åtföljer sådant arbete kommer att minska deras böjelse att ge sig in i dessa skadliga vanor. Sysslolöshet är en förbannelse. Den leder till tygellösa vanor.

Många fall har visats för mig, och när jag i min syn har sett deras ,inre liv, har min själ blivit sjuk och känt avsmak för det mänskliga hjärtats rutenhet hos sådana som bekänner sig höra Gud till och talar om förvandling för himmelen. Jag har ofta frågat mig själv: Vem kan jag lita på? Vem är fri från missgärning?

Önskan om förbön

Min make och jag höll vid ett tillfälle möten där man önska de våra sympatier för en broder som led av tbc. Han var blek och medtagen. Han bad Guds folk om förbön. Han be” rättade att hans familj var sjuk och att han hade förlorat ett barn. Han talade med rörelse om sin sorg. Han sade att han hade väntat en längre tid att få träffa broder och syster White. Han hade trott, att om de bad för honom skulle han bli frisk. Efter det att mötet hade avslutats, gjorde bröderna oss uppmärksamma på detta fall. De talade om

att församlingen underhöll dem, att hans hustru var sjuk och att hans barn hade dött; Bröderna hade samlats i hans hus och förenats i bön för den lidande familjen. Vi var mycket uttröttade och hade arbetets bördor på oss under mötena, och önskade slippa denna uppgift.

Jag hade beslutat mig för att inte engagera mig i bön för någon såvida inte Herrens Ande skulle ge råd i saken. Jag hade fått se, att det fanns så mycket orättfärdighet överallt, till och med bland bekännande sabbatsfirare, att jag inte ville förena mig i bön för några vilkas bakgrund jag inte hade någon kännedom om. Jag förklarade orsaken. Bröderna försäkrade mig att så långt som de visste, var denne en värdig broder. Jag talade några ord med den man som hade begärt våra förböner för hans tillfrisknande, men kunde inte känna mig fri. Han grät och sade att han hade väntat på att vi skulle komma och han kände sig förvissad att om vi bad för honom skulle han få hälsan tillbaka. Vi sade till honom, att vi inte kände till hans liv och att vi hellre ville att de som kände honom skulle bedja för honom. Han bad oss så enträget att vi beslöt oss för att ta hänsyn till hans situation och framställa det för Herren den kvällen, och om vägen föreföll klar, skulle vi bevilja hans önskan.

Den kvällen böjde vi oss i bön och framställde hans sak inför Herren. Vi bad innerligt att vi skulle få veta Guds vilja angående honom. Allt vi önskade var att Gud skulle bli förhållligad. Önskade Herren att vi skulle bedja för denne lidande man? Vi lämnade bördan åt Herren och lade oss till vila. I en dröm visades den mannens liv klart och tydligt. Hans väg visades för oss ända från barndomen, och att om vi skulle bedja till Herren skulle han inte höra oss, ty han hade orättfärdighet i sitt hjärta. Nästa morgon tog vi mannen avsidet och talade om för honom att vi var ledsna att vi inte kunde bifalla hans önskan. Jag återgav min dröm, vilken han erkände vara sann. Han hade praktiserat självtillfredsställelse från sina pojkar och uppåt och han hade fortsatt därmed även som gift man, men han sade att han skulle försöka att bryta sig loss ifrån det.

Den mannen hade en sedan länge grundlagd vana som han måste övervinna. Hans moraliska principer var så svaga, att när han kom i strid med de sedan länge stadfästa eftergiftens vanor så övervanns han. De lägre passionerna hade vunnit herravälde över hans högre natur. Jag' frågade honom om hans inställning till hälsobudskapet. Han svarade, att han inte kunde leva efter det. Hans hustru skulle exempelvis kasta grahamsmjöl ut genom dörren om det fördes in i huset. Denna familj hade fått hjälp av församlingen. Böner hade också framburits för dem. Deras barn hade dött, hustrun var

sjuk och maken och fadern ville lämna sitt fall åt oss, för att vi skulle föra honom fram inför en ren och helig Gud, för att han skulle göra ett under och bota honom. Den moraliska känsligheten hos denne man var förlamad.

När de unga antar syndiga vanor, medan de ännu är formbara, kommer de aldrig att få kraft att helt och på rätt sätt utveckla fysisk, intellektuell och moralisk karaktär. Här var en man som förnedrade sig själv dagligen och ändå vågade han träda inför Guds ansikte och be Gud om ökad kraft som han så syndigt förbrukade och vilken, om den hade bifallits, skulle blivit förbränd på lustans altare. Hur långt sträcker sig Guds tålmod! Om han skull... handla med människorna enligt deras fördärvade idéer, vem skulle då kunna leva i hans åsyn? Vad skulle ha hänt om vi hade varit mindre försiktiga och burit denne mans fall inför Gud medan han ännu utövade sin synd, skulle Herren då ha lyssnat? Skulle han ha svarat? ”Ty du är icke en Gud, som har behag till ogudaktighet; den som är ond får icke bo hos dig. De övermodiga bestå icke inför dina ögon; du hatar alla ogärningsmän.” ”Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så ’skulle Herren icke höra mig.” (Ps. 5: 5,6; 66: 18.)

Detta är inte något enstaka fall. Inte ens hans äktenskapsförhållande var tillräckligt att skydda denne man från hans sedan ungdomen förvända vanor. Jag önskar att jag kunde vara övertygad om att sådana fall som det jag har berättat om är enstaka fall, men jag vet att de är vanliga. Barn till föräldrar som styrs av sådana onda böjelser får en dålig start. Vad kan man vänta av sådana barn annat än att de skall förfalla ännu djupare än föräldrarna? Vad kan väntas av den uppväxande generationen? Tusenden är totalt utan principer. Just dessa är de som ger upphov till nya generationer med lika dåliga och förvända böjelser. Vilket arv! Tusentals människor släpar sig fram med sina principlösa liv, befläckar dem de umgås med, och förevigar sina förnedrande passioner genom att överföra dem till sina barn. De tar på sig ansvaret för att ge dem sina egna karaktärs prägel.

Relationen mellan kosten och moralen

Jag återkommer till de kristna. Om alla som bekänner sig lyda Guds lag vore fria från överträdelse, skulle min själ känna sig befriad, men så är det inte. Det finns till och med en del, som bekänner sig helighålla alla Guds bud, som gör sig skyldiga till synden att ha sexuella förbindelser utanför äktenskapet. Vad kan jag säga för att väcka deras känslolösa sinnen? Moraliska principer, som om de strikt genomförs, blir själens enda

skyddsvakt. Om det någonsin funnits en tid när kosten borde vara av mycket enkelt slag, så är det nu. Köttmat skulle inte serveras åt våra barn. Dess inflytande påverkar och stärker de lägre böjelserna och har en tendens att försvaga de moraliska krafterna. Spannmålsprodukter och frukt, som bereds utan fett och i så naturligt tillstånd som möjligt, skulle vara den mat som sätts fram på deras bord, vilka bereder sig för förvandling för himmelen. Ju mindre upphetsande dieten är, desto lättare kan drifterna kontrolleras. Eftergift för smaken borde inte ske utan hänsyn till den fysiska, intellektuella och moraliska hälsan.

Eftergift för de lägre böjelserna kommer att leda många att stänga sina ögon för ljuset, ty de fruktar att de kommer att se synder som de inte är villiga att överge. Alla kan se om de vill. Om de väljer mörker hellre än ljus, kommer inte deras brott att bli mindre. Varför studerar inte människorna så att de blir upplysta om de ting, som på ett så avgörande sätt påverkar deras fysiska intellektuella och moraliska styrka? Gud har gett dig en kropp att ha omsorg om och att bevara i allra bästa kondition till hans tjänst och ära. Era kroppar är inte era egna. ”Veten I då icke, att eder kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i eder, och som I haven undfått av Gud, och att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalning är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp.” (1 Kor. 6: 19, 20.) ”Veten I icke att I ären ett Guds tempel och att Guds Ande bor i eder? Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet ären I.” (1 Kor.3.16, 17.)

Kapitel 51

Varför Gud tillrättavisar sitt eget folk

Sjundedagsadventisterna skulle framför alla andra folk i världen vara ett föredöme i fromhet, heliga både i hjärtat och i sina samtal. Jag berättade för. . . . att av det folk som Gud utvalt till sin särskilda skatt fordrades att de skulle leva på en högre nivå, vara förfinade, helgade, delaktiga av gudomlig natur, i det att de undflyr den förförelse som genom lustan finns i världen. Skulle de som har en så hög bekännelse hänge sig åt synd och ogudaktighet, skulle deras skuld bli mycket stor. Herren tillrättavisar en människas synd för att andra må ta varning och frukta för att göra detsamma.

Varningar och förmaningar ges inte till de felande bland sjundedagsadventisterna därför att deras liv är i större behov av anmärkning än andra samfunds bekännande kristnas liv. Inte heller därför att deras exempel eller handlingar är värre än de adventisters, som inte vill lyda Guds lags fordringar, utan därför att de har större ljus och genom sin bekännelse har blivit Guds särskilda, utvalda folk, i det att de har Guds lag skriven i sina hjärtan. De uttrycker sin lojalitet mot himmelens Gud genom att ge lydnad för hans regerings lagar. De är Guds representanter på jorden. Varje synd som finns hos dem skiljer dem från Gud, och på ett särskilt sätt vanäras hans namn genom att ge fienderna till hans heliga lag orsak att anmärka på hans sak och hans folk, vilka han har kallat att vara "ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk" (1 Petr. 2: 9), för att de skall förkunna hans härliga gärningar, hans som har kallat dem från mörkret till sitt underbara ljus. (Band 2, sid. 451-453, 1870. En vädjan till församlingen.)

Det folk som är i strid med Guds lag, och som anser det som en särskild dygd att tala, skriva och handla på det mest bittra och ofina sätt för att visa sitt förakt för lagen, kan ändå komma med upphöjda bekännelser om Guds kärlek och till synes ha ett starkt kristet nit på samma sätt som de judiska översteprästerna och de äldste. Likväl kommer de att på Guds stora dag få höra från himmelens majestät: "Befunnen för lätt." "Vad som kommer genom lagen är kännedom om synden." (Rom. 3: 20.) Den spegel som skulle uppenbara för dem deras karaktärs brister, är de upproriska mot, därför att den pekar på deras synder. Ledande adventister som har förkastat ljuset, är upptända av

vrede mot Guds heliga lag på samma sätt som den judiska nationen var det mot Guds Son. De lever i en svår förvillelse, i det att de bedrar andra och själva blir bedragna. De vill inte komma till ljuset, därför att deras gärningar då skulle bli fördömda. Sådana vill inte låta sig undervisas. Herren tillrättavisar och leder det folk rätt som bekänner sig helighålla hans lag. Han utpekar deras synder och lägger i dagen deras ogudaktighet, därför att han önskar skilja alla synder och orättfärdiga gärningar från dem, för att de skall fullkomnas i helighet och i fruktan och så vara beredda att dö i Herren eller förvandlas för mötet i skyn. Gud tillrättavisar och förebrår dem för att de skall renas, helgas och lyftas för att slutligen kunna upphöjas inför hans egen tron.

Kapitel 52

En uppmaning till självkontroll

Aposteln Petrus' uppfordran är av allra högsta värde för dem som strävar efter att få odödlighet. Han tilltalar dem som har en lika dyrbar tro:

”Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, hälsar dem som i och genom vår Guds och Frälsarens, Jesu Kristi, rättfärdighet hava fått sig beskärd en lika dyrbar tro som vi. Nåd och frid föröke sig hos eder, i kunskap om Gud och vår Herre Jesus Kristus.

Allt det som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst sin härlighet och underkraft. Genom dem har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I skolen i kraft av dem bliva delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgängelse, som i följd av den onda begärelsen råder i världen.

Vinnläggen eder just därför på allt sätt om att i eder tro bevisa dygd, i dygden kunskap, i kunskapen återhållsamhet, i återhållsamheten ståndaktighet, i ståndaktigheten gudsfruktan, i gudsfruktan broderlig kärlek, i den broderliga kärleken allmänlig kärlek. Ty om detta finnes hos eder och mer och mer förökas, så tillstädjer det eder icke att vara overksamman eller utan frukt i fråga om kunskapen om vår Herre Jesus Kristus. Den åter, som icke har detta, han är blind och kan icke se; han har förgätit, att han har blivit renad från sina förra synder. Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer om att göra eder kallelse och utkorelse fast. Ty om I det gören, skolen I aldrig någonsin komma på fall. Så skall inträdet i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike förlänas eder i rikligt mått.” (2 Petr. 1: 1-11.)

Vi lever i en värld där både ljuset och kunskapen överflödar, och ändå finner vi många som gör anspråk på att ha en lika dyrbar tro, men som är medvetet okunniga. Ljus finns omkring dem och ändå tar de det inte till sig. Föräldrar inser inte nödvändigheten av att skaffa sig upplysning, att få kunskap och att omsätta det i sitt äktenskapliga liv. Om de följde apostelns uppmaning och levde på tillväxtens plan, skulle de inte vara utan frukt i kunskapen om Herren Jesus Kristus. Men många förstår

inte helgelsens verk. De syns tänka att de har uppnått allt som finns att uppleva, när de i verkligheten endast har lärt de första grunderna. Helgelsen är ett fortgående verk. Det uppnås inte på en timme eller på en dag för att sedan bevaras utan någon ansträngning från vår sida.

Många föräldrar skaffar sig inte kunskap som de borde i sitt äktenskap. De är inte på sin vakt för att inte Satan skall kunna dra nytta av dem och styra deras sinnen och liv. De ser inte att Gud fordrar av dem att de skall bevara sitt äktenskapliga liv från överdrifter. Men mycket få vet att det är en kristen plikt att behärska sina drifter. De har förenat sig i äktenskap med sitt hjärtas val och därför tänker de, att äktenskapet helgar deras eftergift för de lägre böjelserna. Till och med män och kvinnor som bekänner sig höra Gud till ger fria tyglar åt sina lustfyllda böjelser, och de har ingen tanke på att Gud håller dem ansvariga för hur de förbrukar väsentlig energi. Detta försvagar deras livskraft och försvagar hela deras kropp.

Äktenskapsförbundet döljer synder av mörkaste slag. Människor som bekänner sig höra Gud till förnedrar sina egna kroppar genom eftergift för fördärvade drifter och på så sätt sänker de sig själva under djurens nivå. De missbrukar de krafter vilka Gud har gett dem att bevara i helgelse och ära. Hälsa och liv offras på ett altare för förnedrande böjelser. De högre och ädlare krafterna underläggs de köttsliga böjelserna. De som på så sätt syndar är inte bekanta med resultatet av sina vägar. Kunde alla se den mängd lidande, vilket människor drar över sig själva genom deras egna syndfulla eftergifter, skulle de väckas, och åtminstone en del skulle avsky den syndiga vägen, vilken för med sig sådana fruktade resultat. En så beklaglig tillvaro har för en stor klass människor till följd att döden för dem är bättre än livet. Många dör en för tidig död på grund av att deras liv offras i vanärande handlingar - i överdriven njutning genom att tillfredsställa de köttsliga begären. Ändå, därför att de är gifta, tror de inte att de begår någon synd.

Ett falskt kärleksbegrepp

Män och kvinnor, ni kommer en dag att lära er vad lusta är och resultatet av dess tillfredsställelse. Drifter även sådan låg kvalitet kan likaväl finnas i äktenskapsförhållandet som utanför det. Aposteln Paulus uppfordrar äkta män att älska sina hustrur ”såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne”. ”På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna

kroppar; den som älskar sin hustru, han älskar sig själv. Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen.” (Ef. 5: 25, 28,29.) Det är inte en ren kärlek som tvingar en man att göra sin hustru till ett instrument för att betjäna sin egen lusta. Det är de köttsliga drifterna som gör anspråk på eftergifter.

Hur få män visar sin kärlek på ett sådant sätt som aposteln uttrycker det: „1 män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne till att helga henne genom att rena henne (inte orena henne)... fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.” (Vers 25-27.) Detta är den kärlekens kvalitet i ett äktenskapsförhållande som Gud erkänner såsom helig. Kärlek är en ren och helig princip, men lustfyllda böjelser vill inte tillåta återhållsamhet och vill inte ta emot förståndets kontroll och diktat. Den är blind för konsekvenserna och den tänker inte från orsak till verkan. Många kvinnor lider av stor svaghet och kronisk sjukdom därför att deras kropps lagar har blivit åsidosatta. Naturens lagar har man trampat under fötterna. Hjärn- och nervkraften har kastats bort av män och kvinnor, därför att den har använts på ett onaturligt sätt för att tillfredsställa de lägre böjelserna. Detta förskräckliga monster - den förnedrande, låga driften - har getts det fina namnet kärlek.

Många bekännande kristna, som jag kunde se för min inre syn, föreföll sakna moralisk återhållsamhet. De var mera djuriska än gudomliga. Ja, faktum är att de var helt och hållet lika djur. Män av denna typ förnedrar sin hustru som de har lovat att älska och ha omsorg om. Hon används såsom ett instrument för att tillfredsställa låga och köttsliga böjelser. Ett stort antal kvinnor går med på att vara slavar under syndiga lustar. De håller inte sina kroppar i helgelse och ära. Hustrun behåller inte den värdighet och självrespekt som hon hade före sitt äktenskap. Denna heliga institution skulle ha bevarat och ökat hennes kvinnliga respekt och heliga värdighet. Men hennes rena, upphöjda, gudalika kvinnlighet har blivit förbrukad på de lägre böjelsernas altare. Den har offrats för att behaga hennes make. Hon förlorar snart respekten för sin man, som inte ens har aktning för de instinkter djuren följer. Äktenskapet blir ett bittert ok, ty kärleken dör ut och ofta finner vi att tvivel, själviskhet och hat intar dess plats.

Överdriftens frukt

Ingen man kan verkligen älska sin hustru när hon tålmodigt går med på att bli hans slav och betjäna hans förvända böjelser. I hennes passiva underkastelse, förlorar

hon det värde som hon en gång hade i hans ögon. Han ser henne neddragen från allt upphöjt till en låg nivå. Snart kommer han att misstänka, att hon lika fogligt kommer att gå med på att bli förnedrad av någon annan, som av honom själv. Han tvivlar på hennes karaktärsfasthet och renhet, tröttnar på henne och söker nya objekt för att väcka och intensifiera sina fördärvade drifter. Guds lag bryr man sig inte om. Dessa män är värre än djur. De är demoner i mänsklig skepnad. De känner inte till den sanna helgande kärlekens upphöjda och förfinade principer.

Hustrun blir också svartsjuk på sin man och misstänker att om tillfällena skulle ges, skulle han vara lika villig att söka kontakt med någon annan än henne. Hon ser att han inte kontrolleras av samvetet eller av gudsfruktan. Alla dessa heliga barriärer har brutits ned av lustfyllda passioner. Allt som är gudalikt i maken har gjorts till att tjäna den lägre, djuriska lustan.

Världen är fylld med människor av denna sort. Nätta och smakfulla, ja, dyrbara hem är endast kamouflerade helveten. Föreställ dig om du kan, hurudana barn sådana föräldrar kommer att få. Kommer inte barnen att sjunka ännu lägre på skalan? Föräldrarna präglar sina barn med sina egna karaktärer. Därför får de barn som föds av sådana föräldrar ärva från dem sinnets kvalitet, vilket är av den låga, förnedrande sorten. Satan ger näring åt allt som leder till fördärv. Frågan som kommer för oss här är: Skall en hustru känna sig tvungen att visa fullständig lydighet för sin makes krav, när hon ser att ingenting utom de lägre drifterna styr honom, och när hennes förstånd och omdöme är övertygat om att hon skadar sin kropp, vilken Gud har gett henne att äga i helgelse och ära, och att bevara såsom ett levande offer åt Gud?

Det är inte ren, helig kärlek som leder en hustru att tillfredsställa sin makes sinnliga böjelser på bekostnad av hälsa och liv. Om hon äger sann kärlek och vishet söker hon att vända hans sinne bort ifrån tillfredsställandet av de lustfyllda drifterna till högre andliga tankar genom att sysselsätta sig med intressanta andliga ämnen. Det kan hända att det är nödvändigt att ödmjukt och kärleksfullt förklara, även med risk för missnöje, att hon inte kan förnedra sin kropp genom att ge efter för sexuella överdrifter. Hon skulle på ett fint och mjukt sätt påminna honom om, att Gud har första och största rätten till hela hennes varelse, och att hon inte kan förbise detta krav, eftersom hon måste hållas ansvarig på Guds stora dag. ”V eten I då icke, att eder kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i eder och som I haven undfått av Gud, och att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalning är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp.”

(1 Kor. 6: 19, 20.) ”I ären köpta, och betalning är given; bliven icke människors trälar.”
(1 Kor. 7: 23.)

Om hon vill fördjupa sina känslor och i helgelse och ära bevara sin förfinade, kvinnliga värdighet, kan en kvinna göra mycket genom sitt omdömesgilla inflytande för att helga sin make och på så sätt fullfölja sin viktiga kallelse. När hon gör så, kan hon frälsa både sin man och sig själv och på så sätt utföra ett dubbelt verk. I denna sak, som är så ömtålig och svår att handha, är det nödvändigt med mycken vishet och tålmod, såväl som moraliskt mod och fasthet. Kraft och nåd kan erhållas genom bön. Verklig kärlek måste bli hjärtats förhärskande princip. Endast kärlek till Gud och till maken kan vara den rätta grunden för handling.

Om hustrun intar den attityden, att det är hennes makes förmånsrätt att ha full kontroll över hennes kropp och att forma hennes sinne som det passar hans i varje avseende, och så att det löper i samma riktning som hans eget, då ger hon ifrån sig sin egen individualitet. Hennes identitet förloras och hon går helt upp i sin makes. Hon är blott och bart en robot, som kan påverkas och kontrolleras av hans vilja - en skapelse gjord för hans njutning. Han tänker för henne, beslutar för henne och handlar i hennes ställe. Hon vanäras Gud genom att inta en sådan passiv ställning. Hon har ett ansvar inför Gud, vilket det är hennes plikt att bevara.

När en hustru låter både sin kropp och själ kontrolleras av maken, i det att hon är passiv under hans vilja i allt och offerar sitt samvete, sin värdighet och även sin identitet, då förlorar hon tillfället att utöva ett mäktigt inflytande för det goda, vilket hon kunde använda för att upphöja sin man. Hon kunde uppmjuka hans hårda natur och hennes helgande inflytande kunde utövas på ett sådant sätt att det förfinar och renar, samt leder honom att sträva efter att allvarligt behärska sina drifter och vara mer andligt sinnad, för att de må tillsammans bli delaktiga av gudomlig natur i det att de undkommer den förgängelse som på grund av lustan finns i världen.

Självförnekelse och måttlighet

Inflytandets makt kan vara stor och leda sinnet in på höga och ädla ämnen, i stället för de låga och sinnliga eftergifterna, som det av nåden opåverkade hjärtat helt naturligt söker. Om hustrun känner att hon, för att kunna behaga sin make, måste sänka sig ned till hans plan, och när köttliga böjelser är den principiella grunden för hans

kärlek och det som kontrollerar hans handlingar, då misshagar hon Gud. Hon misslyckas då att utöva ett heliggörande inflytande på sin make. Om hon känner att hon måste underordna sig hans köttsliga passioner utan ett ord av invändning, då förstår hon inte sin plikt varken mot honom eller Gud. Sexuella överdrifter kommer på ett effektivt sätt att fördärva kärleken till ett andligt liv, tömma hjärnan på de substanser som behövs för att ge näring åt systemet och att på det mest effektiva sätt göra slut på livskraften. Ingen kvinna skulle hjälpa sin make i denna sortens självödeläggelse. Han kommer inte att göra det om han är uppläst och har sann kärlek till honom.

Ju mer de köttsliga begärelserna får härska, desto starkare kommer de att bli och desto häftigare kommer deras kravatt vara. Må gudfruktiga män och kvinnor vakna upp inför sin plikt.

O, att jag kunde få alla att förstå sin plikt mot Gud att bevara sin organism både andligt och fysiskt i den allra bästa kondition för att kunna ge sin Mästare en fullkomlig tjänst. Må den kristna hustrun avhålla sig från att både i ord och handlingssätt uppegga sin makes köttsliga drifter. Många har ingen kraft att förslösa i denna riktning. Från sin ungdom och uppåt har de en försvagad hjärna och har ytterligare tömt sin krapps livskraft genom att tillfredsställa de köttsliga passionerna. Självförnekelse och nykterhet skulle vara det äktenskapliga livets nyckelord.

Kapitel 53

Möten av gemenskap i församlingen

För en tid sedan fick jag ett brev från en broder, som jag respekterar mycket. Han frågar hur man skall leda gudstjänster. Han frågar om det bör vara många böner i följd, och därefter några minuters lättare program, och sedan återigen ett ganska stort antal böner.

Genom det ljus, som jag har fått i denna fråga, har jag förstått att Gud inte kräver av oss när vi kommer samman för att tillbedja honom, att vi skall göra dessa sammankomster tråkiga och tröttsamma genom att förbli nedböjda under en längre tid för att lyssna till många och långa böner. De som har svag hälsa kan inte uthärda denna böjda ställning utan att bli ytterligt plågade och uttröttade. Krampen blir trött genom att förbli böjd så länge. Vad som är ändå värre är att sinnet blir så uttråkat av de ständiga böneövningarna att den andliga uppfriskningen uteblir, och sammankamsten blir för dem sämre än en förlust. De har blivit andligt och fysiskt trötta, och de har inte fått någon andlig kraft.

Gudstjänster och bönemöten borde inte göras tråkiga. Om möjligt skulle alla komma på den utsatta mötestiden. Finns det sådana som är sena, vilka kommer efter en kvart eller en halv timme, borde mötesledaren ändå inte vänta. Om det endast finns två närvarande, kan de göra anspråk på Guds löfte. Gudstjänsten borde börja på den utsatta tiden vare sig det är få eller många närvarande. Formaliteter och stelhet skulle läggas bort och alla borde göra sin plikt. Under vanliga förhållanden borde det inte vara bönestunder med mer än tio minuters längd. Efter att man har sjungit en sång eller lyssnat till en uppfordran, vilket har brutit enformigheten, då, om någon har en börda att bedja, kan de göra det.

Böner bör vara korta och rakt på sak

Alla borde känna det som en kristen plikt att bedja kort. Säg till Herren Just vad du önskar, utan att i din bön irra omkring över hela världen. I enskilda böner har alla förmånen att bedja så länge som de önskar, och där kan de vara så detaljerade som de vill. De kan där bedja för å sina anhöriga och vänner. Bönekammaren är också platsen

att tala om alla privata svårigheter, prövningar och frestelser. En gemensam gudstjänst där vi tillbeder Gud är inte platsen att föra fram hjärtats hemligheter.

Vad är syftet med att komma tillsammans? Är det att informera Gud, att undervisa honom genom att tala om för honom allt vi vet i bönen? Vi träffas för att uppbygga varandra genom ett utbyte av tankar och känslor för att samla kraft, ljus och mod genom att bli bekanta med varandras hopp och förväntningar. Genom våra ivriga, hjärtevarma böner, som frambärs i tro, blir vi förnyade och får nytt liv från vår krafts källa. Dessa gudstjänster borde vara de dyrbaraste tillfällen vi har och borde göras intressanta för alla som har längtan efter kristna ting.

Jag är rädd för att det finns några, som inte tar tid att bedja till Gud i ensamhet, utan sparar allt till bönemötet och där söker gottgöra de böner de borde ha bitt under veckan. Sådana kan kallas för gudstjänst- och bönemötesdödare. De utstrålar inget ljus och de uppbygger ingen. Deras kalla frusna böner och långa avfälliga vittnesbörd kastar bara skuggor. Alla är glada när de har sagt amen och det är nästan omöjligt att få bort kylan och mörkret, som deras böner och förmaningar fört in i gudstjänsten. Enligt det ljus som jag har tagit emot, borde våra gudstjänster vara andliga och ge gemenskap, och givetvis inte vara för långa. Tillbakadragenhet, stolthet, fåfänga och människofruktan skulle lämnas kvar hemma. Småskiljaktigheter och fördomar borde inte tas med till sådana möten. På samma sätt som i en enig familj borde enkelhet, ödmjukhet, tillförsikt och kärlek finnas i de människors hjärtan, som kommer samman för att förnyas genom att tillsammans erhålla ljus.

”I ären världens ljus”, säger den himmelske läraren. Alla har inte samma erfarenhet i sitt kristna liv. Men när människor med olika andliga vanor kommer tillsammans för att delge varandra sina erfarenheter med ett enkelt och ödmjukt sinne, sker något i allas hjärtan. Alla som har slagit in på och som fortsätter på den kristna vägen borde ha och kommer att få en levande erfarenhet, som är ny och intressant. En levande erfarenhet består av dagliga prövningar, strider och frestelser, starka ansträngningar och segrar och stor frid och glädje, vilket vinns genom Jesus. Att på ett enkelt sätt berätta om sådana erfarenheter ger ljus, kraft och kunskap, som kommer att hjälpa andra i deras framsteg i det gudomliga livet. Tillbedjan av Gud borde vara både intressant och instruktivt för dem som har någon kärlek för andliga och himmelska ting.

De möten som Jesus ledde

Jesus, den himmelske läraren, höll sig inte på avstånd från människorna. Men för att bli till välsignelse för dem kom han från himmelen till jorden där de fanns, så att hans livs renhet och helighet kunde delges alla människor och lysa upp vägen till himmelen. Världens Återlösare sökte göra sin undervisning så tydlig och enkel att alla skulle fatta den. Vanligen valde han platser utomhus för sina predikningar. Inga rum var stora nog för de skaror som följde honom. Han hade emellertid särskild anledning att söka sig bort till skogsdungar och sjöstränder för att där ge sin undervisning. Där hade han god utsikt över landskapet och kunde använda olika föremål och händelser som människorna såg runt omkring sig och som dessa enkla människor var förtrogna med, för att illustrera de viktiga sanningar som han förkunnade för dem. Med lärdomarna i sin undervisning anknöt han till Guds verk i naturen. Fåglarna, vilka jublande sjöng sina sånger utan bekymmer, blommorna i dalen som utstrålade sin skönhet, vattenliljan som vajar lätt för den stilla vinden på sjön, de höga träden, den odlade jorden, det böljande sädesfältet, jorden som var obrukbar, trädet som inte bar någon frukt, de oföränderliga höjderna, den porlande bäcken, den nedgående solen, aftonrodnadens skiftande färger - allt detta använde han för att hos åhörare inpräglade gudomliga sanningar. Han förenade Guds händers verk i himmelen och på jorden med det livets Ord som han önskade bibringa deras sinnen, så att när de såg Guds underbara verk i naturen, skulle hans lärdomar på nytt bli levande i deras sinnen.

I all sin verksamhet sökte han att göra sin undervisning intressant. Han visste att en trött, hungrig skara människor inte kunde ta emot någon andlig undervisning och han glömde inte heller deras kroppsliga behov. Vid ett tillfälle gjorde han ett under för att ge mat åt fem tusen människor som hade samlats för att lyssna till livets Ord. Jesus tog hänsyn till omgivningen när han gav sina dyrbara sanningar till skarorna. Mötesplatserna var sådana, att de skulle tilltala ögat och väcka förundran i de skönhetsälskande människornas hjärtan. Han kunde prisa Guds vishet i hans skapade verk och han kunde anknyta sin undervisning till detta genom att via naturen inrikta deras tankar på naturens Gud.

På så sätt blev landskapet, träden, fåglarna, dalens blommor, bergen, sjön och himlarnas skönhet i deras sinnen förknippade med de heliga sanningarna. Detta skulle för dem bli till dyrbara minnen när de såg på allt detta efter det att Kristus hade uppfarit till himmelen.

När Kristus undervisade folket använde han inte tiden till att bedja. Han tvingade inte på dem långa tröttsamma ceremonier och böner som fariséerna gjorde. Han undervisade sina lärjungar hur de skulle bedja: ”Och när I bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna, vilka gärna stå i synagogorna och i gathörnen och bedja, för att bliva sedda av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön. Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare och stäng igen din dörr och bed till din Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig. Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom hedningarna, vilka mena att de skola bliva bönhörda för sina många ords skull. Så varen då icke lika dem; eder Fader vet ju, vad I behöven, förrän I bedjen honom. I skolen alltså bedja sålunda.” (Matt. 6: 5-9.)

Offentlig bön

Kristus sökte inpränta hos lärjungarna att deras böner skulle vara korta och uttrycka just det de önskade och inget mer. Han visar här bönen längd och dess innehåll, den skall ge uttryck för både timliga och andliga välsignelser och den tacksamhet man känner. Hur omfattande är inte denna mönsterbön! Den täcker allas verkliga behov. En eller två minuter är tillräckligt för varje ordinär bön. Det kan finnas tillfällen där bön på ett särskilt sätt dikteras av Guds Ande, där bönen fram bärs i Anden. Själens längtan blir ångestfylld och suckar efter Gud. Anden kämpar såsom Jakob gjorde och vill inte ge upp utan att Guds kraft på ett särskilt sätt visar sig. Detta åt som Gud vill ha det.

Men många beder på ett torrt, predikomässigt sätt. De beder för människor, inte till Gud. Om de bad till Gud och verkligen förstod vad de höll på med, skulle de bli varnade av sin högljuddhet. De håller föredrag för Herren på bönen sätt, som om universums Skapare behövde särskild information när det gäller allmänna frågor i förhållande till det som händer i världen. Alla sådana böner är såsom 'en ljudande malm och en klingande cymbal. Det görs inga anteckningar om sådana i himmelen. Guds änglar är uttröttade på dem, liksom de människor, som tvingas att lyssna till dem.

Man fann ofta Jesus i bön. Han drog sig undan till ensamma skogsdungar eller till bergen för att dör framställa sina önsknings för sin Fader. När dagens arbete och omsorger var slut, och när de trötta sökte vila, tog Jesus tid till bön. Vi borde inte avråda från bön, ty det finns alltför litet av vaksamhet och bön. Och ännu mindre från bön i

Anden, och detsamma gäller bön med förståndet. Ivrig och effektiv bön är alltid på sin plats och kommer aldrig att trötta ut någon. Sådana böner intresserar och förnyar alla som har kärlek till bön.

Enskild bön försummas och det är därför som så många frambår så långa, tröttande och oandliga böner när de samlas för att tillbedja Gud. De går i sina böner igenom en hel veckas försummelse och beder om och om igen, i det att de hoppas att de skall kunna gottgöra sina försummelse och på så sätt sona sina dåliga samveten, som plågar dem. De hoppas att de skall kunna utbedja sig själva Guds ynnest. Men ofta leder dessa böner till att andras sinnen förs ned till deras egen andliga nivå, i andligt mörker. Om de kristna ville ta emot Kristi undervisning, när det gäller vaksamhet och bön, skulle de bli mer upplysta i sin tillbedjan av Gud.

Vi måste samlas omkring korset. Kristus och honom korsfäst måste bli temat för vår meditation, vårt samtal och våra varmaste och lyckligaste känslor. Vi borde vid dessa särskilda tillfällen ägna oss åt att friskt och levande i våra tankar bevara allt vi får från Gud, och uttrycka vår tacksamhet för hans stora kärlek och vår villighet att anförtro allt i de händer, som spikades fast på korset för vår skull. Vi skulle lära oss att här tala Kanaans tungomål och sjunga Sions sånger. Genom korsets mysterium och härlighet kan vi uppskatta värdet av människan och då skall vi se och känna det viktiga i att verka för våra medmänniskor, för att de skall kunna upphöjas till Guds tron. (Band 4, sid. 462, 1880.)

Kapitel 54

Hur skall vi helighålla sabbaten?

Gud är nådig. Hans krav är förnuftiga och överensstämmer med hans karaktärs godhet och välvilja. Sabbatens syfte var att hela människosläktet skulle få nytta av den. Människan skapades inte för att passa sabbaten. Sabbaten gjordes för att möta människans behov sedan hon hade skapats. Efter det att Gud hade skapat världen på sex dagar vilade, helgade och välsignade han den dag på vilken han hade vilat från allt sitt verk. Han avskilde denna särskilda dag för människan att koppla av från sitt arbete, så att, när hon skulle se på jorden under henne och himlarna därovan, skulle hon tänka på att Gud skapade allt detta på sex dagar och vilade på den sjunde. När hon såg de påtagliga bevisen på Guds oändliga vishet, skulle hennes hjärta fyllas av kärlek och vördnad för Skaparen.

För att hålla sabbaten helig är det inte nödvändigt att vi stänger in oss inom fyra väggar, och utestänger oss från naturens skönhet och från himmelens fria och livgivande atmosfär. Vi skulle på intet sätt låta bekymmer och tankar på veckans arbete avleda våra sinnen från sabbatens Herre. Vi skulle inte heller låta våra sinnen syssla med sådant som är av världslig karaktär. Men sinnet kan inte bli upplivat och vederkvickt och upplyft genom att vi tillbringar nästan alla sabbatens timmar inomhus, och lyssnar på långa predikningar och tröttsamma, formella böner. Herrens sabbatsdag används på ett felaktigt sätt om den helighålls så. Avsikten med att den gavs har då inte uppnåtts. Sabbaten gjordes för människan. Den skulle bli en välsignelse för henne genom att leda hennes sinne från vanligt arbete till att begrunda Guds godhet och härlighet. Det är nödvändigt att Guds folk kommer samman för att tala om honom och utbyter tankar och idéer med hänsyn till de sanningar som hans ord innehåller och att använda en del av tiden till lämplig bön. Men dessa stunder borde, inte ens på sabbaten, genom deras längd och brist på intresse, göras tröttsamma.

Naturens bok

Under en del av dagen borde alla få tillfälle att komma utomhus. Hur kan barnen få en mera direkt kunskap om Gud och deras sinnen få bättre intryck än om de tillbringar en del av dagen utomhus, inte för att leka ensamma utan genom att vara

tillsammans med sina föräldrar? Låt deras unga sinnen sammanföras med Gud i naturens vackra landskap och låt deras uppmärksamhet riktas till tecknen på hans kärlek till människan i hans skapade verk, och de kommer att bli tilltalade och intresserade. De kommer inte att vara i fara att förknippa Guds karaktär med allt som är strängt och hårt, utan när de ser de vackra ting som han har skapat till människans lycka, kommer de att ledas att betrakta honom som en öm, älskande Fader. De kommer att inse att hans förbud och befallningar inte har gjorts enbart för att han skall visa makt och auktoritet, utan därför att han har sina barns lycka i åtanke. När Guds karaktär ses ur kärlekens, omtankens, skönhetens synvinkel, blir de tilltalade och dras i kärlek till honom. Du kan rikta deras sinnen till de älskliga fåglarna, som fyller luften med sina sångers lyckliga musik, hur gräset växer, och hur de underbart färgade blommorna i sin fullkomlighet fyller luften med sin doft. Allt detta förkunnar den himmelske konstnärens kärlek och skicklighet, och visar på Guds härlighet.

Föräldrar, varför använder ni inte dessa dyrbara lärdomar, som Gud har gett i naturens bok, för att ge era barn en rätt uppfattning om hans karaktär? De som offerar enkelhet för modet, och utestänger sig själva från naturens skönhet, kan inte vara andligt sinnade. De kan inte förstå Guds skicklighet och makt såsom den har uppenbarats i hans skapade verk. Därför inspireras inte deras hjärtan att fyllas med ny kärlek och intresse, och de fylls inte med beundran när de ser Gud i naturen.

Alla som älskar Gud borde göra vad de kan för att göra sabbaten tilldragande, helig och ärad. De kan inte göra detta genom att söka förströ sig själva i syndig och förbjuden underhållning. Ändå kan de göra mycket för att upphöja sabbaten i sina familjer och göra den till den mest intressanta dagen i veckan. Vi borde använda tid för att intressera oss för våra barn. En förändring kommer att utöva ett gott inflytande på dem. Vi kan promenera ut med dem i friska luften. Vi kan sitta ned med dem i någon skogsdunge eller i det underbara solljuset och ge deras rastlösa sinnen någonting att tänka på genom att samtala med dem om Guds verk, och vi kan inspirera dem till kärlek och, vördnad genom att väcka deras uppmärksamhet på de vackra föremålen i naturen.

Sabbaten skulle göras så intressant för våra familjer att dess återkomst varje vecka skulle hälsas med glädje. På inget bättre sätt kan föräldrar upphöja och ära sabbaten än genom att tänka ut hur de kan meddela lämplig undervisning för sina familjer och intressera dem för andliga ting, och samtidigt ge en rätt förståelse för Guds karaktär, och vad han fordrar av oss för att fullkomna den kristna karaktären, så att vi

skall få del av det eviga livet. Föräldrar, gör sabbaten till en glädjefylld dag, så att era barn kan se fram mot den och verkligen ha ett välkommen i sina hjärtan!

Kapitel 55

Kristen rekreation

Jag har tänkt på vilken kontrast som borde ses mellan vår samling här i dag och andra såsom de vanligtvis Mils av ickekristna. I stället för bön och samtal om Kristus och religiösa ting, kan man höra dumma skratt och meningslös konversation. Deras syfte skulle vara att i allmänhet ha roligt. Det brukar börja med dumhet och sluta i fåfänglighet. Vi önskar ha våra sammankomster upplagda på ett sådant sätt, att vi kan vända om hem igen med samveten fria från skuld både mot Gud och människor, och med ett medvetande om, att inte ha sårat eller gjort illa mot någon av dem som vi har varit tillsammans med. Inte heller vill vi ha utövat ett dåligt inflytande.

Det är på den sista punkten som många misslyckas. De tänker inte på att de är ansvariga för det inflytande som de utövar, att de måste stå till svars inför Gud för de intryck de gör, och det inflytande de utövar i all sin samvaro med människor. Om detta inflytande är sådant, att det har en tendens att dra andras tankar bort från Gud eller leda dem in på fåfängliga och meningslösa tankeriktningar och påverka dem till att söka sitt eget behag i nöjen och tillfällå tillfredsställelse, måste de stå till ansvar för detta. Och om dessa personer är män och kvinnor med inflytande, om deras ställning är sådan att deras exempel kommer att påverka andra, kommer en större synd att vila över dem därför att de försummar att underordna sina handlingar Bibelns principer.

Tillfället som vi gläder oss över i dag är helt i överensstämmelse med mina tankar om rekreation. Jag har försökt ge mina synpunkter på denna fråga, men de illustreras bättre i praktiken än man kan uttala dem. Jag var här på samma plats för omkring ett år sedan, då vi hade en samling liknande denna. Nästan allting förlöpte på ett mycket behagligt sätt, men det var ändå en del detaljer som var motbjudande. Det var en hel del skämt och stoj som somliga gav sig hän åt. Alla som var med den gången var inte sabbatsfirare. Det inflytande som där utövades var inte så gott som vi skulle ha önskat.

Jag tror att på samma gång som vi söker uppfriska vår ande och ge liv åt våra kroppar, fordrar Gud av oss att vi skall använda alla våra krafter och all vår tid på det allra bästa sätt. Vi kan vara tillsammans som vi är här i dag, och göra allt till Guds ära. Vi både kan och borde lägga upp vår fritid på ett sådant sätt, att vi kan bli bättre

förberedda att framgångsrikt utföra de plikter som läggs på oss, och så att vårt inflytande kommer att bli mer till nytta för dem vi umgås med. I synnerhet skulle det vara fallet med sådana samlingar som denna, vilka skulle ge oss alla ett gladare humör. Vi kan vända om hem igen med våra sinnen stärkta och våra kroppar förnyade och beredda att engagera oss på nytt i arbetet med större mod och bättre hopp.

Vi tror att det är vår förmån att varje dag under vårt liv förhärliga Gud på jorden. Att vi inte skall leva vårt liv här i världen endast för vår egen förnöjelse, för att endast tillfredsställa oss själva. Vi är här för att bli till nytta för mänskligheten, och till välsignelse för samhället. Om vi skulle låta våra sinnen löpa i sådana låga tankebanor som många gör, vilka endast söker det meningslösa och löjliga, hur kan vi då bli till välsignelse för vårt samhälle och till nytta för våra medmänniskor och vår generation? Vi kan inte utan skuld hänge oss åt sådana nöjen, som kommer att göra oss mindre passande att mera troget genomföra vardagens plikter.

Vi önskar söka det upphöjda och älskliga. Vi önskar vända våra sinnen bort från de ting som är ytliga och värdelösa, och som inte har någon fast grund. Vad vi önskar är att samla ny kraft från allt det vi ägnar oss åt. Från alla dessa sammankomster önskar vi få sådana erfarenheter att vi blir bättre män och kvinnor. Från varje tillgänglig källa önskar vi få nytt mod, ny styrka, ny kraft så att vi må kunna höja vårt livs standard till renhet och helighet, och inte sänka oss ned till denna världens låga nivå. . .

Kapitel 56

Ingen frälsning efter det att Jesus återkommit

När Jesus går ut från sin tjänst i det allraheligaste, och lägger av sig sin medlaredräkt och ikläder sig hämndens dräkt i stället för den prästerliga dräkten, då är arbetet för syndare avslutat. Den tidsperiod har då kommit när påbudet går ut: ”Må den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet. . . så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig. Se, jag kommer snart och har med mig min lön för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro.” (Upp. 22: 11, 12.)

Gud har gett sitt ord så att alla kan forska i det, för att de skall lära sig livets väg. Ingen behöver gå vilse om de vill underordna sig frälsningens villkor, som har nedtecknats i Guds ord. En nådatid har getts till alla, för att alla må forma karaktärer för det eviga livet. Ett tillfälle kommer att ges att avgöra sig för liv eller död. Människor kommer att dömas enligt det mått av ljus, som har getts dem. Ingen kommer att hållas ansvarig för sitt mörker och sina fel om inget ljus har kommit till dem. De har inte syndat genom att inte acceptera vad som inte har getts till dem. Alla kommer att ställas inför provet innan Jesus lämnar sin plats i det allraheligaste. Nådatiden upphör när hans bön för syndare upphör och han ikläder sig hämndens dräkt.

Många har uppfattningen att Jesus erbjuder nåd efter att han har lämnat sitt verk som medlare i det allraheligaste. Detta är Satans förvillelse. Gud prövar världen genom det ljus vilket han i nåd ger den före Jesu ankomst. Karaktärer formas då för liv eller död. Men deras prøvotid, som väljer att leva ett liv i synd och som försummar den stora frälsning som bjuds, upphör när Kristi tjänst avslutas, just innan han uppenbaras på himmelens skyar.

De som älskar världen och vars sinnen inte är omvända utan fientliga mot Gud, intalar sig själva att en prøvotid skall ges sedan Kristus uppenbarats på himmelens skyar. Det inte omvända hjärtat, som är emot underordnande och lydnad, kommer att bli bedraget genom denna behagliga tro. Många förblir i världens skenbara trygghet och fortsätter i uppror mot Gud, i det att de intalar sig själva, att de då skall få tillfälle att ångra sin synd och att ta emot den sanning som nu är impopulär, och står i direkt

motsats till deras naturliga höjelse. När de inte riskerar någonting, och inte har något att förlora genom att visa lydnad för Kristi sanning, menar de att de skall ta vara på frälsningens tillfälle.

Det finns en del i Bibeln som är svårt att förstå, och vilket enligt aposteln Petrus' uttryck "okunniga och obefästa människor vrängt uttyda. . . sig själva till fördärv". Det kan vara så att vi kanske inte i detta livet kan förklara innebörden i varje skriftställe, men det finns ingen väsentlig, praktisk lärosats, som kommer att vara klädd i en mystisk dräkt. När den tiden genom Guds försyn skall komma när världen måste ta ställning till sanningen för vår tid, kommer sinnen att påverkas av hans Ande att forska i Bibeln, till och med under fasta och bön, intill dess att länk efter länk är utforskad och förenad till en fullkomlig kedja. Allt som omedelbart angår människors frälsning kommer att göras så klart att ingen behöver gå vilse och vandra i mörkret.

Ansvar för ljuset

Under det att vi har följt profetiornas kedja, har den uppenbarade sanningen för vår tid klart insetts och förklarats. Vi hålls ansvariga för de förmåner som vi får njuta av och' för det ljus som lyser på vår stig. De som levde under gångna generationer hölls ansvariga för det ljus som tilläts lysa över dem. Deras tankar sysselsatte sig med olika bibeltexter som prövade dem. Men de förstod inte de sanningar som vi nå fått ljus över. De var inte ansvariga för det ljus som de inte hade. De hade Bibeln liksom vi, men tiden att avslöja de särskilda sanningar, som har att göra med världshistoriens avslutningsscener var då ännu inte inne.

Särskilda sanningar har anpassats till olika generationers tidsförhållanden. Sanningen för vår tid, som utgör ett prov för denna generations människor, var inte något problem för gångna generationers människor. Om ljuset som nu lyser över oss när det gäller det fjärde budets sabbat, hade uppenbarats för gångna kristna generationer, skulle Gud ha hållit dem ansvariga för det ljuset.

När Guds tempel i himmelen öppnades, såg Johannes i en syn en grupp människor vars uppmärksamhet fångats och som med helig vördnad såg på arken, som innehöll Guds lag. Det särskilda prov som det fjärde budet innebär, kom inte förrän Guds tempel i himmelen hade öppnats.

De som dog innan ljuset hade getts över Guds lag och det fjärde budets krav, var inte skyldiga till överträdelse av sjundedagssabbaten. Guds vishet och nåd när det gäller att uppenbara ljus och kunskap vid den rätta tiden, just när folket behövde det, kan inte utforskas. Innan Jesus återkommer för att döma världen i rättfärdighet, sänder han ut en varning för att väcka folket och göra dem uppmärksamma på att de har försummat det fjärde budet. De behöver bli upplysta för att kunna ångra sin överträdelse av hans lag och visa sin lojalitet mot den store Laggivaren. Han har ordnat det så att alla kan bli heliga och lyckliga om de väljer att bli det. Tillräckligt med ljus har getts oss i denna generation, så att vi kan veta vad som är våra plikter och förmåner, så att vi kan glädjas i de dyrbara och allvarliga sanningarnas enkelhet och kraft.

Vi är endast ansvariga för det ljus som uppenbarats för oss. Guds bud och Jesu vittnesbörd prövar oss. Om vi är trogna och lydiga, kommer Gud att glädja sig över oss och välsigna oss som sitt eget märkliga folk. När fullkomlig tro och fullkomlig kärlek och lydnad överflödar i det att de verkar i Jesu Kristi efterföljares hjärtan, kommer de att ha ett mäktigt inflytande. Ljus kommer att utstråla från dem så att det skingrar mörkret omkring dem, i det att det förfinar och upphöjer alla som kommer inom dess inflytelsesfär, och leder alla dem, som är villiga att ta emot ljuset och följa lydnadens ödmjuka stig, in i sanningens kunskap.

Att försumma sanningar till förmån för det fantasifulla

De som har ett världsligt sinne kan inte fatta de levande sanningarnas kraft, på vilka deras gärningar beror, därför att de omhuldar hjärtats stolthet, världslig kärlek och kärlek till bekvämlighet, själviskhet, girighet, strid, avundsjuka, lusta, hat och varje annat ont. Om de kunde övervinna dessa karaktärsdrag, skulle de få del av gudomlig natur. Många lämnar Guds ords tydliga sanningar och försummar att följa det ljus som lyser klart på deras stig. De försöker att nyfiket se in i hemligheter som inte klart har uppenbarats, och gissar och diskuterar när det gäller frågor vilka det inte är nödvändigt att förstå, ty de har inte någon särskild betydelse för deras frälsning. Tusentals har på detta sätt blivit lurade av Satan. De har försummat tron för vår tid och våra nuvarande plikter, vilka är klara och innehållsrika för alla som har förmågan att tanka. De har sysslat med tvivelaktiga teorier och bibeltexter, som de inte kunde förstå, och har gått vilse när det gäller tro. De har en blandad tro.

Gud skulle önska att alla gjorde praktiskt bruk av hans ords tydliga undervisning

med hänsyn till människors frälsning. Om de är ordets görare - ordet, vilket är tydligt och kraftigt i Slåenkelhet - kommer de inte att misslyckas att forma en kusten karaktär. De kommer att helgas genom sanningen, och genom ödmjuk lydnad kommer de att vinna det eviga livet. Gud önskar tjänare som är sanna, inte i ord, utan i handling. Deras frukt kommer att visa deras tros äkthet.

Broder O, du kommer att vara föremål för Satans frestelser om du fortsätter att nära dina felaktiga synpunkter. Din tro kommer att bli en blandad tro, och du kommer att vara i fara att förvilla andras sinnen. Gud kräver att hans folk skall vara enat. Dina egendomliga synpunkter kommer att visa sig vara till skada för ditt inflytande. Om du fortsätter att älska dem och tala om dem, kommer de slutligen att skilja dig från dina broder. Om Gud har det ljus som är nödvändigt för hans folks frälsning, kommer han att ge det till dem på samma sätt som han gett dem andra stora viktiga sanningar. Här skulle du låta saken vila. Låt Gud verka enligt sitt rådslut för att åstadkomma sina egna avsikter på sitt eget sätt och på lämplig tid. Må Gud hjälpa dig att kunna vandra i ljuset såsom han är i ljuset.

Kapitel 57

Sabbatens helighet

När sabbaten börjar, borde vi sätta en vakt för oss själva, för våra handlingar och våra ord, annars stjälar vi från Gud genom att använda för vårt eget bruk den tid som helt och fullt är Herrens tid. Vi skulle inte själva göra, och inte heller tillåta att våra barn utför något slags arbete för vårt livsuppehälle eller något arbete som kunde ha gjorts under de sex arbetsdagarna.

Fredagen är förberedelsedagen. Tid kan då avskiljas för att göra de nödvändiga förberedelserna för sabbaten genom att både tänka på och samtala om den. Ingenting som från himmelens synpunkt betraktas som 'en överträdelse av sabbaten, skulle lämnas osagt eller ogjort, för att sägas eller göras under sabbatstid. Gud fordrar inte endast att vi skall avhålla oss från fysiskt arbete på sabbaten, utan att våra sinnen fostras att tänka på andliga ting. Det fjärde budet överträds i verkligheten genom att samtala om världsliga ting eller genom att engagera sig i ett lätt och ytligt samtal. Att tala om något eller allt som vi kan komma att tänka på är att tala våra egna ord. Varje avvikelse från det rätta leder oss in i fångenskap och fördömelse.

Broder P, du borde fostra dig själv att iaktta sabbatens helighet, såsom den framställs i det fjärde budet, och borde göra ansträngningar att höja standarden i din familj och varhelst du genom ditt exempel har sänkt den bland Guds folk. Du borde motverka det inflytande du har haft när det gäller detta, genom att förändra dina ord och dina handlingar. Du har ofta misslyckats i att "tänka på sabbatsdagen och helig hålla den".

Du har ofta glömt, och har talat dina egna ord på Guds heliga dag. Du har inte varit på din vakt utan har på sabbaten förenat dig med icke-kristna i samtal om vanliga, dagliga samtalsfrågor sådana som vinster och förluster, arbetsproblem och livsvillkor. Genom ditt exempel har du skadat ditt inflytande. Du behöver förändra dig.

De som inte är helt omvända till sanningen låter ofta sina sinnen fritt syssla med världsliga affärer och även om de må vila från fysiskt arbete på sabbaten, talar de om vad som rör sig i deras sinnen. Allt detta är att överträda sabbatsbudet. Om sinnet

sysselsätts med världsliga ting, då kommer vårt tal att uppenbara detta, ty det hjärtat är fullt av, det talar munnen.

Guds tjänares ansvar

Guds tjänare skulle särskilt i detta avseende vara föredömen. På sabbatsdagen skulle de samvetsgrant hålla sig till samtal om religiösa ämnen - om sanningen för vår tid, våra nu varande plikter, det kristna hoppet. Vi kan också samtala om det som i samband därmed vålla bekymmer, prövningar, strider och även tvivel och om att det finns hopp om att till sist över vinna samt den lön vi kommer att få. Jesu tjänare skulle stå upp för att tillrättavisa dem som inte tycks komma ihåg att helighålla sabbatsdagen. De skulle vänligt och allvarligt tillrättavisa dem som inlåter sig i värdsligt samtal på sabbaten, och på samma gång gör anspråk på att vara bland dem som firar sabbaten. De skulle uppmuntra andra att syssla med andliga ting och hängivet tänka på Gud på hans heliga dag.

Att sova ifatt

Ingen borde känna sig fri att använda helig tid på ett onyttigt sätt. Det är misshagligt för Gud nåå sabbatsfirare sover under större delen av sabbaten. De vanärar sin Skapare när de gör så, och genom sitt exempel säger de att de sex dagarna är så dyrbara för dem, att de inte har tid att vila. De måste tjäna pengar, även om de berövar sig själva behovet av vila, vilket de måste ta igen på den heliga tiden. Därefter ursäktar de sig själva genom att säga: ”Sabbaten gavs får att människan skulle få vila. Jag vill inte frånta mig den vila Jag behöver genom att gå till en gudstjänst, ty jag behöver vila.” Sådana personer använder den heliga dagen på ett felaktigt sätt. De skulle, i synnerhet på den dagen, intressera sina familjer för att helighålla sabbaten och samlas i Guds hus till hon, om det at få eller många där, hur det än må vara. De skulle använda åm tid och sina krafter till andliga övningar, för att det gudomliga inflytandet, som vilar över sabbaten, må följa dem under hala veckan. Av alla veckans dagar är ingen så lämplig for andliga tankar och känslor som sabbatsdagen.

Det visades för mig att hela himmelen var intresserad av att se på och följa dem som helgar sabbaten enligt det fjärde budet och helighåller den. Änglarna lade märke till deras intresse och höga aktning för denna gudomliga institution. De som höll Herren Gud helig i sina hjärtan genom andligt tankesatt och de som sökte att fylla de heliga

sabbatstimmarna med det allra bästa de förmådde och ära Gud genom att kalla sabbaten sin lust - dessa välsignade änglarna särskilt med ljus och hälsa, och en särskild kraft gavs till dem. Men 3. andra sidan vände änglarna sig bort från dem som misslyckades med att uppskatta Guds dags helighet, och tog från dem deras ljus och kraft. Jag såg dem överskuggade av mörker, missmod och ofta sorgsna. De kände bristen av Guds Ande.

Kapitel 58

Obalanserade sinnen

Gud har anförtrott åt var och en av oss heliga sanningar, för vilka han håller oss ansvariga. Det är hans avsikt att vi skall utbilda oss så att vi kan använda de gåvor han har gett oss på ett sådant sätt, att vi kan Uträtta det mesta möjliga goda, och att vi därigenom reflekterar givarens härlighet. Vi står i skuld till Gud för alla andliga gåvor. Dessa kan uppövas och på ett diskret sätt ledas och kontrolleras att förverkliga de avsikter, för vilka de gavs. Det är vår plikt att så öva vårt förstånd att vi kan få fram den själens energi som finns och därigenom utveckla varje gåva. När alla förmågor används, kommer intellektet att stärkas, och avsikten med att de gavs. kommer då att förverkligas.

Många åstadkommer inte så mycket gott som de skulle kunna göra, därför att de använder sitt intellekt endast i en riktning, men försummar att noggrant uppmärksamma sådant som de menar inte passar dem. En del gåvor som är svaga, tillåts att ligga fullständigt oanvända, därför att det som skulle sätta dem i verksamhet och därigenom ge dem kraft, inte är behagligt. Alla sinnesförmågor skulle användas och uppövas. Uppfattningsförmågan, omdömet, minnet, samt alla förstånds och tankeförmågor borde ha likvärdig styrka, om sinnet skall vara välbalanserat.

Om vissa själsgåvor används på så sätt att de andra försummas, har Guds avsikt inte till fullo förverkligats, ty alla själsgåvor har ett inre samband och är därför i mycket hög grad beroende av de andra. En sådan själsgåva kan inte effektivt användas utan alla de övrigas funktion, för att balansen skall bli noggrant bevarad. Om all uppmärksamhet och kraft ägnas en enda gåva, när på samma gång de övriga är helt oanvända, kommer utvecklingen att bli stark i denna enda och leda till ytterligheter, därför att alla själens krafter inte har tränats. En del sinnen är förtvinade och inte rätt avvägda.

Alla människor är inte av naturen lika. Våra sinnen är olika. En del är starka på en punkt, men mycket svaga på andra. Dessa defekter, som är så synliga, behöver inte och borde inte få förbli så. Om de som har dem skulle stärka de svaga punkterna i sin karaktär genom att träna och öva dem skulle de bli starka.

Det är behagligt, men inte nyttigast, att använda de själsförmögenheter som av naturen är starka, men på samma gång försumma de svaga, vilka behöver stärkas. De svagaste själsförmögenheterna skulle få noggrann uppmärksamhet, för att alla själens krafter skulle bli fint balanserade och alla deras olika delar må göra sitt arbete som ett väl avvägt maskineri. Vi är beroende av Gud för att bevara alla våra förmågor. De kristna är ansvariga inför Gud att de övar sina sinnen så. Alla deras förmågor skall stärkas och mer fullkomligt utvecklas. Om vi försummar att göra detta, kommer våra själsförmögenheter aldrig att uträtta det som de varit avsedda till. Vi har ingen rätt att försumma någon av de förmågor som Gud har gett oss. Vi finner människor med fixa idéer över hela landet. De är ofta sunda i alla andra avseenden utom i ett. Orsaken är att en förmåga har använts särskilt mycket under det att andra har tillåtits att ligga oanvända. Den som ständigt utnyttjades blev sliten och sjuk, och mannen spårade ur. Gud förhäriligades inte då han följde en sådan väg. Om han hade använt alla sina sinnesorgan lika mycket, skulle alla ha fått en sund utveckling. Allt arbete skulle inte ha belastat detta ena sinnesorgan och därför inte heller ha brutits ned.

Guds tjänare borde vara på sin vakt, så att de inte motverkar Guds avsikter och planer med sina liv. De riskerar att inskränka Guds verk och att endast arbeta inom vissa områden och därför inte intressera sig för Guds verk i dess olika avdelningar. Det finns en del som koncentrerar sina sinnen på endast ett ämne och utesluter alla andra som må vara lika viktiga. Det är enkelriktade människor. Hela deras varelses styrka har koncentrerats på ett ämne, som deras sinnen sysselsätter sig med hela tiden. Allt annat har de förlorat ur sikte. Detta deras favoritämne är deras börda och är ämnet för deras tankar och samtal. Alla de bevis som har med detta ämne att göra, uppsnappar de ivrigt, och använder och sysslar med detta så mycket att andras sinnen blir uttröttade av att höra dem.

Ofta går tid förlorad till att förklara punkter som är helt oviktiga och som skulle tas för givet utan bevis, ty de är självklara. Men de verkliga och viktiga, skulle göras så tydliga och medryckande som både språket och bevisen kan göra dem. Förmågan att koncentrera sinnet på ett ämne genom att utesluta alla andra, är på ett sätt god, men att ständigt anstränga sina själskrafter tröttar dessa organ som ständigt används i denna gärning. Det blir för stor ansträngning för dem, och resultatet blir att de inte förmår göra så mycket gott. Den egentliga förslitningen kommer på en grupp sådana organ, när andra ligger orörda. Sinnet kan därför inte användas på ett hälsosamt sätt, och följden blir att livet förkortas.

Alla sinnets organ skulle bära sin del i arbetet i det att de fungerar harmoniskt och balanserar varandra. De som använder sitt sinnes fulla styrka för att syssla med ett ämne är i högsta grad undermåliga i andra på grund av att deras själsförmögenheter inte har använts lika. Det ämne som ligger framför dem har så fångat deras uppmärksamhet att de leds framåt och går djupare i frågan. De ser kunskap och ljus när de blir intresserade och fångade. Men det är mycket få människor som kan följa dem om de inte ägnat ämnet ett lika noggrant studium. Det finns en fara att sådana män plöjer och utsår sanningens säd så djupt att den späda, dyrbara grodden aldrig kommer upp till ytan.

Mycket hårt arbete har ofta utförts som inte någon har bett om att få gjort, och som aldrig kommer att bli uppskattat. Sådana som har förmåga att koncentrera sig övar sina själsförmögenheter genom att försumma allt annat, och kan aldrig få väl avvägda sinnen.

De är lika ett maskineri i vilket endast en grupp hjul är i gång. Medan en del hjul rostar på grund av att de står stilla, slits andra ut av det ständiga bruket. Män som övar eller använder endast vissa av sina förmågor och inte använder alla lika mycket, kan inte åstadkomma hälften så mycket gott i världen, som Gud hade avsett att de skulle. De är ensidiga människor. Endast hälften av den gudagivna kraften används under det att den andra hälften rostar på grund av inaktivitet.

Om denna sorts människor har ett särskilt arbete som kräver tankeverksamhet, borde de inte använda alla sina krafter på denna enda sak och utesluta alla andra intressen. När de gör det ämne som de har framför sig, till sitt huvudsakliga arbete, borde andra grenar av arbetet också få en del av deras tid. Detta skulle vara mycket bättre för dem och för Guds verk. En arbetsgren skulle inte bli den enda som uppmärksammas så att alla andra försummas.

I sitt författarskap behöver en del ständigt vara på vakt så att de inte gör sådana sanningar dunkla som är tydliga, genom att överhopa dem med många argument, som inte kommer att höja läsarens intresse. Om de dröjer för länge omkring sådana punkter och tar fram varje liten detalj, som de kommer att tänka på, är deras arbete nästan värdelöst. Läsarens intresse är inte djupt nog att utforska ämnet så noggrant. De viktigaste lärosatserna kan göras oklara genom att ge uppmärksamhet åt varje detalj. Man rör sig över ett stort område, men det som man har lagt ner så mycket arbete på har

inte beräknats att göra den allra största nytta genom att väcka allmänt intresse.

I denna tid när tilldragande fabler driver fram på ytan och fångar sinnens uppmärksamhet, kommer den sanning som presenteras på ett enkelt sätt och som stöds upp med några fåstarka bevis, att vara långt bättre än att söka och föra fram en sådan mängd av bevis, ty lärosatsen framstår då inte så klart i mångas sinnen, som innan invändningarna och bevisen blev presenterade för dem. Med påståenden kommer man längre med sådana människor än med långa argument. De tar många saker för givet. Bevisen hjälper inte saken i sådanas sinnen.

Kapitel 59

Trohet i hemmets uppgifter

Kära syster O! Jag tror inte att du är lycklig. Under det att du söker efter något stort verk som du kan göra, förbiser du dina nuvarande plikter som ligger där mitt i din väg. Du är inte lycklig därför att du söker något större än det vardagliga livets små plikter, efter något högre och större verk att göra. Du är rastlös, orolig och otillfredsställd. Du älskar att ge order mer än du älskar att handla. Du tycker mer om att tala om för andra vad de skall göra än att med glädje själv ta fatt på uppgiften.

Du kunde ha gjort din fars hem mycket lyckligare om du hade studerat dina egna böjelser mindre och tänkt mer på andras lycka. När du engagerat dig i det vanliga, vardagliga livets sysslor har du inte lagt hela din själ i arbetet. Ditt sinne sträcker sig framåt och bortom till ett arbete som är mer acceptabelt, högre eller mera ärorikt. Någon måste göra just de sysslor som du inte finner något nöje i utan tycker illa om. Dessa enkla, vanliga sysslor, som om de görs villigt och troget, kommer att ge dig en utbildning, som det är nödvändigt för dig att få, om du skall lära dig att älska hemmets sysslor. Här är en erfarenhet som är i högsta grad viktig för dig att lära, men du älskar den inte. Du klagar över din lott och därigenom gör du dem som är omkring dig olyckliga och lider själv stor skada. Du kanske aldrig kommer att kallas att göra ett sådant arbete, som leder dig att stå fram för människor offentligt, Men allt arbete som vi gör som är nödvändigt att göra, det må vara att diska, att duka bordet, sköta om sjuka, att koka och tvätta har moralisk betydelse. Inte förrän du lycklig och leende kan ta upp dessa uppgifter är du lämplig för större och högre uppgifter. De enkla sysslor som ligger framför oss, måste göras av någon. De som gör dem skulle känna, att de gör ett nödvändigt och ärorikt arbete och att i deras uppgift, så enkel som den kan vara, gör de ändå Guds gärning, lika visst som Gabriel när han sändes till profeterna, Alla verkar de på sitt sätt och i sin respektive sfär. Kvinnan som i sitt hem gör de livets enkla göromål som måste göras, kan och borde visa trohet, lydnad och kärlek till Gud lika hängivet som änglarna i sin sfär. Att vara i harmoni med Guds vilja gör vilket nödvändigt arbete som helst ärorikt.

Vad du behöver är kärlek och sympati. Din karaktär behöver bli formad. Dina bekymmer måste läggas bort och i stället för dem måste du nära saktmod och kärlek.

Förneka dig själv. Vi har inte skapats till änglar, utan är lägre än änglar och ändå är vår gärning viktig. Vi är inte i himmelen utan på jorden. När vi är i himmelen, då skall vi bli lämpliga att utföra höga och upphöjda himmelska gärningar. Det är här i denna världen vi måste prövas. Vi måste rustas för strid och pliktuppfyllelse.

Den främsta uppgift som vilar på ungdomar är i deras egna hem, där de kan göra livet lättare för far och mor, bröder och systrar genom sympati och sant intresse. Här kan de visa självförnekelse och glömma sig själva i sin omsorg om andra. Aldrig kommer en kvinna att bli förnedrad genom detta verk. Det är den allra heligaste, och mest upphöjda tjänst hon kan fylla. Vilket inflytande en syster kan ha över sina bröder! Om hon handlar rätt, kan hon bestämma sina bröders karaktär. Hennes böner, hennes saktmod och hennes sympati kan göra mycket i hemmet. Min syster, dessa ädla kvalifikationer kan aldrig överföras till andras sinnen om de inte först finns i ditt eget. Sinnets förnöjsamhet, sympati, vänlighet och soliga temperament vilket kommer att nå varje hjärta, kommer att återspegla över dig vad ditt hjärta ger ut till andra. Om Kristus inte reagerar i ditt hjärta, kommer där att finnas otillfredsställdhet och moraliska brister. Själviskhet kommer att kräva av andra det som vi är ovilliga att ge till dem. Om Kristus inte finns i hjärtat, kommer karaktären ej att vara tilldragande.

Det är inte bara ett stort verk och en stor strid som prövar själen och som kräver mod. Vardagslivet för med sig bekymmer, prövningar och missmod. Det är detta, ödmjuka verk som oftast kräver tålamod och uthållighet. Själv tillit och beslutsamhet kommer att vara nödvändiga för att möta och besegra alla, svårigheter. Förvissa dig om att Herren stått vid din sida, på varje plats för att vara din tröstare och hjälpare. Du är i stort behov även ödmjuk och stilla ande, och utan den kan du inte äga lyckan. Må Gud hjälpa dig, min syster, att söka ödmjukhet och rättfärdighet. Du behöver Guds Ande. Om du är villig att vara vad som helst eller ingenting, kommer Gud att styrka och välsigna dig. Men om du, försummat att göra de små plikterna kommer du aldrig att anförtros större.

Kapitel 60

Fåfängliga tankar

Alla era handlingar, hur hemliga ni än tror att ni har hållit dem, är kända av er himmelske Fader. Ingenting är gömt, ingen ting är över skylt. Alla era handlingar och de motiv som ligger bakom känner han till. Han har full kännedom om alla era ord och tankar. Det är er plikt att styra era tankar. Ni måste föra en ständig strid mot felaktiga tankevanor. Ni tror kanske att det inte är synd att tillåta era tankar att löpa i sina naturliga tankebanor utan någon kontroll. Men det är det! Ni är ansvariga inför Gud om ni ger efter för felaktiga tankar ty från sådana tankar leds ni att begå synd, vilket innebär att ni omsätter de tankar i handling som era sinnen har sysslat med. Behärska era tankar och det kommer att vara mycket lättare för er att behärska era handlingar!

Era tankar behöver bli helgade. Paulus skriver till korintierna: ”Ja, vi bryta ned tankebyggnader och alla slags höga balverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad.” (2 Kor. 10: 5.) När ni Hr denna inställning kommer helgelsens verk att kunna förstås av er båda. Era tankar kommer att vara rena, obesmittade och upphöjda, och era handlingar rena och syndfria. Era kroppar kommer att vara bevarade i helgelse och ära, så att ni kan presentera dem ”såsom ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer - eder andliga tempeltjänst”. (Rom. 12: 1.) Det krävs av er att ni förnekar jaget i ;må såväl som i större ting. Ni borde överlåta er full ständigt åt Gud, ty ni godkänns inte av honom i ert nuvarande tillstånd.

För att ni skall uppfylla livets stora syfte måste ni undvika deras exempel som söker sin egen njutning och förnöjelse, men som inte har gudsfruktan som sitt mål. De åtgärder som Gud har vidtagit är tillräckliga för er. Om ni fogar er efter de villkor som han har satt upp i sitt heliga Ord och skiljer er från världen har han ordnat så att ni kan få kraft från honom att undertrycka försämrande inflytande och utveckla det som är nobelt, gott och upplyftande. Kristus kommer att vara I er ”en källa, vars vatten springer upp med evigt liv”. (Joh. 4: 14.) Viljan, intellektet, och varje sinnesrörelse, som kontrolleras av er tro, har förvandlande kraft.

Kapitel 61

Hänsyn till de felande

Om en person som gjort sitt bästa enligt sitt eget omdöme träffar en annan person som tror att han skulle kunnat göra det bättre, borde den senare, med tanke på att han själv inte vill bli tillrättavisd utan orsak, vänligt och tålmodigt låta sin broder få del av de synpunkter han har, utan att anmärka på eller ifrågasätta dennes rätta motiv. Om den broder som i sitt hjärta känner för Guds verk ser, att han trots den allvarliga strävan han gjort, ändå misslyckas, kommer han att känna det mycket svårt. Han kommer då att vara böjd att tvivla på sig själv och förlora tilltron till sitt eget omdöme. Inget kommer att så försvaga hans mod och gudalika människonatur som när han upptäcker sina misstag i det verk Gud gett honom att utföra, ett verk som han älskar mer än sitt liv. Hur orätt är det inte av hans bröder, vilka upptäcker hans fel, att då fortsätta med att pressa törntaggen djupare och djupare in i hans hjärta för att han skall känna det mera intensivt. Med varje styng försvagar de hans tro och mod och hans tilltro till sig själv att med framgång kunna verka för Guds saks uppbyggande.

Ofta måste sanning och fakta framläggas på ett klart sätt för de felande, för att hjälpa dem att se och förstå sitt felaktiga handlingssätt så att de kan ändra sig. Men detta borde alltid göras med ömt medlidande och inte med kärvhet och hårdhet, utan de skall komma ihåg sin egen svaghet för att inte själva frestas. När den felande ser och erkänner sina brister borde tröst och uppmuntran ges i stället för att göra honom nedstämd och försöka få honom att känna det ännu svårare. I sin bergspredikan sade Kristus: ”Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda; ty med den dom, varmed Idömen, skolen I bliva dömda, och med det mått, som I mäten med, skall ock mätas åt eder.” (Matt. 7: 1, 2.)

Vår Frälsare tillrättavisar obetänksamma domare. ”Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga.. . du som har en bjälke i ditt eget öga.” (Vers 3, 4.) Det är ofta så att på samma gång som en person är snabb att upptäcka sin broders fel, kan han ha större brister själv, utan att inse dem.

Alla vi som är Kristi efterföljare borde behandla varandra på exakt det sätt som vi önskar att Herren skall behandla oss i våra egna fel och svagheter. Vi är ju alla felande och behöver hans medlidande och förlåtelse. Jesus gav sitt samtycke till att ikläda sig

mänsklig natur, för att han skulle veta hur han skulle känna medlidande och hur han innerligt skulle bedja till sin Fader i syndiga, felande människors ställe. Frivilligt begärde han att få bli människors försvarare, och han ödmjukade sig själv för att bli bekant med de frestelser som människor frestas av, så han skulle kunna hjälpa dem som frestas och bli en kärleksfull och trogen överstepräst.

Ofta är det nödvändigt att klart fördöma synden och tillrättavisa dem som felar. Guds tjänare som verkar för sina medmänniskors frälsning borde dock inte vara utan medlidande med varandras fel och inte heller borde de framhålla brister i varandras arbete. De skulle inte heller avslöja eller anmärka på varandras svagheter. De borde fråga sig själva om ett sådant förfaringssätt, riktat mot dem själva, skulle leda till en önskad effekt. Skulle det öka deras kärlek till och förtroende för den som har gjort deras misstag så iögonenfallande? Viktigt är att de misstag som begås av Guds tjänare, vilka är engagerade i hans verk, hålls inom en så liten krets som möjligt. Det finns nämligen många svaga som kommer att dra nytta av det om de känner till, att de som gör tjänst i att förkunna Ordet har svagheter som andra människor. Det är den allra grymmaste sak för de Guds tjänare, som begår misstag, att bli avklädda inför otroende, om den mannen skall anses värdig att arbeta för människors frälsning i framtiden. Det kan inte bli något gott resultat av ett sådant avslöjande, utan endast skada. Herren avskyr en sådan väg, ty det undergräver folkets tilltro till de människor genom vilka han räknar med att genomföra sitt verk.

Varje medarbetares karaktär skulle nästan avundsjukt skyddas av Guds tjänare. Gud säger: ”Kommen icke vid mina smorda, och gören ej mina profeter något ont.” (1 Krön. 16: 22; Ps. 105: 15.) Kärlek och förtroende skulle man troget hålla fast vid. Bristen på denna kärlek och detta förtroende Herrens tjänare emellan ökar inte lyckan hos den bristfällige. Då han gör sin broder olycklig blir han det även själv. Det finns större makt i kärlek än det någonsin har funnits i kritik. Kärlek kommer att smälta sig igenom barriärer, medan kritik endast kommer att stänga alla vägar till människans inre.

Kapitel 62

Liknelser om det förlorade

Det förlorade fåret

Jag hänvisades till liknelsen om det förlorade fåret. De nittionio fåren lämnas i öknen och herden ger sig ut för att söka det förlorade som har vandrat bort. När det förlorade fåret återfunnits, lyfter herden upp det på sina skuldror och bär det hem igen med glädje. Han vänder inte tillbaka med knot och anmärkningar riktade till det förlorade fåret för att det kostat honom så mycket bekymmer, utan med hjärtat fyllt av glädje återvänder han med bördan på sina axlar.

En ännu större glädjedemonstration är på sin plats. Vänner och grannar sammankallas för att glädjas med herden som återfunnit sin får, ”ty jag har funnit mitt får, som var förlorat”. Återfinnandet var glädjetemat. Fårets vandring bort nämnde man inget om, ty återfinnandets glädje var tyngre; vågskålen än förlustens sorg, bekymren, omsorgerna och farorna som herden ställdes inför när han sökte det förlorade fåret, och förde det till trygghet igen. ”Jag säger eder, att lika så bliver mer glädje i himmelen över en enda syndare, som gör bättring, än över nittionio rättfärdiga, som ingen bättring behöva.” (Luk. 15: 6, 7.)

Den förlorade silverpenningen

Den förlorade silverpenningen användes för att representera den felande, vilsekomna syndaren. Kvinnans noggrannhet, när det gällde att finna den förlorade silverpenningen, är ämnad att ge Kristi efterföljare en lärdom ifråga om deras plikt mot de felande som vandrar bort från den rätta vägen. Kvinnan tände ett ljus för att få det ljusare och därefter sopade hon huset och sökte intensivt tills hon fann silverpenningen.

Här har klart definiera” den kristnes plikt mot dem som behöver hjälp därför att de håller sig borta från Gud. De felande skall inte lämnas i mörker och villfarelse, men varje tillgängligt medel skall användas för att återföra dem igen till ljuset. Ljuset tänds och med ivrig bön om himmelskt ljus att hjälpa dem som har inneslutits i otrons mörker, undersöks Guds klara lärosatser, så att kristna kan vara så rustade med gudsordets bevis,

med dess tillrättavisningar, förmaningar och uppmuntran, att de felande kan nås. Likgiltighet eller försummelse kommer att mötas av Guds misshag.

När kvinnan fann silverpenningen, inbjöd hon sina vänner och grannar och sade: ”Glädjens med mig, ty jag har funnit den penning, som jag hade tappat bort. Likaså, säger jag eder, bliver glädje hos Guds änglar över en enda syndare, som gör bättring.” (Luk. 15: 9,10.) Om Guds änglar gläder sig över de felande som ser och bekänner sina fel och återvänder till brödragemenskapen, hur mycket mer skulle Kristi efterföljare, som själva felar och varje dag behöver både Guds och sina medbröders förlåtelse, känna glädje över att en medvandrare återvänder - en som har bedragits av Satans förvillelser och har tagit fel väg och lidit på grund av det.

I stället för att hålla de felande borta, skulle deras kristna vänner möta dem där de är. I stället för att finna fel hos dem på grund av att de är i mörker, skulle de tända sin egen lampa genom att ta emot mera gudomlig nåd och en klarare kunskap. Därefter har de möjlighet att skingra mörkret hos dem som gått vilse genom det ljus de för med sig till dem. Och när de lyckas och de felande inser sina brister och går med på att följa ljuset, skulle de tas emot med glädje. Man skall inte visa negativ anda eller försöka att inskräpa hos dem deras stora syndfullhet, vilket har tvingat fram extra ansträngning, ångest och tröttsamt arbete. Om Guds rena änglar hälsar händelsen med glädje, hur mycket mer borde då inte deras medvandrare glädja sig, som själva har behov av sympati, kärlek och hjälp när de felar och i mörker inte vet hur de skall hjälpa sig själva.

Den förlorade sonen

Min uppmärksamhet riktades till liknelsen om den förlorade sonen. Han kom med en begäran om att hans far skulle ge honom hans del av egendomen. Han ville skilja sina intressen från sin fars, och sköta sin del som det bäst passade hans egna böjelser. Hans far gick med på denna begäran och sonen drog sig själviskt bort från sin far för att han inte skulle oroas av hans råd och tillrättavisningar:

Sonen trodde att han skulle vara lycklig när han kunde använda sin del efter sitt eget behag, utan att behöva bli förargad av råd eller begränsningar. Han ville inte bli störd av ömsesidigt ansvar. När han hade egendomen tillsammans med sin far, hade denne krav på honom som son. Men han kände sig inte ha något ansvar mot sin generösa far och han skyddade sin själviska, upproriska vilja med tanken att en del av

fars egendom tillhörde honom. Därför gjorde han anspråk på sin del, när han i rättvisans namn inte kunde kräva något och inte heller borde ha fått något.

Efter det att hans själviska hjärta hade fått del av skatten, vilken han inte alls hade gjort skäl för, begav han sig långt bort från sin far för att han t.o.m. skulle glömma bort att han hade en far. Han avskydde återhållsamhet och var helt besluten att kasta sig in i nöjen på det sätt han själv valde. Sedan han i enlighet med syndiga böjelser hade använt allt hans far gett honom, hemsöktes landet även hungersnöd och han fick uppleva stingande nöd. Då började han ångra sitt syndiga och utsvävande liv, ty han led stor brist och behövde nu de medel som han hade slösat bort. Han tvingades att gå från ett syndigt liv, styrt av egna böjelser, till den anspråkslösa sysslan att mata och vakta svin.

Sedan han hade sjunkit så lågt han kunde, tänkte han på sin fars kärlek och vänlighet. Det var då han kände behov av en far! Han hade försatt sig själv i en situation där han saknade allt, men mest ändå vänner. Hans olydnad och synd hade fört honom bort från sin far. Han tänkte på de förmåner och der överflöd som hans fars anställda tjänare .å rikligt fick njuta av, under det att han, som hade vänt sig bort från sin fars hus, nu höll på att förgås av hunger. Förödmjukad genom motgångar beslöt han att trots allt återvända till sin far med en ödmjuk bekännelse. Han var en tiggare som till och med saknade anständiga kläder, ett vrak som resultat av sina umbäranden samt utmärglad till följd av hunger.

Faderns kärlek

När sonen var ett långt stycke från sitt hem såg hans far vandraren. Hans första tanke gick till hans upproriske son som lämnat honom för många år sedan och gett sig in på syndens ohämmade väg. Faderskänslorna upprördes. Trots alla förfallets kännetecken kände fadern igen sin egen avbild. Han väntade inte på att hans son skulle komma hela vägen till honom, utan han skyndade honom till mötes. Han klandrade inte sin son trots att han genom synden dragit över sig själv så mycket lidande. I stället skyndade fadern att med det ömmaste medlidande och förbarmande ge honom bevis på sin kärlek och tecken på sin förlåtelse.

Trots att hans son var utmärglad och hans ansiktsdrag tydligt angav att ett tygellöst liv låg bakom honom, och även om han var klädd i en tiggares trasor och hans nakna fötter var smutsiga av vägens damm, rördes fadern till ömmaste medlidande när

hans son kastade sig på marken i ödmjukhet inför honom. Fadern stod inte där på avstånd i sin egen värdighet, och han var inte heller fordringsfull. Han talade inte till sin son om hans förflutna liv i synd, för att få honom att känna hur lågt han hade sjunkit. Han lyfte upp sin son och kysste honom. Han slöt den upproriske sonen till sitt bröst, svepte sin dyrbara mantel omkring hans nästan nakna kropp. Han slöt honom till sitt bröst med en sådan värme och visade ett sådant medlidande att om sonen någonsin hade tvivlat på sin fars godhet och kärlek, kunde han inte göra det längre. Om han hade en känsla av sin synd när han beslöt sig för att återvända till sin fars hus, hade han nu en ännu djupare förnimmelse av sin otacksamma väg när han blev mottagen på detta sätt. Hans hjärta var redan tidigare besekrat, men nu var det förkrossat, därför att han så hade sårat sin fars kärlek.

Den ångrande, darrande sonen, som storligen hade fruktat att han var utstött från sonens rätt, var helt oförberedd på ett sådant mottagande. Han visste att han inte hade förtjänat det, och han erkände den synd han begått när han lämnade sin far: ”Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son.” (Luk. 15: 21.) Han tiggde om att få räknas som en av faderns anställda tjänare. Men fadern gav befallning till sina tjänare att ge honom särskilda bevis på respekt och klä honom som om han alltid hade varit hans egen lydige son.

Den avundsjuke brodern

Fadern gjorde sin sons hemkomst till ett särskilt glädjetillfälle. Den äldre sonen som var ute på fältet, visste inte att hans bror hade återvänt, men han hörde ljud som vittnade om glädje och frågade tjänarna vad det betydde. De förklarade att hans bror som de hade trott vara död, hade återvänt och att hans far hade slaktat den gödda kalven för honom, därför att han hade fått ta emot honom som från de döda.

Den äldre brodern blev då arg och ville inte gå in för att se eller ta emot sin bror. Hans förtrytelse vällde fram över hans otrogna bror, som hade lämnat sin far och kastat det tunga ansvaret på honom att fullfölja de plikter, vilka skulle ha delats av båda, nu skulle tas emot med sådan ära. Denne hans bror hade gett sig in på en syndig, utsvävningarnas väg och förslösat de medel hans far hade gett honom intill dess att han blev så utfattig, att han korn att lida nöd. Under tiden fick hans hemmavarande bror, som hade varit trogen, utföra en sons plikter. Nu hade denne lastbare son kommit till sin fars hus och tagits emot med större respekt och ära än vad han själv någonsin hade

upplevt.

Fadern uppmanade vänligt sin äldre son att gå in och ta emot sin bror med glädje därför att han var förlorad och hade återfunnits. Han hade varit död i synd och överträdelser, men hade fått liv igen. Han hade återfått sina moraliska uppfattningar och avskydde nu sitt liv i synd. Men hans äldre son säger klagande: ”Se, i så många år har jag nu tjänat dig, och aldrig har jag överträtt något ditt bud; och likväl har du åt mig aldrig givit ens en killing, för att jag skulle kunna göra mig glad med mina vänner. Men när denne din son, som har förtärt dina ägodelar tillsammans med skökor, nu har kommit tillbaka, så har du för honom låtit slakta den gödda kalven.” (Luk. 15: 29-30.)

Fadern påminde sin son om att han hela tiden hade varit hos honom, och att allt det han hade var hans, men att det var rätt att de skulle göra detta som tecken på sin glädje, ”ty denne din broder var död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen”. (Vers 31.) Det faktum att det förlorade hade återfunnits, och att den döde är vid liv igen, överskyggar alla andra tankar hos fadern.

Denna liknelse gav Kristus för att representera det sätt varpå vår himmelske Fader tar emot de felande och ångrande människorna. Fadern är den som vi har syndat emot. Ändå är det han som känner deltagande, som är fylld av medlidande och förlåtelse. Han möter den förlorade och visar sin stora glädje över att hans son som han trodde helt saknade alla en sons känslor, nu har insett denna sin stora brist och kommit tillbaka till sin far och nu visar att han uppskattar hans kärlek och erkänner hans krav. Han vet att den som har vandrat syndens vägar och nu ångrar sig behöver hans medlidande och kärlek. Denne son som har lidit och känt sitt behov, kommer nu till sin far, den ende som kan fylla dessa stora behov.

Den förlorade sonens återkomst var en källa till den allra största glädje. Den äldre sonens knot var naturligt, men inte rätt. Ändå är det oftast den attityd som bror intar mot bror. Det görs alltför många ansträngningar för att få dessa som felat att känna att de begått misstag och att fortsätta att påminna dem om deras felsteg. De som har felat behöver medlidande, de behöver hjälp och sympati. De lider i sina känslor och känner sig ofta förtvivalade och missmodiga. Over allt annat behöver de fri förlåtelse.

Kapitel 63

Vetet och ogräset

I en liknelse som Jesus framställde för sina lärjungar, liknade han himmelriket vid ett fält där en man sådde god säd, men i vilket fienden sådd; ogräs medan han sov. Frågan ställdes till husbonden: ”Herre, du sådde ju god säd i din åker; varifrån har den då fått ogräs?” Han svarade dem: ’En ovän har gjort detta.’ Tjänarna sade till honom: ’Vill du alltså, att vi skola gå åstad och samla det tillhopa?’ Men han svarade: ’Nej; ty då kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, när I samlen detta tillhopa. Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden; och när skördetiden är inne, vill jag säga till skördmännen: Samlen först tillhopa ogräset och binden det i knippor till att brännas upp och samlen sedan in vetet i min lada.’” (Matt. 13: 27-30.) Om trohet och vaksamhet hade bevarats, om det inte hade förekommit slöhet eller försummelse från någons sida, skulle fienden inte ha haft så goda tillfällen att så ogräs bland vetet. Satan sover aldrig. Han är ständigt vakande och han tar varje tillfälle i akt att genom sina sändebud sprida villfarelser, vilka finner god jordmån i många icke helgade hjärtan.

De som uppriktigt tror på sanningen blir ledsna, och deras bekymmer och sorger ökar mycket, genom de människor ibland dem vilka gör dem oroliga, sorgsna och missmodiga i sina ansträngningar. Men Herren ville lära sina tjänare att vara mycket försiktiga i alla sina åtgärder. ”Låten båda slagen växa tillsammans.” Använd inte makt för att dra upp ogräset, ty då ogräset rycks upp följer också de dyrbara vetepantorna med och förlorar sitt fäste. Både Guds tjänare och församlingens medlemmar borde vara mycket försiktiga, ty de kan lätt gripas av ett nit som inte är i harmoni med Guds kunskap. Det finns en fara i att för mycket görs för att bota svårigheter i församlingen, vilka, om de fick vara i fred, ofta skulle bota sig själva.

Det är en dålig taktik att i någon församling ta upp problem för tidigt för att söka lösa dem. Vi måste lära oss att med största försiktighet, tålmod och självkontroll stå ut med vissa problem, och inte gå till verket efter egna idéer för att få allt i ordning.

Det arbete som utfördes i var för tidigt och åstadkom en onödig splittring i den lilla församlingen. Om Guds tjänare kunde ha känt kraften i vår Frälsares lärdom i liknelsen om vetet och ogräset, skulle de inte ha satt igång med det arbete som de

gjorde. Innan några steg tas och beslut fattas, borde även de mest ovärdiga ges ett tillfälle att åtminstone klaga över att de skils från församlingen. Saken skulle göras till föremål för den mest noggranna eftertanke och allvarliga bön.

Problemen i ... sköttes på ett sådant sätt att en oppositionsgrupp av medlemmar skapades. En del av dem kan jämföras med att ”samt föll vid vägen”, andra påminner om att ”samt föll på stengrund”, och ännu andra tillhörde dem som tog emot sanningen på samma gång som hjärtats jordmån var fyllt av växande törne, vilket senare förkvävde den goda säden. Dessa skulle ändå aldrig ha utvecklat kristna karaktärer. Men det fanns några få som skulle ha kunnat få näring och blivit styrkta,

och som skulle ha gått att stadfästa i sanningen. Men den ställning som togs av bröderna R och S ledde till en för tidig kris, och därtill saknades vishet och omdöme att ta hand om dessa problem.

Om en person behöver skiljas från församlingen lika säkert som Satan behövde kastas ut från himmelen, kommer han trots allt att ha sådana som sympatiserar med honom. Der finns alltid en grupp människor som är mer påverkade av enskilda människor än de är av Guds Ande och sunda principer. I deras ohelgade tillstånd är dessa alltid redo att ställa sig på de felandes sida och ge medlidande och sympati till de som minst behöver det. Dessa sympatisörer har ett maktigt inflytande på andra. Tingen ses i ett förvänt ljus och stor skada görs och många människor blir fördärvade. I sitt uppror tog Satan med sig en tredjedel av himmelens änglar. De vände sig bort från Fadern och hans Son och förenade sig med upprorsstiftaren. Med dessa fakta för ögonen borde vi gå fram med största försiktighet. Vad kan vi vänta annat än prövningar och bekymmer i samband med människor som har så egendomliga sinnen? Vi måste uthärda detta och undvika att rycka upp ogräset även om det är nödvändigt, ty annars kunde också vetet ryckas upp.

Prövningars och motgångars välsignelser

”I världen liden I betryck”, säger Kristus. Men hos mig skall ni finna frid. De prövningar som kristna utsätts för såsom sorger, motgångar och klagomål är de medel som Gud använder att skilja agnarna från vetet. Vår stolthet, själviskhet, onda böjelser och kärlek till världens nöjen, måste allt övervinnas. Därför sänder Gud besvärligheter i

vår väg för att pröva oss och visa oss att dessa onda drag finns i vår karaktär. Vi måste övervinna dem genom hans kraft och nåd och överge det onda som på grund av lusta finns i världen, för att vi skall bli delaktiga av gudomlig natur. Paulus skriver: Vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss i översvinnligen rikt mått en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet - åt oss som icke hava till ögonmärke de ting, som synas, utan dem som icke synas; ty de ting, som synas, de vara allenast en tid, men de som icke synas, de vara i evighet.” (2 Kor. 4: 17, 18.) Bedrövelser, frestelser, motgångar och våra olika slags prövningar är Guds medel för att rena oss, helga oss och göra oss passande för den himmelska gemenskapen.

Den skada som sanningens sak har förorsakats genom dessa för tidiga beslut kan inte till fullo återställas. Guds verk i ” har inte gått framåt som det skulle och kommer inte att framstå i ett lika gott ljus inför folket som innan detta arbete gjordes. Det finns ofta personer ibland oss, vilka inte tycks utöva något som helst inflytande i rätt riktning. Deras liv ser ut att vara av intet värde för dem. Men låt dem bli upproriska och stridslystna och de blir nitiska arbetare åt Satan. Detta arbete är mera i harmoni med det naturliga hjärtats känslor. Här finns ett stort behov av självrannsakan och enskild bön. Gud har lovat att ge vishet till dem som ber om detta. Missionsarbete påbörjas ofta av sådana som är helberedda att utföra det. Yttre nit uppövas, medan på samma gång enskild bön försummas. När detta är fallet blir det till stor skada, ty dessa arbetare söker att ställa in andras samveten efter sin egen måttstock. Det finns ett stort behov av självkontroll. Oöverlagda ord ställer till ’strid. Broder S är i fara att ge efter för en skarpt kritisk anda. Detta anstår inte en rättfärdighetens förkunnare.

Broder S, du har mycket att lära. Du har varit böjd att lägga orsaken till dina misslyckanden och ditt missmod på broder W, men en noggrann undersökning av dina motiv och ditt sätt att handla skulle visa att orsaken till dessa ting som gör dig missmodig finns inom dig själv. Eftersom du följer det naturliga hjärtats böjelser har det lett dig in i fångenskap. Den svåra och plågende anden, som du ibland ger efter för, avskär ditt inflytande. Min broder, du har ett verk att utföra med dig själv, som ingen annan person kan göra för dig. Var och en måste avlägga räkenskap inför Gud för sig själv. Han har gett oss sin lags spegel i vilken vi kan blicka in och upptäcka vår karaktärs brister. Vi skall inte se in i denna spegel med avsikten att se hur vår grannes fel reflekteras i den, eller för att med vakande öga se om han når upp till måttet. Avsikten är att vi skall se våra egna brister, och kunna få bort dem. Kunskap är inte allt vi behöver, men vi måste följa ljuset. Vi har inte lämnats att välja för oss själva och att

lyda det som är behagligt för oss, och att gå egna vägar när det bäst passar vårt samvete.
Lydnad är bättre än offer.

Kapitel 64

Riktig utbildning

”Den förnämsta uppgift som någonsin har getts åt människor är att ta hand om ungdom. Den största omsorg borde läggas ner när det gäller utbildning av ungdomen och att variera undervisningen så att den lockar fram sinnets främsta förmågor. Föräldrar och lärare är förvisso inte lämpade att på ett rätt sätt utbilda barnen, om de inte själva först har lärt sig självkontrollens, tålmodets, fördragsamhetens, ödmjukhetens och kärlekens laxa. Vilken viktig uppgift för föräldrar måls män och lärare! Det är mycket få som förstår sinnets nödvändiga behov och hur de skall leda intellektets utveckling och tillväxten av ungdomars tankar och känslor.

Det finns en tid för att fostra barnen och en tid för att utbilda ungdomen, och det är nödvändigt att dessa båda i mycket hög grad förenas i skolan. Barnen kan utbildas för syndens tjänst eller för rättfärdighetens tjänst. Ungdomens tidiga utbildning formar deras karaktärer både för deras praktiska och religiösa liv. Salomo säger: ”Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han bliver gammal!” (Ords. 22: 6.) Detta tal är positivt. Den fostran Salomo uppmanar oss att leda, utbilda och utveckla. För att föräldrar och lärare skall göra detta arbete, måste de själva förstå ”den väg” som barnet bör gå. Detta omfattar mer än att blott och bart ha boklig kunskap. Det innefattar allt som är gott, rent, rätt och heligt. Det omfattar ett nyktert levnadssätt, fromhet, broderlig omtanke och vänlighet, samt kärlek till Gud och nästan. För att man skall nå syftet med barnens utbildning måste uppmärksamheten riktas på den fysiska, intellektuella, moraliska och religiösa utbildningen.

Barnens utbildning hemma och i skolan borde inte jämföras med hur man tämmer stumma djur. Barnen har en intelligent vilja, som skall ledas till att kontrollera alla deras krafter. Stumma djur behöver tränas, ty de har varken förstånd eller intellekt. Men människosinnet måste läras självkontroll. Det måste utbildas till att styra hela människan, under det att djuren kontrolleras av sin herre och tränas att vara honom undergivna. Människan är både sinne, omdöme och vilja för sitt djur. Ett barn kan fostras på samma sätt som djuret, så att det inte får någon egen vilja. Även dess individualitet kan gå upp i den som leder dess utbildning. Barnets vilja kan faktiskt helt och hållet bli lärarens vilja underdånig.

Barn som utbildas på det sättet kommer emellertid alltid att vara undermåliga i moralisk styrka och individuellt ansvar. De har inte uppfostrats att handla utifrån förstånd och principer. Deras vilja har kontrollerats av andra och deras sinne har inte kommit till användning så att det skulle kunna vidgas och stärkas genom övning. De har inte letts och fostrats med hänsyn till sin särskilda kroppsbeskaffenhet och sina själsförmågor, för att de skulle kunna använda sina starkaste krafter när det behövs. Lärare skulle inte stanna här utan borde ägna särskild uppmärksamhet åt att öva de svagare själsförmögenheterna, så att alla krafter kan tas i bruk. På så sätt kan de gå framåt från ett utvecklingsstadium till ett annat, så att sinnet kan nå upp till största möjliga kapacitet.

Undervisning i självtillit

Det finns många familjer vars barn ser ut att vara väluppfostrade så länge som de får del även bestämd fostran men när det som hjälpt dem att hålla regler inte längre existerar förefaller de vara oförmögna att tänka, handla och bestämma själva. Sådana barn har allt för länge varit under en järnhand, som inte har tillåtit dem att själva tänka och handla i sådana fall när det skulle varit i högsta grad lämpligt att de skulle ha gjort så. De har ingen tillit till sig själva och vågar inte handla efter eget omdöme eller ha en egen åsikt. När de sedan lämnar såna föräldrar för att fatta sina egna beslut, är det mycket lätt att de leds av andras omdöme i felaktig riktning. De har inte en fast karaktär. De har inte fått lära sig att förlita sig på sitt eget omdöme så snabbt och så långt som det var praktiskt möjligt, och därför har inte deras sinnen på ett passande sätt utvecklats och stärkts. De har på ett fullständigt sätt kontrollerats av sina föräldrar så länge, att de helt litar på dem. Deras föräldrar är både huvud och omdöme för dem.

Å andra sidan borde de unga inte lämnas att både handla och tänka oberoende av sina föräldrar och lärare. Barnen skulle läras att respektera erfarna människors omdöme och låta sig ledas av sina föräldrar och lärare. De skulle utbildas så att deras sinnen förenas med deras lärares och föräldrars och undervisas på ett sådant sätt att de kan se att det är klokt att följa givna råd. När de sedan lämnar sina föräldrars och lärares ledande hand, kommer deras karaktärer inte att vara som ett frö som drivs av vinden.

En sträng fostran av de unga, utan att på ett passande sätt leda dem att själva tänka och handla allt efter som deras förmåga och begåvning tillåter, kommer alltid att

leda till en grupp människor som är svaga i andlig och moralisk kraft. När de sedan står på egna ben i världen för att själva handla, kommer det att framgå, att de har fostrats som djur och inte utbildats som människor. I stället för att ha letts, har deras vilja genom hård disciplin tvingats till underdånighet av både föräldrar och lärare.

De föräldrar och lärare som har skrutit med att ha fullständig kontroll över sinne och vilja hos de barn, som var under deras vård, skulle upphöra med sitt skryt om de kunde se dessa barns framtida liv, som på så sätt har fostrats och underkuvats med tvång och fruktan. Dessa är nästan helt och hållet oförberedda att ta sin del i livets hårda ansvar. När dessa ungdomar inte längre är under sina föräldrars och lärares vilja, utan tvingas att tänka och handla själva, är det nästan säkert att de kommer att välja en felaktig väg och ge efter för frestelsens makt. De kan inte leva detta liv framgångsrikt, och samma brister ses i deras andliga liv. Kunde de som undervisar barnen och ungdomen se det framtida resultatet av sin felaktiga fostran kartlagt framför sig, skulle de förändra sin plan för utbildningen. De lärare som känner sig belåtna över att de har en nästan fullständig kontroll över sina elevers vilja är inte de mest framgångsrika lärarna, även om det för stunden ser ut att vara smickrande för dem.

Gud har aldrig avsett att en människas sinne skulle vara under någon annans fullständiga kontroll. De som anstränger sig att få elevernas personlighet att bli identisk med den egna, för att vara deras sinnen, vilja och samvete, tar på sig ett fruktansvärt ansvar. Deras elever kan vid vissa tillfällen se ut som väl-drillade soldater. Men när hämningarna är borta kan man se brist på fritt ställningstagande, som kommer även brist på fasta principer. De som gör det till sitt mål att utbilda sina elever så att de kan se och förstå att kraften till att bli människor med fasta principer, lämpade för vilken livsuppgift som helst finns inom dem, är de mest användbara och ständigt framgångsrika lärarna. Deras gärning kanske inte för den ytlige betraktaren ser ut att ha de främsta fördelarna, och deras gärning kanske inte uppskattas så högt som de lärares vilka håller sina elevers sinnen och vilja under en total auktoritet. Elevernas framtida liv kommer emellertid att visa frukten även bättre utbildningsplan!

Det finns en fara att föräldrar och lärare befäller och dikterar för mycket, när de på samma gång misslyckas att komma i ett tillräckligt nära förhållande till sina barn och elever. De håller sig alltför ofta på ett för stort avstånd och utövar sin auktoritet på ett kallt, osympatiskt sätt som inte kan vinna barnens och elevernas hjärtan. Om de ville samla eleverna mycket nära sig och visa att de älskar dem, samt att de är personligt

intresserade av deras ansträngningar, ja, även av deras lekar och sport, och många gånger även vara barn bland barnen, skulle det göra barnen mycket lyckliga och hjälpa till att vinna deras kärlek och förtroende. Barnen kommer då lättare att respektera och älska sina lärares och föräldrars auktoritet.

En lärarens vanor och principer borde anses ha långt större betydelse än hans teoretiska utbildning. Om han är en allvarlig kristen känner han nödvändigheten av att ha ett likvärdigt intresse i den fysiska, intellektuella, moraliska och andliga utbildningen av sina elever. För att han skall kunna utöva ett rätt inflytande, bör han ha en fullständig kontroll över sig själv, och hans eget hjärta borde vara uppfyllt med kärlek till sina elever, vilket kommer att visa sig i hans blickar, ord och handlingar. Han bör ha karaktärens fasthet, ty först då kan han forma sina elevers sinnen på samma gång som han undervisar dem i olika vetenskaper. Ungdomens tidiga utbildning formar vanligen deras karaktärer för livet. De som har att göra med de unga borde vara mycket noga med att locka fram sinnets alla förmågor. På så sätt kan de unga bättre veta hur de skall inrikta sina krafter för att bli utbildade för den allra bästa tjänst.

Kapitel 65

Hälsobudskapet

Den 10 december 1871 visades för mig att hälsobudskapet är en aren av den omfattande verksamhet som är given för att bered: ett folk för Herrens återkomst. Det är lika nära förbundet med den tredje ängelns budskap som handen är förbunden med kroppen. De tio budens lag uppskattas mycket litet av människor, men Herren vill inte komma för att straffa överträdarna av denna lag utan att först sända dem ett varningens budskap. Den tredje ängeln förkunnar detta budskåp. Hade människor alltid varit lydiga mot de tio buden och i sina liv förverkligat dem, skulle inte sjukdomarnas förbannelse överflödat i världen såsom nu sker.

Ingen kan överträda naturens lagar genom att ge efter för en förvänd aptit och lustfyllda böjelser, och inte samtidigt överträda Guds lag. Därför har han tillåtit hälsobudskapets ljus att lysa över oss, för att vi skall se de synder vi begår när vi överträder de lagar som han har nedlagt i vår egen kropp. All vår glädje eller vårt lidande kan spåras antingen till lydnad eller olydnad för naturens lagar. Vår nådige himmelske Fader ser det beklagliga tillståndet hos människor som, en del medvetet men andra omedvetet, lever i, då de överträder de lagar som han har stadfäst. Både av kärlek och medömkan till människosläktet låter han ljuset lysa genom hälsobudskapet. Han offentliggör sin vilja och straffet som kommer att följa överträdelsen av den, för att alla skall lära sig att vara noggranna och leva i harmoni med naturens lagar. Han förkunnar dem noggrant och gör dem så framträdande att de är lika en stad som ligger på berget. Alla tänkande människor kan förstå dem om de vill. Att förtydliga naturens lagar och uppmana till lydnad för dem, är det verk som åtföljer den tredje ängelns budskap .för att bereda ett folk för Herrens återkomst. (Band 3, sid. 161, 1872.)

Kapitel 66

Faran av applåder

Det har visats mig att stor försiktighet borde utövas när det är nödvändigt att lyfta förtryckets börda från människor, om inte, kommer de att lita till sitt eget förstånd och misslyckas i att göra sig fullständigt beroende av Gud. Det är inte lämpligt att smickra en person och upphöja Kristi tjänares duglighet. På Guds stora dag kommer många att visa sig vara bristfälliga på grund av sådan upphöjelse. Jag skulle vilja uppmana mina bröder och systrar att aldrig smickra personer på grund av deras förmågor, ty de kan inte bära det. Jaget blir lätt upphöjt, och följderna därav blir att många förlorar sin balans.

Jag säger på nytt till mina bröder och systrar: Om ni vill undvika ansvar för andra människors eviga välfärd, smickra aldrig, lovsjung inte människors ansträngningar, ty det kan visa sig bli deras undergång. Det är otryggt att både genom ord och handlingar upphöja en broder eller syster, hur ödmjuk hans eller hennes hållning än må förefalla. Om de verkligen äger en mjuk och ödmjuk ande, vilket Gud så högt uppskattar, är det bättre att hjälpa dem att bevara den. Detta kommer inte att bli gjort genom att kritisera dem och inte heller genom att försumma att på ett lämpligt sätt uppskatta deras sanna värde. Men det är få som kan bära smicker utan att ta skada.

En del dugliga Herrens tjänare, som nu predikar sanningen för vår tid, älskar bifallsyttringar. Applåder stimulerar dem på samma sätt som ett glas vin gör med den som använder det. Om dessa Herrens tjänare kom till en plats där det endast finns en liten församling som inte väcker någon större hänförelse, och som inte heller visar någon bestämd uppfattning, kommer de att förlora intresse och nit. De kommer att vara lika slöa i arbetet som den onyktre blir när man har tagit ifrån honom hans vin. Dessa män kommer att misslyckas att vara verkliga, praktiska arbetare, till dess att de har lärt sig att arbeta utan behov av hänförelse och applåder. (Band 3, sid. 185, 186, 1872.)

Kapitel 67

Arbete bland de felande

Kristus identifierade sig med sitt folks behov. Deras behov och lidande blev hans. Han säger: ”Jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärke, nacken, och iklädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig.” (Matt. 25: 35, 36.) Guds tjänare borde ha sina hjärtan fyllda av varma känslor och verklig kärlek för Kristi efterföljare. De borde visa det djupa intresse som Kristus hjälper oss att se i den omsorg som herden har för de förlorade fåren. De borde följa det exempel som Kristus gett och förverkliga samma medlidande och mildhet, och samma ömma och omtänksamma kärlek, som han har visat mot oss.

De stora moraliska krafterna är tro, hopp och kärlek. Om dessa är överksamma kan en Herrens tjänare vara aldrig så ivrig och nitisk, men hans arbete kommer inte att godtas av Gud och han kan inte åstadkomma något gott i församlingen. En Kristi tjänare som frambär Guds allvarliga budskap till folket, borde alltid handla rättfärdigt, älska nåd och vandra ödmjukt inför Gud. Kristi Ande i hjärtat kommer att väcka alla inre krafter för att ge näring och skydd åt fåren i hans hjord, likt en trogen och sann herde. Kärleken är den gyllene kedja, som hinder troende hjärtan till varandra med frivilliga band, såsom vänskap, vänlighet och förblivande trohet. på samma gång binder det människan till Gud.

Det finns en bestämd brist på kärlek, medlidande och förstående medömkan bland Guds tjänare. De är alltför kyliga och hjärtlösa! Deras hjärtan är inte brinnande av ömt medlidande och ivrig kärlek. Den renaste och mest upphöjda hängivenhet för Gud är den som visas i den ivrigaste längtan och ansträngning efter att vinna människor för Kristus. Orsaken till att Guds tjänare, som predikar sanningen för vår tid, inte är mera framgångsrika, är att de är alltför bristfälliga, ja, i högsta grad bristfälliga när det gäller tro, hopp och kärlek. Det finns arbete och strider, självförnekelse och enskilda svårigheter för oss alla att möta och bära. Det kommer att bli sorg och ånger över våra synder. Det kommer ständigt att vara strider och vaksamhet blandade med ånger och skam på grund av våra brister.

Låt inte förkunnare av vår käre Frälsares kors glömma sin erfarenhet i dessa ting, utan låt dem alltid komma ihåg att de endast är människor som lätt kan fela och som äger ”mamma böjelser som deras bröder och systrar. Om de hjälper dem måste de vara uthålliga i sina ansträngningar för att göra dem gott och ha sina hjärtan fyllda av medlidande och kärlek. De måste lära sig förstå sina tros syskon och hjälpa dem där de är svaga och i behov av största hjälp. De som arbetar med att undervisa i Guds ord skulle mjuka upp sina egna hårda, stolta och otroende hjärtan när de finner samma hårda attityd hos sina trossyskon.

Kristus har gjort allt för oss därför att vi var hjälplösa. Vi var bundna i mörkrets bojor, i synd och missmod, och kunde därför inte göra något för oss själva. Det är genom att öva tro, hopp och kärlek som vi kommer närmare och närmare den fullkomliga helgelsens ideal. Alla syskon känner samma behov av medlidande som vi har känt. Vi borde därför inte klandra dem i onödan, utan låta Kristi kärlek tvinga oss att visa mycken öm omtanke, så att vi kunde gråta över de felande och de som avfallit från Gud. Människan har ett oändligt värde. Hennes värde kan endast bedömas genom det pris som betalats för henne. Golgata! Golgata! Golgata! förklarar en människas verkliga värde.

Mild behandling, mjuka svar och behagliga ord är mycket bättre passande medel att förändra och frälsa än hårdhet och kärvhet. En aning för mycket ovänlighet kan föra en person utom räckhåll, medan en förlåtande anda kan vara det medel som binder dem till dig, och du skulle sedan kunna få dem kvar på den rätta vägen. Du skulle också drivas av förlåtelsens anda och ge passande erkännande till dem som är omkring dig för varje god avsikt och handling. (Band 4, sid. 65,1876.)

Kapitel 68

Kärlek och plikt

Kärlek har en tvillingsyster som heter förpliktelse. Kärlek och förpliktelser står sida vid sida. Om man utövar kärlek men på samma gång försummar förpliktelserna, kommer det att göra barnen styvnackade, egensinniga, förvända, själviska och olydiga. Om den hårda plikten tillåts att råda ensam, utan kärlek för att uppmjuka och vinna, kommer det att ha ett liknande resultat. Plikt och kärlek måste blandas för att barnen på ett passande sätt 'Skall lära sig disciplin.

En gång i tiden gavs följande undervisning till prästen: "De skola lära mitt folk att skilja mellan heligt och oheligt och undervisa dem om skillnaden mellan orent och rent. Och i rättssaker skola de uppträda såsom domare och skola avdöma dem efter mina rätter." (Hes. 44: 23, 24.) "Om jag säger till den ogudaktige: 'Du ogudaktige, du måste dö' och du då icke säger något till att varna den ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han må vända om ifrån den, och han likväl icke vänder om ifrån sin väg, då 'skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat din själ.'" (Hes. 33: 8, 9.)

Här framhålls Guds tjänares plikt klart och tydligt. De kan inte fritas från sin plikt att troget tillrättavisa synd och fel bland Guds folk, även om det är en obehaglig uppgift, och även om de kanske inte tas emot av den som har felat. I de flesta fall skulle den felande som tillrättavisats, ta emot varningen och följa den, om det inte var så att andra stod i vägen. De kommer som sympatisörer och beklagat den som har blivit tillrättavisad och känner att de måste stå som hans försvarare. De ser inte att Herren är missbelåten med den som felat, därför att Guds verk har blivit skadat och hans namn vanärat.

Människor har vänt sig bort från Gud och har lidit skeppsbrott i tron som resultat av den felaktiga väg som har följts av den felande. De Guds tjänare vilkas omdöme är fördunklat och vilkas uppfattning har påverkats av felaktigt inflytande, kunde lika gärna ta ställning för den felande, vars inflytande har gjort så mycket skada, som för den som måste anmärka på det som är fel. När de gör det säger de i praktiken till syndaren:

”Bekymra dig inte och låt dig inte slås ned, ty du har nästan rätt när allt kommer till allt. Det skall nog gå bra för dig.”

Gud fordrar av sina tjänare att de skall vandra i ljuset och inte blunda, så de skall kunna urskilja Satans sätt att verka. De skall vara beredda att varna och tillrättavisa dem som är i fara genom hans förvillelser. Satan verkar både på den högra och vänstra sidan för att få en förmånsställning. Han vilar inte. Han är uthållig. Han är outtröttlig och slug för att ta vara på varje tillfälle och vända det till sin förmån i striden mot sanningen och Gudsrikets intressen. Det är ett beklagligt faktum, att Guds tjänare inte är ens hälften så vakna över Satans ondska som de borde vara. I stället för att stå emot djävulen så att han må fly ifrån dem, är många böjda att dagtinga med mörkrets makter.

Kapitel 69

Laodiceaförsamlingen

Budskapet till församlingen i Laodicea är en uppmanade-väckande fördömelse, och den är tillämplig på Guds folk i vår tid.

”Skriv till Laodiceas församlings ängel: ’Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm. Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm. Men du, då du är ljum och varken varm eller kall, skal jag utspy dig ur min mun. Du säger ju: ’Jag är rik, ja jag har vunnit rikedomar och behöver intet’; och du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.’” (Upp. 3:14-17.)

Herren visar oss att det budskap som måste framföras av dem han har kallat att varna folket, inte säger: ”Allt står väl till och ingen fara är på färde.” Det är inte endast teoretiskt, utan praktiskt i varje detalj. Guds folk beskrivs i budskapet till laodiceanerna såsom om de befann sig i en världslig trygghetsställning. De är själva tillfreds, i det att de tror att de har uppnått en hög andlig nivå. ”Du säger ju: ’Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet; och du vet icke at du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.’”

Vilken svårare förvillelse kan komma över människor än tron att de står i ett rätt förhållande till Gud när de står i ett felaktigt! Det sannfärdiga vittnets budskap riktar sig till Guds folk i en sorglig förvillelse, även om de är ärliga i sin förvillelse. De vet inte att deras tillstånd är beklagansvärt i Guds åsyn. På samma gång som de, till vilka budskapet riktas, smickrar sig själva med att de uppnått en upphöjd, andlig nivå, bryter det sannfärdiga vittnets budskap deras trygghet genom detta chockerande avslöjande av deras sanna tillstånd, nämligen andlig blindhet, fattigdom och elände.

Vittnesbördet, som är så genomträngande och strängt, kan inte missförstås, ty det är det sannfärdiga vittnet som talar och hans ord måste vara korrekt.

Det är svårt för dem som känner sig trygga i det de uppnått, och som tror att de själva är rika på andlig kunskap, att ta emot budskapet som förkunnar för dem, att de är

bedragna och att de står i behov av varje andlig välsignelse. Det ohelgade hjärtat är "ett illfundigt och fördärvat ting". (Jer. 17:9.) Jag såg att många framhöll sig själva som goda kristna, men inte hade en stråle ljus från Jesus. De har inte en egen levande erfarenhet när det gäller det andliga livet. De är i behov av en djup och genomgripande självförödmjukelsens erfarenhet inför Gud innan de kommer att känna sitt verkliga behov av ivrigt och uthålligt sökande efter Andens trygga och dyrbara välsignelser.

Gud leder sitt folk steg för steg. Det kristna livet är en ständig strid och en marsch framåt. Det finns ingen vila från den striden. Det åar genom en ständig, outtröttlig ansträngning som vi kan behålla segern över Satans frestelser. Såsom ett folk kan vi triumfera i sanningens klarhet och styrka. Vi uppehålls fullständigt i vår ställning genom en överväldigande mängd av tydliga vittnesbörd från Bibeln. Men det finns stora brister i verklig biblisk ödmjukhet, tålamod, tro, kärlek, självförnekelse, vaksamhet och en offervillighetens anda. Vi behöver verkligen odla biblisk helgelse. Synden råder bland Guds folk. Den tydliga och klara tillrättavisningen till församlingen i Laodicea tas inte emot. Många håller fast vid sina tvivel och sina "älsklingssynder", trots att de är så förvillade att de talar om och känner det som om de inte behöver någonting. De tycker att Guds Andes vittnesbörd och tillrättavisning är omotiverad eller att det inte syftar på dem själva. Sådana är i det allra största behov av Guds nåd och andlig klarsynthet för att de skall kunna upptäcka sina brister i andligt avseende. De saknar nästan varje nödvändig förutsättning för att fullkomna den kristna karaktären. De har inte en praktisk kunskap om biblisk sanning, vilket skulle leda dem till ett ödmjukt liv och en fullständig harmoni mellan deras vilja och Kristi vilja. De lever inte i lydnad för alla Guds fordringar.

Det är inte tillräckligt att bekänna sig tro på adventbudskapet. Alla som är hängivna Kristi kors är i verkligheten förpliktade att inträda i ett korståg mot människornas fiende, att fördöma det som är fel och upprätthålla rättfärdigheten. Men det sannfärdiga vittnets budskap uppenbarar att en förskräcklig förvillelse vilar över vårt folk. Det är därför nödvändigt att komma till dem med varningar, för att väcka dem ur deras andliga slummer till beslutsam handling.

I min förra syn fick jag se att till och med det sannfärdiga vittnets klart framförda budskap inte hade åstadkommit det som Gud hade avsett. Folket fortfar att sova i sina synder. De fortsätter med att förklara sig själva som rika och utan behov av någonting. Många frågar: "Varför ges alla dessa tillrättavisningar? Varför fortsätter Vittnesbörden

att anklaga oss för avfällighet och för förfärliga synder? Vi älskar sanningen och vi är framgångsrika. Vi har inte behov av dessa vittnesbörd med dess varningar och tillrättavisningar.” Men om dessa som anklagar skulle få se sina egna hjärtan och jämföra sina liv med Bibelns praktiska undervisning, och om de då skulle ödmjuka sig inför Gud och låta Guds nåd upplysa mörkret, då skulle fjällen falla från deras ögon och de skulle inse sin verkliga andliga fattigdom och sitt elände. De skulle då komma att känna behov av att köpa guld, vilket är ren tro och kärlek; vita kläder, som symboliserar en fläckfri karaktär, vilken har gjorts ren i vår Återlösares blod; och ögonsalva, vilken symboliserar den Guds nåd som ger en klarare uppfattningsförmåga i andliga ting, samt hjälp att kunna upptäcka sin synd. Dessa uppnådda erfarenheter är mera dyrbara än guld från Ofir.

Orsaken till andlig blindhet

Det har visats mig att den främsta orsaken till varför Guds folk nu är i detta andligt blinda tillstånd är därför att de inte vill ta emot tillrättavisning. Många har förkastat de tillrättavisningar och varningar som har getts till dem. Det sannfärdiga vittnet fördömer Guds folks ljumma tillstånd, vilket ger Satan stor makt över dem i denna väntans och vaksamhetens tid. De själviska, de stolta och de som älskar synd förföljs alltid av tvivel. Satan har förmåga att inge tvivel och att tänka ut invändningar mot de tydliga vittnesbörd som Gud sänder. Många tycker att det är en dygd, ett kännetecken på intelligens hos dem, att visa tvivel, att krångla till och att ifrågasätta. De som önskar tvivla kommer alltid att finna orsaker därtill. Gud har aldrig avsett eller tänkt att ta bort alla möjligheter till tvivel. Han ger tydliga bevis, vilka noggrant måste undersökas med ett ödmjukt sinne och en läraaktig anda. Alla skall sedan kunna ta ställning utifrån hur övertygande bevisen är.

Det eviga livet är av oerhört värde och kommer att kosta oss allt det vi har. Jag fick se att vi inte tillräckligt uppskattar de eviga tingen. Allt som är värt att äga i denna värld kräver ansträngningar och många gånger de mest plågsamma uppoffringar. Och detta endast för att få del av förgängliga skatter. Skulle vi vara mindre villiga att uthärda strid och möda, och att göra ivriga ansträngningar och stora uppoffringar för att få del av de skatter som är oändliga i värde och som ger ett liv som kan jämföras med den Eviges liv? Kan himmelen någonsin kosta oss för mycket?

Tro och kärlek är gyllene skatter, beståndsdelar som det är stor brist på bland

Guds folk. Det har visats mig att tvivel på Vittnesbördens varningar, uppmuntran, och tillrättavisning utestänger ljuset från Guds folk. Otron tillsluter deras ögon så att de är okunniga om sin verkliga ställning. Det sannfärdiga vittnet beskriver deras blindhet på följande sätt: ”Du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.” (Upp. 3: 17.)

Tron på den snart återkommande Kristus saknas. ”Min Herre kommer icke så snart”, sägs inte endast i hjärtat. utan uttrycks också i ord och ännu mera bestämt i handling. Okunnighet i denna väntans tid gör Guds folks sinnesförmimmelser okänsliga för tidens tecken. Den förskräckliga ogudaktighet som överflödar, kräver den allra största noggrannhet och ett levande vittnesbörd, för att utestänga synden från församlingen. Tron har avtagit på ett fruktansvärt sätt, och det är endast genom övning som den kan växa till.

När den tredje ängels budskap började förkunnas, hade de som engagerade sig i Guds verk någonting att riskera och de måste göra stora offer. De började denna gärning i fattigdom och fick genomlida de största försakelser och smädelser. De fick möta ett hårt motstånd, vilket drev dem till Gud i deras behov och bevarade deras tro levande. Vår nuvarande plan för systematiskt givande” förser våra förkunnare med ett lämpligt underhåll och därför finns ingen brist och inte heller något behov av tro för uppehållet. De som nu kallas att förkunna sanningen riskerar ingenting. De behöver inte heller göra några bestämda offer. Budskapet är utformat och sätts i deras händer, och tryckalster finns tillgängliga vilka försvarar den tro som de söker att sprida.

En del unga män börjar utan att ha en verklig känsla för arbetets upphöjda karaktär. De har inga umbäranden, svårigheter eller svåra strider att möta, som skulle pröva deras tro. De behöver inte heller öva sig i praktisk självförnekelse eller hysa en försakelsens anda. En del blir stolta och självupphöjda, och har ingen verklig börda för det verk som lagts på dem. Det sannfärdiga vittnet talar till dessa förkunnare: ”Så gör nu bättring med all flit.” En del av dessa är så uppfyllda av stolthet att de i verkligheten utgör ett hinder och en förbannelse för Guds dyrbara verk. De utövar inte ett frälsande inflytande på andra. Dessa män behöver bli verkligt omvända till Gud och helgade av den sanning som de presenterar för andra.

Bestämda vittnesbörd i församlingen

Ganska många känner sig otåliga och ängsliga därför att de ofta besväras av varningar och tillrättavisningar, som ständigt framhåller deras synder. Det sannfärdiga vittnet säger: "Jag känner dina gärningar." Motiven, avsikterna, otron, misstankarna och misstroendet kan döljas för människor, men inte för Kristus. Det sannfärdiga vittnet kommer som en rådgivare: .Så råder jag dig då, att du köper av mig guld, som är luttrat i eld, för att du skall bliva rik, och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och att du köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att du skall kunna se. 'Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag.' Så gör nu bättring med all flit. Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. - Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron." (Upp. 3: 18 -21.)

De som tillrättavisas av Guds Ande borde inte resa sig upp mot det ödmjuka instrumentet. Det är Gud och inte en felande människa som har talat för att frälsa dem från undergång. De som förkastar varningen lämnas i blindhet att bedra sig själva. Men de som lyssnar till den och nitiskt ger sig in i uppgiften att befria sig ifrån sina synder för att få de nödvändiga välsignelserna, öppnar sitt hjärtas dörrar för att deras Frälsare må komma och vara hos dem. Dessa människor finner du alltid i en fullkomlig harmoni med Guds Andes vittnesbörd. Guds tjänare som predikar Ordet för vår tid borde inte försumma detta allvarliga budskap till laodiceanerna. Det sannfärdiga vittnet framför inte ett behagligt budskap. Herren säger inte till dem: Ni är nästan på rätt väg; ni har fått ta emot tuktan och tillrättavisning, som ni inte har gjort skäl för; ni har helt onödigt fått bära bekymmer genom stränghet; ni är inte skyldiga till de fel och synder för vilka ni har blivit tillrättavisade.

Det sannfärdiga vittnet förklarar, att när du menar att du vunnit framgång och har det bra, är du i verkligheten i behov av allting. Det är inte nog för Ordets förkunnare att presentera ett ämne teoretiskt, men de borde också framställa praktiska ämnen. De behöver studera de praktiska lärdomar som Kristus gav sina lärjungar och göra en noggrann tillämpning av dessa, både för sin egen och andras del. Skall vi förmoda att Kristus, därför att han frambär ett fördömande vittnesbörd, saknar en öm 'kärlek till sitt folk? O, nej! Han som dog för att återlösa människan från döden, älskar med en

gudomlig kärlek, ty de som han älskar tillrättavisar han. ”Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag.” (Upp. 3: 19.) Men många vill inte ta emot det budskap som himmelen sänder till dem. De kan inte uthärda att få höra om sin kärlek till världen, sina fel, sin själviskhet, sin stolthet och att de försummat sina plikter.

De sista dagarnas faror

Vi lever i den allvarligaste och viktigaste tiden av jordens historia. Vi är mitt uppe i de yttersta dagarnas faror. Förfärliga och viktiga händelser ligger framför oss. Hur nödvändigt är det då inte att alla som verkligen fruktar Gud och älskar hans lag ödmjuktur sig inför honom, och sörjer och känner sig bedrövade över sina synder, och bekänner dem därför att deras synder har skilt dem från Gud. Det som skulle föranleda den största ängslan hos oss är att vi inte inser och förstår vårt eget tillstånd, vår låga ställning, och att vi är tillfreds med att vara som vi är. Vi borde fly till Guds ord och till bönen och var och en söka Herren uppriktigt, så att vi må finna honom. Detta skulle vi göra till vår främsta uppgift. (Band 3, sid. 53, 1872.)

Kapitel 70

Ansvaret att tillrättavisa dem som syndar

Det har visats mig att Gud i Jos. 7 illustrerar hur han ser på synden bland dem som bekänner sig vara hans folk och helighålla hans bud. De som särskilt har ärats genom att han på ett märkligt sätt visat sin kraft, liksom för Israel fordöm, och som trots detta har vågat att ringakta hans direkta undervisning, kommer att bli föremål för hans vrede. Han önskar undervisa sitt folk om att olydnad och synd är oerhört anstötliga för honom och något som man inte får vara likgiltig för. Han visar oss att när hans folk lever i synd borde de på en gång besluta sig för att göra allt för att skaffa bort den, så att hans avsky inte längre skulle vila över dem alla.

Men om folkets synder förbises av dem som står i ansvarsställning vilar hans misshag över dem, och Guds folk hålls som en församling ansvarigt för dessa synder. I sitt handlingssätt med sitt folk under gångna tider visar Herren det nödvändiga i att rena församlingen från dess fel. En syndare kan sprida mörker som kommer att utestänga Guds ljus från hela församlingen. När folket förstår att mörkret sänker sig över dem och de inte vet orsaken, borde de ivrigt söka Gud i stor ödmjukhet och självförkrosselse, intill dess att de fel som bedrövar hans Ande har upptäckts och avlägsnats.

De fördomar som uppstått emot oss därför att vi har tillrättavisat felen, som Gud visat mig existerar, och det rop som uppstått om kärvhet och stränghet, är inte rättvist. Gud bjuder oss tala och därför kan vi inte vara tysta. Om felen är uppenbara bland hans folk, och om Guds tjänare likgiltigt låter det passera, håller de i verkligheten med och rättfärdigar syndaren och är lika skyldiga som syndaren och kommer lika hög grad att få del av Guds misshag. De kommer att göras ansvariga för de skyldigas synder. I syner har jag uppmärksammats på många händelser där Guds folk ådragit sig hans misshag genom medlemmars försummelse, därigenom att de inte har tagit itu med de fel som existerade bland dem. De som har ursäktat dessa fel har av folket betraktats som mycket vänliga och älskvärda personer, helt enkelt därför att de avskytt att förverkliga Bibelns tydliga plikt. Uppgiften var inte behaglig och dar for undvek de den.

Den hatets anda som har kommit över vissa människor därför att felen bland Guds folk har tillrättavisats, har fört blindhet och en fruktansvärd förvillelse över dem

själva. Detta har lett till att de inte kunnat skilja mellan det som är rätt och fel. De har släckt sin egen andliga synförmåga. De kan se felen, men de känner inte, som Josua, behov av att ödmjuka sig själva på grund av att de förstår att människor är i andlig fara.

Guds sanna folk, som har en börda för hans verk och människors frälsning på sina hjärtan, kommer alltid att betrakta synden som den verkliga är i dess syndfulla karaktär. De kommer alltid att stå på deras sida, som troget och rättvist tar itu med de synder som så lätt kan komma över Guds folk.

I synnerhet är detta fallet under församlingens sista tid, under den tid då de etthundra fyrtiofyra tusen beseglas, vilka skall stå utan fel och brist inför Guds tron. De kommer att mycket djupt känna de misstag som begås av Guds bekännande folk. Detta framställs tydligt av profetens illustration av det avslutande verket under bilden av de män som har svärdet i sina händer. En av männen var klädd i linnekläder och hade skrivredskap med sig. ”Herren sade till honom: ’Gå igenom Jerusalems stad och teckna med ett tecken på pannan de män, som sucka och jämra sig över alla styggelser som bedrivs därinne.’” (Hes. 9: 4.)

Vem har del av Guds rådslut i denna tid? Är det de som i verkligheten ursäktar felen bland Guds bekännande folk och som, även om det inte sker öppet, knotar i sina hjärtan mot dem som önskar tillrättvisa synden? Är det de som tar ställning emot och sympatiserar med dem som begår felen? Nej, förvisso inte! Om de inte bättrar sig och flyr bort från detta Satans verk att förfölja dem som har verkets börda på sina hjärtan och upphör att understödja syndarna i Sion, så kommer de aldrig att få ta emot Guds insegel. De förgås i den allmänna ödeläggelsen som övergår de ogudaktiga, representerade genom de fem männen med svärdet i sina händer. Observera följande med eftertanke: De som tar emot sanningens rena tecken, som skrivits i dem genom den helige Andes kraft, som illustreras med det märke som mannen i linnekläder tecknade dem med, ”dessa som sucka och jämra sig över alla styggelser som bedrivs därinne” dvs. i församlingen. Deras kärlek till renhet och Guds ära och härlighet är sådan, och de har en så klar syn över syndens förskräckliga syndfullhet, att de framställs som människor i sådan ångest att de suckar och ropar. Läs hela det nionde kapitlet i Hesekiel.

Men den allmänna ödeläggelsen av alla dem som inte ser den stora kontrasten mellan synd och rättfärdighet, och som inte känner såsom de som står i Guds rådslut och

som får ta emot inseglet, beskrivs i detta sammanhang av männen med svärden i sina händer: ”Och till de andra hörde jag honom säga: ’Dragen fram i staden efter honom och slån ned folket; visen ingen skonsamhet och haven ingen misskund. Både åldringar och ynglingar och jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och förgöra, men I mån icke komma vid någon som har tecknet på sig; och I skolen begynna vid min helgedom.’” (Verserna 5, 6.)

Akan -- en förebildlig undervisning

När det gällde Akans synd sade Gud till Josua: ”Jag vill icke mer vara med eder, om I icke alldeles skaffen bort ifrån eder det tillspillogivna.” (Jos. 7: 12.) Hur kan denna händelse jämföras med den väg som har valts av dessa som inte vill höja sin röst mot synden och det felaktiga, men vars sympatier alltid befinns vara hos dem som genom sina synder vållar bekymmer i Israels läger? Gud sade till Josua: ”Du skall icke kunna stå emot dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogivna från eder.” (Vers 13.) Han uttalade det straff som skulle följa överträdelsen av förbundet.

Då började Josua noggrant forska för att finna den skyldige. Han kallade fram Israel efter deras stammar, sedan de olika familjerna och slutligen de enskilda personerna. Akan befanns vara den skyldige. Men för att saken skulle bli klar för hela Israel, och för att det inte skulle finnas någon orsak för dem att klaga och säga att den oskyldige fick lida, använde Josua ett klokt förfaringsätt. Han visste att Akan var överträdaren och att han hade dolt sin synd och därigenom uppväckt Guds vrede mot sitt folk. Diskret uppmanade Josua Akan att avlägga en fullständig bekännelse av sin synd, så att Guds ära och rättvisa måtte försvaras inför Israel. ”Då sade Josua till Akan: ’Min son, giv ära åt Herren, Israels Gud, och bekänn, honom till pris: säg mig, vad du har gjort, och dölj intet för mig.’” (Vers 19.)

”Akan svarade Josua och sade: ’Det är sant, jag har syndat mot Herren, Israels Gud, ty så har jag gjort: jag såg ibland bytet en dyrbar mantel från Sinear och två hundra siklar silver och en guldplatta, femtio siklar i vikt, och till detta fick jag begärelse och tog det; se, det är gömt i jorden, i mitten av mitt tält, och silvret underst.’ Då sände Josua några män dit för att se efter, och de skyndade till tältet; och de funna det gömt där i hans tält, och silvret underst. Och de toga det ur tältet och bura det till Josua och Israels barns menighet och lade det ned inför Hetren. Då tog Josua och Israels menighet med honom Akan, Seras son, och silvret och manteln och guldplattan och hans söner

och döttrar, hans oxar, åsnor och får och hans tält, och allt övrigt, som han hade, och förde alltsammans upp till Akors dal. Och Josua sade: 'Varför drog du olycka över oss? Nu skall ock Herren i dag låta olycka komma över dig!' Och Israels menighet stenade honom; de brände upp dem i eld och kastade stenar på dem." (Verserna 19-25.)

Herren hade talat om för Josua att Akan inte endast hade tagit det som han bestämt förbjudit dem att ta med mindre de skulle komma under förbannelse, utan han hade också stulit och hycklat. Herren hade sagt att Jeriko och allt det tillspillogivna skulle brännas upp, utom guld och silvret, vilket han hade reserverat för sin skattkammare. Den seger som vanns genom att inta Jeriko hade inte skett genom krig eller belägring av staden. Hövitsmannen över Herrens här hade lett himmelens här. Såtiden var Herrens. Det var han som genomförde slaget. Israels barn hade inte riktat ett enda slag mot någon. Segern och äran var Herrens och därför var också det tillspillogivna hans. Han hade förordnat så att allt skulle brännas upp utom guld och silvret, vilket hade reserverats för hans skattkammare. Akan hade mycket väl förstått att det undantag som gjorts för guld och silverskatterna, vilka han fått begärelse till, var Herrens egendom. Han hade stulit från Guds skattkammare för sitt eget behov.

Kapitel 71

Att bekänna eller förneka Jesus

I vårt umgänge med samhället, i familjen eller vilken livsgemenskap vi än befinner oss i, i mindre eller större sammanhang finns det många sätt på vilka vi kan bekänna vår Herre, och även många sätt på vilka vi kan förneka honom. Vi kan förneka honom i våra ord, genom att tala illa om andra, genom dumt tal och genom gester och skämt, genom tomma eller ovänliga ord, eller genom undanflykter och lögner. Genom våra ord kan vi bekänna att Kristus inte är i oss. I vår karaktär kan vi förneka honom genom att älska bekvämlighet, genom att avsky livets plikter och bördor, som någon annan måste bära, om inte vi gör det, och genom att älska syndig njutning. Vi kan också förneka Kristus genom vårt sätt att klä oss och att vara lika världen, och genom ett oartigt sätt. Vi kan förneka honom genom att älska våra egna uppfattningar och genom att söka hålla fast vid och rättfärdiga jaget. Vi kan också förneka honom när vi tillåter vårt sinne att styras av sentimentalitet och grubbla över, vad vi menar vara en hård och prövosam lott.

Ingen kan bekänna Kristus inför världen om inte Kristi sinne och ande lever i honom. Det är omöjligt att förmedla det som vi inte har. Våra samtal och vårt uppträdande borde vara ett verkligt och synligt uttryck för nåden och sanningen inom oss. Om hjärtat är helgat, underdånigt och ödmjukt, kommer frukten att kunna ses utvändigt och utgöra den effektivaste bekännelsen av Kristus. Ord och bekännelse är inte tillräckligt. Du, min syster, måste ha något mer än detta. Du är i färd med att bedra dig själv. Din ande, din karaktär och dina handlingar visar inte ödmjukhetens anda, självförnekelse och människokärlek. Ord och bekännelse kan uttrycka mycken ödmjukhet och kärlek, men om ditt handlingssätt inte dagligen styrs av Guds nåd, har du inte fått del av den himmelska gåvan. Du har inte försakat allt för Kristus, du har inte överlåtit din egen vilja och dina önskningar för att bli hans lärjunge.

Du begår synd och förnekar din Frälsare genom dystra tankar, genom att samla på prövningar och låna bekymmer. Du bär morgondagens bekymmer idag, förbittrar ditt eget hjärta och gör det mörkt för alla omkring dig genom att du själv invecklar dig i prövningar. Den dyrbara prövotid, som Gud gett dig för att göra gott och bli rik på goda gärningar, förbrukar du mycket oförståndigt genom att sysselsätta dig med olyckliga

tankar och bygga luftslott. Du lider av din egen föreställningsvärld och låter dina tankar syssla med sådana ämnen som inte ger dig någon befrielse eller lycka. Ditt dagdrömeri hindrar dig från att kunna få en sund, hälsosam och intelligent erfarenhet i andliga ting och en moralisk beredelse för ett bättre liv.

När du tar emot Guds sanning i ditt hjärta gör den det möjligt för dig att bli frälst. Då det gäller tro och lydnad för sanningen, ger den dig tillräcklig nåd ror plikter och prövningar i nuet. Nåd för morgondagen behöver du inte! Du borde känna att du endast har att göra med idag. Övervinn idag! Förneka det själviska jaget idag! Vaka och bed för dagens behov! Ta emot kraft till seger för idag!

De dagliga förändringar som Utspelas i vår omgivning och i de omständigheter under vilka vi lever, samt Guds skrivna ord som urskiljer och prövar allt, är mer än tillräckligt för oss att dag för dag undervisa oss om våra plikter och vad vi bör göra. I stället för att låta ditt sinne löpa i tankebanor, som du inte får någon nytta av, borde du dagligen söka forska i Bibeln och göra dina plikter, vilka kan vara besvärliga för dig, men de måste göras av någon.

Lärdomar från naturen

Naturens skönhet talar till våra sinnen utan uppehåll. Det öppna hjärtat tar emot intryck av Guds kärlek och härlighet som vi kan se dem i hans händers verk. De som vill lyssna kan höra och förstå Guds lärdomar genom naturens verk. Det finns lärdom i solstrålen och i naturens olika föremål som Gud har gett oss att se på. De gröna fälten, de höga träden, knopparna och blommorna, de passerande molnen, det fallande regnet, den porlande bäcken, solen, månen och himmelens stjärnor, allt inbjuder till vår uppmärksamhet och meditation och bjuder oss att bli bekanta med Gud som gjorde allt detta. Det vi kan lära från naturens olika föremål är följande: De är lydiga sin Skapares vilja. De förnekar aldrig Gud och vägrar aldrig lydnad för varje tillkännagivande av hans vilja. Endast fallna varelser vägrar att ge full lydnad åt sin Skapare. Deras ord och handlingar är i strid med Gud och emot hans regerings principer. . .

De bekännande kristna som ständigt gnäller och klagar och tror att lycka och ett glatt ansikte är synd, har inte en verklig tro. De som ser på naturens vackra scener på samma sätt som de gör på en död tavla, de som väljer att se på döda löv hellre än att samla vackra levande blommor, de som med dystyret lyssnar till det som är sorgligt i

det språk som når dem från naturens värld, de som inte ser någon skönhet i dalen som har klätts i levande grönska eller i de majestätiska höjderna i sin gröna skönhet, dessa människor, som tillsluter sina sinnen för naturens glädjefyllda röst, vilken talar till dem med en stämma som är ljuvlig och musikalisk för det lyssnande örat, är inte i Kristus. De vandrar inte i ljuset, utan samlar åt sig själva mörker och dysterhet, när de lika gärna kunde få uppleva klarheten och välsignelserna från rättfärdighetens solljus som skulle lysa upp deras hjärtan med strålar av helande kraft.

Kapitel 72

Till sådana som förkastar tillrättavisning

Aposteln Paulus säger klart, att israeliternas erfarenhet under ökenvandringen har blivit nedtecknad till lärdom för oss som lever i denna tid, för oss som har tidernas ände inpå oss. Vi menar inte att de faror vi är utsatta för är mindre än hebröernas, utan tvärtom större. Det kommer att finnas frestelser till avundsjuka och missnöje. Det kommer att råda öppet uppror, precis som det som är nedtecknat från det forna Israel. Det kommer alltid att finnas en anda av uppror mot tillrättavisning av synder och fel. Men skall tillrättavisningens röst tystas ner på grund av detta? Om det är så befinner vi oss inte i någon bättre situation än de olika samfunden i vårt land, vilka är rädda för att gripa sig an folkets villfarelser och förhärskande synd.

De som Gud har avskilt såsom rättfärdighetens förkunnare har ett allvarligt ansvar, som lagts på dem att tillrättavisa folkets synder. Paulus uppmanade Titus: ”Så skall du tala; och du skall förmana och tillrättavisa dem med all myndighet. Låt ingen förakta dig.” (Tit. 2: 15.) Det finns alltid sådana som förkastar dem som vågar tillrättavisa synder, men det finns tillfällen då tillrättavisning måste ges. Paulus gav rikt linjer till Titus att tillrättavisa en särskild grupp människor skarpt, för att de skulle bli sunda i tron. Människor av skilda slag, som sammanförs i församlingens gemenskap, har olika egenheter och brister. När dessa utvecklas krävs det tillrättavisning. Om de som väljs till viktiga ansvarsställningar, aldrig förebrådde eller med stränghet tillrättavisade någon, skulle det snart råda ett fördärvligt förhållande, som storligen skulle vanära Gud. Hur skall då tillrättavisning ges? Aposteln svarar: ”Med allt tålmod och med undervisning i alla stycken.” (2 Tim. 4: 2.) Principer borde framhållas och tillämpas på dem - som behöver tillrättavisas, men Guds folks brister skulle aldrig få passera med likgiltighet.

Det kommer alltid att finnas människor som förkastar tillrättavisning och vilkas känslor vänder sig emot den. Det är inte behagligt att få veta att man har fel. I nästan varje fall där tillrättavisning är nödvändig, finns det några som fullständigt har förbisett att Herrens Ande har sårats och hans verk blivit vanärat. Denna grupp människor känner medlidande med dem som behöver tillrättavisning, därför att personliga känslor har sårats. All denna ohelgade sympati gör sympatisörerna delaktiga i dens synd som

tillrättavisats. I nio fall av tio skulle den som tillrättavisats, om han lämnats med sina skuldkänslor, ha kunnat bli hjälpt till att inse sin synd och därigenom ha förändrat sig. Obehöriga och ohelgade sympatisörer lägger en helt och hållet felaktig mening i tillrättavisarens motiv och i den givna tillrättavisningens natur, och genom att sympatisera med den tillrättavisade leds denne till att känna att han verkligen har blivit förorättad. Resultatet blir att hans känslor gör uppror mot den som endast gjort sin plikt. De som troget Utför sina obehagliga plikter under känslan av sitt eget ansvar för Gud kommer att få del av hans välsignelser. Gud väntar av sina tjänare att de alltid skall vara ivriga att göra hans vilja. I apostelns uppfordran till Timoteus uppmanas han: ”Predika ordet, träd upp i tid och otid, bestraffa, tillrättavisa, förmana med allt tålmod och med undervisning i alla stycken.” (Vers 2.)

Hebréerna var inte villiga att underordna sig Herrens ledning och begränsningar. De ville gå sin egen väg, följa sitt eget sinnes ledning och kontrolleras av sitt eget omdöme. Hade de lämnats fria att göra detta, skulle inga klagomål ha kommit mot Moses, men de var rastlösa under de rådande begränsningarna.

Enhet i handling och dom

Gud vill ha sitt folk fostrat och lett in i en handlingens harmoni, för att de skall kunna se öga mot öga och ha samma tänkesätt och bedömning. För att detta skall kunna förverkligas, finns det mycket som måste göras. Det mänskliga hjärtat måste underkuvas och förvandlas. Gud avser att det alltid skall finnas ett levande vittnesbörd i församlingen. Det kommer alltid att vara nödvändigt att tillrättavisa och uppfordra, och en del kommer att behöva bli skarpt tillrättavisade, såsom fallet kräver. Vi hör ursäkten: „0, jag är så känslig. Jag kan inte stå ut med klander!” Om dessa personer skulle uttrycka det ela korrekt, borde de säga: ”Jag är så egenkär, så självtillräcklig och så stolt, att jag inte vill ta emot några order. Jag vill inte bli tillrättavisad. Jag kräver rätten att ha mitt eget omdöme. Jag har rätt att tro och tala som jag behagar.” Herren önskar inte att vi skall ge avkall på vår individualitet. Men vilken människa är en passande domare att säga hur långt denna fråga om individuellt oberoende skall sträckas?

Petrus uppfordrar sina bröder: ”Så skolen I ock, I yngre, å eder sida underordna eder de äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen med varandra, ödmjukheten såsom en tjänaredräkt. Ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd’.” (1 Petr. 5: 5.) Aposteln Paulus uppfordrar bröderna i Filippi till enhet och ödmjukhet: ”Om nu

förmaning i Kristus, om uppmuntran i kärlek, om gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet betyda något, gören då min glädje fullkomlig, i det att I ären ens till sinnes, uppfyllda av samma kärlek, endräktiga, liksinnade, fria ifrån genstridighet och ifrån begär efter fåfänglig ära. Fast hellre må var och en i ödmjukhet akta den andre förmer ä u sig själv. Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras. Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var.” (Fil. 2: 1-5.) Återigen uppmanar Paulus sina bröder: ”Eder kärlek vare utan skrymtan; avskyn det onda, hållen fast vid det goda. Älsken varandra av hjärtat i broderlig kärlek; söken överträffa varandra i inbördes hedersbevisning.” (Rom. 12: 9, 10.) När han skriver till efesierna säger han: ”Underordnen eder varandra i Kristi fruktan.” (Ef. 5: 21.)

Israels historia framställer för oss förvillens stora fara. Många saknar känsla för sin egen naturs syndfullhet, och inte heller upplever de den nåd, som ges genom förlåtelsen. De lever i mörker, under frestelser och stor förvillelse. De är långt borta från Gud. Trots det känner de stor tillfredsställelse med sina liv, fastän deras handlingssätt är avskyvärt inför Gud. Dessa människor kommer alltid att vara i strid med Guds Andes ledning, och då i synnerhet mot dess tillrättavisning. De önskar inte bli störda. Då och då har de själviska farhågor och goda avsikter, och ibland angelägna tankar och övertygelser. Den djupa erfarenheten saknas emellertid, då de inte är förenade med den eviga Klippan. De inser aldrig hur nödvändigt det tydliga vittnesbördet är. Synden förefaller dem inte så förskräcklig, på grund av att de inte vandrar i ljuset, såsom Kristus är i ljuset.

Det finns ännu en annan grupp människor, som har ett ljus och en särskild övertygelse, och en verklig erfarenhet av Guds Andes påverkan, men som övervinns även mängd frestelser från Satan. De värdesätter inte det ljus som Herren har gett dem. De aktar inte på de varningsord och de tillrättavisningar som Guds Ande ger dem. De lever under fördömsen. Dessa kommer alltid att vara oeniga med det direkta vittnesbördet därför att det fördömer dem.

Gud har avsett att hans folk skulle vara en enhet, att de skulle kunna se varandra i ansiktet och ha samma åsikt och omdöme. Detta kan inte åstadkommas utan ett klart utpekande, levande vittnesbörd i församlingen. Kristi bön var att hans lärjungar skulle vara ett, såsom han var ett med sin Fader. ”Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag beder, att de alla må vara ett och att, såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att

världen skall tro, att du har sänt mig. Och den härlighet, som du har givit åt mig, den har jag givit åt dem, för att de skola vara ett, såsom vi äro ett - jag i dem och du i mig - ja, för att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan förstå, att du har sänt mig och att du har älskat dem, såsom du har älskat mig.” (Joh. 17: 20-23.)

Kapitel 73

En vädjan till de unga

Kära ungdomar! Den ena gången efter den andra har Herren gett mig varningens budskap till er. Han har uppmuntrat er till att ge era hjärtans bästa och innerligaste känslor till honom. När dessa varningsord har levandegjorts och blivit tydliga för mig, har jag känt en förnimmelse av den fara som ni inte känner. Skolan som är belägen vid Batde Creek för samman många ungdomar med olika själsliga och intellektuella förmågor. Om dessa ungdomar inte är helgade åt Gud och lydiga hans vilja, och inte vandrar ödmjukt på hans buds vägar, kommer skolans placering vid Batde Creek att visa sig vara en anledning till stora bekymmer för samfundet. Denna skola kan göras till välsignelse eller förbannelse. Jag uppmanar er som bär det kristna namnet att lämna all ogudaktighet och utveckla sådana karaktärer som Gud kan acceptera.

Jag frågar: Tror ni att tillrättavisningens budskap, som har getts er, är från Gud? Om ni verkligen tror att Guds röst har talat till er, och utpekat faran för er, rättar ni er då också efter de givna råden? Bevarar ni dessa varningens vittnesbörd i era sinnen, genom att läsa dem ofta med hjärtan uppfyllda av bön? Herren har talat till er, barn och ungdomar, gång på gång, men ni har varit senfärdiga att akta på de varningens ord som har getts. Om det inte är av upproriskhet ni har tillslutit era hjärtan mot de synpunkter som Gud gett, angående era karaktärer och era faror, och mot den väg som är planlagd för er, så har en del av er varit tanklöst likgiltiga med hänsyn till det som krävs av er för att ni skall kunna vinna andlig kraft och vara till välsignelse i skolan, i församlingen, och för alla ni umgås med.

Ungdomar, ni är ansvariga inför Gud för det ljus som han har gett er. Detta ljus och dessa varningsord kommer, om de inte beaktas, att tala mot er på domens dag. De faror som ni befinner er i har tydligt framställts. Ni har varnats och skyddats på alla sätt, ja, formligen omslutits av varningar. I Guds hus har ni fått lyssna till de mest allvarliga, hjärterannsakande sanningar, som har framförts av Guds tjänare genom Andens kraft. Vilket inflytande har dessa allvarsbudskap haft på era hjärtan? Vilket inflytande har de haft på era karaktärer? Ni -kommer att hållas ansvariga för varenda en av dessa uppmaningar och varningar. De kommer att möta er i domen och fördöma dem som hängett sig åt ett fåfängligt, flyktigt och stolt liv.

Kära unga vänner! Det ni sår, kommer ni att få skörda. Nu är det er såningstid. Hur kommer skörden att se ut? Vad är det ni sår? Varje ord ni uttalar, varje handling ni utför, är ett frö som kommer att bära dålig eller god frukt och resultera i glädje eller sorg för den som sått. Som sådden är kommer skörden att bli. Gud har gett er mycket ljus och många förmåner. Sedan detta ljus har getts till er och efter att farorna framställts för er, vilar ansvaret på er. Det sätt varpå ni behandlar det ljus Gud har gett er resulterar i lycka eller sorg. Ni ,kapar er egen framtid.

Ni utövar alla ett inflytande, för det goda eller det onda, på andras sinnen och karaktärer. Och just det inflytande som ni utövar står antecknat i himmelens böcker. En ängel åtföljer och antecknar era ord och handlingar. När ni stiger upp på morgonen, känner ni då er hjälplöshet och ert behov av Guds kraft? Gör ni då era behov kunniga för er himmelske Fader på ert hjärtligt och ödmjukt sätt? Om det är så, uppmärksammar änglarna era böner, och om dessa böner inte är hycklade kommer er skyddsängel att vara vid er sida och påverka er att välja en bättre väg när ni står i fara att omedvetet handla fel och utöva ert inflytande som kan förleda andra. Han kommer att lägga orden i er mun, och påverka ert handlingssätt.

Om ni däremot inte känner er vara i fara, och om ni inte ber om hjälp och kraft att motstå frestelserna, kan ni vara övertygade om att ni går vilse. Era försummelser kommer att noteras i Guds bok i himmelen, och på domens dag kommer ni att befinnas ha stora brister.

Det finns några i er omgivning, som har fått religiös undervisning, och en del som har skämts bort, favoriserats, smickrats och prisats intill dess att de bokstavligt talat har fått det verkliga livet fördärvat. Jag talar om sådana personer som jag känner. Deras karaktärer är så förvända genom eftergifter, smicker och maklighet, att de är oanvändbara för detta livet. Och om de är odugliga för detta livet, vad kan vi då hoppas för ett liv där allt är renhet, helighet, och där alla har harmoniska karaktärer? Jag har bett för dessa personer. Jag har personligen talat till dem. Jag kunde se det inflytande som de skulle utöva på andras sinnen genom att leda dem till fåfänglighet, kärlek till kläder och vårdslöshet när det gäller deras egna eviga intressen. Det enda hoppet för dessa människor är att de ger akt på sina vägar, ödmjucar sina stolta, fåfänga hjärtan inför Gud, och bekänner sina synder och blir verkligt omvända.

Kärlek till fåfänga och nöjen

Flärdfull klädsel och kärlek till nöjen är en stor frestelse för ungdom. Gud har heliga krav på oss alla. Han gör anspråk på hela hjärtat, hela själen och hela vårt känsloliv. Det svar som man ibland får på detta uttalande är: ”O, jag bekänner mig inte vara en kristen!” Hur är det om du inte är en kristen? Har inte Gud samma anspråk på dig som han har på dem som bekänner sig vara hans barn? Förbiser Herren din försummelsesynd och ditt uppror därför att du är modig i din vårdslösa förkastelse av heliga ting? Varje dag du ringaktar Guds krav, varje tillfälle som han bjuder sin nåd som du föraktar, kommer att anföras emot dig den dag då varje människas sak skall undersökas. Jag talar till er, ungdomar, vare såå ni bekänner er vara kristna eller inte: Gud gör anspråk på era känslor, er glädjefyllda lydnad och er hängivenhet till honom. Ni har nu en kort beredsetid, och ni kan använda detta tillfälle väl genom att oreserverat överlåta er åt Gud.

Lydnad för och underordnande under Guds vilja är de villkor, som getts av den inspirerade aposteln och genom vilka vi blir Guds barn och medlemmar av den himmelska familjen. Genom sitt blod har Jesus räddat varje människa från ruinens avgrund, dit Satan sökte tvinga henne att gå. Har syndare frigjorts från sitt ansvar för att de inte vill ta emot frälsningen som fritt erbjuds dem? Om de väljer att förbli i synd och överträdelse förminskar det inte deras skuld. Jesus har betalt priset för dem och de tillhör honom. De är hans egendom. Om de inte villigt lyder honom som har gett sitt liv för dem, utan använder sin tid, sina krafter och förmågor i Satans tjänst, förtjänar de sin lön, vilken är den eviga döden.

Oförstörbar glädje och evigt liv är den lön som vår Återlösare bjuder alla dem som vill vara honom lydiga. Han har gjort det möjligt för dem att genom hans namn fullkomna en kristen karaktär och vinna seger, därför att han övervann synden i deras ställe. Han har gett dem ett exempel från sitt eget liv, i det att han visat dem hur de kan övervinna. ”Den lön, som synden giver, är döden, men den gåva, som Gud av nåd giver, är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.” (Rom. 6:23.)

De anspråk som Gud har är lika för alla. De som väljer att försumma den stora frälsning som fritt erbjuds dem, som väljer att tjäna sig själva och förbli Guds fiender, fiender till den självuppoffrande Återlösaren, de förtjänar sin lön. De sår i köttet och kommer att få skörda förgängelse.

De som genom dopet har iklätt sig Kristus, och genom denna handling visat att de skiljer sig från världen och att de har ingått förbundet att leva ett nytt liv, borde inte sätta upp avgudar i sina hjärtan. De som en gång har glatt sig i vissheten om sina synders förlåtelse, som har fått del av Frälsarens kärlek och sedan envisas med att förena sig med Kristi fiender, de som förkastar den fullkomliga rättfärdigheten som Jesus bjuder dem och väljer de vägar som han fördömer, kommer att dömas mycket hårdare än de icke troende som aldrig haft ljuset och som aldrig har känt Gud eller hans lag. De som vägrar att följa det ljus som Gud har gett dem och som väljer nöjen, världens dårskap och fåfänga, och vägrar att inordna sitt liv under Guds lags rätta och heliga krav, är skyldiga till de allvarligaste synder i Guds ögon. Deras skuld och deras lön kommer att vara i proportion till det ljus och de förmåner de haft.

Vi ser världen gå upp i sina nöjen. De flesta människors första och högsta tanke är att vilja synas. I synnerhet är det kvinnornas svaghet. Kärlek till kläder och nöjen ödelägger mångas lycka. En del av dem som bekänner sig älska och helighålla Guds bud, tar efter dessa idéer så mycket som det är möjligt och söker ändå behålla det kristna namnet. En del av de unga är så ivriga att framhäva sig själva, att de till och med är villiga att uppge det kristna namnet om de endast kan få följa sina egna böjelser i fråga om kläder och kärlek till nöjen.

Självförsakelse när det gäller klädseln är en del av den kristna plikten. Att klä sig enkelt och att avhålla sig från att bära juveler och smycken av varje sort, är i harmoni med vår tro. Tillhör vi dem som inser dårskapen, när människor i världen ger efter för överdrifter i fråga om kläder, såväl som kärlek till nöjen? Om så är, borde vi vara bland dem som undviker allt som understöder denna anda, vilken har tagit deras sinnen och hjärtan i besittning, som enbart lever för denna världen och som inte har några tankar och bekymmer för den tillkommande.

Kristna ungdomar! Jag har hos en del av er sett kärlek till kläder och svagheten att vilja synas. Det har plågat mig. Hos en del av er, som har fått god undervisning, och som har haft kristna förmåner ända från födelsen, och som har iklätt er Kristus genom dopet och därmed bekänt er vara döda för världen; har jag sett fåfänga i kläder, och lättsinne när det gäller uppförande, vilket har sårat vår käre Frälsare och blivit till anstöt för Guds verk. Jag har med sorg lagt märke till tillbakagång i ert andliga liv och era böjelser att smycka och pryda er. En del har haft oturen att komma över guldkedjor eller

broscher eller bådadera och haft så dålig smak att de satt på sig detta på ett iögonenfallande sätt för att väcka uppmärksamhet. Jag kan inte annat än jämföra dessa karaktärer med den fåfänga påfågelstuppen, som visar sina granna fjädrar för att de skall beundras. Det är allt som denna fågel har att fånga uppmärksamheten med, ty hans röst och hans utseende är ej tilldragande.

En ödmjuk och stilla andes prydnad

De unga må sträva efter att överträffa varandra i att söka efter den prydnad som en ödmjuk och stilla ande utgör, en juvel av oskattbart värde, som kan bäras med himmelsk värdighet. Denna utsmyckning kommer att fånga mångas uppmärksamhet i denna världen, och kommer att vara det stora pris som uppskattas av de himmelska änglarna, och framför allt av vår himmelske Fader, och därtill göra dem som bär den till .välkomna gäster i de himmelska boningarna.

Ungdomar har förmågor, som med lämplig fostran skulle kvalificera dem för nästan vilken ansvarsställning som helst. Om de hade gjort det till sitt mål att få en utbildning, och öva och utveckla de förmågor som Gud gett dem, för att bli användbara och till välsignelse för andra, skulle deras sinnen inte vara snedvridna och uppfyllda av dåliga principer. De skulle visa tankens djup och principfasthet, och skulle utöva inflytande och inge respekt. De skulle kunna ha ett upplyftande inflytande på andra, vilket skulle leda människor att se och erkänna kraften i ett intelligent kristet liv. De som har större omsorg med att pryda sig för att bli sedda, än med att utbilda sinnet och uppöva sina krafter för att få den största användbarhet i att kunna förhärliga Gud, förstår inte sitt ansvar inför Gud. De kommer alltid att ha lätt för att vara ytliga i allt de företar sig och kommer att minska sin användbarhet och fördärva sitt intellekt.

Jag känner mig djupt plågad i mitt hjärta över dessa ungdomars fäder och mödrar, såväl som för deras barn. Det har varit stora brister i dessa barns fostran, vilket lägger ett tungt ansvar på några. Föräldrar som har skämt bort och gett efter för sina barn. önsknigar i stället för att ha haft fasta principer, och med ett gott omdöme sökt att hjälpa dem att lägga band på sig, kan nu se de karaktärer de format. Såsom fostran har varit, så har dessa karaktärer blivit.

Den trogne Abraham

Mina tankar går tillbaka till den trogne Abraham, som i lydnad för den gudomliga befallningen, vilken gavs honom i en nattlig syn vid Berseba, fullföljde sin resa med Isak vid sin sida. Han såg i anden framför sig det berg, som Gud talat om för honom att han genom ett tecken skulle utpeka, och där han skulle offra sin son. Han lyfte veden från sin tjänares skuldror och lade den på Isak, som skulle offras. Han omgjordade sin själ med fasthet och med en ångestfylld omutlighet gjorde han sig redo för det verk som Gud fordrade att han skulle utföra. Med ett förkrossat hjärta och med darrande hand tog han elden, under det att Isak ställde frågan: ”Min fader! Se, här är elden och veden, men var är fåret till brännoffret?” Men Abraham kunde inte svara honom.

Far och son byggde altaret, och det ohyggliga ögonblicket kom när Abraham måste tala om för Isak det som hade plågat honom hela den långa färden, att Isak själv var offret. Isak var inte en pojke. Han var en fullvuxen ung man. Han kunde ha vägrat att underordna sig sin fars besked, om han hade valt att göra så. Han beskyllde inte sin far för att ha blivit sinnesförvirrad, och inte heller sökte han att förändra sin fars avsikt. Han underordnade sig. Han trodde på sin fars kärlek och litade på att han inte skulle göra detta förfärliga offer av sin son om Gud inte hade bjudit honom att - göra det. Isak bands av sin fars darrande och älskande händer, därför att Gud hade sagt så. Sonen gick med på offret, därför att han trodde att hans far visste vad som måste ske. Men när allt var redo, när Abrahams tro och Isaks undergivenhet hade till fullo prövats, stoppade Guds ängel Abrahams upplyfta hand som just var i färd med att döda sin son och sade till honom att det är nog. ”Nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son.” (1 Mos. 22:12.)

Denna Abrahams troshandling har nedtecknats till lärdom för oss. Den skall lära oss att lita på Guds fordringar, hur närgångna och svidande de än må vara. Den är ämnad att lära barnen att helt och fullt lita på sina föräldrar och på Gud. Genom Abrahams lydnad får vi lära oss att ingenting är för dyrbart att ge till Gud.

En förebild

Isak var en förebild på Guds Son, som frambars såsom ett offer för hela världens synd. Gud ville klargöra för Abraham frälsningens evangelium för människan. För att han skulle kunna göra detta, och samtidigt göra sanningen till en verklighet för honom,

såväl som att pröva hans tro, krävde han av honom att offra det han älskade mest i denna världen Isak. All den sorg och den ångest som Abraham uthärdade under den mörka och fruktansvärda prövningen, var avsedd att inskräpa hos honom förståelse för den plan som lagts för den fallna människans frälsning. Han tvingades att genom sin egen erfarenhet förstå hur outsäglich den evige Gudens självförnekelse var, när han gav sin egen Son att genom döden rädda människan från fullständigt fördärv. För Abraham kunde ingen själs tortyr jämföras med det som han fick uthärda när han lydde den gudomliga befallningen att offra sin son.

Gud gav sin Son till ett förnedrande liv, i självförnekelse, fattigdom, möda, hån och den ångestfyllda korsdöden. Men där fanns ingen ängel som fick frambära det glädjefyllda budskapet: ”Det är nog. Du behöver inte dö, min älskade Son.” Legioner av änglar väntade under sorg, i det att de hoppades, att på samma sätt som i Isaks fall, Gud i sista ögonblicket skulle förhindra denna skamliga död. Men änglarna tilläts inte att frambära ett sådant budskap till Guds käre Son. Förödmjukelsen i domsalen och på vägen ut till Golgata fortsatte. Han hånades och skymfades. Man spottade på honom. Han uthärdade gyckel, hån och smädelser från dem som hatade honom, intill dess att han på korset böjde sitt huvud och dog.

Kunde Gud ha gett oss ett större bevis på sin kärlek, än att på så sätt ge sin Son att gå igenom denna lidandets erfarenhet. Och därför att Guds gåva till människan var en fri gåva, och hans kärlek oändlig, blir hans anspråk på vårt fulla förtroende, vår lydnad, hela vårt hjärta, och våra känslors hela rikedom i motsvarande grad oändligt. Han fordrar att människan skall ge allt det som är möjligt för henne. Underkastelsen från vår sida måste vara i proportion till Guds fria gåva. Den måste vara fulländad och inte sakna någonting. Vi är alla i skuld inför Gud. Han har anspråk på oss som vi aldrig kan möta, utan att ge oss själva såsom ett helt och frivilligt offer. Han gör anspråk på en direkt och villig lydnad och inget mindre än detta kan han acceptera. Vi har nu tillfälle att tillförsäkra oss Guds kärlek och ynnest. Detta år är måhända det sista för någon som läser detta. Är det någon bland de ungdomar, som läser denna appell, som skulle vilja välja världens nöjen framför den frid Kristus ger den ivriga sökaren och den glada göraren av hans vilja?

Karaktärer i vågskålen

Gud är i färd med att bedöma våra karaktärer, vårt handlingssätt och våra motiv i

helgedomens vågskål. Den kommer att ge ett fruktansvärt utslag om han måste ge till känna brist på kärlek och lydnad för vår Återlösare, som dog på korset för att dra våra hjärtan till sig. Gud har rikligen slösat sina stora och dyrbara gåvor på oss. Han har gett oss ljus och kunskap om sin vilja, så att vi inte behöver göra fel och vandra i mörkret. Att bli vägd på vågskålen och befunnen vara bristfällig på den slutliga avgörandets och lörens dag, kommer att vara en fruktansvärd upplevelse, ett förskräckligt misstag, som aldrig kan rättas till. Unga vänner, skall Guds bok förgäves genomsökas för att finna era namn?

Gud har gett er ett verk att utföra för honom, som betyder att ni blir hans medarbetare. Runt omkring er finns människor att rädda. Det finns människor som ni kan uppmuntra genom era ivriga ansträngningar. Ni kan leda människor bort från synden till rättfärdigheten. När ni har fått förståelse för ert ansvar inför Gud, kommer ni att känna behov av att vara trogna i bönen och trogna i att vara på vakt mot Satans frestelser. Ni kommer, om ni verkligen är kristna, att känna mer behov av att sörja över det moraliska mörker som råder i världen än att syssla med stolthet över kläder och annat ytligt. Ni kommer att vara bland dem som suckar och gråter över de avskyvärda ting som görs i landet. Ni kommer att kunna motstå Satans frestelser att ge efter för fåfänga, att utstyra och smycka er för att bli sedda av andra. Det sinne, som skall vara tillfreds med dessa lättsinniga ting, och som till förmån för dem försummar det högre ansvaret, är för trångt och intellektuellt snedvridet.

Våra dagars ungdomar kan vara Kristi medarbetare, om de vill. Genom att verka för honom kommer deras tro att stärkas och deras kunskap om de eviga tingen att förökas. Varje sann avsikt och varje rättfärdig handling kommer att vara inskriven i Livets bok. Jag önskar att jag kunde väcka ungdomen till att inse och känna det syndiga i att leva endast för att tillfredsställa sig själva och att snedvrیدا sitt intellekt med de ytliga och fåfängliga tingen i livet. Om ni ville lyfta era tankar och ord över världens fåfängliga lockelser, och göra till ert mål att' förhärliga Gud, skulle hans frid, som övergår allt förstånd, vara er.

Kapitel 74

Bönen -- en kraft i frestelsen

Hur vänligt och ömt tar inte vår himmelske Fader hand om sina barn! Han bevarar dem från tusentals osynliga faror och beskyddar dem för Satans sluga konster, ty annars skulle de bli fördärvade. På grund av att Guds skyddande omsorg genom hans änglar, inte kan ses med vår dunkla syn, försöker vi inte att begrunda och uppskatta vår medkännande och vänliga Skapares alltid vakande intresse som han visar sina händers verk. Vi är inte tacksamma för den mångfald av nådeshandlingar, som han dagligen slösar över oss.

De unga är okunniga om de många faror som de dagligen är utsatta för. De kommer aldrig att till fullo lära känna dem, men om de är vaksamma under bön, kommer Gud att bevara deras samveten känsliga och deras uppfattningsförmåga klar, så att de kan urskilja fiendens sätt att verka och vara på vakt mot hans attacker. Men många av de unga har följt sina egna böjelser så länge att plikt är ett meningslöst ord för dem. De fattar inte de höga och heliga plikter som de har tillfälle att utföra för andras bästa och Guds förhållande, och därför försummar de fullständigt att utföra dem.

Om ungdomen bara kunde vakna upp och djupt känna sitt behov av Guds kraft för att motstå Satans frestelser, skulle de vinna dyrbara segrar, och de skulle få värdefulla erfarenheter i den kristna striden. Hur få av de unga tänker på aposteln Petrus' inspirerade uppfordran: "Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka. Stån honom emot, fasta i tron..." (1 Petr. 5:8,9.) I den syn som gavs till Johannes såg han Satans makt över människorna och utropade: "Ve dig, du jord, och dig, du hav! Ty djävulen har kommit ned till eder i stor vrede, eftersom han vet, att den tid han har kvar är kort." (Upp. 12:12.)

Den enda tryggheten för de unga är oförtröttlig vaksamhet och ödmjuk bön. De skall inte försöka intala sig att de kan vara kristna utan detta. Satan gömmer sina frestelser och sina planer under ljusets täckelse, på samma sätt som när han närmade sig Kristus i öknen. Han kom den gången i skepnad även av himmelens änglar. Själarnas fiende önskar närma sig oss såsom en himmelsk gäst. Därför rekommenderar aposteln

nykterhet och vaksamhet såsom vår enda trygghet. De unga som hänger sig åt vårdslöshet och lättsinne, och som försummar kristna plikter, faller ständigt under fiendens frestelser, i stället för att segra som Kristus segrade.

Kristi tjänst är inte tråkig för den helt överlåtna människan. Lydnad för vår Frälsare förminskar inte vår lycka och livets sanna glädje, men har en förfinande och upplyftande makt över vår karaktär. Det dagliga studiet av livets dyrbara ord som vi finner i Bibeln, stärker intellektet och ger kunskap om Guds stora och härliga verk i naturen. Genom studiet av Bibeln får vi en korrekt kunskap om hur vi skall leva för att till det yttersta kunna glädja oss åt den rena och verkliga lyckan. Den som studerar Bibeln får sig till livs sådana argument att han kan möta de otroendes tvivel och avlägsna dem från själen genom sanningens klara ljus. De som har forskat i Bibeln kan alltid vara skyddade mot Satans frestelser. De kan vara noggrant förberedda för alla goda gärningar och beredda att till ge varje människa som så begär skäl för det hopp som finns hos dem. . .

Medan ni beder, kära ungdomar, att ni inte må ledas in i frestelse, kom ihåg att ert arbete inte slutar med bönen. Ni måste därefter besvara er egen bön genom att så långt som möjligt stå emot frestelsen och lämna det, som ni inte själva kan göra, åt Jesus att göra för er. Ni kan inte vara nog vaksamma i era ord och ert uppförande, så att ni inte inbjuder Frestaren att fresta er. Många av våra ungdomar öppnar dörren på vid gavel för Satan, därigenom att de med vårdslöshet ringaktar de varningar och tillrättavisningar som har getts dem. Med Guds ord som ledning och Jesus som vår himmelske lärare behöver vi inte vara okunniga om hans fordringar, eller om Satans påfund och riskera att bli övervunna av hans frestelser. Det kommer inte att vara någon obehaglig uppgift att vara lydiga Guds vilja när vi överlämnar oss själva helt åt Andens ledning.

Kapitel 75

Tionde och offer

Kristi församlings mission är ;m rädda förlorade syndare. Den skall sprida kunskapen om Guds kärlek till människor och vinna dem för Kristus genom kärlekens verksamma kraft. Guds budskap för vår tid måste föras till jordens mörka hörn, och detta verk måste börja i våra hem. Kristi efterföljare borde inte leva ett själviskt liv, men fyllda av Kristi Ande borde de verka i harmoni med honom.

Det finns orsaker till den nuvarande kylan och otron. Kärlek till världen och livets omsorger skiljer människan från Gud. Livets vatten måste finnas i oss, och flyta ut från oss, i det att det springer upp som det eviga livets källsprång. Vi måste göra det som Gud framställer för oss. Om en kristen verkligen skall uppskatta livets ljus, måste han öka sina ansträngningar att leda andra till sanningens budskap. Hans liv måste utmärkas av ansträngningar och offer för att göra andra gott, och då kommer det inte att finnas någon klagan om brist på glädje.

Änglarnas ständiga sysselsättning är att verka för att göra andra lyckliga. Detta är deras glädje. Det som det själviska hjärtat skulle anse som en förödmjukande tjänst, att hjälpa dem som är olyckliga och på allt sätt mindervärdiga, både tillkaraktär och ställning, är den sysselsättning det himmelska hovets syndfria änglar har. Kristi självupppoffrande kärlek är den anda som är genomgående i hela himmelen och det är hemligheten till dess lycka och härlighet.

De som inte känner någon speciell glädje i att söka vara till välsignelse för andra genom att verka, ja, även offra, för att göra dem gott, kan inte ha Kristi eller himmelens anda. Ty de har inget gemensamt med de himmelska änglarnas sysselsättning och kan inte ta del i den härlighet som ger en upphöjd glädje åt dem. Kristus har sagt: ”Likaså bliver mer glädje i himmelen över en enda syndare, som gör bättring, än över de nittionio rättfärdiga, som ingen’ bättring behöva.” (Luk. 15:7.) Om änglarnas glädje är att se syndare ångra sig och göra bättring, skulle det då inte vara syndares glädje, som själva blivit frälsta genom Kristi blod, att som resultat av sitt arbete få se andra ångra sig och vända sig till Kristus? När vi arbetar i harmoni med Kristus och de heliga änglarna skall vi uppleva en glädje som inte kan förstås utanför detta verk.

De principer som innefattas i Kristi kors ger ett tungt ansvar till alla som tror, att förneka det själviska jaget, att meddela ljus till andra och att ge av sina medel för att sprida ljuset. Om de är förbundna med himmelen kommer de att vara upptagna av detta arbete tillsammans med änglarna.

Principen som gäller för världsligt inriktade människor är att få ut allt de kan av detta livets förgängliga ting. Självisk vinningslystnad är den förhärskande principen i deras liv. Men den renaste glädjen finns inte i rikedomar och inte heller i det som begärelsen alltid längtar efter, utan där förnöjsamheten härskar och där självförsakelsens kärlek är den ledande principen. Det finns tusentals människor som endast lever sitt liv för nöjen och njutning och i vars hjärtan endast finns klagan. De är offer för själviskhet och missnöje i den fåfänga ansträngningen att tillfredsställa sitt sinnes njutningslystnad. Men olycka står stämplat i deras ansiktsdrag och bakom dem är endast en öken, därför att det på deras väg inte finns de goda gärningarnas frukt.

I proportion till att Kristi kärlek uppfyller våra hjärtan och styr våra Jiv, övervinns själviskhet, begär och kärlek till det som enbart är behagligt, och det kommer att bli ett nöje för oss att utföra Kristi vilja. Vi gör ju anspråk på att vara hans tjänare. Vår lycka kommer då att vara i proportion till vårt osjälviska handlande, därför att vi drivs av Kristi kärlek.

Gudomlig vishet har ifråga om frälsningsplanen förordnat det så, att, i denna lag för handling och motreaktion, välgörenheten med alla sina grenar, har välsignats två gånger. Den som ger till de behövande välsignar andra och blir själv välsignad i ännu högre grad. Gud kunde ha nått sitt syfte att frälsa syndare utan människans hjälp, men han visste att människan inte kunde vara lycklig utan att ta del i detta stora verk, i vilket hon skulle tillägna sig självförnekelse och välgörenhet.

For att människan inte skulle förlora de välsignade resultat som följer av välgörenhet, gjorde Återlösaren henne till sin medarbetare. Genom omständigheternas kedja, vilken skulle vara en uppmaning till kärleks gärningar, ger han människan de bästa möjligheterna att utveckla godhet och lära henne att vanemässigt ge hjälp till de fattiga och underhålla hans verk. Han sänder sina fattiga såsom representanter för sig själv. Genom sina behov, väcker en fördärvad värld i oss viljan att ägna medel och inflytande åt att för dem förkunna sanningen, som de är i så stort behov av. När vi

hörsammar dessa kallelser till arbete och välgörenhetshandlingar, blir vi lika honom, som för vår skull blev fattig. När vi ger, välsignar vi andra och på så sätt samlar vi de verkliga rikedomarna.

Världsliga intressen och himmelska skatter

Det har varit stor brist på kristen godhet i församlingen. De som har haft de största möjligheterna att befrämja Guds verk har gjort endast litet. Gud har genom sin nåd fört en grupp människor till sanningens kunskap, för att de skulle uppskatta dess dyrbara värde i jämförelse med de jordiska skatterna. Jesus har sagt till dessa: "Följ mig!" Han prövar dem med en inbjudan till den måltid som han har berett. Han ser med vakande öga vilken karaktär de utvecklar, om deras själviska intressen bedöms ha större värde än eviga rikedomar. Många av dessa kära församlingsmedlemmar formar nu genom sina handlingar samma ursäkter som nämnts i följande liknelse: "En man tillredde ett stort gästabud och bjöd många. Och när gästabudet skulle hållas, sände han ut sin tjänare och lät säga till dem som voro bjudna: 'Kommen, ty nu är allt redo.' Men de begynte alla strax ursäkta sig. Den förste sade till honom: 'Jag har köpt ett jordagods, och jag måste, gå ut och bese det. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' En annan sade: 'Jag har köpt fem par oxar, och jag skall nu gå åstad och försöka dem. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' Åter en annan sade: 'Jag har tagit mig hustru, och därför kan jag icke komma.' Och tjänaren kom igen och omtalade detta för sin herre. Då blev husbonden vred och sade till sin tjänare: 'Gå strax ut på gator och gränder i staden och för hitin fattiga och krymplingar och blinda och halta.'" (Luk. 14: 16-21.)

Denna liknelse framställer på ett rätt sätt det tillstånd som många av dem som bekänner sig tro på sanningen för vår tid befinner sig i. Herren har sänt dem en inbjudan att komma till den måltid som han till ett högt pris har berett för dem. Men världsliga intressen förefaller vara av större värde för dem än de himmelska skatterna. De inbjuds att ta del av sådant som har evighetsvärde, men deras jordegendomar, deras boskap och deras hemintressen verkar vara av så mycket större betydelse för dem, än att acceptera den himmelska inbjudningen, att de är mer överväldigande än varje gudomlig vädjan. Dessa jordiska ting görs till ursäkt för deras olydnad till den himmelska uppmaningen: "Kommen, ty nu är allt redo." Dessa människor följer blint samma ursäkter som framställdes i liknelsen. De ser på sina jordiska egendomar och säger: "Nej Herre, jag kan inte följa dig. Jag beder dig, tag emot min ursäkt."

Just de välsignelser som Gud har gett dessa människor för att pröva dem, och se om de vill ge "till Gud det som hör honom till", använder de som en ursäkt för att de inte kan lyda de krav sanningen ställer på dem. De har tagit sina jordiska skatter i sina händer och säger: "Jag måste ta hand om dessa ting. Jag får inte försumma detta livets uppgifter, ty de här tingen är mina." På så sätt har deras hjärtan blivit lika oemottagliga som den tilltrampade vägen. De Stänger sina sinnen för den himmelske budbäraren som säger: "Kommen, ty nu är allt redo", men öppnar hjärtats dörr, och inbjuder världens bördor och affärsangelägenheter att komma in, medan Jesus knackar förgäves.

Själviskhet -- ett irriterande ok

Många människors hjärtan är så övervuxna av törnen och detta livets omsorger, att det inte finns någon plats för de himmelska tingen hos dem. Jesus inbjuder de trötta och de betygda med löften om vila, om de vill komma till honom. Han inbjuder dem att byta ut själviskhetens och begärelsens plågende ok, som gör dem till slavar under mamon, mot hans ok och hans bördor, som han förklarar vara lätta. Han säger: "Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra själar'." (Matt. 11 :29.) Han önskar att de skulle lägga de världsliga omsorgernas och bekymrens tunga bördor åt sidan och ta på sig hans ok, vilken är självförnekelse och offer för andra. Dessa bördor kommer att visa sig vara lätta! De som vägrar att ta emot den lättnad som Kristus erbjuder dem, och som fortsätter att bära själviskhetens tunga ok, i det att de anstränger sig till det yttersta för att samla pengar för självisk tillfredsställelse, har inte erfarit den frid och den vila som finns i att bära Kristi ok och ta på sig självförnekelsens och den oegennyttiga godhetens börda som Kristus har burit i deras ställe.

När kärlek till världen tar hjärtat, i besittning och blir dess behärskande böjelse, finns det inte längre någon plats för Guds tillbedjan, ty sinnets krafter underkastar sig mamons slaveri, och kan inte längre tänka på Gud och himmelen. Sinnet förlorar sin Guds-likhet, förträngs och begränsas till att samla pengar.

På grund av själviskhet och kärlek till världen, har dessa människor gått vidare med allt mindre känsla för Guds verks storhet i dessa yttersta dagar. De har inte fostrat sina sinnen att arbeta för Gud. De har ingen erfarenhet i den riktningen. Deras ägodelar har tagit allt intresse och förmörkat frälsningsplanens storhet. På samma gång som de förbättrar och vidgar sina världsliga planer, ser de inget viktigt i att utvidga och sprida

Guds verk. De investerar sina medel i de förgängliga, och inte i de eviga tingen. Deras hjärtan är ständigt på jakt efter ytterligare tillgångar. Gud har gjort dem till förvaltare av sin lag, för att de skulle låta ljuset, som så kärleksfullt har getts dem, lysa för andra. De har så förökad sina omsorger och bekymmer att de inte har tid att välsigna andra med sitt inflytande, att samtala med sina grannar, att bedja med och för dem, och på olika sätt söka leda dem fram till sanningens kunskap.

Dessa människor är ansvariga för det goda de kunde ha gjort, men från vilket de har ursäktat sig själva på grund av världsliga omsorger och bördor, som så har uppfyllt deras sinnen och krävt hela deras intresse. Människor för vilka Kristus dog, kunde ha blivit frälsta genom deras personliga ansträngningar och goda exempel, men många håller nu på att förgås därför att de saknar det ljus som Gud har gett till människorna och som de skulle reflektera ut över andras stig. Men det dyrbara ljuset är gömt under skäppan, och ger inget ljus till dem som är i huset.

Liknelsen om punden

Varje människa är en Guds förvaltare. Till var och en har Mästaren överlämnat sina medel, men människorna gör anspråk på dem som sina egna. Kristus säger: "Förvalten dessa, till dess att jag kommer tillbaka." (Luk. 19: 13.) Det kommer ett tillfälle när Kristus kräver tillbaka det som är hans med ränta. Han skall då säga till varenda en av sina förvaltare: "Gör räkenskap för din förvaltning" (Luk. 16: 2.) De som har gömt sin Herres pengar i jorden i stället för att gå till banken med dem, eller som har förslösat sin Herres pengar genom att använda dem på värdelösa ting, i stället för att rätt placera dem där de ger bästa räntan - i Herrens verk - kommer inte att få ta emot sin Mästars beröm, utan hans fördömelse. Den oduglige tjänaren i liknelsen för tillbaka det enda pundet till Gud och säger: 'Herre, jag hade lärt känna dig såsom en sträng man som vill skörda, där du icke har sått, och inbärga, där du icke har utstrött; och av fruktan för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se, här har du, vad dig tillhör.' Då svarade hans herre och sade till honom: 'Du onde och late tjänare, du visste, att jag vill skörda, där jag icke har sått, och inbärga, där jag icke har utstrött? Då borde du också hava satt in mina penningar i en bank, så att jag hade fått igen mitt med ränta, när jag kom hem.'" (Matt. 25: 24-27.)

Denne onyttige tjänare var inte okunnig om Guds planer, men han satte sig i sinnet att omintetgöra Guds avsikter, i det att han anklagade honom för orättvisa när han

krävde att de åt honom anförtrodda punden skulle ha förmerats. Precis samma klagan och knot görs även stor klass rika människor, som bekänner sig tro sanningen. Likt den otrogne tjänaren är de rädda för att det kommer att ställas anspråk på de pund som Gud gett dem, att Gud skulle använda dem för att sprida sanningen. Därför binder de dem genom att investera dem i jordiska värdesaker och gömmer dem i världen, och på så sätt binder de dem så fast att de inte har någonting, eller närmast ingenting, att investera i Guds verk. De har faktiskt gömt dem av fruktan för att Gud skulle göra anspråk på en del av kapitalet eller ”räntan därav”. När Herren frågar efter de medel, som han lånat dem, kommer de med motbjudande ursäkter varför de inte har satt in medlen i ”banken”, genom att investera dem i Herrens verk för att underhålla detta.

Den som förskingrar Herrens egendom, förlorar inte endast pundet som Gud lånat honom, men han förlorar också det eviga livet. Om honom sägs följande: ”Kasten den oduglige tjänaren ut i mörkret härutanför. Där skall vara gråt och tandagnisslan.” (Matt. 25:30.) Den trogne tjänaren, som investerar sina pengar i Guds verk för att frälsa människor, använder sina medel till Guds förhärligande och får ta emot Mästarens berömmelse: ”Rätt så, du gode och trogne tjänare. När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din Herres glädje.” (Vers 21.) Vad kommer Herrens glädje att bestå av? Jo, glädjen att se människor frälsta i härlighetens rike. ”Honom, som i stället för att taga den glädje, som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet och som nu sitter på högra sidan om Guds tron.” (Hebr. 12: 2.)

Tanken på förvaltarskapet borde ha en praktisk tillämpning på allt Guds folk. Liknelsen om punden, om den förstås rätt, kommer att driva ut den begärelse som Gud kallar för avgudereri. Praktisk välgörenhet ger andligt liv till tusentals bekännande namnkristna, vilka nu sörjer över sitt mörker. Det skall förvandla dem från själviska, begärelsefyllda mamontillbedjare till ivriga, trogna Kristi medarbetare för att frälsa syndare.

Självförnekelse och offer

Sjelva frälsningsplanens grundval är offer. Jesus lämnade de himmelska boningarna och blev fattig, för att vi genom hans fattigdom skulle göras rika. Alla som delar denna frälsning, vilken köpts åt dem med ett så oändligt offer som Guds Son, kommer att följa den stora förebildens exempel. Kristus var den stora hörnstenen, och

därför måste vi bygga på den grunden. Varenda en av oss måste ha självförnekelsens och självuppoffringens anda. Kristi liv på jorden var osjälviskt. Det kännetecknades av förödmjukelse och offer. Skall människor, som blivit delaktiga av den stora frälsning, som Jesus kom från himmelen för att ge dem, vägra att följa sin Herre, och dela hans självförnekelse och offer? Kristus säger: ”Jag är vinträdet, I ären grenarna.” (Joh. 15: 5.) ”Var gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort; och var en gren som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt.” (vers 2.) Den viktigaste och vitalaste principen, är att den sav som flyter genom vinträdet, också ger näring åt grenarna, för att de må växa och bära frukt. Är tjänaren större än sin Herre? Skall världens Återlösare praktisera självförnekelse och offer i vårt ställe, och medlemmarna av Kristi kropp praktisera efterlåtenhet mot sig själva? Självförnekelse är det principiella villkoret för lärjungaskap.

”Därefter sade Jesus till sina lärjungar: om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följ han mig’.” (Matt. 16: 24.) Jag har gått före er på självförnekelsens väg. Jag kräver inget av er, mina efterföljare, utom det som jag, er Herre, har gett er ett exempel på i mitt eget liv.

Världens Frälsare besegrade Satan i frestelsens öken. Han segrade för att visa människan hur hon kan segra. Han förklarade detta i Nasarets synagoga: ”Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren.” (Luk. 4: 18, 19.)

Det stora verk som Jesus omtalade att han hade kommit för att genomföra, har han även anförtrott åt sina efterföljare på jorden. Kristus såsom huvudet leder oss i frälsningens stora verk och uppmanar oss att följa i hans fotspår. Han har gett oss ett världsomfattande budskap. Denna sanning måste nå ut till alla nationer, tungomål och folk. Satans makt skulle komma att ifrågasättas, och han skulle besegras av Kristus och även av hans efterföljare. Ett vittomfattande krig måste hållas igång mot mörkrets makter och för att detta skulle kunna utföras med framgång, krävs medel. Gud har aldrig menat att sända medel direkt från himmelen, men han ger dem i sina efterföljares händer såsom pund för att användas i just denna avsikt att uppehålla striden.

Tiondesystemet

Han har gett sitt folk en plan hur dessa medel skall ges tillräckligt för att detta företag skall vara självunderhållande. Guds plan i tiondesystemet är vacker i sin enkelhet och jämlikhet. . Alla kan ta del i det med tro och tillförsikt, ty det är av gudomligt ursprung. I det förenas enkelhet och nytta, och det kräver inte heller en hög kunskap att förstå hur det skall praktiseras. Alla kan känna att de har en del i att bära frälsningens dyrbara verk framåt. Varje människa kan bli en Herrens skattmästare och bli ett redskap i att möta behoven i Herrens skattkammare. Aposteln säger: ”Var och en av eder må spara ihop, vad han får tillfälle till.” (1 Kor. 16:2.)

Ett stort syfte fullföljs genom detta system. Om alla skulle acceptera det, skulle var och en bli en outtröttlig och trogen skattmästare åt Gud, och därför skulle det aldrig saknas medel till att förverkliga förkunnelsen av det sista varningens budskap till världen. Herrens skattkammare skulle vara fylld, om alla praktiserade detta system, och givarna skulle inte lämnas fattigare. Genom varje investering skulle de bli mer och mer förenade med sanningen för vår tid. De kommer att spara ”åt sig skatter, som kunna bli en god grundval för det tillkommande, så att de vinna det verkliga livet”. (1 Tim. 6:19.)

Allteftersom de uthålliga och systematiska arbetarna ser, att avsikten med de goda ansträngningarna är att ge näring åt kärleken till Gud och medmänniskor, och att deras personliga ansträngningar vidgar området för deras användbarhet, kommer de att förstå, att det ligger en stor välsignelse i att vara Kristi medarbetare. Den kristna församlingen i allmänhet förnekar Guds krav på dem, att ge gåvor av det de äger för att underhålla striden mot det moraliska mörkret som överflödar i världen. Guds verk kommer aldrig att gå framåt, som det skulle, förrän Kristi efterföljare blir aktiva och nitiska arbetare.

Varje enskild medlem i församlingen skulle känna, att den tro som han bekänner sig till, är en verklighet och att alla skulle vara oegennyttiga arbetare. En del rika män känner att de måste opponera sig därför att Guds verk utbredds och det är efterfrågan på pengar. De säger att det inte finns något slut på kraven på pengar. Det ena projektet efter det andra som kräver hjälp uppstår. Till sådana skulle jag vilja säga, att vi hoppas, att Guds verk kommer att vidgas så att det blir allt fler tillfällen, och talrikare och mer allvarliga kallelser från Herrens skattkammare om underhåll för att fullfölja uppgiften.

Om det systematiska givandets plan” hade omfattats av var och en och tillfullo genomförts, skulle det ha varit ett ständigt förråd i skattkammaren. Inkomsterna skulle flyta in likt en ständig ström, som hela tiden fyllde välgörenhetens källor till brädden. Att ge gåvor är en del av evangeliet. Är det inte så, att när vi begrundar det oändliga pris, som betalats för vår återlösning, lägger det ekonomiska förpliktelser på oss, såväl som krav på att alla våra krafter helgas i Mästarens tjänst?

Vi har en skuld att betala till Mästaren en gång när han skall säga: ”Gör räkenskap för din förvaltning.” (Luk. 16: 2.) Om människor föredrar att åsidosätta Guds anspråk och att gripa efter och själviskt behålla allt det han ger dem, kommer han att vara tyst i nuet och fortsätta att ofta pröva dem genom att öka sina gåvor och låta sina välsignelser komma dem till del. Dessa människor kanske kan gå vidare och ta emot människors ära utan någon anmärkning från församlingen. Men en dag kommer Herren att säga: ”Gör räkenskap för din förvaltning.” Kristus säger: ”Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot mig.” (Matt. 25: 45.) ”I ären icke edra egna, I ären ju köpta och betalning är given.” Ni är ansvariga för att Gud blir förhärligad med era medel såväl som genom er kropp och ande, vilka tillhör honom. ”Ni är köpta med ett pris”, inte med ”förgängliga ting, med silver eller guld”, ”utan med Kristi dyra blod”. Han begär en återbetalning av de gåvor som han anförtrott åt oss, för att hjälpa till i människors frälsning. Han har gett sitt eget blod, men han begär vårt silver. Det är genom hans fattigdom som vi har gjorts rika. Vägrar vi att ge honom tillbaka hans egna gåvor?

Guds medarbetare

Gud är inte beroende av människan för att underhålla sitt verk. Han kunde ha sänt medel från himmelen för att fylla sin skattkammare, om han i sin försyn hade sett att detta skulle ha varit det bästa sättet för människan. Han kunde ha tänkt ut sätt varigenom änglarna skulle ha sänts att förkunna sanningen för världen, utan det mänskliga redskapet. Han kunde ha skrivit sanningen på himlarna och låtit dem i levande bokstäver förkunna för världen hans fordringar. Gud är inte beroende av människans guld och silver. Han säger: ”Mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen. .. Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig det; ty min är jordens hets med allt vad därpå är.” (Ps, 50: 10, 12.) Vilka behov det än må finnas för våra sändebud när det gäller att leda Guds verk framåt, har han med avsikt ordnat allt för vårt bästa.

Han har ärat oss genom att göra oss till sina medarbetare. Han har föreskrivit det nödvändigt för människor att samarbeta med honom, för att de fortsättningsvis skulle öva sig i att göta gott.

Gud har i sin visa försyn låtit de fattiga finnas ibland oss, på det att vi, då vi ser de olika formerna av brist och lidande i världen, skulle prövas och ledas in i en sådan situation att vi kunde utveckla en kristen kataktär. Han har låtit de fattiga finnas ibland oss för att vi skall lära oss kristen sympati och kädek.

Syndare som försmäktat av brist på kunskap, kommer att lämnas i mörket och okunnighet om inte människor get dem sanningens ljus. Gud sänder inte änglar från himmelen för att göra det arbete, som han har gett människan att utföra. Han har gett alla en uppgift, just för att han skall pröva dem och låta dem uppenbara sin sanna karaktär. Kristus låter de fattiga finnas ibland oss som sina representanter. ”Jag var hungrig”, säger han, ”och I gäven mig icke att äta; jag var törstig, och I gäven mig icke att dricka.” (Matt. 25:42.) Kristus identifierar sig själv med den lidande mänskligheten genom de personer som lider. Han gör deras behov till sitt eget och tar deras nöd till sitt eget bröst.

Den fördärvade världens moraliska mörker vädjar till kristna människor att göra personliga ansträngningar, att ge av sina medel och sitt inflytande, för att de skall bli lika hans avbild, han som hade eviga rikedomar, men ändå för vår skull blev fattig. Guds Ande kan inte förbli hos sådana till vilka han sänt sanningens budskap men som nästan måste tvingas innan de känner sin plikt att vara Kristi medarbetare. Aposteln inskräpper givandets plikt utifrån högre motiv än bara mänskliga sympatier, därför att känslorna berörts. Han inskräpper principen att vi skulle arbeta osjälviskt med blicken riktad på att förhärliga Gud.

Bibeln begär av de kristna, att de skall träda in i en plan för aktiv godhet som ständigt övar dem i att intressera sig för sina medmänniskors frälsning. Den moraliska lagen inskräpper helighållandet av sabbaten, vilken inte var en börda, utom när lagen överträdades och människor dömdes till det straff som överträdelsen fordrade. Tiondesystemet var ingen börda för dem som inte avvek från planen. Det system som gavs till hebréerna har inte ersatts eller avskaffats av honom som är dess upphovsman, I stället för att ha satts ur funktion, skulle det genomföras mera fullständigt och utvidgas, liksom frälsningen enbart genom Kristus ännu mera fullkomligt skulle föras fram i

Ljuset i den kristna tidsåldern.

Jesus tillkännagav för den lagkloke, att villkoren för honom att få evigt liv var att han i sitt liv skulle genomföra de särskilda fordringar som lagen hade, vilka bestod i att älska Gud av hela sitt hjärta, all sin själ, allt sitt förstånd och av all sin kraft och sin nästa såsom sig själv. När det förebildliga offersystemet upphörde vid Kristi död, stod den ursprungliga lagen oförändrad, den som hade ingraverats på stentavlorna, därför att den framhåller fordringar på människan under alla tider. I den kristna tidsåldern har människans plikter inte begränsats, utan blivit mera klarlagda och enkelt uttryckta.

Eftersom evangeliet skulle nå längre och spridas ännu mer, fordrades större satsning för att underhålla striden efter Kristi död, och detta gjorde lagen om givandet till en ännu mera pockande nödvändighet än under den hebreiska förvaltningen. Nu fordrar Gud, inte mindre, men större gåvor än under någon annan period i vår världs historia. Den princip som Kristus lade fram är att gåvorna och offren skulle vara i proportion till det ljus och de välsignelser vi fått njuta av. Han har sagt: ”Var och en, åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda utkrävt, och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.” (Luk. 12:48.)

De första lärjungarna besvarade den kristna tidsålderns välsignelser genom godhetens och kärlekens gärningar. Utgjutelsen av Guds Ande efter att Kristus hade lämnat sina lärjungar och uppfarit till himmelen ledde till självförnekelse och självupppoffring för andras frälsning. När de heliga i Jerusalem var i nöd, skrev Paulus till de hednakristna när det gällde godhetens gärningar och sade: ”Ja, då I nu utmärken eder i alla stycken: i tro, i tal, i kunskap, i allsköns nit, i kärlek, den kärlek, som av eder har blivit oss bevisad, så mån I se till, att I också utmärken eder i detta kärleksverk.” (2 Kor. 8: 7.) Här ställs kärleksgärningar vid sidan av tro, kärlek och kristet nit. De som tror att de kan vara goda kristna och stänga till sina öron och hjärtan för Guds kallelse till frikostigt givande, lever i en fruktansvärd förvillelse. Det finns sådana, som bekänner sig älska sanningen, och så långt som det gäller ord, har intresse av att se sanningen spridas, men som inte gör något får dess spridning. Sådana människors tro är död, därför att den inte fullkomnas genom gärningar. Herren har aldrig gjort ett sådant misstag som att omvända en människa och lämna henne under girighetens makt.

Från Adams dagar

Tiondesystemet går tillbaka ända bortom Mose tid. Det fordrades att människorna skulle offra gåvor till Gud för religiösa ändamål innan ett bestämt system gavs till Mose, ja, ända så långt tillbaka som på Adams tid. De skulle visa att de fogade sig efter Guds fordringar, genom att frambära sina offer såsom uppskattning av hans nåd och välsignelser. Detta fortsatte under efterkommande generationer och genomfördes också av Abraham, som gav tionde till Melkisedek, som var präst åt Gud den högste. Samma principer existerade på Jobs tid. När Jakob, som en flykting och en utfattig vandrare, kom till Beteloch ensam och övergiven, lade sig ned om natten med en sten som sin kudde, gav han där ett löfte till Herren: ”Av allt vad du giver mig skall jag giva dig tionde.” (1 Mos. 28: 22.) Gud tvingar inte människor att ge. Allt vi ger måste vara frivilligt. Han vill inte ha sitt förråd förökad med ovilliga gåvor. Herren ville leda människan in i en innerlig gemenskap med sig själv och in i ett förhållande av sympati och kärlek till sina medmänniskor, genom att lägga på henne ansvarshandlingar, som skulle motverka självisheten och förstärka hennes kärlek till Gud och människan. Gud hade sett att ett systematiskt givande var det bästa för människan som ”har lätt för att vara självisk och stänga sitt hjärta för generösa handlingar. Herren fordrar att de gåvor som ges vid bestämda tillfällen, skall ordnas så att givandet blir en vana och godheten upplevs vara en kristen plikt. Det sinne som öppnas genom en gåva, bör inte få tid att bli själviskt kallt och att stängas till innan nästa gåva ges. Det bör bli en kontinuerlig ström som flyter, och på så sätt hålla denna kanal öppen genom godhetens handlingar.

En tiondel av inkomsten eller avkastningen

När det gäller den mängd som Gud fordrar, har han specificerat den såsom en tiondel av inkomsten eller avkastningen. Sedan lämnas detta till människans samvete och goda hjärta, som i sin bedömning av tiondesystemet skall ha fritt spelrum. Även om det lämnas fritt för samvetet, har planen lagts fram och definierats tillräckligt för alla. Inget tvång behövs.

Gud inbjöd människorna under den mosaiska hushållningen att ge en tiondel av sin inkomst eller avkastning. Han överlämnade i deras förvaltning detta livets goda, pund som skulle förvaltas och ges tillbaka till honom. Han har fordrat en tiondel, och hans anspråk är det minsta som människan kan återföra till honom. Han säger: Jag ger dig nio tiondelar, på samma gång som jag fordrar en tiondel, ty den är min. När

människor undanhåller en rian del, rövar de från Gud. Syndoffer, spisoffer och tackoffer fordrades också förutom en tiondel av inkomsten.

Allt det som undanhålles av det Gud fordrar - tionden av inkomsten och avkastningen - antecknas i himmelens böcker såsom röveri. Det innebär att bedra sin Skapare, och när denna försummelsesynd läggs fram för dem, är det inte nog för dem att förändra den inställning de haft och från den stunden börja med den rätta principen. Detta kommer inte att rätta till de siffror, som finns i de himmelska böckerna för förskingring av den egendom som anförtrotts åt dem att förvalta, för att återföras till Utlånat en. Ånger och bättring fordras för det otätta handlingssättet mot Gud och den grundläggande otacksamheten.

”Menen I då, att en människa får röva från Gud? Ty I röven ’ju från mig. Åter frågen I: ’På vad sätt hava vi rövat från dig?’ Jo, i fråga om tionden och offergårderna. Förbannelse har drabbat eder, men ändå röven I från mig, så många I ären, Fören full tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och prøven så, hurudan jag sedan bliver, säger Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse.” (Mal. 3: 5-10.) Ett löfte har här getts att om full tionde förs till förrådshuset, kommer Guds välsignelser att utgjas över de lydiga.

”Jag skall näpsa gräshopporna för eder, så att de icke mer fördärva eder frukt på marken; ej heller skola edra vinträd mer slå fel på fältet, säger Herren Sebaot. Och alla folk skola prisa eder sälla, ty edert land skall då vara ljuvligt, säger Herren Sebaot.” (Verserna 11, 12.) Om alla som bekänner sig till sanningen skulle söka nå upp till. Guds fordringar i att ge en tiondel, vilken Gud säger är hans, kommer Guds förrådshus .’!tt på ett överflödande sätt förses med medel till att genomföra det stora frälsningsverket för människan. Gud ger människan nio tiondelar, när han på samma gång: gör anspråk på en tiondel för sina heliga avsikter, på samma sätt som han har gett människan sex dagar för sitt eget arbete’ och har reserverat och satt åt sidan den sjunde dagen för sig själv. Ty liksom sabbaten, är tiondelen av avkastningen helig, Gud har reserverat den för sig själv. Han skall genomföra sitt verk på jorden med avkastningen av de medel som han har anförtrott åt människan, Gud fordrade av sitt folk fordom tre årliga sammankomster. ”Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte på den plats som han utväljer: vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden, Men med tomma händer skall ingen träda fram inför Herrens ansikte, utan var och en skall giva, vad hans hand förmår, alltefter måttet av den

välsignelse som Herren, din Gud, har givit dig.” (5 Mos. 16: 16, 17.) Inte mindre än en tredjedel av deras inkomster avskildes till heliga och religiösa ändamål.

Närhelst Guds folk, i vilken tid av vår världs historia det än må ha varit, villigt och glatt har genomfört hans plan, när det gäller systematiska kärleksgärningar, gåvor och offer, har de upplevt det säkra löftet om att framgång skulle åtfölja allt deras arbete, i de proportioner som de har varit lydiga hans fordringar. När de erkände Guds anspråk och gick in under dem, i det att de ärade honom med sina tillgångar, fylldes deras lador med överflöd. Men när de rövade tionde och offer från Gud, blev de nogsamt medvetna om att de inte endast rövade från honom, utan även från sig själva, ty han begränsade sina välsignelser till dem i samma proportion som deras offer begränsades till honom.

Kapitel 76

Ingen besvärlig börda

En del påstår att dessa noggranna lagar var bindande endast för hebréerna. Men detta var inte en börda för dem som älskade Gud. Det var endast när deras själviska natur stärktes av att undanhålla detta, som människorna förlorade de eviga tingen ur sikte och värderade de jordiska skatterna mer än att vinna människor. Det finns ännu mer angelägna nödvändigheter som åläggs Guds Israel i de yttersta dagarna än det var för det forna Israel. Det finns ett stort och viktigt verk som måste utföras på en mycket kort tid. Gud har aldrig avsett att tiondesystemets lag skulle sättas ur funktion bland hans folk. Han avsåg i stället att offervillighetens anda skulle vidgas och fördjupas för detta avslutande verk.

Systematiskt givande borde inte göras till ett systematiskt tvång. Det är frivilliga offer, som är Gud välbehagliga. Sann kristen kärleksverksamhet springer fram från den tacksamma kärlekens princip. Kärlek till Kristus kan inte existera utan en likvärdig kärlek till dem för vilka han kom till denna värld för att återlösa. Kärlek till Kristus måste vara den förhärskande principen i hela vår varelse, vilken styr alla känslor och leder all vår energi. Återlösningens kärlek borde väcka alla ömma känslor och all den självupoffringens hängivenhet, som överhuvudtaget kan finnas i ett människohjärta. När detta är fallet, behövs inte hjärteknipande appeller för att bryta igenom själviskheten och väcka människors slumrande sympatier för att kalla fram godhetens offervilja för sanningens dyrbara sak.

Jesus har köpt oss med ett oändligt offer. Alla våra gåvor och vårt inflytande tillhör verkligen vår Frälsare och borde helgas till hans tjänst. Genom att göra detta visar vi vår tacksamhet för att vi har blivit befriade från syndens slaveri genom Kristi dyrbar", blod. Vår Frälsare verkar ständigt för oss. Han har uppfarit genom himlarna och beder för oss genom att frambära sitt eget blod. Han beder inför sin Fader och påminner om korsfästelsens ångest och höjer sina sårmärkta händer och beder för sin församling att dess medlemmar skulle bevaras från att falla i frestelser.

Om våra förnimmelser kunde väckas till att fatta vår Frälsares underbara verk för vår frälsning, skulle en djup och ivrig kärlek brinna i våra hjärtan. Vår slöhet och kalla

likgiltighet skulle då skrämma oss. Fullständig hängivenhet och kärlekens verk, drivet av tacksam kärlek, skulle ge det minsta villiga offer en gudomlig väldoft, som gör den ringa gåvan värdefull. Men efter det att vi villigt överlåt till vår Återlösare allt vi kan ge, även om det är aldrig så värdefullt för oss, kommer allt det vi offrat ändå att tyckas oss vara mycket otillräckligt och smått, om vi tänker på vår tacksamhetskund till Gud sådan den verkligen är. Men änglarna tar dessa offer, vilka för oss ser torftiga ut, och lägger fram dem såsom ett väldoftande offer inför tronen och de tas emot.

Vi som Kristi efterföljare, fattar inte vår verkliga ställning. Vi har inte en korrekt syn på vårt ansvar såsom Kristi lejda tjänare. Han har i förväg utbetalat lönen genom sitt lidande och utgjutit sitt blod för att binda oss i villig tjänst för honom. Allt det goda vi har är ett lån från vår Frälsare. Han har gjort oss till sina förvaltare. Vårt minsta offer, vår ringaste tjänst, gjord i tro och kärlek, blir helgade gåvor till att vinna människor för Mästarens tjänst och främja hans ära. Kristi rikets tillväxt borde vara vårt främsta intresse. De som sätter sina nöjen och själviska intressen såsom sitt livs huvudsyften, är inte trogna förvaltare.

De som förnekar sig själva för att göra gott för andra, och helgar sig själva och allt det de har för Kristi tjänst, skall få uppleva den lycka som den själviska människan förgäves söker. Vår Frälsare sade: "Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger." (Luk. 14: 33.) Den kristna kärleken "söker icke sitt eget". Det är frukten av den osjälviska kärleken och godheten, som karakteriserade Kristi liv. Med Guds lag i våra hjärtan kommer den att leda "Våra egna intressen till lydnad för höga och eviga intressen.

Skatter på jorden

Kristus uppmanar oss att först söka Guds rike och hans rättfärdighet. Detta är vår första och främsta plikt. Vår Mästare har uttryckligen varnat sina tjänare för att samla skatter på jorden. Ty när de gör det skall deras hjärtan syssla med jordiska ting hellre än med himmelska. Det är här som många stackars människor har lidit skeppsbrott i tron. De har gått rätt emot Herrens uttryckliga förordning, och har låtit kärlek till pengar vara den härskande drivkraften i livet. De är omåttliga i sina ansträngningar att samla medel. De är lika mycket förgiftade i sin sjuka längtan att samla rikedomar, som den onyktre är av sin sprit.

Många kristna glömmer att de är sin Mästares tjänare, och att de själva, deras tid, och allt de har tillhör honom. Många frestas, och majoriteten besestras, av de förvillande lockelser som Satan framställer att investera sina pengar i, där de kommer att ge den största återbäringen i kronor och ören. Det finns endast få som tänker på de bindande krav som Gud har på dem, och som gör det till sin främsta uppgift att tillgodose hans verks nödvändiga behov och som låter sina egna komma därefter. Det är endast få som investerar i Guds verk i förhållande till sina tillgångar. Många har placerat sina pengar i företag, som de måste sälja innan de kan investera i Guds verk och på så sätt använda dem på ett praktiskt sätt. De gör detta till en ursäkt när de endast gör litet för Återlösarens sak. De har lika effektivt begravt sina pengar i jorden, som mannen i liknelsen hade gjort. De berövar Gud den tionde, han gör anspråk på som sin egen, och när de rövar från honom fråntar de sig själva de himmelska skatterna.

För människans nytta

Det systematiska givandets plan är inte tung för någon enda människa. ”Vad nu angår insamlingen till de heliga, så mån r förfara på samma sätt, som jag har förordat för församlingarna i Galatien. Var och en av eder må spara ihop, vad han får tillfälle till, och på första dagen i var vecka må han lägga av detta hemma hos sig, så att insamlingen icke göres först vid min ankomst.” (1 Kor. 16: 1-2.) De fattiga utestängs inte från: förmånen att ge, De, lika väl som de rika, kan ta del i detta arbete. Den undervisning som Kristus gav, när det gällde den fattiga änkans två skärvar, visar oss att den fattiges minsta. villiga offer, om det ges av ett kärleksfyllt hjärta, är lika acceptabelt som den rikes största donationer.

I helgedomens vågskål bedöms de fattigas gåvor, givna av kärlek till Kristus, inte av den mängd som ges, men efter den kärlek som ligger bakom offret. Jesu löften kommer lika säkert att förverkligas för den frikostige, fattige mannen, som endast har litet att offra, men som ger det frikostigt, såväl som för den rike mannen som ger av sitt överflöd. Den fattige mannen offerar det lilla han har, ett offer som han verkligen känner av. Han försakar verkligen något av det som han skulle behöva för sitt eget uppehälle, medan den som är rik ger av sitt överflöd och inte känner någon brist, och inte försakar något som han verkligen behöver. Därför ligger det något heligt i den fattige mannens offer, som inte finns i den rike mannens gåva, ty den rike ger endast av sitt överflöd. Guds försyn har sett till att hela planen för systematisk kärleksverksamhet är till nytta för människan. Hans omtänksamhet är aldrig överksam.. Om hans tjänare tar vara på de

tillfällen hans försyn öppnat för dem, skulle alla vara aktiva arbetare.

De som undanhåller sina medel från Guds förrådshus, och samlar dem ”på kistbotten” för att barnen skall få dem, sätter sina barns andliga intressen på spel. De ställer sina medel, vilka har varit en stötesten för dem själva, i barnens väg sil att de kan snubbla över dem och gå i fördärvet. Många gör ett stort misstag när det gäller detta livets goda. De menar sig vara ekonomiska, och håller borta från sig själva och andra det goda de kunde ha fått ta emot genom ett rätt bruk av de medel, som Gud har lånat dem, men i stället har de blivit själviska och snåla. De försummar sina andliga intressen och stannar upp i sin religiösa tillväxt, allt på grund av sina samlade rikedomar, som de inte kan använda. De lämnar vad de har till sina barn, och i nio fall av tio blir det en ändå större förbannelse för deras arvingar än det har varit för dem själva. Barn som litar till sina föräldrars ägodelar, misslyckas ofta att göra livet till en framgång, och misslyckas vanligen fullständigt att tillförsäkra sig det eviga livet.

Det allra bästa arv som föräldrar kan ge till sina barn är förmågan att kunna arbeta, och föredömet i ett liv som är karakteriserat av osjälvisk välgörenhet. Genom ett sådant liv, visar de pengarnas verkliga värde, att de endast kan uppskattas för det goda som de kan åstadkomma genom att tillgodose deras egna behov och andras nödort, och hjälpa till att föra Guds verk vidare.

De fattigas ansvar

En del är villiga att ge efter vad de har och känner att Gud inte har några anspråk på dem, därför att de inte har så stora penningssummor. De har inga inkomster som de kan undvara något av, sedan deras familjer har fått det allra nödvändigaste. Men det finns många av denna klass som kunde ställa frågan till sig själva; ger jag efter vad jag kunde ha haft? Gud menade att deras kroppskrafter och sinne skulle användas. En del har inte ansträngt sig till det yttersta av den förmåga som Gud har gett dem. Gud har ämnat att människan skall arbeta. Det sammanfördes visserligen med förbannelsen, men endast därför att synden gjorde det nödvändigt. För människans fysiska, mentala och moraliska välbefinnande är en nyttig arbetsinsats nödvändig. ”Varen därför inte tröga när det gäller nit”, är den uppfordran som den inspirerade aposteln Paulus ger.

Ingen person, han vil vara fattig eller rik, kan förhärlika Gud genom ett liv i slöhet. Det kapital som många fattiga har är tid och fysiska krafter, och detta slösas ofta

bort därför att de älskar goda dagar och vill leva i bekymmersfri lättja, och därigenom har de inte någonting att ge till Herren i tionde och offergåvor. Om kristna människor brister i vishet att arbeta på det bästa sättet och att med omdöme använda både fysiska och mentala krafter, borde de vara så pass ödmjuka till sitt sinnelag, att de kan ta emot råd från medkristna, så att deras omdöme kunde ersätta deras brister. Många fattiga människor, som nu är belåtna med att ingenting göra för sina medmänniskors bästa, och för att hjälpa till i Guds verk kunde göra mycket om de ville. De är lika ansvariga inför Gud för sina fysiska krafters kapital, som den rike mannen är för sina pengar.

En del som borde ha pengar att ge till Guds förrådshus vill i stället bara ta emot därifrån. Det finns många som nu är fattiga, som skulle kunna förbättra sitt tillstånd genom att med omdöme bruka sin tid och genom att avhålla sig från sina böjelser att ge sig in i spekulationer för att på så sätt få pengar på ett lättare sätt än genom tålmodigt och uthålligt arbete. Om de som inte har gjort sitt liv till en framgång vore villiga att ta emot undervisning, kunde de träna sig själva till självförnekelsens vanor och en strikt ekonomi, och därmed få tillfredsställelsen att vara givare i stället för mottagare av kärleksgåvor. Det finns många lata tjänare. Om de skulle göra vad som stod i deras förmåga, skulle de erfara så stora välsignelser i att hjälpa andra, att de verkligen skulle förstå att ”det är saligare att giva än att taga”.

Rätt inriktad godhet påverkar människors mentala och moraliska kraft, i det att de inspireras till den mest hälsobringande verksamhet för att välsigna de behövande och att påskynda Guds verk. Om de som har medel kunde förstå, att de har ansvar inför Gud för varje krona de förbrukar, skulle deras förmodade behov vara mycket mindre. Om samvetet vore vakert skulle det varna för onödiga utlägg, för att tillfredsställa aptiten, stoltheten, fåfängan och kärlek till nöjen, och det skulle rapportera det som slöseri med Guds pengar, vilka skulle ha använts till hans verk. De som undan för undan slösar bort Guds medel måste göra räkenskap för detta inför sin Mästare.

Kapitel 77

En varning till de rika

Om bekännande kristna använde mindre av sina rikedomar till att smycka sin kropp, försköna sina hus, och mindre för onödiga utgifter och hälsofördärvande överflöd på sina bord. skulle de kunna lägga mycket större summor på Herrens altare. De skulle på så sätt kunna handla som sin Återlösare, som lämnade himmelen, sina rikedomar och sin härlighet, och för vår skull blev fattig för att vi skulle få eviga skatter. Om vi är för fattiga att noggrant ge Gud tionde och de offer som han väntar, är vi förvisso alltför fattiga att klä oss i dyrbara kläder och äta i överflöd, ty på så sätt förslösar vi Herrens pengar i skadliga eftergifter och till att behaga och förhärliga oss själva. Vi borde noggrant fråga oss själva vilka skatter vi har tillförsäkrat oss i Guds rike? Är vi rika inför vår Gud?

Jesus gav sina lärjungar en lärorik undervisning när det gäller, begärelsen: ”Det var en rik man, vilkens åkrar buro ymniga skördar. Och han tänkte vid sig själv och sade: ’Vad skall jag göra? Jag har ju icke rum nog för att inbärga min skörd.’ Därefter sade han: ’Så vill jag göra: jag vill riva ned mina lador och bygga upp större, och i dem skall jag samla in all min gröda och allt mitt goda. Sedan vill jag säga till min själ: Kära själ, du har mycket gott förvarat för många år; giv dig nu ro, ät, drick och var glad.’ Men Gud sade till honom: ’Du dåre, i denna natt skall din själ utkrävas av dig; vem skall då få, vad du har samlat i förråd?’ Så går det den som samlar skatter åt sig själv, men icke är rik inför Gud.” (Luk. 12: 16-21.)

Livets längd och lycka beror inte på mängden av jordiska ägodelar. Den okloke, rike mannen hade, i sin stora själviskhet, lagt upp skatter för sig själv, som han inte kunde använda. Han hade levt endast för sig själv. Han hade gått för långt med sin handel och hade gjort alltför fina affärer, men han hade inte haft något förbarmande med andra människor och inte någon kärlek till Gud. Han hade rövat från den faderlöse och änkan och lurat sina medmänniskor till att föröka sin boskap och sina ägodelar. Han kunde ha förvarat sina skatter i himmelen i ”penningpungar som icke nötas ut”, men genom sitt begär förlorade han båda världarna. De som ödmjukt använder de medel som Gud har anförtrott åt dem till hans ära kommer att så småningom återfå sina skatter ur Mästaren; hand med den välsignelsen: ”Rätt så, du gode och trogne tjänare... Gå in i din

Herres glädje.” (Matt. 25: 21.)

När vi tänker på det oändliga offer som gjorts för människosläktets frälsning kan vi inte annat än förvåna oss. När själviskheten gör anspråk på segern i människohjärtan, och de frestas att hålla tillbaka sin del av goda gärningar, borde de stärka sina rättsprinciper genom tanken att han som var rik på himmelens ovärderliga skatter, vände sig bort därifrån och blev fattig. Han hade inte ens en plats som han kunde kalla sitt hem eller där han kunde vila sitt huvud. Hela detta stora offer gjordes för oss, för att vi skulle få del av de eviga rikedomarna.

Kristus valde att vandra självförnekelsens och offrets väg som alla hans lärjungar måste färdas om de till sist skall bli upphöjda med honom. Han lade på sitt eget hjärta de bedrävelser som människor måste genomgå. Människorna i världen kan ofta bli tröga. De kan endast upptäcka jordiska ting, som förmörkar de himmelska tingens härlighet och värde. Människor är villiga att resa över land och hav för att få jordisk vinning och uthärda försakelser och svårigheter för att uppnå sina mål, men vänder sig ändå bort från himmelens lockelser och ser inte något värde i de eviga tingen. Människor som är jämförelsevis fattiga är vanligtvis de som gör det mesta för att underhålla Guds verk. De är generösa med det lilla de har. De har stärkt sina givmilda ingivelser genom kontinuerlig frikostighet. När deras utgifter kom mycket nära summan av deras inkomster, hade deras begär efter jordisk rikedom ingen plats eller chans att förstärkas.

Men med många är det så, att när de börjar samla jordiska rikedomar, börjar de också att beräkna hur lång tid det kommer att ta för dem att komma i besittning även bestämd summa. I sin iver att samla rikedom för sig själva, misslyckas de att bli rika inför Gud. Deras godhet håller inte jämna steg med deras insamlande. När deras längtan efter rikedom ökar, binds deras känslor till deras skatter. I samband med att deras ägodelar förökas, stärks också deras längtan efter mer, intill dess att de menar att tiondegivande till Herren är en hård och orättfärdig skatteutgift. I Ps. 62: 11 står det: ”Om ock eder rikedom växer, så akten icke därpå.” Många har sagt: ”Om jag vore lika rik som den och den, då skulle jag öka mina gåvor till Guds skattkammare. Jag skulle inte göra någonting annat med min rikedom, än att använda den för att påskynda Guds verk.” Gud har prövat en del av dessa genom att ge dem rikedom, men med rikedomen blev också frestelserna häftigare och deras. välgörenhet blev mindre än när de var fattiga. De greps även längtan efter större rikedom, som fyllde både deras sinnen och

hjärtan så att de begick synden avguderi.

Odelad trohet

Han som ger människor eviga rikedomar och det eviga livets salighet i hans rike såsom lönen för trogen lydnad, kan inte acceptera ett delat hjärta. Vi är mitt uppe i de yttersta dagarnas faror, då allting är ämnat att skilja sinnet från Gud och locka känslorna bort från honom. Vår plikt kan endast urskiljas och uppskattas när vi ser den i ljuset som lyser från Kristi liv. På samma sätt som solen går upp i öster och rör sig mot väster, i det att den fyller jorden med ljus, på samma sätt kommer en Kristi efterföljare att vara ett ljus i denna världen. Han kan gå ut i världen såsom ett klart och skinande ljus, för att de som är i mörker må bli upplysta och varnade genom de strålar som lyser ut ifrån honom. Kristus säger till sina efterföljare: ”I ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg?” (Matt. 5: 14.)

Vårt stora föredöme levde ett liv i självförnekelse. Kan då de som bekänner sig vara hans efterföljare gå en annan väg, som står i tydlig kontrast till hans? Frälsaren gav allt för en förlorad värld, i det att han inte höll tillbaka någonting av sig själv. Guds församling sover. Den är försvagad genom inaktivitet. Röster hörs från alla delar av världen: ”Kom hit över och hjälp oss”, men det finns ingen som rör sig för att besvara kallelsen. Det vi ser är en svag ansträngning då och då. Några få visar att de skulle vilja vara Mästarens medarbetare, men sådana lämnas ofta att arbeta ensamma. Det finns endast en missionär från vårt folk på hela det utländska missionsfältet.

Sanningen är mäktig, men den måste omsättas i handling. Det är inte tillräckligt att endast lägga pengarna på altaret. Gud kallar frivilliga människor att föra sanningen till andra nationer, tungomål och folk. Det är inte vårt antal och inte heller vår rikedom som kommer att ge oss en verklig seger, utan det är hängivenheten till verket, det moraliska modet, den ivriga kärleken till människor och det outtröttliga, aldrig svikande nitet.

Godhetens välsignelser

Det finns många som har sett på den judiska nationen som ett folk och beklagat dem att de ständigt beskattades för att underhålla sin religion, men Gud som skapade människan och försåg henne med all den välsignelse hon kunde behöva, visste vad som

var bäst för henne. Genom hans välsignelse blev deras nio tiondelar värda mera för dem än hela summan utan hans välsignelse. Om någon, genom själviskhet, rövade från Gud eller förde ett bristfälligt offer till honom, kom olyckor och förluster över dem. Gud läser hjärtats avsikter. Han är bekant med människors avsikter och utmäter åt dem på hans bestämda tid, det som de har gjort skäl för.

Det särskilda tiondesystemet grundades på en princip som är lika evig som Guds lag. Tiondesystemet var en välsignelse för judarna, annars skulle Gud inte ha gett det åt dem. På samma sätt kommer det att vara en välsignelse för dem som praktiserar det till tidens slut. Vår himmelske Fader gav inte upphov till en systematisk välgörenhetsplan för att berika sig själv, utan för att det skulle vara till en stor välsignelse för människan. Han såg att detta välgörenhetssystem var just det som människan behövde.

De församlingar som är mest systematiska och frikostiga då det gäller att underhålla Guds verk, är också de mest framgångsrika andligt sett. Sann givmildhet hos Kristi efterföljare förenar deras intresse med sin Mästare. I Guds handlingssätt med judarna och med hans folk ända ned till tidens ände, väntar han ett systematiskt givande som står i proportion till vars och ens inkomster. Frälsningsplanen lades genom Guds Sons oändliga offer. Ljuset som lyser från Kristi kors fördömer själviskhet och uppmuntrar till frikostigt givande. Vi skall inte beklaga oss när kallelserna ökar till att ge frikostigt. Gud har i sin försyn kallat sitt folk ut från deras begränsade verksamhet för att ge dem större uppgifter. Obegränsade ansträngningar fordras vid en tid när det moraliska mörkret övertäcker världen. Världslighet och begärelse håller på att förtära det viktigaste bland Guds folk. De borde förstå att det är hans nåd som gör att efterfrågan på våra medel ökar. Guds ängel placerar godhetens handlingar mycket nära, eller vid sidan av bönen. Han sade till Kornelius: ”Dina böner och dina allmosor hava uppstigit till Gud och äro i åminnelse hos honom.” (Apg. 10: 4.)

I sin undervisning sade Kristus: ”Haven I nu icke varit trogna, när det gällde den orättrådige Mamons goda vem vill då betro eder med det sannskyldiga goda?” (Luk. ;6:11.) Församlingens andliga hälsa och framgång är till en mycket hög grad beroende av dess systematiska givande. Det är likt livsblodet som måste flyta genom varelsen, och ge liv åt varje del av kroppen. Kärleken till våra medmänniskor ökar, ty genom självförnekelse och jagets offer förs vi in i ett närmare förhållande till Kristus, som för vår skull blev fattig.

Ju mer vi investerar i Guds verk för att hjälpa till med människors frälsning, desto närmare kommer de våra hjärtan. Vore vi till antalet hälften så många, och alla hängivna arbetare, skulle vi ha en kraft som skulle skaka världen. Till den aktiva arbetaren ger Kristus följande ord: ”Jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” (Matt. 28:20.)

Till hela världen

Vi kommer att möta opposition som utgår från själviska motiv och från skenhelighet och fördomar, ändå skall vi, med ett oförminskat mod och en levande tro, så vid alla vatten. Satans sändebud är farliga. Vi kommer att möta dem och måste bekämpa dem. Vårt arbete kan inte begränsas till vårt eget land. Världen är vårt fält och skörden är mogen. Den befallning, om Kristus gav sina lärjungar just innan han uppfor var: ”Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.” (Mark. 16: 15.)

Vi plågas uteslutande över att se en del av våra predikanter som kretsar omkring i församlingarna, och till synes anstränger sig något litet, men som nästan inte har någonting att visa fram från sitt arbete. Världen är vårt fält. Låt dem gå ut i den otroende världen och arbeta med att omvända människor till sanningen. Vi hänvisar våra bröder och systrar till Abrahams exempel, när han gick upp till Moria berg för att där offra sin ende son på Guds befallning. Här finner vi både lydnad och offer. Moses var i de kungliga palatsen, och en krona väntade på honom. Men han vände sig bort från det frestande lockbetet, och ”genom tron försmådde Moses, sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotterson. Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning; han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen.” (Hebr. 11: 24-26.)

Apostlarna räknade inte sina egna liv så dyrbara, men räknade det som en glädje att de var värdiga att utstå vanära för Kristi namns skull. Paulus och Silas upplevde förlusten av allt. De fick genomgå misshandel, och kastades på ett ofint sätt in på det kalla golvet i fängelsehålan, och placerades i en smärtsam ställning med fötterna fästa i stockar. Nådde grämlöse och klagan fångvaktarens öron? O, nej! Från fångelsets inre hördes i nattens tystnad röster som lovade och prisade Gud. Dessa lärjungar uppmuntrades även djup och ivrig kärlek för Återlösarens sak, som de fick lida för.

När Guds sanning fyller våra hjärtan, och påverkar våra känslor och styr våra liv, kommer också vi att räkna det som en glädje att få lida för sanningens sak. Inga

fängelseväggar, inga martyrredskap, kan då skrämra eller hindra oss i detta stora verk. Kom, o, min själ, till Golgata. Lagg märke till Guds Sons ödmjuka liv. Han var "en smärtornas man och förtrogen med krankhet". (Jes. 53: 3.) Se hans vanära, hans ångest i Getsemane, och lär vad självförnekelse är. Lider vi någon brist? Det gjorde Kristus - himmelens Majestät. Men han var fattig för vår skull. Räknas vi bland de rika? Det gjorde han. Men han gick med på att för vår skull bli fattig för att vi genom hans fattigdom skulle göras rika. I Kristus har vi självförnekelsen exemplifierad. Hans offer bestod inte i att lämna de himmelska, kungliga salarna, eller i att han blev förhörd av ogudaktiga människor som en brottsling och förklarad skyldig, eller i att utlämnas att dö som en illgärningsman, utan i att bära hela världens syndaskuld. Kristi liv anklagar vår likgiltighet och kyla. Vi är nära slutet av nådatiden, när Satan arbetar med stor vrede, därför att han vet att hans tid är kort. Han verkar med orättfärdighetens bedrägliga förvillelse i dem som går förlorade. Striden har av vår store Ledare överlåtits i våra händer för att vi med kraft skall fortsätta den. Vi gör inte en tjugondel av vad vi skulle göra om vi vore vakna. Verket tillbakahålls därför att många tycker om att ha det skönt och har brist på självförnekelsens anda på vilken vår Frälsare i sitt liv gett oss ett föredöme.

Det behövs medarbetare åt Kristus, människor som känner behov även ökad och vidgad ansträngning. Våra tryckpressars arbete skulle inte få minska, utan fördubblas. Skolor skulle upprättas på olika platser för att utbilda och förbereda ungdom i deras arbete att sprida sanningen.

Redan har en stor del av tiden gått förlorad, och änglarna bär budskapet om vår försummelse till himmelen. Vårt söm niga och ohelgade tillstånd har gjort att dyrbara tillfällen, som Gud sänt till oss i de personer som var lämpade att hjälpa oss i vårt nuvarande behov, har gått förlorade. O, hur mycket behöver vi inte vår Hanna More att hjälpa oss just nu att nå andra nationer. Hennes omfattande kunskap om missionsfälten skulle ge oss tillgång till andra språkgrupper som vi inte nu kan närma oss. Gud ledde denna gåva till oss för att vi skulle kunna möta vår nuvarande nödsituation, men vi uppskattade inte gåvan, och Gud tog henne ifrån oss. Hon vilar nu från sitt arbete, men hennes Självupppoffrande gärningar följer henne. Vi kommer att upptäcka att vårt missionsverk hålls tillbaka därför att vi brister i kunskap om hur vi skall vinna tillträde till olika nationer och språkområden på det stora skördefältet.

Vi känner ångest i vårt sinne därför att en del förmågor har gått förlorade för oss

som vi nu kunde ha haft om vi hade varit vakna. Arbetare har hållits tillbaka från de vitnande skördefälten. Det åligger Guds folk att ödmjuka sina hjärtan inför honom och i den djupaste förödmjukelse be Herren om förlåtelse för vår apatiska och själviska eftergift, och att be honom utplåna de skamliga anteckningarna om våra försummade plikter och oanvända förmåner. När vi begrundar Golgatakorset, kommer den sanne kristne inte längre att tänka på att begränsa sina offer till det som inte kostar honom något och skall då få höra trumpetljudet: Gå, arbeta i min vingård; En dag skall du få vila. Just vid Jesu himmelfärd, pekade han på skördefälten och sade till sina efterföljare: ”Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.” ”I haven fått för intet så givet ock för intet.” (Matt. 10:8.) Skall vi inte förneka det själviska inom oss för att den skörd som håller på att gå förlorad skall kunna inbärgas?

Gud frågar efter våra förmågor, både vårt inflytande och våra pengar. Skall vi vägra att lyda? Vår himmelske Fader ger oss gåvorna och förväntar att få en del tillbaka, för att han må pröva oss om vi är värdiga att få del av det eviga livets gåva.

Även små barns gåvor tar Gud emot med välbehag. Det är den anda som drivit barnen att offra, vilket ger värde åt gåvan. Genom att följa den regel som aposteln framställde, må de fattiga lägga åt sidan en liten summa varje vecka, och kan på så sätt hjälpa till att öka förrådet. Deras gåvor är helt och hållet acceptabla inför Gud, ty de gör just så stora, ja, även större offer än de mer välsituerade bröderna. Det systematiska givandets plan kommer att visa sig vara ett skydd för varje familj mot frestelsen att förlösa sina pengar på onödiga ting, och i synnerhet kommer den att visa sig vara en välsignelse för de rika genom att skydda dem från att spendera sina pengar på onödigt överflöd. (Band 3, sid. 412,1875.)

Kapitel 78

Församlingens auktoritet

Världens Återlösare har gett stor makt till sin församling. Han har gett de regler som skall tillämpas när det gäller fall som skall prövas bland dess medlemmar. Sedan har han gett noggranna instruktioner när det gäller den väg som skall följas, han säger: ”Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad r lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen.” (Matt. 18: 18.) Detta visar att den himmelska auktoriteten stadfäster församlingens disciplin när det gäller dess medlemmar, förutsatt att den bibliska regeln har följts.

Guds ord ger inte någon fullmakt för en människa att hävda sin uppfattning i opposition mot församlingens, inte heller tillåts hon att genomdriva sin uppfattning tvärtemot församlingens. Om det inte finnes någon församlings disciplin och ledning, skulle församlingen falla sönder, ty den kunde inte som en kropp hålla ihop. Det har alltid funnits människor med fria tankar, som har påstått att de har rätt, och att Gud på ett speciellt sätt har undervisat, påverkat och lett dem. Var och en har sin egen teori, synpunkter som är särskilt hans egna, och alla menar att just deras synpunkter är i harmoni med Guds ord. Varje människa har en annorlunda trosteori, och ändå gör de anspråk på att ha speciellt ljus från Gud. Dessa fjärrar sig från ”kroppen” och varje sådan är sin egen församling. Alla dessa kan inte ha rätt, ändå gör de anspråk på att vara ledda av Herren. Bibelns ord är inte både ja och nej, men ja och amen i Kristus Jesus.

Vår Frälsare låter sin undervisning efterföljas av löftet att om två eller tre kommer överens om att bedja om någonting från Gud skulle det ges dem. Kristus visar här att det måste vara enhet med andra, även i vår längtan efter ett givet syfte. A v stor betydelse är gemensam bön, med gemensamt syfte. Gud hör vars och ens böner, men vid detta tillfälle gav Jesus särskilda och viktiga lärdomar som har en särskild anknytning till hans nyligen organiserade församling på jorden. Det måste finnas en överensstämmelse i sådant som de längtar efter och för vilket de beder. Det var inte enbart tankar och idéer från en person, böjd att göra misstag. Bönen skulle vara mångas längtan och åstundan, när de koncentrerar sig på samma sak.

I aposteln Paulus' underbara omvändelse ser vi Guds mäktiga kraft. En härlighet

som var starkare än middagens sol omstrålade honom. Jesus, honom som han hatade över alla andra, uppenbarade sig själv för honom för att hejda honom i hans okloka, men ändå ärliga karriär, därför att han skulle kunna göra detta, det minst lovande instrumentet, till ett utvalt redskap att bära evangeliet till hedningarna. Han hade samvetsgrant gjort många ting direkt i strid mot Jesus från Nasaret. r sitt nit var han uthållig, en ivrig förföljare av Kristi församling. Hans djupa och starka övertygelse var att det var hans plikt att utplåna denna oroande lära, att Jesus var livets Furste, vilken syntes segra överallt.

Paulus hade fått den bestämda uppfattningen att tron på Jesus gjorde Guds lag, offersystemets gudstjänstordning samt omskärelsens ceremonier om intet. Dessa hade alla under gångna tider haft Guds fulla gillande. Men den övernaturliga uppenbarelsen av Kristus för ljus in i hans sinnes förmörkade kamrar. Jesus från Nasaret, som han är i strid med, är förvisso världens Återlösare.

Ledd till församlingen för undervisning

Paulus ser sitt missriktade nit och utropar: ”Herre, vad vill du att jag skall göra?” (Apg. 9:4, eng. bib.) Jesus talade inte om för honom just då, som han kunde ha gjort, det verk som han hade avdelat åt honom. Paulus var tvungen att ta emot undervisning i den kristna tron och gå framåt på ett förnuftigt sätt. Kristus sände honom till just de lärjungar som han så bittert hade förföljt, för att få undervisning av dem. Den himmelska uppenbarelsens ljus hade tagit bort Paulus’ synförmåga, och Jesus, de blindas helbrägdagörare, återställer den inte, Han besvarar Paulus’ fråga med följande ord: ”Men stå nu upp och ’gå in i staden, så skall där bliva dig sagt vad du har att göra”, (Apg. 9: 6.) Jesus kunde inte endast ha helat Paulus från hans blindhet, men han kunde ha förlåtit honom hans synd och omtalat för honom hans plikt genom att staka ut hans framtida väg. Från Kristus skulle aH makt och nåd komma. Men han gav inte Paulus i hans omvändelse till sanningen en erfarenhet, som var oberoende av den församling, som helt nyligen hade organiserats.

Det förunderliga ljus, som vid detta tillfälle gavs till Paulus, förvånade och förbryllade honom. Han blev helt övertygad. Denna del av arbetet för honom kunde inte en människa göra, men det fanns ännu mycket som måste utföras med honom, vilket Jesu tjänare kunde göra. Jesus leder honom till sina representanter i församlingen för att han skulle få veta mera om sin plikt. På så sätt ger han auktoritet och bifall åt sin

organiserade församling. Kristus hade själv utfört verket att övertyga och uppenbara, och nu var Paulus i ett sådant skick att han kunde lära av dem som Gud hade ordinerat för att undervisa i sanningen. Kristus leder Paulus till sina utvalda tjänare, och på så sätt leds han in i gemenskap med sin församling.

Just de män som Paulus hade avsett att förgöra utvaldes att vara hans lärare i den religion, som han hade föraktat och förföljt. Han väntade i tre dagar utan mat och ögonens ljus, men sedan banade han sig väg till dessa män, som han i sitt blinda nit hade avsett att döda. Här placerar Jesus Paulus i gemenskap med sina representanter på jorden. Herren gav Ananias en syn, där han uppmanade honom att gå till ett särskilt hus i Damaskus och fråga efter Saulus från Tarsus, ”ty se, han beder”.

Efter att Saulus hade uppmanats att gå till Damaskus, leddes han dit av de män som hade åtföljt honom för att binda och föra lärjungarna tillbaka till Jerusalem för att där dödas. Saulus väntade i Damaskus hos en man som hette Judas, och där hängav han sig åt fasta och bön. Här prövades Saulus tro. Under tre dagar var han i själsligt mörker med hänsyn till vad som fordrades av honom, och i tre dagar hade han inte sina ögons ljus. Han hade fått beskedet att gå in i Damaskus, ty där skulle han få veta, vad han skulle göra. Han är i ovisshet och därför ropar han ivrigt till Gud.

En ängel sänds till Ananias, och uppmanar honom att bege sig till ett särskilt hus, där Saulus beder om att få undervisning om vad han nu skall göra. Saulus' stolthet är nu borta. Litet tidigare var han självmedveten i det att han trodde att han hade engagerat sig i ett gott verk för vilket han skulle få motta lön, men nu har allt förändrats. Han är nedböjd och förödmjukad i ånger och skam, och han ber ivrigt om att få förlåtelse. Herren sade genom sin ängel till Ananias: ”Se, han beder.” Ängeln informerade Guds tjänare att han i en vision hade uppenbarat för Saulus en man, kallad Ananias, som skulle komma och lägga sina händer på honom, för att han åtet måtte få sin syn. Ananias kan knappast sätta tro till ängelns ord och citerar vad han hade hört om Saulus' bittra förföljelse mot de heliga i Jerusalem. Men uppmaningen till Ananias är befallande: ”Gå åstad; ty denne man är mig ett utvalt redskap till att bära fram mitt namn inför hedningar och konungar och inför Israels barn.” (Apg. 9:15.)

Ananias följde de direktiv som ängeln gav. Han lägger sina händer på den man som helt nyligen hade drivits av det djupaste hatets anda och andats hot och mordlust mot alla som trodde på Kristi namn. Ananias sade till Saulus: ”Saul, min broder, Herren

har sänt mig, Jesus, som visade sig för dig på vägen, där du färdades; han har sänt mig, för att du skall få din syn igen och bliva uppfylld av helig ande. Då var det strax, såsom om fjäll föllo ifrån hans ögon, och han fick sin syn igen. Och han stod upp och lät döpa sig.” (Vers 17, 18.)

Jesus kunde ha gjort allt detta för Paulus direkt, men så var inte hans plan. Paulus hade en hel del att göra när det gällde att bekänna sin synd för de män som han hade lagt planer för att döda, och Gud hade ett ansvarsuppdrag att utföra för de män som han hade utvalt att handla i hans ställe. Paulus måste ta de steg som var nödvändiga för omvändelsen. Det fordrades av honom att han skulle förena sig med just det folk som han hade förföljt för deras religion. Kristus ger här allt sitt folk ett exempel på det sätt som han använder för människors frälsning. Guds Son identifierar sig med sin organiserade församlings ställning och auktoritet. Hans välsignelser måste komma genom de sändebud som han hade avskilt, och på så sätt förena människor med de kanaler, genom vilka hans välsignelser kommer. Att Paulus hade varit strikt samvetsgrann i sitt verk att förfölja de heliga, gjorde honom inte skuldfri när kunskapen om hans grymma gärning uppenbarades för honom genom Guds Ande. Han måste bli lärjungarnas elev.

Han får lära sig att Jesus, som han i sin blindhet hade betraktat som en bedragare, i verkligheten är grundaren och upphovsmannen till Guds utvalda folks religion, ända från Adams dagar, och därtill trons hövding och fullkomnare, vilket nu syns så klart för hans upplysta sinne. Han såg Kristus som trons försvarare och uppfyllaren av alla profetior. Han hade betraktat Jesus som en som upphävde Guds lag, men när hans andliga synförmåga berördes av Guds finger, fick han lära av lärjungarna att Kristus var upphovsman och grundare till hela det judiska offersystemet, och att i Kristi död förebilden mötte verkligheten, och att Kristus korn till världen med den bestämda avsikten att försvara sin Faders lag.

Oberoende tillåts inte

I lagens ljus ser Paulus sig som en syndare. Just den lag, vilken han trodde att han så nitiskt hade efterlevt, finner han sig ha överträtt. Han ångrar sig och dör bort från synden och blir lydlig lagens krav, och fattar tro på Kristus som sin Frälsare, blir döpt och predikar Kristus lika ivrigt och nitiskt som han en gång hade fördömt honom. I Paulus' omvändelse ges oss viktiga principer, som vi alltid skulle ha i minnet. Världens

Återlösare ger inte sitt bifall till upplevelser och erfarenheter i religiösa frågor oberoende av sin organiserade och erkända församling, där han har en sådan.

Många tror gärna att de bara är ansvariga inför Kristus för sitt ljus och sin erfarenhet, oberoende av hans erkända efterföljare i världen. Men detta fördöms av Jesus i hans undervisning och i hans föredöme, de fakta som han har gett för vår undervisning. Här har vi Paulus, en som Kristus måste göra lämplig för det allra viktigaste arbetet, en som skulle bli hans utvalda redskap och som leddes in i Kristi direkta gemenskap och likväl undervisar Kristus honom inte i sanningens lärdomar. Han stoppar honom på hans väg och överbevisar honom om synd, men när han frågar, ”Herre, vad vill du att jag skall göra?” (Apg. 9:4. eng. bib.), svarar inte Frälsaren honom direkt, utan förenar honom med sin församling. De kommer att undervisa dig om vad du skall göra. Jesus är syndares vän, hans hjärta är alltid öppet, alltid berört av människors ve. Han har all makt både i himmel och på jord, men han respekterar de medel vilka han har inrättat för att upplysa och frälsa människor. Han leder Saulus till församlingen och på så sätt erkänner han den makt, som han har gett åt den, såsom den kanal varigenom ljuset skall nå världen. Församlingen är Kristi organiserade kropp på jorden, och han fordrar att man skall visa respekt för hans förordningar. I Saulus’ fall får Ananias representera Kristus. Han får också representera Kristi tjänare på jorden, som har utvalts att handla i Kristi ställe.

Kristus ger makt åt församlingens röst. ”Sannerligen säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara löst i himmelen.” (Matt. 18:18.) Att på eget ansvar börja förfäktade synpunkter som man själv väljer, utan hänsyn till församlingens omdöme, finns inget understöd för. Gud har gett den högsta makt som finns under himmelen till sin församling. När folk kommer samman i egenskap även församling är det Guds röst som talar genom den, vilket måste respekteras.

Gud har gett sin församling män som har en erfarenhet, sådana som har fastar, gråtit och bett genom hela nätter, om att Herren skall öppna Bibeln för deras sinnen. Odmjukt har dessa män gett världen nyttan av sina mogna erfarenheter. Är detta ljus från himmelen eller från människor? Har det något värde eller är det värdelöst? (Band 3, sid. 450, 451, 1875.)

Kapitel 79

Världens tillstånd

Världens tillstånd, som snabbt uppfyller ogudaktighetens bågare, visades för mig. våld och varje beskrivbart brott uppfyller världen och Satan använder varje medel att göra brott och förnedrande laster populära. Ungdomarna, som strövar på gatorna, omges av synd- och brottsreklam framställd i någon film eller spelad på någon teater. Deras sinnen vänjs vid synden. Det ovärdigas och avskyvärdas väg hålls ständigt fram för dem i dagstidningar och tidskrifter, och allt som kan väcka uppmärksamhet, samt sådant som väcker de lägre passionerna, målas fram i spännande och nervkittlande berättelser.

Den litteratur som går ut från fördärvade intellekt förgiftar tusentals sinnen i vår värld. Synden ser inte längre ut att vara övermåttan syndig. De hör och läser så mycket om förnedrande brott och laster att det en gång känsliga samvetet, vilket skulle ha stött bort synden med förskräckelse, blir så avtrubbat att det kan syssla med de lägsta och de avskyvärdaste uttalanden och handlingar med ivrigt intresse.

”Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar.” (Luk. 17: 26.) Gud önskar ha ett folk som är nitiskt i att göra goda gärningar, som står orubbligt mitt bland denna urartade tids moraliska förfall. Det kommer att finnas ett folk, som så håller fast vid den gudomliga kraften, att de kommer att vara skyddade mot varje frestelse. Onda meddelanden lyser i eldskrift på löpsedlar och söker att tala till deras känslor och orena deras sinnen. Ändå kommer de att vara så förenade med Gud och änglarna, att de kommer att vara som om de inte såg eller hörde något. De har ett verk att utföra vilket ingen annan kan göra för dem, vilket betyder att de måste kämpa trons goda kamp och ta fasta på det eviga livet. De kommer inte att äga självförtröstan och vara självtillräckliga. De känner sina svagheter och de kommer att förena sin okunnighet med Kristi vishet, sin svaghet med hans kraft.

Ett exempel på renhet

Ungdomen kan ha så fasta principer att Satans kraftigaste frestelser inte drar dem bort från deras kristna bekännelse. Samuel var ett barn som omgavs av de mest förorenade inflytanden. Han såg och hörde sådant som bedrövade hans själ. Eli söner,

som hade en helig tjänst, var styrda av Satan. Dessa män orenade hela den atmosfär som omgav dem. Människor fascinerades dagligen av synd och fel, men likväl vandrade Samuel obefläckad. Hans karaktärs klädnad var fläckfri. Han hade inte gemenskap med eller någon glädje i de synder som fyllde hela Israel med alarmerande rapporter. Samuel älskade Gud och bevarade sin själ i sådan närhet till himmelen att en ängel sändes till honom när det gällde Eli söners synder, vilka förorenade hela Israel. Förvända benägenheter och böjelser övervinner tusentals av Kristi bekännande efterföljare. Deras förnimmelser har så avtrubbats genom umgänge med synden, att de inte längre avskyr den, utan betraktar den som tilldragande. Änden på allting är nära förestående. Gud står inte ut mycket längre med brotten och människobarnens förnedrande ogudaktighet. Deras synder har förvisso nått ända upp till himmelen, och kommer mycket snart att från Guds sida besvaras med fruktansvärda plågor över jorden. De kommer att få dricka av Guds vredesbägare, som inte uppblandats med nåd.

Jag har sett att det föreligger stor fara att även Guds bekännande barn kommer att orenas. Tygellöshet binder människor såsom fångar. De förefaller vara förblindade och utan kraft att stå emot och segra när det gäller passioner och böjelser. Hos Gud finns kraft och makt. Om de vill ta fasta på den, kommer Jesu livgivande kraft att stimulera den som har antagit Kristi namn. Faror omger oss och vi är trygga endast när vi känner våra svagheter och med trons grepp håller oss fast vid vår mäktige Befriare. Det är en bekymmersam tid som vi lever i. Vi kan inte upphöra med vår bön och vaksamhet för ett enda ögonblick. Vår hjälplösa själ måste lita till Jesus, vår deltagande Återlösare.

En tid för vaksamhet

Jag fick se storheten och det nödvändiga i uppgiften framför oss. Men endast få förstår det sanna tillståndet. Alla som sover och som inte kan förstå det nödvändiga i vaksamhet och väckelse, kommer att övervinnas. Unga män står upp för att engagera sig i Guds verk, av vilka knappast någon har känsla för verkets ansvar och helighet. De har endast liten erfarenhet i att utöva tro och bara litet av själens hunger efter Guds Ande, vilket alltid skänker framgång. En del män med goda förmågor, som kunde fylla viktiga platser, kan inte bestämma sig. De går sorglöst fram lika naturligt som vattnet flyter ned för berget. De talar nonsens och skämtar med unga flickor, samtidigt som de nästan dagligen lyssnar till de allvarligaste och själsgripande sanningar. Dessa män har en huvudets religion, som de lyssnar till. Sådana kan aldrig leda andra till det levande vattnets källa förrän de själva har druckit av den strömmen.

Det finns ingen tid nu för lättsinne, fåfänglighet och skämt. Denna jords scener kommer snart att upphöra. Sinnena som har lämnats fria att löpa hit och dit behöver förändras. Aposteln säger: ”Omgjorden därför edert sinnes länder och varen nyktra; och sätten med full tillit edert hopp till den nåd, som bjudes eder i och med Jesu Kristi uppenbarelse. Då I nu haven kommit till lydnad, så följ icke de begärelser, som I förut under eder okunnighets tid levden i, utan bliven heliga i all eder vandring, såsom han som har kallat eder är helig. Det är ju skrivet: 'I skolen vara heliga, ty jag är helig.'” (1 Petr. 1: 13-16.)

Lättsinniga tankar måste samlas samman och inriktas på Gud. Även tankarna borde vara underdåniga Guds vilja. Smicker borde inte ges eller förväntas, ty sådant har en tendens att fostra självtillit, snarare än öka vår ödmjukhet. Det orenar mer än det renar. Män som verkligen är kvalificerade, och som känner att de har en del att utföra när det gäller Guds verk, kommer att få uppleva den börda som verkets helighet innebär, på samma sätt som vagnen tryckes ned av sädeskärvarna. Nu är tiden att göra de mest allvarliga ansträngningar att övervinna det köttsliga hjärtats naturliga känslor.

Kapitel 80

Församlingens tillstånd

Det finns ett mycket stort behov även reformation bland Guds folk. Församlingens nuvarande tillstånd leder oss till frågan: Är detta en korrekt representation av honom som gav sitt liv för oss? Är dessa Kristi efterföljare och syskon till dem som inte räknade sina liv något värda? De som når upp till Bibelns standard, den bibliska beskrivningen på Kristi efterföljare, kommer att vara mycket sällsynta. Därför att de här förkastat Gud, det levande vattnets källa, har de skaffat sig egna brunnar - "usla brunnar, som icke hålla vatten". (Jer. 2: 13.) Ängeln sade: "Brist på kärlek och tro är de stora synder som Guds folk är skyldiga till." Bristande tro leder till vårdslöshet och kärlek till jaget och världen. De som skiljer sig själva från Gud och faller i frestelse hänger sig åt svåra laster, ty det oomvända hjärtat leder till stor ogudaktighet. Och detta tillstånd finns hos många av Guds bekännande barn. På samma gång som de bekänner sig tjäna Gud har de i alla sina uppsåt och avsikter fördärvat sina möjligheter inför Gud. Det är många som ger efter för böjelserna trots det klara sanningsljus som utpekar faror och höjer sin varnande röst: Var på din vakt! Var avhållsam! Förneka dig själv! "Syndens lön är döden." (Rom, 6: 23.) Även om exemplet av dem som har lidit skeppsbrott i tron, står som en fyr att varna andra för att följa samma kuts, rusar många ändå vanvettigt framåt. Satan har kontroll över deras sinnen och tycks även ha makt över deras kroppar.

O, hur många är det inte som smickrar sig själva med att de är goda och rättfärdiga, när Guds sanna ljus uppenbarar att de hela sitt liv levt endast för att behaga sig själva. Hela deras uppförande är avskyvärt inför Gud. Hur många lever inte utanför lagen. I deras stora mörker betraktar de sig själva med tillfredsställelse. Men låt Guds lag bli uppenbar för deras samveten, som den blev för Paulus, och de skall se att de är sålda under synden och att deras köttliga sinne måste dö! Sjävissheten måste utplånas.

Vilka sorgliga och fruktansvärda misstag många gör! De bygger sitt hus på sanden, men smickrar sig med att de är grundade på den eviga Klippan. Många som bekänner sig vara gudfruktiga rusar iväg så vårdslöst och är så okänsliga för farorna som om det inte finnes någon framtida dom. En förfärlig vedergällning väntar dem och ändå låter de sig kontrolleras av impulser och svåra passioner. De skriver ett mörkt

livsprotokoll för domens dag. Jag höjer min röst för att varna alla dem som bekänner Jesu Kristi namn, att överge all ogudaktighet. Låt era liv renas genom att lyda sanningen. Rena er från all köttets och sinnets orenhet och fullborda er helgelse i Guds fruktan. Ni, som detta passar in på, vet vad jag menar. Även ni som har avvikit från Herrens vägar, tagit del i den ogudaktighet som överflödar och befläckats med synd, inbjuder Jesus ännu att ändra kurs, ta emot hans styrka och finna i honom den frid, kraft och nåd som kan göra er till mer än segervinnare i hans namn.

Denna tids moraliska fördärv har befläckt många människors sinnen som bekant sig tjäna Gud. Men än är det inte för sent att rätta till felen och låta den korsfäste och uppståndne Frälsarens blod bringa försoning för er, om ni ångrar er och känner behov av förlåtelse. Vi behöver nu vaka och bedja som aldrig förr, annars kommer vi under frestelsens makt och lämnar efter oss ett ynkligt vrak som livsexempel. Vi får inte som ett folk bli vårdslösa och se på synden med likgiltighet. Lägret behöver renas. Alla som bär Kristi namn behöver vaka och bedja och bevaka alla själens tillfartsvägar, för Satan är verksam för att orena och förgöra vid minsta tillfälle.

Vandra i ljuset

Mina syskon, Gud uppmanar er att som hans efterföljare vandra i ljuset. Ni behöver väckas. Det finns synd ibland oss och den anses inte vara övermåttan avskyvärd. Mångas förstånd har bedövats genom eftergift för böjelsen och förtrolighet med synden. Vi behöver komma närmare himmelen. Vi kan växa i nåd och i kunskap om sanningen. Att vandra i ljuset och leva efter Guds bud innebär inte att vi kan stå stilla och vara överksamma. Vi måste gå framåt.

I egenkärlek, självupphöjelse och stolthet ligger stor svaghet, men i ödmjukhet finns stor kraft. Vår verkliga storhet bevaras inte när vi tänker mest på oss själva, utan när Gud är i alla våra tankar och våra hjärtan brinner av kärlek till vår Återlösare och våra medmänniskor. Karaktärens enkelhet och hjärtats ödmjukhet ger lycka, medan inbilskhet för med sig missbelåtenhet, grämelse och ständig besvikelse. Det är när vi lär oss att tänka mindre på oss själva och mera söka att göra andra lyckliga som vi får gudomlig kraft.

Avskilda från Gud, i vår stolthet och vårt mörker, söker vi ständigt att upphöja oss själva, och glömmer att i sinnets ödmjukhet finns kraft. Vår Frälsares kraft låg inte i

en ström av hårda ord som trängde igenom själva själen. Det var hans ödmjukhet och hans enkla och anspråkslösa sätt som gjorde att han vann hjärtan. Stolthet och egenkärlek är, i jämförelse med ödmjukhet och anspråkslöshet, verkliga svaghetstecken. Vi inbjuds att lära av honom som har ett mjukt och ödmjukt hjärta. Då skall vi uppleva den vila och frid som är så eftersträvansvärd.

Kapitel 81

Kärlek till världen

Den frestelse som Satan kom till vår Frälsare med på ett mycket högt berg, är en av de starkaste frestelser som mänskligheten måste möta. Denna världens riken i all deras härlighet erbjöds Kristus av Satan som gåva på villkor att Kristus skulle ge till honom den ära som tillkommer en överordnad. Vår Frälsare kände frestelsens styrka, men han mötte den i vårt ställe och segrade. Han skulle inte ha frestats på denna punkt om inte människan skulle utsättas för samma frestelse. I sitt motstånd gav han ett exempel på den väg som vi borde följa när Satan skulle komma till oss som enskilda för att leda oss bort från vår trohet.

Ingen människa kan vara en Kristi efterföljare och ändå ge sin kärlek till världsliga ting. Johannes skriver i sitt första brev: ”Alsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom.” (1 Joh. 2: 15.) Vår Återlösare, som mötte denna Satans frestelse i dess fulla kraft, känner till människans fara att ge efter för frestelsen när det gäller att älska världen.

Kristus identifierade sig med mänskligheten genom att bestå provet på denna punkt och segra i människans ställe. Han har särskilt varnat oss för just de punkter där Satan skulle lyckas bäst i att fresta människan. Han visste, att Satan skulle vinna segrar över människan om hon inte var särskilt på sin vakt mot de frestelser som berör aptit och kärlek till världslig rikedom och ära. Han säger: ”Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara. Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.” (Matt. 6:19-21,24.)

Här har Kristus framställt för oss två herrar, Gud och världen, och har tydligt framhållit förhållandet att det helt enkelt är omöjligt för oss att tjäna båda. Om våra intressen är i världen och vår kärlek till denna värld dominerar, kan vi inte uppskatta det, som över allt annat är värt vår uppmärksamhet. Kärlek till världen kommer att

utestänga kärleken till Gud och göra våra högsta intressen underordnade de världsliga intressena. Därigenom kommer inte Gud att få en lika framstående plats i våra känslor och vår hängivenhet, som de världsliga tingerna har.

Våra gärningar skall noggrant avslöja i vilken utsträckning våra känslor behärskas av de jordiska skatterna. Den största omsorg, iver och arbete, ägnas de världsliga intressena, under det att de eviga tingerna kommer i andra hand. Här mottar Satan från människan den tillbedjan som han begärde av Kristus, men inte fick. Det är den själviska kärleken till världen som ödelägger Kristi bekännande efterföljares tro och gör dem moraliskt svaga. Ju mer de älskar sina jordiska rikedomar, ju längre skiljer de sig från Gud, och desto mindre får de del av hans gudomliga natur som skulle ge dem förståelse för världens oheliga inflytande och den fara som de är utsatta för.

Satan avser att i sina frestelser göra denna världen mycket attraktiv. Tack vare kärlek till rikedom och världslig ära, har han en förtrollande makt att vinna den bekännande världens kärlek. En stor grupp av bekännande kristna människor är villiga att göra vilket offer som helst för att vinna rikedomar, och ju bättre de lyckas i denna strävan desto mindre kärlek har de till den dyrbara sanningen och desto mindre intresse för dess framgång. De förlorar sin kärlek till Gud och handlar som förryckta människor. Ju bättre de lyckas i att skaffa sig rikedomar, desto fattigare känner de sig, därför att de inte har mera, och dess mindre investerar de i Guds verk.

De människor som har en sjuklig kärlek till pengar, visar genom sina handlingar att det inte är möjligt för dem att tjäna två herrar - Gud och Mammon. Pengar är deras Gud. De tillbeder dess makt. De tjänar världen med alla sina intressen och avsikter. Deras ära, som är deras födelserätt, offras för världslig vinning. Denna förhärskande makt kontrollerar deras sinnen och de överträder Guds lag för att tjäna sina personliga intressen, och öka sina jordiska skatter.

Mammons tjänare

Många kan bekänna sig till Kristi lära utan att älska och efterfölja varken bokstaven eller principen i Jesu undervisning. De ger det bästa av sin kraft till världsliga ting och böjer sig ned i tillbedjan inför Mammon. Det är oroande att så många bedras av Satan och låter inbilla sig att de har strålande förhoppningar om världslig vinning. De bedåras av utsikterna till fullkomlig lycka, om de kan nå sitt syfte i att vinna ära och

världens rikedom. Satan frestar dem med de mest bestickande mutor: ”Allt detta vill jag ge dig”, all denna makt, all denna rikedom med vilken du kan göra så mycket gott. Men när de har uppnått sitt eftersträvade mål, har de inte längre den gemenskap med den självförnekande Återlösaren, som skulle ha gett dem del av gudomlig natur. De håller fast vid sina jordiska skatter och förkastar självförnekelse och det jagets offer som Kristus fordrar. De vill inte skilja sig från sina kära jordiska skatter, vid vilka deras hjärtan är fästa. De har bytt herrar de har tagit Mamon i Kristi ställe. Mamon är deras gud och Mamon tjänar de.

Satan har, genom dessa människors kärlek till rikedomar, vunnit deras tillbedjan. Förändringen har skett så omärkligt och Satans makt är så förvillande, så ond, att de är anpassade till världen och märker inte att de har skilt sig från Kristus och inte längre är hans tjänare, utom till namnet.

Satan handskas mera försiktigt med människor än han gjorde med Kristus i frestelsens öken, ty han är medveten om att han där förlorade sitt mål. Han är en besegrad fiende. Han kommer inte till människor och begär deras direkta tillbedjan. Han ber helt enkelt människor att fästa sina känslor vid denna världens ”goda” ting. Om han lyckas i att engagera människors sinnen och känslor, fördunklas de himmelska tingens attraktion. Allt han önskar av människan är att få henne under sina bedrägliga frestelsers makt, att älska världen, att älska höga positioner och titlar, att älska pengar och att fästa sina känslor vid jordiska skatter. Om han lyckas med detta, har han vunnit allt som han begärde av Kristus.

Frigörelse genom Kristus

Kristi exempel visar oss, att vårt enda hopp till seger är att ständigt motstå Satans attacker. Han som triumferade över människans fiende i frestelsens strid, förstår Satans makt över människosläktet och har besekrat honom i vårt ställe. Såsom segervinnare har han låtit oss få åtnjuta förmånen av hans seger, för att vi i våra ansträngningar att motstå Satans frestelser, må förena vår svaghet med hans styrka, och vår ovärdighet med hans förtjänster. Och styrkta av hans uthålliga kraft under starka frestelser, kan vi motstå i hans allsmäktiga namn och segra som han segrade.

Det var genom utsägligt lidande som vår Återlösare placerade återlösningen inom räckhåll för oss. I denna värld var han okänd och saknade ära, för att han genom

sin underbara underkastelse och förnedran skulle kunna höja människan att ta emot himmelsk ära och oförstörbar glädje i hans konungliga salar. Kommer den fallna människan att klaga därför att himmelen kan vinnas endast genom strid, självförnekelse och mycken nöd?

Många stolta hjärtans fråga är: Varför måste jag gå för-. ödmjukelsens och åpgerns väg innan jag kan få visshet om att jag är antagen av Gud och får den eviga lönen? Varför är inte vägen till himmelen mindre svår och mera behaglig och attraktiv? Vi hänvisar alla dessa tvivlande, klagande människor till vårt stora Föredöme, medan han led under människans syndabörda och uthärdade den svåraste svält. Han var utan synd, och mer än så, han var himmelens Furste, men i människans ställe blev han gjord till synd för hela människosläktet. ”Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade.” (Jes. 53: 5.) Kristus offrade allt för människan för att göra det möjligt för henne att vinna himmelen. Nu är det den fallna människans tur att visa vad hon vill offra för Kristi skull, för att hon skall vinna den eviga härligheten. De som rätt förstår frälsningens omfattning och dess pris, kommer aldrig att klaga över att deras utsäde måste vara tårar, och att strid och självförnekelse är den kristnes lott i detta liv. Villkoren för människans frälsning är förordnade av Gud. Självförnedring och korsbärande är de villkor som bestämts genom vilka den ångrande syndaren kan finna tröst och frid. Tanken på att Jesus genomled en förödmjukelse och gav ett offer som aldrig krävs av människor, borde tysta varje klagande röst. Människan upplever den underbaraste glädje då hon allvarligt ångrar sin överträdelse av Guds lag, och tror på Kristus som syndarens Återlösare och Försvarare.

Människorna arbetar med stora insatser för att försäkra sig .om detta livets skatter. De uthärdar möda, svårigheter och försakelser för att vinna en del världsliga förmåner. Varför skulle syndaren vara mindre villig att uthärda, att lida, att offra för att vara säker på de oförstörbara skatterna, att få leva ett liv lika Guds liv och få en härlighetens odödliga krona som inte bleknar och försvinner? Himmelens oändliga skatter, rikedomar som ej går att värdesätta, vilket är härlighetens eviga värden, måste vinnas av oss till varje pris. Vi borde inte klaga över att vi måste förneka oss själva, för livets och härlighetens Herre uthärdade allt för oss. Lidande och försakelse borde vi inte undvika, för himmelens Majestät utstod det i syndarens ställe. Att offra en schön och behaglig tillvaro, borde inte föranleda minsta lilla knot, därför att världens Återlösare accepterade allt detta till förmån för oss. Även om vi sammanfattar all vår

självförnekelse, alla umbäranden och offer, kostar det oss långt mindre i varje avseende än det gjorde livets Furste. Vilket offer vi än må göra, blir det obetydligt när vi jämför det med det som Kristus gjorde för vår skull.

Kapitel 82

Förmäthenhet

Det finns sådana som har en vårdslös anda, som de kallar djärvhet eller mod. Helt onödigt sätter de sig själva i risker och faror, och utsätter sig för frestelser från vilka det skulle krävas ett Guds under att komma igenom utan bestående skador. Satan försökte fresta världens Frälsare att kasta sig ned från templets tinnar men bemöttes med fasthet och bestämt motstånd. Satan citerade Guds löften som säkerhet att Kristus med trygghet kunde göra detta i kraft av givna löften. Kristus mötte frestelsen med Bibelns ord: ”Det är ock skrivet: ’Du skall icke fresta Herren, din Gud.’” (Matt. 4: 7.) Den enda trygga vägen för kristna är att slå tillbaka fienden med Guds ord. Satan söker kraftigt påverka människor att ge sig in på platser där Gud inte vill att de skall vara, och presenterar Bibelns ord för att rättfärdiga sina förslag.

Guds dyrbara löften har inte getts för att stärka människan på hennes dumdristiga väg eller för att lita på när hon rusar helt onödigt in i faran. Herren fordrar av oss att vi går fram med ödmjuk förtröstan på hans försyn. ”Människans väg beror ej av henne, det står icke i vandrarens makt att rätt styra sina steg.” (Jer. 10: 23.) Hos Gud finns vår framgång och vårt liv. Ingenting kan göras med framgång utan Guds tillstånd och välsignelser. Han kan bruka sin hand för att ge framgång och välsignelser, eller han kan vända sin hand emot oss. ”Befall din väg åt Herren och förtrösta på honom; han skall göra det.” (Ps. 37: 5.) Det fordras av oss som Guds barn, att vidmakthålla en uthållig kristen karaktär. Vi borde öva oss i klokhet, försiktighet och ödmjukhet och använda stort omdöme när det gäller dem som står utanför. Ändå får vi inte på något sätt göra eftergifter när det gäller principer.

Vår enda trygghet är att inte ge någon plats åt djävulen, för hans avsikt är alltid att skada oss och hindra oss från att lita på Gud. Han förvandlar sig själv till en renhetens ängel för att genom sina försåtliga frestelser, komma fram med sina förslag på ett sådant sätt att vi inte kan känna igen hans list. Ju mer vi ger efter, desto kraftigare kommer hans förvillelser att bli. Det är otryggt att ge sig in i strid eller att underhandla med honom. Ty om vi ger efter aldrig så litet, kommer han att fordra ännu mer. Vår enda trygghet är att bestämt stå emot vid första närmandet. Gud har, genom Kristi förtjänster, gett oss tillräcklig nåd att stå emot Satan och bli mer än segervinnare. Motstånd är en

framgång. ”Stån emot djävulen, såskall han fly bort ifrån eder.” (Jak. 4: 7.) Motståndet mot honom måste vara fast och uthålligt. Vi förlorar allt vi vinner, om vi står emot i dag men ger efter i morgon.

Kvinnors arbete är viktigt

Denna tids synd är att ringakta Guds direkt givna befallningar. Inflytandets makt i felaktig riktning är mycket stort. Eva hade allt hon kunde önska sig. Det fattades inget som kunde göra henne lycklig, men en otyglad aptit begärde frukten från det enda träd som Gud hade undanhållit. Hon hade inget behov av frukten från kunskapens träd, men hon tillät sin aptit och nyfikenhet att helt kontrollera sitt förstånd. Hon var fullkomligt lycklig i sitt Edenhem vid sin makes sida, men likt rastlösa moderna Evor, lockades hon av att det fanns en högre sfär än den som Gud hade tilldelat henne. Men i hennes försök att klättra högre än hennes ursprungliga ställning, föll hon långt nedanför den. Detta kommer med all säkerhet att bli resultatet av den nuvarande generationens Evor om de försummar att med glädje ta upp sitt dagliga livs plikter i harmoni med Guds plan.

Det finns ett arbete för kvinnor som är ännu viktigare och mera upphöjt än kungens ansvar på sin tron. Det är att forma sina barns sinnen och karaktärer så att de blir användbara i denna världen och även blir Guds söner och döttrar. Deras tid är allt för värdefull för att slösas bort på ett dansgolv eller i onödigt arbete. Det finns nog med viktiga och betydelsefulla arbeten i denna behövande och lidande värld utan att kasta bort dyrbara minuter för att smycka sig. Den himmelska konungens döttrar känner ansvaret för att vinna ett högre liv, för att leva i nära förening med himmelen och samarbeta med världens Återlösare. De som har engagerat sig i detta arbete, kommer inte att sysselsätta sina sinnen med modets dårskap. Om de verkligen är Guds döttrar, kommer de att bli delaktiga av gudomlig natur. När de ser samhällets nedbrytande inflytande, kommer de att röras av den djupaste omtanke, såsom var fallet med deras gudomlige Återlösare. De vill leva i harmoni med Kristus, och efter sin förmåga arbetar de i sin omgivning för förlorade människors frälsning, såsom Kristus gjorde.

Män och kvinnor skapade lika

Kvinnan har försummat att följa Guds plan med hennes skapelse genom att hon ansträngt sig att nå anspråksfulla positioner som Gud inte har avsett henne för, och därigenom försummas den uppgift som hon är mest lämpad att fylla. Därigenom

förlorar hon sin kvinnliga värdighet och förfining. När Gud skapade Eva, avsåg han att hon varken skulle vara mindre värd än eller stå över sin man, utan att hon i allt skulle vara hans like. Det första paret skulle ha alla intressen gemensamt, men ändå ha tankens och handlingens individualitet. Men efter Evas synd, eftersom hon var den första i att synda, sade Herren till henne, att hädanefter skulle Adam härska över henne. Hon skulle vara sin man underdånig och detta var en del av förbannelsen. I många fall har förbannelsen gjort kvinnans lott mycket tung och hennes liv till en börda. Den överhöghet som Gud har gett mannen, har han missbrukat på många sätt genom att utöva en godtycklig makt. Oändlig vishet uttänkte återlösningsplanen, genom vilken Gud placerar människosläktet i en andra provotid och därmed ger han varje människa ett tillfälle att välja.

En varning till predikanter

Satan använder människor som sina redskap för att leda de som älskar Gud in på övermodets väg. Detta är i synnerhet fallet med dem som blir vilseledda av spiritualismen. Spiritualisterna accepterar i allmänhet inte Kristus såsom Guds Son, och genom deras trolöshet leds många människor in på övermodets synder. De kommer även med det förmätta påståendet att de står över Kristus, på samma sätt som Satan påstod i sin strid med livets Furste. Spiritualisterna är färgade av revoltens karakteristiska synder och deras samveten är hårda och utan känsla. De vågar ta Guds Sons fläckfria namn på sina orena läppar och hädiskt sammanblanda hans upphöjda namn med det skamliga som utmärker dem i deras fördärvade tillstånd. Människor som propagerar för dessa villfarelser kommer att utmana dem som undervisar i Guds ord att ge sig in i strid med dem. En del av våra predikanter har inte haft mod att stå emot en utmaning från dessa människor, därför att de inte haft moraliskt mod att säga till dem: ”Gud har varnat oss i sitt ord när det gäller er. Han har gett oss en rätt beskrivning av er karaktär och de villfarelser som ni håller fast vid.” Hellre än att ge spiritualisterna tillfälle att triumfera eller att anklaga dem för feghet, har en del av våra predikanter mött dem i öppen diskussion. Men när det gäller att diskutera med dessa har de inte endast mött människor, utan Satan och hans änglar. De har placerat sig själva i gemenskap med mörkrets makter och uppmuntrat onda änglar att omge dem.

Spiritualisterna vill få publicitet för sina villfarelser, och predikanter som i en diskussion försvarar Bibelns sanning hjälper dem att få detta. På så sätt förbättras deras möjligheter att sprida sina villfarelser och vid varje diskussion kommer några att bli

förvillade. Den allra bästa väg vi kan följa är att undvika dem.

Dumdristighet eller övermod är en vanlig frestelse, och Satan angriper människor inom detta område. Han tar hem segern nio gånger av tio. De som bekänner sig vara Kristi efterföljare och genom sin tro påstår att de är med i striden mot det onda i sin natur, trampar ofta tanklöst in i frestelser, ur vilka det skulle behövas ett Guds under för att få dem obefläckade därifrån. Meditation och bön skulle ha bevarat dem och fått dem att avsky den kritiska och farliga ställning de själva försatt sig i när de gav Satan övertaget. Vi skall inte förhastat göra anspråk på Guds löften när vi tanklöst rusar in i faran och överträder naturens lagar och ringaktar försiktighet och omdöme, som Gud har begåvat oss med. Detta är uppenbar dumdristighet. (Band 4, sid. 44, 45, 1876.)

Kapitel 83

Böjelsernas makt

En av de starkaste frestelser som människan måste möta är på aptitens område. Mellan själen och kroppen finns det en mystisk men underbar relation. Kropp och sinne påverkar varandra. För att utveckla en sund kropp är det nödvändigt att varje del i kroppen fungerar på bästa sätt. Att uppnå detta ideal borde vara vår främsta strävan i livet. Att försumma kroppen är att försumma sinnet. Det kan inte vara till Guds ära när hans barn självförvållat har sjuka kroppar och obalanserade sinnen. Att ge efter för smaken på bekostnad av hälsan är att ogudaktigt missbruka våra sinnen. De som äter eller dricker i övermått förslösar sin fysiska energi och försvagar sin moraliska kraft. De kommer att få uppleva den vedergällning som följer av att överträda de fysiska lagarna.

Världens Återlösare visste att eftergift för aptiten skulle föra med sig fysisk kraftlöshet och försvaga förnimmelseorganen så att de heliga och eviga tingen inte skulle kunna uppskattas eller urskiljas. Kristus visste att världen var förlorad i frosseri och att denna eftergift skulle fördärva de moraliska krafterna. När aptitens makt var så stark över människosläktet att den evige Gudens Son i människans ställe måste fasta i nästan sex veckor för att bryta denna makt, vilken ansträngning ligger då inte framför kristna för att kunna segra såsom Kristus segrade! Styrkan i frestelsen att ge efter för en förvänd aptit kan mätas endast med Kristi utsägbara ångest i den långa ökenfastan.

Kristus visste att om han med framgång skulle kunna slutföra frälsningsplanen måste han börja återlösningens verk just där människans misslyckande började. Adam föll genom eftergift för aptiten. För att inpränta hos människan hennes ansvar att lyda Guds lag, började Kristus återlösningens verk genom att förbättra människans fysiska vanor. Det moraliska förfallet och människorasens degenerering beror huvudsakligen på att man låtit aptitens makt råda.

Det vilar ett tungt ansvar på alla, i synnerhet på Guds tjänare, att vinna seger över aptiten. Deras användbarhet skulle vara mycket större om de hade kontroll över sin aptit och sina passioner, och deras mentala och moraliska krafter skulle vara starkare om de kombinerade fysiskt arbete med mentala ansträngningar. Med strikta vanor och kombinerat mentalt och fysiskt arbete, kunde de arbeta mera och bevara sinnets klarhet.

Om de ville slå in på en sådan väg, skulle deras tankar och ord flyta lättare, och deras religiösa aktivitet skulle vara fylld av mera entusiasm och göra större intryck på deras lyssnare.

Omåttlighet i mat och dryck

Omåttlighet i mat och dryck, även av sund mat, har ett nedbrytande inflytande på hela kroppen och avtrubbar vårt intellekts och våra känslors rörlighet. Strikt återhållsamhet; att äta och dricka är i högsta grad nödvändig för att bevara hälsan och för att hålla kroppens alla funktioner vid god vigör. Strikta vanor, kombinerade med muskelövningar och sinnets träning, kommer att bevara både den mentala och fysiska kraften, och ge uthållighet åt dem som är engagerade i predikotjänsten, redaktörstjänsten och alla andra som har stillasittande arbeten. Med tanke på vår bekännelse av hälsoreformen, äter vi alltför mycket. Eftergift för aptiten är den största orsaken till den fysiska och mentala kraftlösheten, och är själva grunden till den svaghet som är så tydlig överallt.

Omåttligheten börjar vid vårt bord vid användning av ohälsosam mat. Efter en tid, genom att fortsätta på eftergiftens väg, blir matsmältningsorganen försvagade, och den mat som intas tillfredsställer inte aptiten. Ohälsosamma förhållanden grundläggs och smyger fram ett krav efter mera stimulerande mat. Te, kaffe och köttmat åstadkommer en omedelbar effekt. Under inflytande av dessa gifter retas nervsystemet. I vissa fall, åtminstone för stunden, stimuleras intellektet och tankeverksamheten tycks bli livligare. Därför att dessa stimulantia för stunden åstadkommer sådana tillfredsställande resultat, drar många slutsatsen, att de verkligen behöver dem och fortsätter att använda dem. Men det kommer alltid en reaktion. Just därför att nervsystemet har retats i onödan, har det för nuet lånat kraft, som skulle ha bevarats för framtida behov. Allt detta tillfälliga uppiggande av organismen följs av depression. Lika mycket som dessa stimulantia tillfälligt piggar upp, lika stort kommer underskottet att vara på de retade organen efter att stimulansen har förlorat sin kraft. Aptiten lärs att kräva något starkare som bevarar och ökar den önskade retningen, till dess att tillfredsställandet av begären blir en vana och det finns ett oavbrutet behov av starkare stimulantia såsom tobak, vin och sprit. Ju mer man ger efter för aptiten, desto oftare kommer kraven och desto svårare blir den att kontrollera. Ju kraftlösare organismen blir, desto större blir behovet av onaturliga stimulantia. När passionen för dessa ting ökar, undertrycks viljan, så att det inte längre finns kraft att säga nej till dessa onaturliga krav.

Den enda trygga vägen

Det finns endast en säker väg att följa, och det är att inte vidröra, inte smaka, inte ta befattning med te, kaffe, vin, tobak, opium och alkoholhaltiga drycker. Det är nödvändigt för vår generations människor att be om Guds nåd och hjälp för att stå emot Satans frestelser och inte ge efter för den förvända aptitens krav som nu är dubbelt så stor som den var för några generationer sedan. Men den nuvarande generationen har mindre kraft till självkontroll än de hade som levde på den tiden. De som har gett efter för aptitens krav och för dessa stimulantia har överfört sin förvända aptit och sina passioner till sina barn, och därför behövs det större moralisk kraft att stå emot omåttligheten i alla dess former. Den enda fullkomligt trygga väg som vi kan följa är att vara avhållsamma och inte ta risken att gå in på farornas väg.

Det stora syftet med att Kristus uthärdade den långa fastan i öknen var att undervisa oss om nödvändigheten av självförnekelse och måttlighet. Detta skulle börja vid våra bord och borde strikt genomföras i allt som angår livet. Världens Frälsare kom från 'himmelen för att hjälpa människan i hennes svaghet, och för att ge henne kraft att besegra aptiten så att hon skulle kunna bli segervinnare på varje punkt.

Många föräldrar lägger grunden till sina barns smak och formar deras aptit. De lär dem att tycka om köttmat och att dricka te och kaffe. Den starkt kryddade köttmaten samt teet och kaffet, som en del mödrar uppmuntrar sina barn att använda, bereder vägen för dem att kräva starkare stimulantia såsom tobak. Användningen av tobak förbereder aptiten för sprit och tobaks- och spritbruket försämrar ständigt organismen.

Om den kristnes moraliska känsla kunde väckas när det gäller att vara måttlig i allt, skulle de genom sitt exempel hjälpa dem som har en svag karaktär, att motstå aptitens krav. Om vi rätt förstod, att de vanor vi formar i detta livet, kommer att påverka våra eviga intressen, och att vårt eviga mål beror på strikta vanor, borde vi arbeta med det målet i sikte och vara måttliga med mat och dryck. Genom vårt föredöme och våra personliga ansträngningar kan vi vara medel till att frälsa människor från onykterhetens förfall, brott och död. Våra systrar kan göra mycket när det gäller detta stora arbete för andras frälsning genom att duka bordet med endast hälsosam och närande mat. De kan använda sin dyrbara tid att utveckla sina barns smak och aptit, till att forma sunda vanor i allt, och uppmuntra till självförnekelse och kärlekens omtanke för andras bästa.

Trots det exempel som Kristus gav oss i frestelsens öken, genom att förneka aptiten och besegra dess kraft, finns det många kristna mödrar som genom sina exempel och genom den undervisning de ger sina barn förbereder dem att bli frossare och vindrinkare. Barnen tillfredsställer oftast sin smak genom att äta det de tycker om utan hänsyn till hälsan. Det finns många barn som fostras till läckergommar från sitt småbarnsstadium. Genom att ge efter för sin aptits krav, får de redan i sin tidiga ålder dålig matsmältning. Eftergift för den förvända aptiten och omåttlighet i sättet att äta växer i samma takt som de växer, och förstärks i samma takt som de blir starkare. Mental och fysisk vigör offras genom föräldrarnas eftergifter. En smak formas för vissa födoämnen som de inte kan få någon riktig näring av, utan endast är till skada. När organismen på så sätt ansträngs blir hela kroppsstrukturen kraftlös.

Nyttan av fysiska övningar

Predikanter, lärare och studerande borde tänka på vikten av fysisk träning i frisk luft. De försummar denna plikt, som är så nödvändig för att bevara hälsan. De anstränger sina sinnen med bokliga studier och äter den mängd som skulle passa för en grovarbetare. Följden blir att de blir korpulenta, därför att cirkulationen hämmas. Andra blir tunna och magra, kraftlösa och svaga därför att deras vitala kraft har förbrukats för att göra sig av med allt för mycket mat. Levern blir uttröttad och ur stånd att utskilja all orenhet ur blodet, och sjukdom blir följd. Om fysisk övning kombinerades med mental fostran, skulle blodet flyta snabbare, hjärtat fungera perfekt och orenheter skulle skiljas ut och nytt liv och ny vigör skulle komma hela kroppen till del.

När predikanter, lärares och studerandes sinnen ständigt upptas av studier är de intellektuellt och psykiskt hårt ansträngda, medan de fysiskt är inaktiva. De mentala organen slits och överansträngs, medan musklerna förlorar sin vigör på grund av brist på arbete. Det finns ingen orsak till att inte öva musklerna genom fysiskt arbete, därför att ansträngning tycks vara besvärlig.

Herrens tjänare skall vara föredömen

Kristi tjänare, som bekänner sig vara hans representanter, borde följa hans exempel, och framför alla andra visa absolut avhållsamhet. Genom ett liv i självförnekelse, självupoffring och aktiv välgörenhet borde de ställa Kristi liv och hans

föredöme från inför folket. Kristus besegrade böjelserna i människans ställe, och i hans ställe skall Guds tjänare vara föredömen, värdiga att efterlikna. De som inte inser nödvändigheten av att försöka vinna seger över aptiten, kommer även att misslyckas att vinna andra dyrbara segrar som de skulle kunna ha vunnit. I stället blir de slavar under begären. Därigenom kommer de som bor på jorden att fylla ogudaktighetens bägare.

De som förkunnar den sista varningens budskap för världen, ett budskap som avgör människans slutmål, borde i sina liv praktiskt tillämpa de sanningar de predikar för andra. De skulle vara föredömen när det gäller att äta och dricka, och i sin rena vandel och sitt uppförande. Frosseri, eftergift för de lägre passionerna och allvarliga synder göms under helighetens mantel av många bekännande Kristi representanter ut över världen. Det finns människor med utomordentlig naturbegåvning, som inte uträttar hälften av vad de skulle ha kunnat göra om de hade varit återhållsamma i allt. Eftergift för begär och böjelser fördunklar deras sinnen, förminskar deras fysiska kraft och försvagar deras moraliska styrka. Deras tankar är inte klara. Deras ord uttalas inte med kraft och levandegörs inte av Guds Ande på ett sådant sätt att de kan nå sina åhörars hjärtan.

Våra första föräldrar förlorade Eden genom eftergift för aptiten, och vårt enda hopp att återvinna Eden är genom ett bestämt förnekande av aptit och böjelser. Måttlighet när det gäller kosten och kontroll över alla böjelser kommer att bevara intellektet och ge mental och moralisk vigör, samt få människorna att lägga alla sina förmågor under högre makters kontroll och kunna skilja mellan rätt och orätt - mellan det heliga och det profana. Alla som har en sann förnimmelse av det offer Kristus gav då han lämnade det himmelska hemmet och kom till denna värld för att genom sitt eget liv visa människan hur hon kan stå emot frestelsen, kommer att med glädje förneka jaget och välja att ta del med Kristus i hans lidanden.

Kontrollerad av ett upplyst samvete

Herrens fruktan är vishetens begynnelse. De som segrar på samma sätt som Kristus segrade, måste ständigt vara på vakt mot Satans frestelser. Begär och böjelser skulle kontrolleras av ett upplyst samvete, så att intellektet kan förbli ofördärvat och uppfattningsförmågan klar, så att Satans sätt att arbeta och hans snaror inte tolkas som Guds försyn. Många längtar efter segervinnarens slutliga lön, men är inte villiga att uthärda möda, fattigdom och självförnekelse på samma sätt som Återlösaren gjorde. Det

är endast genom lydnad och ständig ansträngning som vi kan segra såsom Kristus segrade.

Eftergift för aptiten kommer att visa sig betyda ruin för tusenden, medan de, om de hade segrat på denna punkt, skulle haft moralisk kraft att besegra varje annan Satans frestelse. De som är slavar under begären kommer att misslyckas i att få en fullkomlig kristen karaktär. Människans ständiga överträdelse under sex tusen h har fört med sig sjukdom, lidande och död. Och när vi närmar oss tidens slut kommer Satans frestelse, att förmå oss att ge efter för våra böjelser, att bli starkare och mycket svårare att övervinna.

Börja i hemmet. Fostran till återhållsamhet måste börja i våra familjer och vid våra bord. Mödrarna har ett viktigt arbete att utföra. Genom korrekt disciplin och undervisning kommer barnen att kunna klara nästan vilken position som helst och även kunna hedra och glädja sig h hemmets uppgifter.

Moderns arbete är mycket viktigt och heligt. Hon skulle redan från vaggan lära sina barn självförnekelse och självkontroll. Om hon ägnar det mesta av sin tid åt denna degenererade tids modenycker, kläder och sällskapsliv, Hr hennes barn inte den utbildning som är nödvändig för att de skall kunna forma en riktig karaktär. En kristen moders bekymmer skulle inte endast röra sig om de yttre tingen, utan i första hand gälla att hennes barn blir fysiskt och moraliskt välutvecklade.

Många mödrar som begråter den omåttlighet som existerar överallt ser inte djupt nog för att finna grundorsaken. De tillreder dagligen en mängd maträtter som kryddas starkt, vilka frestar aptiten och uppmuntrar till att äta för mycket. Det amerikanska folkets matbord dukas i regel med rätter som är tillredda på ett sådant sätt att de lägger grunden till omåttlighet. Aptiten är den förhärskande faktorn hos den större delen av folket. Den som ger efter för aptiten och äter för ofta av dessutom ohälsosam mat, försvagar sin förmåga att motstå begär och böjelser även i andra avseenden, i samma proportion som han stärker sina böjelser till oriktiga matvanor. Hos alla mödrar borde inpräntas deras ansvar inför Gud och människor att ge samhället barn med väl utvecklad karaktär. Människor som kommer in på händelsernas scen med fasta principer, har förberetts för att kunna stå obefläckade mitt i denna vår fördärvade tids moraliska orenhet. (Band 3, sid. 562, 563, 1875.)

Eftersom vårt sinnes hälsotillstånd står i direkt proportion till vår livskraft, hur noga skulle vi då inte vara att se till att vi aldrig använder varken stimulantia eller narkotika!

Tobaken är ett långsamt verkande, lömskt gift, och dess effekt på organismen är svårare att rensa bort ur kroppen än spritens: Vilken kraft har en tobaksslav att förhindra en ökande omåttlighet? Det måste bli en revolution i vår värld när det gäller tobaksfrågan innan yxan läggs till roten på trädet. Vi går frågan ännu närmare. Te och kaffe ökar kravet på starkare stimulantia såsom tobak och sprit. Vi går ännu närmare, till våra dagliga måltider och de bord som dukas i våra kristna hem. Praktiseras måttlighet i allt? Genomförs där de reformer \ som är nödvändiga för hälsa och lycka?

Varje sann kristen måste ha kontroll över sin aptit och sina begär. Om han inte är fri från begärens fångenskap och slaveri kan han inte vara en sann och lydig Kristi tjänare. Det är eftergift för aptiten och böjelserna som gör sanningen ineffektiv. Det är omöjligt för sanningens ande och kraft att helga människan till själ, kropp och ande, när aptiten och böjelserna kontrollerar henne. (Band 3, sid. 569, 570, 1875.)

Alla borde bevaka sina sinnen, annars vinner Satan seger över dem, ty dessa är själens tillfartsvägar. (Band 3, sid. 507, 1875.)

Som ett folk bekänner vi oss vara reformivrare, ljusbärare i världen, och Guds trogna vittnen för att bevaka varje tillfartsväg på vilken Satan kan komma in med sina frestelser att förvända våra böjelser. Vårt exempel och vårt inflytande måste vara en makt inom reformarbetet. Vi måste avhålla oss från varje vana som kan fördunkla samvetet och uppmuntra frestelsen. Vi får inte öppna någon dörr som kan ge Satan tillträde till våra sinnen. Vi är skapade till Guds avbilder. Om alla var på sin vakt, skulle vi inte tillåta sådana dörrar att öppnas, som sker genom det måttliga användandet av s.k. oskadliga viner och ciderdrycker, utan dryckenskapens breda väg skulle då avstängas. Vad som behövs i varje samhälle är orubbliga föresatser och en vilja att inte vidröra, inte smaka, inte befatta sig med. Då skulle nykterhetsreformationen bli stark, permanent och genomgripande. (Band 5, sid. 368, 1875.)

Kapitel 84

Fostran genom prövning

”Han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Och Juda offergåvor och Jerusalems skola då behaga Herren väl, likasom i forna dagar och i förgångna år.” (Mal. 3: 3,4.) Detta är den luttringens och reningens process, som utförs av Herren, härskarornas Gud. Detta verk är i högsta grad påfrestande, men det är endast genom denna process som all orenhet avlägsnas. Alla våra prövningar är nödvändiga för att leda oss närmare vår himmelske Fader i lydnad för hans vilja, för att vi till Herren må frambära ett offer i rättfärdighet.

Till var och en vars namn här har nämnts: har Gud gett förmågor och pund att föröka. Ni behöver allesammans en ny och levande erfarenhet i odet andliga livet för att ni skall kunna göra Guds vilja. Hur många erfarenheter ni än har haft i det flydda räcker de inte för nuet och inte heller stärker de oss att övervinna svårigheterna på vår väg idag. Vi måste dagligen få ny nåd och kraft för att kunna segra.

Med all respekt för det förgångna, kommer vi mycket sällan i samma erfarenhet två gånger. Abraham, Moses, Elia, Daniel och många andra prövades hårt, men inte på samma sätt. Varenda en har sina personliga prövningar i livets drama, men samma prövning kommer sällan två gånger. Varje person har sin egen erfarenhet, säregen till karaktär och omständigheter, och med en särskild avsikt.

Gud har nämligen en avsikt med allas våra liv. Varje handling, hur liten den än är, har sin plats eller sin uppgift i vårt livs erfarenhet. Vi måste ständigt ta emot ljus och utsättas för erfarenheter som kommer från Gud. Alla behöver vi dessa och Gud är mer än villig att ge dem om vi blott tar emot dem. Han har inte stängt himmelens fönster för våra böner, men ni har känt er tillfreds med att gå vidare utan den gudomliga hjälp ni så väl behöver.

Hur litet vet ni inte om vilket inflytande era dagliga handlingar har på andras liv. Ni kan tycka att vad ni gör eller säger endast har ringa betydelse när i stället de viktigaste resultat på gott eller ont är följden av våra ord och handlingar. Ord och

handlingar som anses av ringa värde är länkar i de mänskliga händelsernas långa kedja. Ni har inte känt behov av att Gud skulle uppenbara sin vilja för oss i vårt dagliga livs alla handlingar. Med våra första föräldrars längtan efter att en enda gång tillfredsställa sina begär, öppnades lidandets och syndens slussportar över världen. Jag skulle önska att ni, mina kära systrar, skulle känna att varje steg ni tar, kan få bestående och avgörande inflytande på era egna liv och på andras karaktär. O, hur stort är då inte behovet av gemenskap med Gud! Hur nödvändigt är det inte att gudomlig nåd skall leda oss varje steg och visa oss hur vi skall kunna fullkomna kristna karaktärer!

En progressiv erfarenhet

Kristna människor kommer att ha nya förhållanden och nya prövningar att gå igenom, där redan gjorda erfarenheter inte räcker som vägledning. Vi har större behov att lära av den gudomlige Läraren nu än vid någon annan period i vårt liv. Och ju mer erfarenhet vi uppnår, ju mer vi närmar oss himmelens rena ljus, desto mer skall vi inom oss själva se behovet av förändring. Vi kan alla göra ett gatt arbete till välsignelse för andra om vi söker Guds råd och följer honom i lydnad och tro. De rättfärdigas stig leder framåt, och från kraft till kraft, från nåd till nåd och från härlighet till härlighet. Det gudomliga ljuset kommer att öka mer och mer, i förhållande till vår invärtes tillväxt, och gör oss allt mer lämpliga att möta det ansvar och de svirigheter som ligger framför oss.

När prövningar trycker er, när missmod och mörk otro behärskar era tankar, när själviskheten farmar era handlingar, då ser ni inte ert behov av Gud och en fullkomlig kunskap om hans vilja. Ni känner inte Guds vilja, lika litet som ni förstår den, så länge ni lever för er själva. Ni litar på era goda uppsåt och beslut, och livets slutsumma utgörs av gjorda, brutna löften och omintetgjorda beslut. Det som ni alla behöver är att dö bort från jaget, och upphöra med att klänga er fast vid själviskheten och överlåta er åt Gud.

Med glädje skulle jag trösta er om jag kunde. Med glädje skulle jag smickra era goda egenskaper, era goda avsikter och goda handlingar, men Gud har inte visat mig dessa. Han framhåller för mig de hinder som ligger i vägen för att ni skall uppnå den nobla, upphöjda helighetens karaktär, som det är nödvändigt för er att ha för att inte förlora den himmelska vilan och den eviga härlighet, som han önskar att ni skall vinna. Se bort från er själva och se på Jesus. Han är allt i alla. Den korsfäste och uppståndne Frälsarens förtjänster skall rena från alla synder. Överlåt er i tillitsfull tro åt Gud såsom åt en trofast Skapare. Lev inre ständigt i fruktan och med misstanken att Gud skall

lämna er. Han kommer aldrig att göra det, om ni inte lämnar honom. Kristus vill komma in och bo hos er om ni vill öppna ert hjärtas dörr för honom. Det kan rida fullkomlig harmoni mellan er och Fadern och hans Son om ni vill dö bort från själviskheten och leva för Gud.

Hur få är det inte som är medvetna om att de har kära av gudar, att de har skötesynder! Gud ser dessa synder som ni måhända är blinda för, och han verkar med ympningskniven genom att skära djupt och skilja dessa skötesynder från er. Ni vill alla välja reningsprocessen för er själva. Hur svårt är det då inte för er att låta er själviskhet kors fästas. Men när verket helt överläts åt Gud som känner vira svagheter och vår syndfullhet, väljer han den bästa vägen att åstadkomma det önskade resultatet.

Det var genom ständig strid och barnslig tro sam Enok vandrade med Gud. Ni kan alla göra detsamma. Ni kan bli grundligt omvända och förvandlade och verkligen vara Guds barn, och inte endast ha kunskap om hans vilja, utan genom ert föredöme leda andra in på samma ödmjukhetens, lydnadens och överlåtelsens väg. Sann gudsfuktan sprider sig utåt och delar med sig. Psalmisten säger: ”Din rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt hjärta, om din trohet och om din trofasthet och din frälsning talar jag; jag förtiger icke din nåd och din trofasthet för den, stora församlingen.” (Ps. 40: 11.) Varhelst Guds kärlek finns där finns alltid en längtan att uttrycka den.

Må Gud hjälpa er alla att göra allvarliga ansträngningar att vinna det eviga livet och att leda andra in på helighetens väg.

Kapitel 85

Kan icke komma ned

(Det är med nöje som jag intygar det förhållandet att den helige Ande på ett nådigt sätt uppenbarade sig för Ellen på kvällen den 3 januari 1875 och att hon hade vant sjuk i influensa och bunden till sitt rum och till sängen under en hel vecka,. intill dess att läkarna vid hälsoinstitutet hade blivit ängsliga för hennes sjukdom. I detta tillstånd följde hon de instruktioner som getts: Jak. 5:e kap., och efter en stor trosansträngning, likt mannen i evangeliet som sträckte ut sin förtvinade hand fick hon uppleva befrielsens stund då hon var fri från plågor och sjukdom och kom snart in i en vision vilken varade i tio minuter. Därefter klädde hon på sig för att gå till mötet, promenerade till kyrkan och talade till den församlade skaran tjugo minuter och gick sa hem igen. Sedan dess har hon skrivit mycket och talat till folket med frihet. Hon håller nu på att förbereda en lång resa till Stilla havskusten. - James White. Band 3, sid. 570-575.)

”Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma ned”, sade Nehemja. ”Arbetet kan ju icke vila såsom dock måste ske, om jag lämnade det och komma nåd till eder.” (Neh. 6: 3.)

Det visades för mig den 3 januari 1875,” att Guds folk inte för ett ögonblick borde släppa efter på sin vaksamhet och uppmärksamhet. Satan är oss på spåren. Han är besluten att med sina frestelser övervinna Guds folk, som helighåller Guds bud. Om vi inte ger honom någon plats, utan fasta i tran står emot hans anslag skall vi få kraft att vända oss bort från all ogudaktighet. De som helighåller Guds bud kommer att vara en makt i landet, om de lever upp till sitt ljus och sina förmåner. De kan vara ett mönster för gudsfruktan, heliga i hjärta och i vandel. Vi kan inte tillåta oss maklighet så att vi upphör att vaka och bedja. När tiden närmar sig att Jesus skall uppenbaras på himmelens skyar, kommer Satan att med större kraft fresta dem som helighåller Guds bud, ty han vet att hans tid är kort.

Satans verk kommer att utföras genom hans sändebud. predikanter som hatar Guds lag kommer att använda vilket medel, som helst för att leda människor bort från deras trohet mot Gud.

Första-dagsadventisterna, kommer att bli våra bittraste fiender. I sina hjärtan är de fullt beslutna att strida mot dem som helighåller Guds bud och har Jesu tro. Dessa människor känner det som en dygd att visa sitt bittraste hat mot oss i tal, skrift och i handling. Vi kan inte hoppas på en rättfärdig behandling från deras sida. Många av dem är inspirerade av Satan till ett vansinnigt raseri mot dem som helighåller Guds bud. Vi kommer att bli baktalade och oriktigt framställda av dem, alla våra motiv och handlingar kommer att felbedömas och vår karaktär kommer att angripas. Drakens vrede kommer att visas på detta sätt. Jag såg att vi inte alls bör vara missmodiga. Vi har vår kraft i Jesus, vår Försvare. Om vi ödmjukhet litar på Gud och håller fast vid hans löften, kommer han att ge oss nåd och himmelsk vishet att stå emot all Satans list, och vinna seger.

I en syn som jag nyligen hade, såg jag att det inte kommer att öka vårt inflytande, eller föra oss in i Guds ynnest, att hämnas eller komma ned från vårt stora -arbete till deras nivå för att bemöta dessa baktalare. Det finns de som kommer att ty sig till förvillelser och grova lögner av vad slag det vara må för att vinna sitt syfte att bedra människor och att brännmärka Guds lag, och dem som älskar och lyder den. De kommer att gå på gång upprepa inkonsekventa och falska lögner intill dess att de själva tror att de är sanning. Dessa är de starkaste argumenten som de använder mot det fjärde budets sabbat. Vi skulle inte tillåta våra känslor att kontrollera oss och avleda oss från uppgiften att varna världen.

Nehemias exempel

Nehemjas fall framställdes för mig. Han var sysselsatt med att bygga upp Jerusalems murar, och Guds fiender var beslutna att murarna inte skulle få byggas upp. ”När Sanballat och Tobia och araberna, ammoniterna och asdoditerna hörde, att man alltjämt höll på med att laga upp Jerusalems murar och att rämnorna begynte igentäppas, då blevo de mycket vreda. Och de sammansvuro sig allasammans att gå åstad och angripa Jerusalem och störa folket i deras arbete.” (Neh. 4: 7, 8.)

I detta fall skapade hatet och oppositionens anda mot hebréerna ett föreningsband och formade även en ömsesidig sympati bland de olika människogrupperna, som annars mycket väl kunde ha stridit mot varandra. Detta illustrerar mycket väl det som vi bevittnar i våra dagar i den existerande föreningen av olika kyrkosamfund som står i

opposition mot sanningen för denna tid, men vars enda föreningsband syns vara av drakens natur, i det de visar bitterhet och hat mot återstoden av Guds församling som helighåller Guds bud. Detta kan i synnerhet ses hos dessa första-dagars, inga-dagars och alla-dagar-likade adventister, som syns vara berömda för att hata och baktala varandra, när de inte anstränger sig att ljuga om, baktala och på varje sätt skymfa sjundedagsadventisterna.

”Då bådo vi till vår Gud; och vi läto hålla vakt mot dem både dag och natt för att skydda oss mot dem.” (Vers 9.) Vi är ständigt i fara att bli självtillräckliga, lita till vår egen vishet och inte göra Gud till vår styrka. Ingenting oroar Satan så mycket som vår kunskap om hans planer. Om vi känner farorna kan vi också känna behovet av bön, såsom Nehemja gjorde, och likt honom skall vi få del av det trygga försvar som ger oss säkerhet i varje fara. Om vi är vårdslösa och likgiltiga, skall vi förvisso övervinnas av Satans frestelser och påfund. Vi måste vara på vakt. När vi likt Nehemja tar vår tillflykt till bön, och bär våra bekymmer och bördor till Gud, behöver vi inte få känslan att vi inte kan göra någonting. Vi måste vaka och bedja. Vi bör ha våra motståndares verksamhet under uppsikt, annars uppnår de en förmånsställning när det gäller att bedra människor. I Kristi vishet bör vi anstränga oss att bekämpa deras avsikter medan vi samtidigt inte tillåter dem att få oss bort från vårt stora verk. Sanningen är starkare än villfarelsen. Rättfärdigheten kommer att segra över det orätta.

Kapitel 86

Motstånd kan förväntas

Herrens folk söker laga den bräcka som har gjorts i Guds lag. ”Dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna, du skall åter upprätta grundvalar ifrån forntida släkten; och du skall kallas ’han som murar igen revor’, ’han som återställer stigar, så att man kan bo i landet’. Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor; om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgdag en äredag, ja, om du ärar den, så att du icke går dina egna vägar eller sköter dina sysslor eller talar tomma ord, då skall du finna din lust i Herren, och jag skall föra dig fram över landets höjder och giva dig till näring din fader Jakobs arvedel. Ja, så har Herrens mun talat.” (Jes. 58: 12-14.)

Detta oroar vår tros fiender, och därför används varje medel för att hindra oss i vårt arbete. Men trots detta, byggs den nedbrutna muren stadigt upp. Världen varnas och många upphör att trampa Guds sabbat under fötterna. Gud är i detta verk, och människor kan inte stoppa det. Guds änglar verkar genom hans trogna tjänare, och arbetet går stadigt framåt. Vi kommer att möta motstånd av alla slag, precis som de som byggde på Jerusalems gamla murar. Men om vi vakar, beder och arbetar som de gjorde, kommer Gud att strida för oss och ge oss dyrbara segrar.

Det kan sägas om Nehemja, som tidigare om Hiskia, att ”han höll sig till Herren och vek icke av ifrån honom, utan höll hans bud, dem som Herren hade givit Mose. Och Herren var med honom, så att han hade framgång i allt vad han företog sig.” (2 Kon. 18: 6,7.) Budbärare sändes iväg gång på gång för att underhandla med Nehemja, men han vägrade att träffa dem. Då kom dessa sändebud med fräcka hotelser och omtalade vad de tänkte göra, och andra budbärare sändes iväg för att genom vältalighet få byggarna att lyssna. Dessa senare använde smickrande övertalning, löften om frihet från tvång och underbara förmåner, om de ville förena sina intressen med dem och upphöra med sitt byggnadsarbete.

Men folket uppmanades att inte ge sig in i diskussioner med sina fiender eller svara dem ett enda ord, för att de inte skulle dra nytta av något av deras ord. Man använde sig då av hotelser och av hån. De sade: „Huru de än bygga, skall dock en räv

komma deras stenmur att rämna, blott han hoppar upp på den.' När nu Sanballat hörde, att vi höllo på att bygga upp muren, vredgades han och blev högeligen förtörnad. Och han bespottade judarna." Nehemja bad: "Hör, vår Gud, huru föraktade vi äro. Låt deras smädelser falla tillbaka på deras egna huvuden." (Neh. 4: 3, 1, 4.)

"Jag skickade bud till dem och lät säga: 'Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma ned. Arbetet kan ju icke vila, såsom dock måste ske, om jag lämnade det och komme ned till eder.' Och de sände samma bud till mig fyra gånger; men var gång gav jag dem samma svar som förut. Då sände Sanballat för femte gången till mig sin tjänare med samma bud, och denne hade nu med sig ett öppet brev." (Neh. 6: 3-5.)

Vi kommer att få möta det mest brinnande motstånd från adventister som sätter sig upp emot Guds lag. Men likt dem som byggde Jerusalems murar, skall vi inte låta oss distraheras eller hindras i vårt arbete genom rapporter från sådana bud bärare som önskar diskussion eller strid, eller genom nedslående hotelser, falska påståenden eller andra påfund som Satan kan komma med. Vårt svar skulle vara: Jag har ett stort arbete för händer och kan inte komma ned. Många gånger kommer vi att vara bekymrade och inte veta vilken väg vi skall följa för att bevara Guds saks anseende och kunna försvara hans sanning

Tillit till Gud

Nehemjas sätt borde ha ett starkt inflytande på våra sinnen och vara det sätt på vilket vi skulle möta liknande motstånd. Vi skulle bära alla dessa problem inför Herren i bön på samma sätt som Nehemja frambar sina böner inför Gud under det att hans egen ande var ödmjuk. Han höll fast vid Gud med en icke sviktande tro. Detta är den väg som vi också skulle följa. Tiden är för dyrbar för att Guds tjänare skall använda den till att försvara sitt eget anseende, som svärtats av dem som hatar Herrens sabbat. Vi skulle gå framåt med orubblig tillit, med förvisning att Gud kommer att ge sin sanning stora och dyrbara segrar. I saktmod, ödmjukhet och med livets renhet skulle vi, i förtröstan på Jesus, med övertygande kraft hävda att vi har sanningen.

Vi förstår inte, såsom vår förmån är, vilken tro och tillit vi kan ha i Gud och de stora välsignelser som tron ger oss. Ett viktigt arbete ligger framför oss. Vi måste moraliskt bereda oss för himmelen. Våra ord och vårt föredöme måste göra intryck på världen. Guds änglar är aktivt engagerade i att betjäna Guds barn. Ett villkor för att Gud

skall uppfylla sina dyrbara löften är att vi lyder hans fordringar. Himmelen är fylld av de rikaste välsignelser, som alla väntar på att överföras till oss. Om vi känner vårt behov och kommer till Gud med allvarlig och ivrig tro, skall vi föras in i en nära gemenskap med himmelen och vara ljusets kanaler till världen. Varningen behöver ofta basuneras ut: ”Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka.” (1 Petr. 5: 8.)

Kapitel 87

Bibliska biografier

De livsskildringar som Bibeln innehåller, är autentiska berättelser om verkliga personer. Från Adam och ned genom efterföljande generationer ända till apostlarnas tid har vi en tydlig och osminkad berättelse om vad som verkligen hände, och om verkliga människors sanna karaktärer. Det är ett ämne till förundran för många, att den inspirerade historien i goda människors liv även skulle skildra sådana fakta som fläckar deras karaktär. Icke-kristna påminner om dessa synder med stor tillfredsställelse och förlöjligar deras misslyckanden. De inspirerade författarna vittnade inte falskt för att förhindra att den heliga historien besudlades av berättelsen om människors svagheter och brister. Guds skribenter skrev ned det som den helige Ande uppenbarade för dem utan att själva kontrollera arbetet. De skrev ned den verkliga sanningen och hårda, motbjudande fakta uppenbaras av orsaker som vi inte till fullo kan fatta.

Ett av de bästa bevisen på Bibelns tillförlitlighet är att sanningen inte har putsats upp eller huvudpersonernas synder förminskats. Många hävdar att det är en lätt sak att återge vad som har hänt i ett vanligt liv. Men det är ett bevisat faktum, att det är en mänsklig omöjlighet att ge en opartisk berättelse om en samtida, och det är nästan lika svårt att berätta, om en person eller ett folk, vars karriär vi känner, utan att avvika från sanningen. Vårt sinne påverkas av fördomar som gör det nästan omöjligt att behandla ämnet opartiskt. Antingen framstår den skildrade personens brister i lysande färger, eller också lyser hans dygder med ofördunklad lyster, beroende på om författaren är partisk för eller emot honom. Hur opartisk historikern än menar sig vara, är alla kritiker överens om att det är mycket svårt att verkligen vara helt objektiv.

Men den gudomliga inspirationen, som står över alla mänskliga svagheter, berättar den enkla, nakna sanningen. Hur många biografier har inte skrivits om fullkomliga kristna, som i sitt dagliga liv i hemmet och i sin gemenskap med församlingen, lyst med den obesmittade fromhetens föredöme. Inga fel fläckade deras heliga skönhet, inga brister är antecknade som på minner oss om att de var vanliga människor och föremål för vanliga människors frestelser. Men hade inspirationens penna skrivit deras historia, hur annorlunda skulle den inte ha sett ut. Då skulle mänskliga svagheter funnits uppenbarade, liksom kamp mot själviskhet, ofördragsamhet

och stolthet, kanhända dolda synder och en ständig strid mellan köttet och anden.

Inte ens i en privat dagbok har författaren skrivit ned sina syndiga handlingar. Ibland har strider med det onda antecknats, men då vanligen endast när det rätta har vunnit seger. Men de kan innehålla en sann skildring av lovvärda handlingar och nobla ansträngningar, detta trots att författaren ärligt ämnar skriva en trovärdig dagbok om sitt liv. Det är nästan en mänsklig omöjlighet att öppet visa våra brister för någon av våra vänners granskning.

Hade vår bibel skrivits av icke inspirerade personer, skulle den ha presenterat en helt annan bild och varit en nedslående läsning för felande människor, som strider mot naturliga svagheter och den lede fiendens frestelser. Men som det är, har vi en korrekt redogörelse för bibliska karaktärens kännetecken och deras religiösa erfarenheter. Män som Gud gynnade och anförtrodde stort ansvar, övervanns ibland av frestelser och begick synder, på samma sätt som vi strider, vacklar och ofta faller och gör fel. Men det är uppmuntrande för våra missmodiga hjärtan att vara, att de genom Guds nåd kunde vinna ny kraft och resa sig på nytt, och när vi kommer ihåg detta är vi redo att ta upp striden igen.

Israels erfarenheter en varning

Det forna Israels klagomål och missbelåtna uppror såväl som de stora under som utfördes till deras nytta och straffet för deras avguderi och otacksamhet är nedtecknade för att tjäna oss till varning. Det forna Israels exempel har getts till varning för Guds folk, så att de må undfly otron och undgå hans vrede. Om hebréernas ogudaktighet hade uteslutits från den heliga historien och endast deras dygder återgetts, skulle deras historia inte gett oss de lärdomar som den nu gör.

Icke-kristna människor och de som älskar synd ursäktar sina förbrytelser genom att hänvisa till ogudaktighet hos dem som Gud i forna dagar gav auktoritet. De menar, att om dessa heliga män gav efter för frestelser och syndade, behöver vi inte förundra oss över om också de skulle vara skyldiga till fel, och antyder att de trots allt inte är så dåliga, eftersom de har sådana framstående exempel på ogudaktighet att se på.

Rättfärdighetsprinciperna krävde en noggrann fakta berättelse till gagn för alla, som någon gång skulle läsa den heliga historien. Här upptäcker vi den gudomliga

vishetens kännetecken. Det fordras av oss att vi skall lyda Guds lag och vi har inte endast undervisats om olydnadens straff, utan till vår hjälp och varning har skildringen om Adam och Eva i paradiset nedtecknats liksom det sorgliga resultatet av olydnad mot Guds bud. Berättelsen är fullödig och tydlig.

Lagen som gavs till människan i Eden är nedtecknad tillsammans med det straff som skulle följa i händelse av olydnad. Sedan följer berättelsen om frestelsen och fallet samt det straff som utmättes över det felande paret. Deras exempel har getts oss såsom en varning mot olydnad, för att vi skall kunna vara säkra på att syndens lön är döden, att Guds rättvisa lön aldrig uteblir och att han av sina skapade varelser väntar ett strikt iakttagande av hans bud. När lagen gavs muntligen vid Sinai, hur bestämt betonades inte straffet, hur säkert skulle inte straffet följa på överträdelsen av denna lag och hur tydliga är intefallen återgivna som bevis på detta! .

Bibeln berättar för oss om de synder som besegrade Noa, Lot, Mose, Abraham, David och Salomo och att t.o.m. Elias starka ande gav vika för frestelsen under hans fruktansvärda prövning. Jonas olydnad och Israels avguderi har noggrant nedtecknats. Hur Petrus förnekade Kristus, den skarpa ordväxlingen mellan Paulus och Barnabas, profeternas och apostlarnas misslyckanden och svagheter har alla avklättts av den helige Ande, som lyfter bort täckelset från människohjärtan. Framför oss ligger de troendes liv, med alla deras brister och felaktiga handlingar, en lärdom för alla efterföljande generationer. Om de hade varit utan fel skulle de ha varit mer än människor, och vår syndfulla natur skulle tvivla på att vi, någonsin skulle nå en sådan grad av fullkomlighet. Men när vi ser hur de kämpade och föll, hur de tog mod till sig igen, och segrade genom Guds nåd, uppmuntras vi och leds att tränga oss framåt igenom de hinder som vår degenererade natur placerar i vår väg.

Gud har alltid varit noga med att straffa överträdelsen. Han sände sina profeter för att varna de skyldiga, fördöma deras synder och förkunna domen över dem. De som undrar varför Gud på ett så tydligt sätt framställer sitt folks synder till hån för smädare och för de rättfärdigas beklagande, skulle tänka på att alltsammans har skrivits för deras undervisning, så att de skulle kunna undvika de onda ting som återgetts och endast efterlikna rättfärdigheten hos dem som tjänade Herren.

Vi behöver just sådana lärdomar som Bibeln ger oss, ty samtidigt som synden omtalas, är också det straff som följer på överträdelsen nedtecknat. Den skyldiges sorg

och botfärdighet och själens klagan, kommet till oss från det förgångna, och berättar för oss att människan då som nu är i behov av Guds förlåtande nåd. Det lär oss att på samma gång som Gud är en bestraffare av brottslighet, ömmar han för och förlåter den ångrande syndaren.

I sin försyn har Herren sett det nödvändigt att undervisa och varna sitt folk på olika sätt. Genom direkt befallning, genom de heliga Skrifterna och genom profetians Ande har Gud gjort sin vilja känd för dem. Mitt arbete har varit att klart framställa Guds folks fel och misslyckanden. Att vissa människors synder har förts fram i ljuset bevisar inte att de är värre i Guds ögon än många vilkas fel inte har blivit omtalade. Men det har visats mig att det inte tillkommer mig att välja mitt arbete, utan ödmjukt lyda Guds vilja. Misstag och felaktiga handlingar i bekännande kristnas liv omtalas för att undervisa dem som har lätt för att falla i samma frestelser. Deu enes erfarenhet tjänar som en ledstjärna för att varna andra för de farliga klipporna.

På så sätt uppenbaras Satans snaror och planer, nödvändigheten av att fullkomna en kristen karaktär och de medel varigenom detta kan uppnås. på detta sätt anger Gud vad som är nödvändigt för att tillförsäkra sig hans välsignelser. Hos många finns en tendens till att få upproriska känslor om deras särskilda synder påtalas. Denna generations anda är: ”Talen till oss sådant som är oss välbehagligt.” (Jes. 30: 10.) Men profetians Ande talar endast sanning. Ogudaktigheten överflödar, och hos många som bekänner sig vara Kristi efterföljare håller kärleken på att kallna. De är blinda för sitt eget hjärtas ogudaktighet och känner inte sin svaga och hjälplösa ställning. I sin nåd lyfter Gud på slöjan och visar dem att det bakom scenen finns ett öga som ser deras dolda skuld och deras handlingars motiv.

Synderna hos många populära samfund överskylls. Många av medlemmarna hänger sig åt de grövsta lasterna och är genomsyrade av ogudaktighet. Baby lon har fallit och har blivit ett tillhåll för ”alla slags orena andar och vederstyggliga fåglar”. Denna tids mest revolterande ’synder finner skydd bakom kristenhetens mantel. Många förkunnar högljutt att Guds lag har avskaffats och deras liv är verkligen i harmoni med deras tro. Om det inte finns någon lag, finns det ju inte heller någon överträdelse och därför ingen synd, ty synd är överträdelse av lagen. Det köttsliga sinnet är i fiendskap med Gud och upproriskt mot hans vilja. Låt det endast en gång kasta av sig lydnadens ok och det kommer omedvetet att glida in i laglöshet och brott. Orättfärdighet finns det gott om bland dem som talar vackert om en ren och fullkomlig religiös frihet. Deras

levnadssätt är avskyvärt och de är själafiendens medarbetare. De vänder sina ögon bort ifrån den uppenbarade sanningens ljus och helighetens skönhet är endast som skuggor för dem.

Det är förvånansvärt att se på vilken ohållbar grund många bygger sitt hopp om himmelen! De smädar den evige Gudens lag som om de ville trotsa honom och göra hans ord värdelöst. Inte ens Satan med sin kunskap om den gudomliga lagen skulle våga hålla sådana tal som en del laghatande predikanter gör från talarstolarna, men han gläder sig åt deras hädelser.

Det har visats mig hur människan saknar kunskap om Guds vilja. Brott och ogudaktighet fyller hennes liv. Men när Guds Ande uppenbarar den fulla betydelsen av lagen för henne, vilken förändring sker inte då i hennes hjärta! Likt Belsassar läser hon på ett intelligent sätt den Allsmäktiges handskrift, och överbevisning griper henne. Guds ord väcker henne ur hennes tröghet och hon anropar Gud om nåd i Jesu namn. Gud lyssnar alltid villigt till denna ödmjuka bön. Han sänder aldrig bort den botfärdige otröstad.

Herren har sett det nödvändigt att ge mig en syn om sitt folks behov och fel. Trots att det varit mig lidande, har jag troget visat överträdarna deras brister och sättet att avhjälpa dem, i överensstämmelse med Guds Andes undervisning. I många fall har detta uppeggat förtalets och bitterhetens tungor mot mig hos dem för vilka jag har arbetat och lidit. Men detta har inte rubbat mig från min väg. Gud har gett mig mitt arbete och genom hans uppehållande kraft har jag utfört de svåra plikter han har lagt på mig. På så sätt har Guds Ande uttalat varningar och straffdomar, men han har inte heller undanhållit något av nådens ljuva löften.

Om Guds folk kunde 'Se hans handlingssätt med dem, och ta emot hans undervisning, skulle de finna en jämn väg för sina fötter och ljuset skulle leda dem genom mörker och missmod. David såg Guds vishet i hans handlingssätt med honom och böjde sig i ödmjukhet under den Högstes fostran. Profeten Natans noggranna framställning av hans verkliga tillstånd visade David hans synder och hjälpte honom att vända sig bort ifrån dem. Han accepterade ödmjukt rådet och ödmjukade sig inför Gud. Han utbrister: "Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen." (Ps. 19: 8.)

Ingen orsak till missmod

Syndare som ångrar sig har ingen orsak att vara missmodiga därför att de har blivit påmind om sina överträdelser och varnats för deras faror. Just dessa ansträngningar för deras bästa visar hur mycket Gud älskar dem och längtar efter att frälsa dem. För att få ärva det eviga livet behöver de endast följa hans råd och göra hans vilja. Gud framställer sina felande barns synder för dem, för att de i den gudomliga sanningens ljus må se dem i all deras ohygglighet. Sedan är det deras plikt att överge dem för alltid.

Gud är lika mäktig att frälsa från synden idag som han var på patriarkernas, Davids, profeternas och apostlarnas tid. Den mängd fall som finns nedtecknade i den bibliska historien där Gud har befriat sitt folk från deras överträdelse borde göra våra dagars kristna ivriga att ta emot gudomlig undervisning, och nitiska när det gäller att fullkomna en karaktär som kan uthärda den noggranna undersökningen på domens dag.

Den bibliska historien stillar det oroliga sinnet med hopp om Guds nåd. Vi behöver inte bli missmodiga när vi ser att andra har kämpat sig igenom liknande svårigheter som vi har, att de har fallit i frestelsens stund som vi, men ändå har återvunnit det förlorade och blivit välsignade av Gud. Bibelns ord tröstar och uppmuntrar varje felande människa. Även om patriarkerna och apostlarna var behäftade med mänskliga svagheter, kunde de ändå genom tron få ett gott vittnesbörd. därför att de kämpade sin kamp i Herrens kraft och vann en härlig seger. På så sätt kan även vi lita på försoningsoffrets kraft och bli segrare i Jesu namn. Människor är människor över hela världen ända från Adams dagar och ned till den nuvarande generationen, men Guds kärlek har genom alla tider varit oförändrad.

Kapitel 88

Församlingsmedlemmarnas ansvar

Kära bröder! På samma sätt som olika delar i den mänskliga organismen förenar sig och formar hela kroppen, där var del utför sin tjänst i lydnad för den auktoritet som styr det hela, borde Kristi församling förenas i en harmonisk kropp under dålig den heliga auktoritet som råder över det hela.

Församlingens framgång hålls tillbaka på grund av dess medlemmars felaktiga handlingssätt., Även om det är viktigt och nödvändigt att förena sig med församlingen, gör detta inte någon till kristen eller tillförsäkrar någon frälsning. Vi kan inte skaffa oss rätt till himmelen genom att få våra namn inskrivna i församlingsmatrikeln så länge våra hjärtan är främmande för Kristus. Vi borde vara hans trogna representanter på Jorden, som samarbetar med honom. ”Mina älskade, vi äro nu Guds barn.” (1 Joh. 3:2.) Vi borde alltid bevara detta heliga förhållande i vårt minne och inte göra något som vanärar vår himmelske Fader.

Vår bekännelse är upphöjd. Såsom sabbatsfirande adventister bekänner vi oss lyda alla Guds bud och väntar Återlösaren tillbaka. Ett mycket allvarligt varningsbudskap har anförtrotts Guds trogna minoritet. Vi borde genom våra ord och handlingar visa att vi inser det stora ansvar som lagts på oss. Vårt ljus skulle lysa klart så att andra kan se att vi ärar Fadern i vårt dagliga liv, att vi är förenade med himmelen och att vi är Jesu Kristi medarvingar, så att vi, när han uppenbaras i makt och stor härlighet, skall bli honom lika.

Vi borde alla känna vårt personliga ansvar såsom medlemmar i Herrens församling och såsom arbetare i hans vingård. Vi bör inte vänta att våra bröder, som är lika svaga som vi själva, skall hjälpa oss framåt, men vår dyrbara Frälsare har inbjudit oss att sluta oss till honom och förena vår svaghet med hans kraft, vår okunnighet med hans vishet, vår ovärdighet med hans förtjänst. Ingen av oss kan vara neutral, ty vårt inflytande kommer antingen att vara för eller emot. Vi är antingen aktiva ombud för Kristus eller för fienden. Antingen församlar vi med Jesus eller också förskingrar vi. Sann omvändelse är en radikal förändring. Sinnets verkliga drivkraft och hjärtats böjelse borde omvändas och livet bli nytt i Kristus.

Gud leder ett folk

Gud leder ett folk att stå fullkomligt förenade på den eviga sanningens grund. Kristus gav sig själv till världen för att han måtte ”rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra, vad gott är”. (Tit. 2: 14.) Denna reningsprocess är avsedd att rena församlingen från all orättfärdighet och från oenighetens och stridens anda, så att de kan bygga upp i stället för att riva ned, och koncentrera sig på det stora arbete som ligger framför dem. Gud avser att allt hans folk skall bli enade i tron. Kristi bön strax före korsfästelsen var att hans lärjungar måtte bli ett, såsom han var ett med Fadern, för att världen skulle tro att Fadern hade sänt honom. Denna gripande och underbara bön sträcker sig ned genom tiderna till våra dagar, ty hans ord var: ”Icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig.” (Joh. 17: 20.)

Hur ivrigt borde inte de som bekänner sig vara Kristi efter följare söka att besvara denna bön i sina liv. Många förstår inte församlingsmedlemskapets helighet och är ovilliga att gå med på återhållsamhet och disciplin. Den väg de har valt visar att de upphöjer sitt eget omdöme över den enade församlingens, och att de inte är så noga att vaka över sig själva, ty annars blir oppositionsandan rådande inom församlingen. De som har ansvarsställning i församlingen kan ha brister liksom andra människor och kan fela i sina beslut, men trots detta har Kristi församling på jorden gett dem en auktoritet som inte får underskattas. Efter sin uppståndelse gav Kristus makt till sin församling när han ,säger: ”Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem.” (Joh. 20: 23.)

Medlemskap i församlingen får inre upplösas av oväsentliga orsaker, men en del bekännande Kristi efterföljare hotar med att lämna församlingen när något går dem emot eller när deras röst inte får det inflytande som de menar ’att den borde få. Genom att lämna församlingen skadar de sig själva mest, för genom att de drar sig bort från församlingens inflytande, utsätter de sig helt för världens frestelser.

Helhjärtade understödjare

Varje troende borde vara helhjärtad i sin förbindelse med församlingen. Dess framgång borde vara hans första intresse, och om han inte känner sig ha ett heligt ansvar att genom sitt medlemskap i församlingen bli till nytta i församlingen framför att främja

sina egna intressen kan den klara sig långt bättre utan honom. Det ligger inom varje människas förmåga att göra någonting för Guds sak. Det finns sådana som offrar stora summor på onödig lyx. De tillfredsställer sina böjelser, men känner det som en stor börda att bidra med medel till församlingen. De är villiga att ta emot alla dess förmåner och välsignelser, men föredrar att låta andra betala.

De som verkligen känner ett djupt intresse för verkets framgång, tvekar inte att ge av sina pengar närhelst och varhelst det behövs. De borde också känna det som en allvarlig plikt att förverkliga Kristi undervisning i sin karaktär, och att leva i frid med varandra och gå framåt i fullkomlig harmoni såsom ett enat folk. De borde ge avkall på sitt personliga omdöme till förmån för församlingens omdöme. Många lever endast för sig själva. De ser på sina egna liv med stor tillfredsställelse och smickrar sig med att de är felfria, när det i stället är så att de inte gör någonting för Gud och lever i direkt motsats till hans uttalade ord. Att efterleva religionens yttre former kommer aldrig att tillfredsställa själens stora behov. Att bekänna Kristus är inte nog för att en människa skall kunna bestå provet på dornens dag. Det måste finnas en fullkomlig förtröstan på Gud, en barnslig tillit till hans löften, och ett fullständigt underordnande under hans vilja.

Gud har alltid prövat sitt folk i prövningens ugn för att bevisa deras orubblighet och trohet samt för att rena dem från all orättfärdighet. Sedan Abraham och hans son hade gått igenom det svåraste prov som kunde läggas på dem, talade Gud genom sin ängel till Abraham: ”Nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son.” (1 Mos. 22: 12.) Denna stora troshandling får Abrahams karaktär att lysa med en förunderlig glans. Detta illustrerar på ett övertygande sätt hans fullkomliga förtröstan på Herren, som han inte undanhöll något, inte ens sin löftesson.

Det finns ingenting som är för dyrbart för oss att ge till Jesus. Om vi ger tillbaka till honom det som han har anförtrott åt vår förvaltning, kommer han att ge oss mera. Varje ansträngning som vi gör för Kristus belönar han, och varje plikt som vi gör i hans namn kommer att tjäna till vår egen lycka. Gud överlämnade sin högt älskade Son till korsfästelsens plågor, för att alla som tror på honom skulle bli ett genom namnet Jesus. När Kristus gav ett så stort offer för att frälsa människorna och förena dem med varandra, liksom han var förenad med Fadern, är då något offer för stort som hans efterföljare kan göra för att bevara denna enhet?

Den enade församlingens vittnesbörd

Om världen ser en fullkomlig harmoni råda i Guds församling, kommer detta att vara ett kraftigt vittnesbörd till förmån för den kristna religionen. Oenighet, olyckliga meningsskiljaktigheter och små församlingsrättegångar vanäro vår Återlösare. Allt detta kan undvikas om jaget överläts åt Gud och Jesu efterföljare lyder församlingens röst. Otron hävdar att personlig frihet ökar vårt värde, och att det är en svaghet att ge avkall på sina egna idéer om vad som är rätt och passande till förmån för församlingens åsikt, men att ge efter för sådana känslor och synpunkter är farligt och kommer endast att leda till anarki och förvirring. Kristus såg att enhet och kristen gemenskap var nödvändiga för Guds sak, och därför anbefalldes han sina lärjungar att vara ett. Och kristendomens historia från den tiden intill nu visar bestämt att endast enighet ger styrka. Låt människans personliga omdöme underordnas församlingens auktoritet.

Apostlarna kände nödvändigheten av sträng enhet och arbetade ivrigt för att nå detta mål. Paulus uppfordrade sina bröder med dessa ord: ”Jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla fast tillhoppa i samma sinnelag och--samma tänkesätt.” (1 Kor. 1: 10.) Han skrev också till bröderna i Filippi: ”Om nu förmaning i Kristus. om uppmuntran i kärlek, om gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet betyda något, gören då min glädje fullkomlig, i det att I ären ens till sinnes, uppfyllda av samma kärlek, endräktiga, liksinnade, fria ifrån genstridighet och ifrån begär efter fåfänglig ära. Fast hellre må var och en i ödmjukhet akta den andre förmer än sig själv. Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras. Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var.” (Fil. 2: 1-5.)

Till församlingen i Rom skrev han: ”Ståndaktighetens och tröstens Gud give eder att vara ens till sinnes med varandra i Kristi Jesu efterföljelse, så att I endräktigt och med en mun prisen vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader. Därför må den ene av eder vänligt upptaga den andre, såsom Kristus, Gud till ära, har upptagit eder.” (Rom. 15: 5-7.) ”Varen ens till sinnes med varandra. Haven icke edert sinne vänt till vad högt är, utan hållen eder till det som är ringa. Hållen icke eder själva för kloka.” (Rom. 12: 16.)

Petrus skrev till de kringspidda församlingarna: ”Varen slutligen alla endräktiga, medlidsamma, kärleksfulla mot bröderna, barmhärtiga, ödmjuka. Vedergällan icke ont med ont, icke smädelse med smädelse, utan tvärtom välsignen; därtill ären I ju ock

kallade, att I skolen få välsignelse till arvedel.” (1 Petr. 3: 8, 9.)

Och i sitt brev till korintierna skriver Paulus: ”För övrigt, mina bröder, varen glada, låten fullkomna eder, låten förmana eder, varen ens tillsinnes, hållen frid; då skall kärlekens och fridens Gud vara med eder.” (2 Kor. 13: 11.)

Så långt som möjligt, bör du leva i harmoni med dina bröder och systrar. Överlämna dig till Gud och upphör med din barskhet och din benägenhet att finna fel. Uppge din egen inställning och låt i stället din Frälsares anda råda. Sträck upp din hand och grip i hans hand så att själva beröringen kan inspirera och styrka dig och fylla dig med de dyrbara egenskaper som hans ojämförliga karaktär har. Öppna ditt hjärta för hans kärlek och låt hans kraft förvandla dig och hans nåd bli din kraft. Då kommer du att kunna utöva ett mäktigt inflytande för det goda. Din moraliska kraft kommer att vara tillräcklig för att möta det svåraste karaktärsprov. Din integritet kommer att vara ren och helgad. Då kommer ditt ljus att bryta fram såsom en morgonrodnad. (Band 4, sid. 63, 1876.)

Kristi religion fordrar inte att vi skall förlora vår karaktärs identitet, utan att vi till en viss grad anpassar oss till andras känslor och vägar. Många människor kan föras samman till en religiös trosenhet, även om deras åsikter, vanor och smak i vardagliga saker inte överensstämmer, men om Kristi kärlek glöder i deras hjärtan, och de ser fram emot samma himmelska hem, kan de ha en ljuvlig och intellektuell gemenskap med varandra och en enhet som är underbar. Det finns knappast tvåpersoner vars erfarenheter är lika i varje detalj. Det som är en påfrestning för den ene kanske inte alls är det för den andre, och därför borde våra hjärtan alltid vara öppna för vänlig sympati och vara värmda av den kärlek som Jesus hade för sina bröder. (Band 4, sid. 65, 66, 1876.)

Kapitel 89

Gå framåt

Israels barns historia är skriven för alla kristnas undervisning och uppmuntran. När israeliterna överhopades av faror och svårigheter, och vägen framåt syntes stängd, sviktade deras tro och de anklagade den ledare som Gud hade utsett åt dem. De lade skulden på honom och menade att han lett dem in i svårigheter, när han endast hade följt Guds röst.

Den gudomliga befallningen var: ”Gå framåt.” De skulle inte vänta tills vägen var öppen och framkomlig för dem, och de kunde se sin befriares fullständiga plan. Guds verk är ständigt på frammarsch, och därför kommer han att öppna vägen framför sitt folk. Att tveka och knota är att visa otro för den Helige i Israel. I sin försyn ledde Gud hebréerna in mellan bergen med Röda havet framför dem, för att han skulle kunna befria dem och för alltid göra sig av med deras fiender. Han kunde ha frälst dem på många andra sätt, men han valde denna metod för att pröva deras tro och stärka deras tillit till honom.

Vi kan inte anklaga Moses såsom skyldig därför att folket anmärkte på hans sätt att leda dem. Det var deras upproriska, okuvade hjärtan som gjorde att de anmärkte på den man som Gud hade utsett att leda sitt folk. Medan Moses vandrade i Herrens fruktan och i överensstämmelse med hans vägledning i full förtröstan på hans löften blev de som skulle ha stött och uppmuntrat honom, missmodiga och kunde inte se något annat framför sig än olycka, nederlag och död.

Herren arbetar nu med sitt folk som tror på sanningen för vår tid. Hans avsikt är att få betydelsefulla resultat och när han i sin försyn arbetar mot detta mål, säger han till sitt folk: ”Gå framåt.” Det är sant, att vägen ännu inte är öppen, men när de gir framåt med trons och frimodighetens kraft, kommer Gud att göra vägen framkomlig för dem. Det finns alltid sådana som klagar, såsom det forna Israel gjorde, och lägger skulden för sina svårigheter på dem som Gud kallat med avsikt att främja hans verk. De inser inte, att Gud prövar dem genom att leda dem in i svårigheter, ur vilka det inte finns någon räddning utom genom Guds hand.

Det finns tillfällen då det kristna livet tycks vara fullt av faror, och plikten alltför svår att genomföra. I sin fantasi ser de framför sig en annalkande olycka och bakom sig trældom och död. Genom alla bekymmer hörs ändå Guds röst: ”Gå framåt.” Vi borde lyda denna befallning vad följden än blir, även om våra ögon inte kan genomtränga mörkret och även om vi känner de kalla vågorna kring våra fötter.

Gå framåt i tro

Hebréerna var trötta och förskräckta, men om de hade vägrat att gå vidare uär Moses bad dem gå framåt, och om de hade vägrat att förflytta sig närmare Röda havet, kunde Gud aldrig ha öppnat vägen för dem. Genom att de marscherade ned mot vattnet, visade de, att de hade tro på det ord som Gud hade talat genom Moses. De gjorde allt som stod i deras makt och då gjorde Israels Mäktige sin del och delade vattnet för att bereda väg för dem.

De moln som samlar sig/På vår väg kommer aldrig att försvinna för en vacklande, tvivlande ande. Otron säger: ”Vi kan aldrig komma över dessa svårigheter. Låt oss vänta tills de är borta så att vi klart kan se vår väg.” Men tron uppmanar ivrigt och frimodigt att gå framåt, därför att den hoppas allting och tror allting. Lydnad för Gud skall förvisso leda fram till seger. Det är endast genom tro vi kan nå himmelen.

Det finns stora likheter mellan vår och Israels barns historia. Gud ledde sitt folk från Egypten in i öknen, där de kunde hålla hans lag och lyda hans röst. Egyptierna som inte hade någon vördnad för Herren, hade lägrat sig helt nära dem, men det som för israeliterna var en stor flod av ljus, som upplyste hela lägret och vägen framför dem, var för Faraos härskaror en molnvägg, som gjorde nattens mörker ännu svartare.

Så finns det också i vår tid ett folk som Gud har gjort till försvarare av sin lag. För dem som lyder Guds bud är de som en eldstod, som upplyser och leder dem på den eviga frälsningens väg. Men för dem som ringaktar buden är de som nattens mörker. ”Herrens fruktan är vishetens begynnelse.” (ps. 111: 10.) Bättre än all annan kunskap är förståelsen för Guds ord. För dem som helighåller Guds bud väntar en stor lön, och inga jordiska lockelser borde ens för ett ögonblick få den kristne att vackla i sin trohet. Rikedom, ära och världslig prakt är endast värdelösa ting som förgås i Guds vredes eld.

Herrens röst som bjuder sina trogna att ”gå framåt” prövar ofta deras tro till det

yttersta. Men om de skulle vänta med att lyda tills varje ovisshetens skugga hade avlägsnats och det inte längre fanns någon risk att misslyckas eller besegras, skulle de aldrig komma framåt. De som tycker att det är omöjligt att böja sig för Guds vilja och tro på hans löften tills allt framför dem är klart och tydligt, kommer aldrig att böja sig. Tron är inte kunskapens visshet, det ”är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting, som man inte ser”. (Hebr. 11: 1.) Att lyda Guds bud är den enda vägen att uppnå hans ynnest. ”Gå framåt” borde vara den kristnes lösenord.

Kapitel 90

Kristi medarbetare

Det var ett viktigt tillfälle för ... under och efter tältmöteskampanjen år 1874. Hade det funnits ett trevligt och rymligt hus för tillbedjan där, skulle mer än dubbelt så många som nu blev vunna där, ha tagit 'ståndpunkt för sanningen. Gud arbetar med oss i våra ansträngningar. Vi kan stänga vägen för syndare genom vår försumlighet och själviskhet. Man borde med stor iver ha uppsökt och försökt att rädda dem som fortfarande var i förvillelsen, men ändå intresserade av sanningen. Lika klok ledning behövs i Kristi tjänst som det behövs inom armens bataljoner som skyddar folkets liv och frihet. Det är inte alla som kan arbeta med omdöme för människans frälsning. Det behövs mycket noggrant övervägande. Vi får inte slumpartat ge oss in i Herrens verk och vänta framgång. Herren behöver människor med förmågor, tänkande människor. Jesus kallar medarbetare, men inte sådana som begår stora misstag. Gud önskar rättänkande och intelligenta människor till att utföra det viktiga arbetet för människors frälsning.

Mekaniker, jurister, affärsmän och människor med olika yrken utbildar sig för att de skall bli skickliga inom sitt fack. Skulle Kristi efterföljare vara mindre skickliga och, när de bekänner sig vara engagerade i Kristi tjänst, vara okunniga om de medel och vägar som borde användas? Uppgiften att vinna det eviga livet är högre än varje jordisk tanke. För att leda människor till Jesus måste man ha god kännedom om den mänskliga naturen och ,studera det mänskliga sinnet. Mycken noggrann förberedelse och ivrig bön fordras för att veta hur man skall närma sig människor med den stora sanningen.

När en klar och tydlig predikan har hållits finns det en del obetänksamma, men impulsiva, uppriktiga människor som oväntat och plötsligt talar med sådana som inte är med oss och gör sanningen, som vi vill att de skall ta emot, motbjudande för dem. ”Denna tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn.” (Luk. 16: 8.) Affärsmän och politiker studerar artighet. De anstränger sig att vara så attraktiva som möjligt. De övar sig själva och sitt uppträdande så att de kan uppnå största möjliga inflytande på sina medmänniskors sinnen. De använder sin kunskap och sin förmåga så skickligt som möjligt för att kunna uppnå sina syften.

Människor som bekänner sig vara Kristi efterföljare, bär fram en ofantlig mängd skräp som spärrar vägen till korset. Trots allt detta, finns det några som är så djupt gripna och överbevisade om synd, att de kan tränga sig igenom missmod och ta sig över varje hinder för att finna sanningen. Men hade de som tror på sanningen renat sina sinnen genom att lyda den, och Insett nödvändigheten av kunskap och förfinade seder och uppträdande i Kristi verk, kunde tjugo människor ha vunnits där nu endast en blir frälst.

Nyomvända måste uppmuntras

När någon har blivit omvänd till sanningen, behöver han tillsyn. Många förkunnares nit tycks upphöra så snart deras ansträngningar ger en viss framgång. De tänker inte på att dessa nyomvända behöver omvårdnad - vaksam uppmärksamhet, hjälp och uppmuntran. De får inte lämnas ensamma och bli ett byte för Satans mäktiga frestelser. De behöver undervisas när det gäller deras plikter, de bör mötas med mycken vänlighet, ledas framåt, besökas och man bör bedja med dem. Dessa människor behöver sådan kost som är avpassad för dem och på rätt tid.

Det är inte att förundra sig över att en del blir missmodiga, och tvekar på vägen, då de lämnas att uppslukas av ulvar. Satan följer i allas spår. Han sänder ut sina ombud för att till sina led återföra de människor som han förlorat. Det borde finnas flera fäder och mödrar som kunde ta dessa sanningens nyfödda barn i sin famn, och uppmuntra dem och bedja för dem, så att de inte blir förvirrade.

Predikan är endast en liten del av det arbete som måste göras för människors frälsning. Guds Ande övertygar syndare om sanningen, och för dem in i församlingen. Predikanterna kan göra sin del, men de kan aldrig utföra det arbete som församlingen kan göra. Gud fordrar att hans församling skall sköta dem som är unga i tron och gå till dem, inte för en stunds struntprat utan för att bedja med dem och tala ord till dem som är lika "gyllene äpplen i silverskålar".

Vi behöver alla studera sätt och metoder för att vi med omdöme skall kunna möta olika människor, samt sträva efter att på bästa sätt hjälpa dem till en korrekt förståelse av Guds ord och ett sant kristet liv. Vi kan läsa Bibeln med dem och dra deras sinnen bort från de timliga tingen till de eviga intressena. Det är Guds barns plikt att vara missionärer för dem, att se vilka som behöver hjälp. Om någon vacklar under frestelsen,

borde hans sak noggrant tas upp och handhas klokt, därför att hans eviga intressen står på spel och de som arbetar för honom kan genom sina ord och handlingar antingen vara en doft av liv till liv eller en dödens lukt till död.

Ibland kan det förekomma tillfällen som bör göras till föremål för övervägande under bön. Vederbörande måste själv se sin verkliga karaktär, förstå sitt eget speciella sinnelag och temperament och se sina svagheter. Han bör behandlas med stort omdöme. Om han kan påverkas, om hans hjärta rörs av detta visa och tålmodiga arbete, kan han bindas till Kristus med starka band, och ledas till att lita på Gud. När ett sådant arbete är gjort, gläder sig hela den himmelska härskaran, ty en dyrbar människa har ryckts från Satans snaror och frälsts från döden! O, lönar det sig inte att på ett förståndigt sätt arbeta för människors frälsning? Kristus gav sitt eget liv som betalning för dem. Skall då hans efterföljare fråga: ”Skall jag taga vara på min broder?” Skall vi inte arbeta tillsammans med Mästaren? Skall vi inte uppskatta människors värde för vilka vår Frälsare dog?

Arbeta för barnen

En del ansträngningar har gjorts för att intressera barnen för Herrens verk, men inte tillräckligt. Våra sabbatsskolor borde göras mer intressanta. De offentliga skolorna har under de senaste åren i hög grad förbättrat sina undervisningsmetoder. Illustrationer, bilder och svarta tavlor används för att klargöra saker som är svåra att förstå för barnen. På samma sätt kan sanningen för vår tid oerhört förenklas och göras intressant för det mottagliga barnasinnnet.

Föräldrar som inte kan nås på något annat sätt kan man ofta nå genom deras barn. Sabbatsskollärare kan undervisa barnen i sanningen och de i sin tur kommer att föra den med hem till familjekretsen. Men få lärare tycks förstå hur viktig denna gren av verket är. Den undervisningsmetod som använts med sådan framgång i offentliga skolor, kunde med lika goda resultat användas i sabbatsskolorna för att leda barnen till Jesus och undervisa dem i Bibelns sanning. Detta kommer att betyda långt mer än religiös spänning av känslomässig art, som försvinner lika snabbt som den kommit.

Kristi kärlek borde omhuldas. Vi behöver mer tro för att utföra det arbete som vi tror på och som måste göras innan Kristus kommer. Det borde göras mer självförnekande och självupppoffrande arbete i rätt riktning. Man borde eftertänksamt och under bön studera hur man kan arbeta med största möjliga framgång. Noggranna

planer borde utarbetas. Det finns människor ibland oss som har förmåga både att finna på och genomföra planer om de blott får en chans. Förståndiga och klokt genomförda ansträngningar skulle ge goda resultat.

Kapitel 91

Betydelsen av god musik

Intressanta bönemöten

Våra bönemöten borde vara de mest intressanta samlingar som hålls, men dessa är ofta dåligt ledda. Många kommer till predikan, men försummar bönemötena. Här krävs på nytt noggrann efterranke. Man bör söka Gud om visdom, och planer bör läggas för att leda mötena så att de kommer att bli intressanta och attraktiva. Människor hungrar efter livets bröd. Om de finner det i bönemötet kommer de att gå dit för att få det.

Långa, oinspirerade tal och böner passar ingenstans, och i synnerhet inte vid vittnesbördsbönen. De som är frimodiga och alltid redo att tala tillåts att tränga ut de blygas och tillbakadragnas vittnesbörd. De som är mest ytliga har i allmänhet mest att säga. Deras böner är långa och mekaniska. Det tröttar änglarna och de människor som lyssnar till dem. Våra böner borde vara korta och gå rakt på sak. Låt de långa, tröttande böner lämnas för den enskilda bönen, om någon har sådana böner att frambära. Öppna ditt hjärta för Guds Ande, ty han kommer att sopa bort all torr formalitet.

Betydelsen av god musik

Musiken kan vara av stor betydelse för det goda, och ändå utnyttjar vi inte denna tillbedjans gren på bästa sätt. Sången framförs vanligtvis impulsivt eller för särskilda behov, och andra gånger lämnas sången åt slumpen och därför förlorar sången och musiken sin effekt på de närvarandes sinnen. Musiken skall ha skönhet, känsla och kraft. Låt rösterna upplyftas i lovsång och gudsfruktan. Använd om möjligt musikinstrument och låt den underbara harmonin uppstiga till Gud såsom ett välbehagligt offer.

Men det är ibland svårare att leda och öva sångarna än det är att förbättra bönevanorna. Många vill följa sin egen stil, de vill inte rådfråga någon och är otåliga under någons ledarskap. Väl överlagda planer behövs i Guds tjänst. Sunt förnuft är en väsentlig sak i tillbedjan av Herren. Våra tankar borde helgas åt Kristus, så att vi kunde

finna på vägar och medel att på bästa sätt tjäna honom. Guds församling som försöker att göra gott genom att efterleva sanningen och frälsa människor, kan vara en kraft i världen om den vill låta sig ledas av Herrens Ande. Den får inte känna det som om den kan arbeta vårdslöst för evigheten.

Sympati och gemenskap

Som ett folk förlorar vi mycket genom brist på sympati och glädjefylld gemenskap med varandra. Den som talar om oavhängighet och stänger sig inne i sig själv, fyller inte den plats som Gud har avsett att han skulle fylla. Vi är Guds barn, och ömsesidigt beroende av varandra för att kunna vara lyckliga. Både Gud och människor har krav på oss. Vi måste alla utföra vår del här i livet. Det är den riktiga utvecklingen av gemenskapen i vår natur som leder oss in i ett sympatiskt förhållande till våra trossyskon och ger oss glädje i våra ansträngningar att vara till välsignelse för andra. Himmelens glädje kommer att bestå i en ren gemenskap med heliga varelser, ett harmoniskt umgänge med de heliga änglarna och de återlösta, som har tvagit 'sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Vi kan inte vara lyckliga om vi på samma gång sluter oss inom oss själva. Vi bör leva här i världen för att vinna människor för Frälsaren. Om vi skadar andra, så skadar vi också oss själva. Om vi välsignar andra, välsignar vi även oss själva, ty inflytandet av varje god handling reflekteras tillbaka på våra egna hjärtan.

Det är vår skyldighet att hjälpa varandra. Det är inte alltid vi får kontakt med kristna som det är lätt att komma överens med och som är vänliga och milda. Många har inte fått en passande utbildning, utan deras karaktär är förvanskad, de är hårda och svårförstådda och tycks vara snedvridna på alla sätt. När vi hjälper dessa att se sina fel och rätta till dem, måste vi vara på vår vakt så vi inte blir otåliga och irriterade över vår nästas brister. Bland dem som bekänner sig vara kristna finns det otrevliga människor, men den kristna nådens skönhet kommer att förvandla dem om de med noggrannhet ger sig in i uppgiften att tillägna sig den ödmjukhet och det saktmod som finns hos honom som de efterföljer, i det att de kommer ihåg att "ingen lever för sig själv". Kristi medarbetare! Vilken upphöjd ställning!

Var kan vi finna självupppoffrande missionärer i våra stora städer? Herren behöver arbetare i sin vingård. Vi borde vara rädda för att använda den tid som Gud gör anspråk på, på ett värdelöst 'sätt genom att smycka vår kropp, eller på ett fåfängtsätt använda de

dyrbara timmar Gud har gett oss för bön och bibelstudium, och till att arbeta för våra medmänniskors bästa för att göra oss och dem passande för det stora arbete som Gud ålagt oss.

Mödrar spiller onödigt arbete på kläder, som de skall använda för att försköna sig själva och sina barn. Det är vår plikt att klä oss och våra barn propert och trevligt utan onödig utsmyckning och onödiga broderier för att synas. Vi bör vara på vår vakt så vi inte hos dem väcker sådan kärlek till kläder, att det blir deras undergång, utan att vi hellre söker att utveckla de kristna dygderna. Ingen av oss kan komma ifrån vårt ansvar, och på inget sätt kan vi stå fria inför Guds tron om vi inte gör det arbete som Mästaren gett oss att utföra.

Gud behöver missionärer, trogna män och kvinnor som inte drar sig undan ansvaret. Omdömesgillt arbete kommer att ge goda resultat. Det finns verkligen ett arbete att utföra. Sanningen borde framställas för folket på ett försiktigt sätt av dem som kan förena ödmjukhet med vishet. Vi skulle inte söka att stå över våra medmänniskor, utan komma närmare dem, ty deras själar är lika dyrbara som våra egna. Vi skall föra ljuset in i deras hem och på ett mjukt och ödmjukt sätt vädja till dem att sträva efter den förmånsställning som erbjuds dem, bedja med dem när det är passande och visa dem att det finns högre mål att uppnå och gradvis tala med dem om de yttersta dagarnas heliga sanningar.

Bland vårt folk är det fler 'sammankomster med sång än med bön, men även dessa sammankomster kan ledas på ett värdigt och uppmuntrande sätt så att de kan utöva ett gott inflytande. Det förekommer emellertid alltför mycket skämt och tomt prat för att dessa tillfällen kan vara givande, och upplyfta tankarna och förfina sättet.

Kapitel 92

Sensationella väckelser

Det har funnits alltför mycken „splittring i När nya idéer framkommer så är det några som fattar intresse för den mindre väsentliga delen av sanningen. Varje människa borde vara på sin vakt när det finns villfarelser på gång, som är avsedda att leda bort från sanningen. Det finns de som alltid är redo att se och höra allt som är nytt och egendomligt, och i de stora städerna har själafienden rikligt av sådana saker som får mångas nyfikenhet att flamma upp och hålla sinnena borta från de stora och heliga sanningar som har getts för den yttersta tiden.

När det gäller varje ny religiös företeelse finns det en del som försummar att genom sin närvaro och sitt inflytande till fullo ’Stödja den minoritet som tror och håller fast vid en impopulär sanning, och resultatet blir ’svaghet i församlingen, där det borde finnas styrka. Satan använder olika medel för att förverkliga sina avsikter, och om han under en populär religiös förklädnad kan leda bort de vacklande och ovarsamma från sanningens väg, så har han utträttat mycket genom att splittra Guds folk. Denna skiftande entusiasm i väckelsen som kommer och går likt tidvattnet, har ett bedrägligt yttre som bedrar många ärliga personer till att tro, att det är Herrens sanna Ande. Detta mångdubblar skaran av omvända. De som har ett lättpåverkat sinne, de svaga och eftergivna flockas kring dess fana, men när vågen drar sig tillbaka, finner man att de fastnat på stranden. Låt er inte luras av falska lärare och inte heller av tomma ord. Ni kan vara övertygade om att själafienden har många behagliga falska rätter som passar allas aptit.

Det kommer alltid att finnas uppflammande meteorer, men den ljussvans de lämnar efter sig slocknar omedelbart i ett mörker, som är tjockare än någonsin förut. Dessa sensationella religiösa rörelser som skapas av att man berättar anekdoter och framställer excentriska och egendomliga ting är alltsammans ett ytligt arbete och de av våra trogna som charmeras och bedåras av dessa ljusblixtar kommer aldrig att bygga upp Guds verk. De är redo att dra sitt inflytande tillbaka vid minsta anledning och förleder andra att gå till dessa sammankomster där de hör sådant som försvagar själen och för med sig sinnets förvirring. Det är detta tillbakadragande av intresset för arbetet som gör att Guds verk avmattas. Vi måste vara fasta i tron och får inte vackla. Vi har

vårt arbete framför oss, att låta sanningens ljus som har uppenbarats för oss i Guds lag, lysa upp andras sinnen och leda dem ut ur mörkret. Detta arbete kräver fasthet, uthållighet, energi och en fast föresats att lyckas.

Ståndaktighet behövs

Det finns en del i församlingen som behöver klänga sig fast vid trons klippa, förankra sig och finna sin plats på klippgrunden, i stället för att driva omkring i känslornas ytskikt och handla efter impulser. Det finns, andliga krymplingar i församlingen. De har själva gjort sig till invalider och deras andliga svaghet är en följd av deras vingliga kurs. De kastas hit och dit av de vindkast som förekommer i lärofrågor, och är ofta förbryllade och kommer in i ovisshet därför att de drivs enbart av känslor. De är sensationskristna, hungrar alltid efter någonting nytt och annorlunda. Egendomliga läror förvirrar deras tro och därför är de värdelösa i sanningens verk.

Gud söker efter stabila människor med fasta avsikter, som man kan lita på i tider av faror och prövningar, som är fast grundade och rotade i sanningen på samma sätt som de eviga klipporna, människor som inte kan rubbas varken till höger eller vänster, men som är i rörelse framåt och då alltid åt rätt håll. Det finns en del som man i tider av religiös fara alltid kan finna i fiendens led, ty om de har något inflytande så är det alltid på fel sida. De känner sig inte moraliskt förpliktade till att ge all sin styrka för den sanning de bekänner. Sådana kommer att få lön efter sina gärningar.

De som gör endast litet för människors frälsning, och för att bevara sig själva rättfärdiga inför Gud, kan endast uppnå liten andlig styrka. Vi behöver ständigt använda den kraft vi har så att den utvecklas och förökas. Liksom sjukdom ofta är en följd av överträdelse av naturens lagar, så är andlig nedgång en följd av överträdelse av Guds lag. Och dock kan dessa överträdare göra anspråk på att helighålla alla Guds bud.

Vi måste komma närmare Gud, leva i en innerligare gemenskap med himmelen, och i vårt dagliga liv praktisera lagens principer i minsta detalj om vi skall kunna vara andligen friska. Gud har gett sina tjänare pund som skall användas till hans ära, inte vara obrukade eller förslösas. Han har gett oss ljus och kunskap om sin vilja som vi skall ge till andra, och genom att ge blir vi levande ljusbärare. Om vi inte använder vår andliga kraft blir vi svaga, precis som lemmarna i kroppen blir kraftlösa när någon en längre tid tvingas vara överksam. Krafterna utvecklas genom att användas.

Betjäna andra

Ingenting ger större andlig kraft och större tillväxt av allvaret och djupet i våra känslor än att besöka och hjälpa sjuka och missmodiga, att hjälpa dem att se ljuset och fästa deras tro på Jesus. Det finns obehagliga uppgifter som någon måste utföra, annars kommer människor att gå förlorade. Kristna skall finna välsignelse i att göra sådana plikter hur obehagliga de än må vara. Kristus tog på sig den motbjudande uppgiften att komma från renhetens och den ojämförbara härlighetens boningar för att som en människa bo bland människor i en värld som var förmörkad av brott, våld och ogudaktighet. Han gjorde detta för att frälsa människor, och skulle de som är föremål för en sådan förunderlig kärlek och ojämförlig nedlåtelse ursäktas ett liv i självisk maklighet? Skall de välja vad som behagar dem och följa sina egna böjelser och låta människor förgås i mörker därför att de själva kommer att möta besvikelser och tårnar om de arbetar för människors frälsning? Kristus betalade det oändliga priset för människans återlösning. Skall hon då säga: ”Min Herre, jag våg inte arbeta i din vingård. Jag ber dig, ta emot min ursäkt?”

Gud kallar på de makliga i Sion att stå upp och göra något. Vill de inte lyssna till Mästarens röst? Han önskar bedjande, trogna arbetare som sår vid alla vatten. De som arbetar på sådant sätt kommer att förvånas över att finna hur prövningar som bärs med bestämdhet i Jesu namn och kraft, ger trons fasthet och förnyat mod. På den ödmjuka lydnadens väg, finns trygghet och kraft, tröst och hopp. Men lönen kommer slutligen att gå förlorad för dem som inte gör något för Jesus. Svaga händer kommer att vara oförmögna att hålla sig fast vid den Mäktige, och svaga knän orkar inte hålla sig upprätta på motgångens dag. Bibelläsare och kristna arbetare skall få en härlig lön och få höra orden: Vål gjort, ”du gode och trogne tjänare. . . gå in i din herres glädje”. (Matt. 25:21.)

Kapitel 93

Tillbakahållandet av medel

Guds välsignelse kommer att vila över dem i som har Kristi verk i sina hjärtan. Våra bröders och systrars frivilliga offer, givna i tro på och kärlek till sin korsfäste Återlösare, kommer att ge dem själva stor välsignelse, för Gud lägger märke till och kommer ihåg varje givmildhetens handling från de heligas sida. När det gäller att bygga ett hus för tillbedjan måste det alltid finnas stor tro och förtröstan på Gud. De som inte vågar någonting när det gäller affärstransaktioner har bara ringa framgång. Varför inte öva vår tro när det gäller Guds verk och investera i hans sak?

Det är många som när de är fattiga, är generösa med det lilla de har, men när de får det bättre blir de snåla. Orsaken till att de har så liten tro är att de inte fortsätter att gå framåt i den takt deras välstånd ökar och ger till Guds verk med verklig uppoffring.

I det judiska systemet krävdes att välgörenhet först skulle visas Herren. Vid skördetiden skulle förstlingsfrukten - säden vinet och oljan - helgas såsom ett offer åt Herren. Det som blev kvar efter skördemännen och det på fältens ytterkanter skulle reserveras åt de fattiga. Vår nådige himmelske Fader hade inte glömt de fattigas behov. Förstlingsfrukten från ullen, när fåren klipptes, och av säden, när vetet tröskades, skulle frambäras som ett offer till Herren. Befallningen var att de fattiga, änkorna, de faderlösa och främlingarna skulle inbjudas till deras fester. Vid slutet av varje år måste alla avlägga en högtidligt ed om de hade gjort enligt Guds befallning eller inte.

Detta arrangemang hade Herren gjort för att inpränta hos folket att han i allt skulle vara den främste. Genom detta välgörenhetssystem blev de ständigt påmind om att deras nådige Mästare var den rätte ägaren till deras fält, deras boskap och deras hjordar, att himmelens Gud sände dem solsken och regn både vid sånings- och skördetid och att allt de ägde var skapat av honom. Allt tillhörde Herren och han hade gjort dem till förvaltare av sitt goda.

Judarnas frikostighet vid byggandet av tabernaklet och uppförandet av templet illustrerar givmildhetens anda, vars like inte har funnits bland de kristna vid någon senare tidpunkt. De hade helt nyligen blivit fria från sin långa fångenskap i Egypten och

var på vandring i öknen, men de hade knappt befriats från Egyptens arméer, vilka hade förföljt dem på deras hastiga resa, förrän Herrens ord kom till dem genom Moses och sade: ”Säg till Israels barn, att de upptaga en gård åt mig; av var och en som har ett därtill villigt hjärta ”kolen I upptaga denna gård åt mig.” (2 Mos. 25: 2.)

Hans folk hade endast få ägodelar och inga utsikter att utöka dem, men en uppgift låg framför dem - att bygga ett tabernakel åt Gud. Herren hade talat och de måste lyda hans röst. De höll ingenting tillbaka. Alla gav med villig hand, inte ett visst belopp av sin inkomst, utan en stor del av deras egen dom. De helgade det med glädje och av hjärtat åt Herren, och behagade honom genom att göra så. Var inte alltsammans hans? Hade inte han gett dem allt de ägde? Om han behövde det, var det inte då deras plikt att låta ägaren få sitt tillbaka?

Inga påtryckningar behövdes. Folket gav mer än vad som behövdes och de blev tillsagda att sluta ge, ty det fanns redan mer än tillräckligt. Även när templet byggdes, efterföljdes kallelsen om medel på samma villiga sätt. Folket gav inte med tveksamhet. De gladdes över möjligheten att en byggnad skulle uppföras där de kunde tillbedja Gud, och de gav mera än vad som behövdes för ändamålet. David välsignade Herren inför hela församlingen och sade: ”Vad är väl jag, vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig.” (1 Krön. 29: 14.) Återigen finner vi att David frambar tacksägelsen med följande ord: ”Herre, vår Gud, alla dessa gåvor, som vi hava anskaffat för att bygga dig ett hus åt ditt heliga namn - från din hand hava de kommit, och ditt är alltsammans.” (Vers 16.)

David förstod mycket väl från vem detta överflöd kom. Jag skulle önska att de som i våra dagar gläder sig åt Frälsarens kärlek kunde förstå att deras silver och guld är Herrens och att det skulle användas för att förhärliga hans namn, och inte motvilligt hållas tillbaka för att berika och tillfredsställa dem själva. Han har en odiskutabel rätt till allt som han har lånat ut till sina skapade varelser. Allt de äger tilhör honom.

Det finns höga och heliga objekt som fordrar medel, och pengar som investeras i dem kommer att ge givaren mer upphöjd och varaktig glädje än om de använts för personlig tillfredsställelse eller samlats av självisk girighet. När Gud begär medel till sin skattkammare, vilken summa det än må vara, ge villigt så att gåvan blir ett helgat offer åt honom och ger givaren en skatt i himmelen, där mal inte kan fördärva, där elden inte

kan förbränna och där tjuvar inte kan bryta sig in och stjäla. Investeringen är trygg. Pengarna har placerats i säkra förvaringsfack.

Kan kristna, som skryter över att ha ett större ljus än hebréerna hade, ge mindre än de? Kan kristna som lever nära tidens slut vara tillfreds med sina offer när de inte är hälften så stora som judarnas? Deras frikostighet gagnade deras egen nation, men verksamheten i dessa yttersta dagar skall nå ut till hela världen. Sanningens budskap måste nå ut till alla nationer, tungomål och folk, dess böcker och tidningar måste tryckas på många olika språk, och spridas likt höstens löv.

Korset uppenbarar offrets princip

Det är skrivet: ”Då nu Kristus har lidit till köttet, så väpnen ock leder med samma sinne.” (1 Petr. 4: 1.) På ett annat ställe läser vi: ”Den som ’Säger ’sig förbliva i honom, han är ock pliktå att själv så vandra, som han vandrade.” (1 Joh. 2: 6.) Vad skulle vår Frälsare ha gjort i våra omständigheter? Vilka ansträngningar skulle han ha gjort för människors frälsning? Kristi exempel besvarar dessa frågor. Han lämnade sin konungslighet, lade åt sidan sin härlighet, offrade sina rikedomar och klädde sin gudomlighet i mänsklighet för att han skulle nå människan där hon var. Hans exempel visar att han gav sitt liv för syndare.

Satan intalade Eva att ett tillstånd av lycka kunde vinnas genom att tillfredsställa aptiten, men Guds löften till människan förverkligas genom självförnekelse. När Kristus i ångest led för att återlösa människan, upphöjdes den mänskliga naturen. Endast genom korset kan den mänskliga familjen bli upphöjd och förenad med himmelen. Självförnekelse och olika kors möter oss på varje steg av vägen mot himmelen.

Frikostighetens anda är himmelens anda, själviskhetens anda är Satans anda. Kristi självupppoffrande kärlek uppenbarades på korset. Han gav allt han hade och därefter gav han sig själv, för att människan skulle kunna frälsas. Kristi kors vädjar till Frälsarens alla efterföljares givmildhet. Den princip som här illustreras är att ge och ge. Om detta genomförs i givmildhet och goda gärningar är det en sann frukt av det kristna livet. Världsmänniskors princip är att få och få, och därvid förväntar de att få lycka, men om detta genomförs i dess fulla vidd, blir frukten misär och död.

Kristi efterföljares uppgift är att föra ’sanningen till jordens inbyggare, att rädda

dem från skuld och likgiltighet. Människan måste ha sanningen för att kunna helgas genom den, och vi är de kanaler varigenom Guds ljus kan flöda. Våra förmågor, våra medel och vår kunskap är inte endast till för vår egen nytta, utan skall användas för människors frälsning, att lyfta människan från hennes liv i synd och genom Kristus leda henne till den evige Guden.

Vi borde vara nitiska arbetare i detta verk, och söka leda syndare som ångrar sig och tror, till den gudomlige Återlösaren och inpränta hos dem en upphöjd förståelse av Guds kärlek till människan. ”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.” (Joh. 3: 16.) Vilken ojämförbar kärlek är inte detta! Ett ämne för djupsinniga meditationer! Guds häpnadsväckande kärlek till en värld som inte älskade honom! Denna tanke har en ödmjukande makt över själen och leder sinnet in i fångenskap under Guds vilja. Människor som är som galna efter vinning, och är besvikna och olyckliga i sin jakt efter världen, behöver kunskapen om denna sanning för att lugna ner sina rastlösa själars hunger och törst.

Själviskhetens förbannelse

I de stora städerna behöver Gud missionärer för att föra ljuset till dem som sitter i dödens skugga. Erfarna händer behövs, som med vishet och ödmjukhet och i trons kraft kan lyfta trötta människor till den medlidsamme Återlösarens närhet. O, själviskhet! Vilken förbannelse! Den hindrar oss från att vara engagerade i Guds tjänst. Den hindrar oss från att förstå det stora ansvar som borde få våra hjärtan till att glöda av brinnande nit. All vår energi skulle ledas in under Kristi lydnad. Att dela våra intressen med villfarelsens ledare är att hjälpa fel sida och ge våra fiender en förmån. Guds ’sanning känner inte till någon kompromiss med synden, ingen gemenskap med det oäkta, ingen förening med överträdelsen. Det behövs stridsmän som alltid besvarar kallelsen och är redo för omedelbar kamp, inte sådana som när de behövs, håller på att hjälpa fienden.

Vårt arbete är stort. Men många som bekänner sig tro dessa heliga sanningar, är paralyserade av Satans bedrägeri, och gör ingenting för Guds sak utan hindrar den i stället. När är de beredda att handla som sådana som väntar på Herren? När vill de visa ett nit som överensstämmer med deras tro? Många människor håller själviskt tillbaka sina medel och söker att döva sitt samvete med en plan om att de skall göra något stort för Guds sak efter sin död. De skriver testamente och donerar stora summor till

församlingen och andra olika intressen, och så sätter de sig ned med en känsla att de har gjort allt vad som fordras av dem. Vari har de förnekat jaget genom denna handling? De har tvärtemot visat själviskhetens sanna väsen. När de inte längre har någon nytta av sina pengar så föreslår de att ge dem åt Gud. Men de vill behålla dem så länge de kan, ja, ända tills dess att de är tvungna att släppa dem på grund av den budbärarens ankomst som de inte kan visa bort.

Sådana testamenten är ofta bevis på verkligt habegär. Gud' har gjort oss alla till sina förvaltare, och han har på intet sätt bemyndigat oss att försumma vår plikt eller låta andra utföra den. Behovet av medel för att föra sanningens sak vidare kommer aldrig att bli mer trängande än nu. Våra pengar kommer aldrig att göra större nytta för det goda än nu. Varje dags dröjsmål med att använda dem rätt, begränsar den tid de kan användas för att frälsa människor. Om vi låter andra utföra det som Gud har anförtrott oss att göra, felar vi mot oss själva och mot honom som gav oss allt vi har. Hur kan andra göra vårt välgörenhetsarbete bättre än vi? Gud önskar att var och en, under sin livstid skall förverkliga hans vilja i denna sak. Olyckor, motgångar eller intriger kan för alltid sätta stopp för den tänkta välgörenheten, nät den som har hopsamlat en förmögenhet inte längre kan skydda den. Det är sorgligt att så många försummar nuets gyllene tillfällen att göra gott och väntar med att ge tillbaka till Herren de medel han har lånat dem att användas till hans förhålligande, tills de plötsligt rycks bort från sitt förvalterskap.

”Tagen eder till vara för all slags girighet”

Ett mycket markant drag i Kristi undervisning är mångfalden av och allvaret varmed han fördömer habegärets synd och påpekar faran av världslig vinning och en överdriven kärlek till att få mer och mer. I de rikas boningar, i templet och på gatorna, varnade han dem som sökte frälsning: ”Sen till, att I tagen eder till vara för allt slags girighet!” (Luk. 12:15.) ”I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.” {Matt. 6: 24; Luk. 16: 13.)

Den själviskhet som det ökande begäret att få tag på pengar föder, ’stöter borrh Guds välbehag från församlingen och förlamar dess andlighet. När huvudet och händerna ständigt sysselsätts med planering och mödosamma ansträngningar att samla sig rikedomar, glöms både Guds krav och människors behov. Om Gud har välsignat oss med framgång, är det inte med den avsikten att vår tid och uppmärksamhet skulle ledas borrh från honom och istället sysselsättas med det som han har lånat oss. Givaren är

större än gåvan. Vi är inre våra egna, ty vi har blivit köpta med ett högt pris. Har vi glömt det oändliga pris som betalats för vår återlösning? Kr tacksamheten död i hjärtat? Gör inte Kristi kors ett liv i självisk maklighet och njutning till en skam?

Tänk om Kristus blivit trött på den otacksamhet och det förakt han mötte från alla håll, och lämnat 'sitt verk! Tänk om han aldrig hade kommit fram till den stund när han utropade: "Det är fullbordat!" Tänk om han hade återvänt till himmelen, missmodig över det mottagande han fick! Tänk om han aldrig hade kämpat sig igenom den själsångest han hade i Getsemane örtagård, som framtvingade stora blodsdroppar på hans panna!

I sitt arbete för människosläktets återlösning påverkades Kristus även kärlek som är utan jämförelse, och en fullständig hängivenhet att göra sin Faders vilja. Han bemödade 'sig att göra gott för människorna ända fram till förödmjukelsens stund. Han tillbringade sitt liv i fattigdom och självförnekelse för den förnedrade syndaren. I en värld som var hans egen hade han ingen plats där han kunde vila sitt trötta huvud. Vi skördar frukten av denna oändliga självuppoftning, men när arbete måste utföras, när pengar behövs för att hjälpa till i återlösningsverket för människors frälsning, drar vi oss undan vår plikt och ber om att bli ursäktade. Simpel slöhet, vårdslös likgiltighet och syndig själviskhet avstänger våra sinnen från Guds fordringar.

O, måste Kristus, himmelens Majestät, härlighetens Konung, bära det tunga korset, bära törnektonan och dricka den bittra kalken när vi drar oss tillbaka för att ha det skönt, förhärliga oss själva och glömma människorna, som han återlöste genom sitt dyrbara blod? Nej, låt oss ge medan vi ännu har något att ge. Låt oss handla medan vi ännu har krafter. Låt oss arbeta medan det ännu är dag. Låt oss offra vår tid och våra pengar till Guds tjänst, för att vi må ha hans gillande och kunna ta emot hans lön.

Kapitel 94

Prövningens process

Vår sak är inför avgörande vid himmelens domstol. Där gör vi räkenskap dag efter dag. Var och en kommer att belönas efter sina gärningar. Brännoffer och slaktoffer var inte välbehagliga inför Gud fordom om inte offret frambars med den rätta andan. Samuel sade: ”Menar du, att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill att man hör Herrens röst? Nej, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar.” (1 Sam. 15: 22.) All jordens penningar kan inte köpa Guds’ välsignelser eller tillförsäkra oss en enda seger.

Många skulle göra vilket offer som helst utom just det som de borde göra, nämligen att överlåta sig själva och underordna sin vilja under Guds vilja. Kristus sade till sina lärjungar: ”Om I icke omvänden eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket.” (Matt. 18: 3.) Detta är en lärdom om ödmjukhet. Vi måste alla bli ödmjuka såsom ett litet barn för att komma in i himmelriket.

Vår himmelske Fader ser människors hjärtan, och han känner deras karaktär bättre än de själva. Han ser att en del är mottagliga och har förmågor som, om de leddes i rätt spår, kunde användas till hans förhärligande och hans verks utbredande. Han sätter dessa personer på prov och i sin visa försyn leder han dem in i olika erfarenheter och under en mängd olika förhållanden, prövar dem för att de må uppenbara vad som finns i deras hjärtan och visa deras karaktärs svaga punkter, som de själva inte varit medvetna om. Han ger dem tillfälle att rätta till dessa svagheter och slipa bort de skarpa kanterna i deras natur och att bereda sig för hans tjänst, så att när han kallar dem, de skall kunna vara redo och himmelens änglar skall kunna förena sina krafter med människors ansträngningar i det arbete ’Som måste utföras på jorden.

För de människor som Gud avser skall ha ansvarsställningar, uppenbarar han i nåd deras dolda fel, så att de må se sitt inre och kritiskt granska sina egna hjärtans känslöytringar och upptäcka det ’som är fel, för på så sätt kan han förändra deras sinnelag, förfina deras sätt. I sin försyn leder Herren människor dit där han kan pröva deras moraliska kraft och uppenbara deras handlingars motiv för att de må förbättra det goda inom dem och avlägsna det som är fel. Gud önskar att hans tjänare skall bli

bekanta med vad som rör sig i deras eget hjärta. För att kunna nå dithän tillåter han ofta prövningens eld angripa dem för att de må bli renade. ”Vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet.” (Mal. 3: 2, 3.)

Guds folks rening kan inte förverkligas utan lidande. Gud tillåter prövningens eld att bränna bort slagget, att ,skilja det värdelösa från det värdefulla, så att den rena metallen kan lysa fram. Han leder oss från den ena elden till den andra för att pröva vårt sanna värde. Om vi inte kan bära dessa prövningar, vad skall vi då göra när nödens tid kommer? Om medgång eller motgång avslöjar falskhet, stolthet eller själviskhet i våra hjärtan, vad skall vi då göra när Gud genom eld prövar varje människas verk, och uppenbarar hjärtats alla hemligheter? Sann dygd låter sig villigt prövas, men om vi är ovilliga att låta Herren rannsaka oss är vårt tillstånd verkligen allvarligt. Gud är den som renar och förfinar människor. I eldens hetta skils slagget för alltid från den kristna karaktärens verkliga silver och guld. Jesus vakar över detta prov. Han vet vad som måste till för att rena den dyrbara metallen så att den kan reflektera hans gudomliga kärleks strålgans.

Jesus visade vägen

Gud leder sitt folk närmare honom genom svåra, prövande erfarenheter, genom att visa dem deras egna svagheter och oförmåga och genom att undervisa dem om att lita på honom som deras enda hjälp och trygghet. Därmed kan han förverkliga sin avsikt. De är beredda till tjänst i varje svår situation, att fylla viktiga ansvarsposter och att förverkliga det stora syftet med sina förmågor. Gud sätter människor på prov. Han prövar dem både på det ena och det andra sättet, och därigenom tillägnar de sig utbildning, övning och disciplin. Jesus, vår Återlösare, människans representant och huvud, uthärdade denna prövnings process. Han led mer än vi någonsin kan komma att lida. Han bar våra svagheter och var frestad i allt såsom vi. Han led inte för sin egen skull, utan på grund av våra synder. Om vi litar på vår store Segervinnarens förtjänster, kan vi nu segra genom hans namn.

Guds renings- och förädlingsprocess måste fortgå till dess att hans tjänare är så ödmjuka, så självförnekande, att de, när de kallas till aktiv tjänst, endast är inriktade på

att förhålliga honom. Han kommer då att acceptera deras ansträngningar, och de kommer inte att handla vårdslöst och impulsivt. De kommer inte att rusa iväg och sätta Herrens verk i fara, eftersom de inte är slavar under frestelser och lidelser och följer sina egna köttsliga sinnen, som har satts i brand av Satan. O, hur fruktansvärt har inte Guds verk fläckats av människors förvända vilja och okuvade temperament! Hur mycket lidande har hon inte orsakat sig själv genom att följa sina egna envisa böjelser! Gud leder människor in i prövningar gång på gång och ökar trycket tills fullkomlig ödmjukhet och en karaktärens förvandling leder dem i harmoni med Kristus och himmelens anda och de har vunnit seger över sig själva.

Gud har kallat män från olika orter och han har provat och följt dem för att se vilken karaktär de skulle utveckla, för att få veta om de kunde anförtros ansvaret att hålla positionerna i, och för att få veta om de kunde fylla bristerna hos de män som redan är där, och genom att se de misslyckanden som dessa begått, och så undgå att välja samma kurs, 'som dessa som inte är passande att delta i Guds heliga verk.

Gud har gett männen iständiga varningar, för maningar och råd. Han har låtit de män som tjänstgör i hans verk där få stort ljus, så att vägen skulle vara tydlig framför dem. Men om de föredrar att följa sin egen vishet och förakta ljuset såsom Saul gjorde, kommer de förvisso att gå vilse och leda Guds verk in i svårigheter. Ljus och mörker har satts framför dem, men de har alltför ofta valt mörkret.

Budskapet till Laodicea

Laodiceabudskapet vänder sig till Guds folk, som bekänner sig tro på sanningen för vår tid. Den större delen är ljumma bekännare som har namnet men ingen iver. död tillkännagav att han önskade män till nyckelposter inom sitt verk som kunde rätta till det rådande tillståndet och till att stå likt trogna väktare på pliktens post. Han har gett dem ljus vid varje tillfälle för att undervisa, uppmuntra och stadfästa dem efter vad varje tillfälle krävde. Men trots detta har de som skulle vara trogna och sanna, brinnande av kristlig iver, ha helgat sinnelag, ivrigt känna och älska Jesus, i stället varit i färd med att hjälpa fienden att göra dem som Gud använder för att bygga upp sitt verk, missmodiga. Uttrycket "ljumma" passar på denna klass. De bekänner sig älska sanningen, men saknar kristlig värme och hängivenhet. De vågar inte ge upp helt och ta den otroendes risk, men de är ovilliga att låta själviskheten dö och noggrant följa sin tros principer.

Det enda hopp som finns för dem i Laodicea är en klar syn på deras ställning inför Gud - kännedom om deras sjukdoms natur. De är varken kalla eller varma, de intar en neutral ställning och på samma gång smickrar de sig med att de inte behöver någonting. Det trovärdiga och sannfärdiga vittnet hatar detta ljumma tillstånd. Han avskyr dessa människors likgiltighet. Han säger: "Jag skulle önska, att du vore antingen kall eller varm." (Upp. 3:15.) Likt ljummet vatten, är de motbjudande för hans smal" De är varken ointresserade eller själviskt envisa. De engagerar sig inte helhjärtat och noggrant i Guds verk så att de är ett med dess intressen, utan håller sig på avstånd och är beredda att lämna sina förtroendeposter när deras världsliga och personliga intressen kräver det. Den inre nådens verk fattas i deras hjärtan och om sådana sägs det: "Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har vunnit -rikedomar och behöver intet; och du vet icke, att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.'" (Vers 17.)

Guds botemedel

Tro och kärlek är de sanna rikedomar - det rena guld som det trovärdiga och sanna vittnet råder den ljumme att köpa. Hur rika vi än är på jordiska ägodelar kan vårt välstånd inte hjälpa oss att köpa det dyrbara botemedel som kan hela den själens sjukdom som kallas ljumhet. Intellect och jordiska rikedomar förmådde inte avlägsna bristerna hos församlingen i Laodicea, eller bota deras beklagliga tillstånd. De var blinda, men kände sig ändå välbärgade. Guds Ande upplyste inte deras sinnen, och de insåg inte sin egen syndfullhet, och därför kände de inte heller något behov av hjälp.

Att vara utan Guds Andes dygder är sorgligt nog, men det är ett ännu värre tillstånd att vara utan andlighet och utan Kristus och ändå försöka försvara sig genom att säga till dem som är oroad, att vi inte behöver dera's ängslan och medömkan. Självförvillens makt över det mänskliga sinnet är fruktansvärd. Vilken blindhet - att kalla ljus för mörker och mörker för ljus! Det trovärdiga och sanna vittnet råder oss att av honom köpa guld som är luttrat i eld, vita kläder och ögonsalva.

Guldet som här rekommenderas och som blivit prövat i elden, är tro och kärlek. Det gör hjärtat rikt, ty det har blivit luttrat tills det är rent, och ju mer det prövas desto vackrare blir dess glans. De vita kläderna är karaktärens renhet - Kristi rättfärdighet som har meddelats syndaren. Detta är i sanning en dräkt av himmelsk vävnad, som kan köpas endast av Kristus genom ett liv i villig lydnad. Ögonsalvan är den nådens vishet som ger oss förmåga att skilja mellan det onda och det goda och upptäcka synden under

vilken skepnad den än må uppträda. Gud har gett 'sin församling ögon, som han fordrar att de skall smörja med vishet, så att de kan se klart. Men många skulle vilja sticka ut ögonen på församlingen om de kunde, ty de vill inte att deras gärningar skall komma fram i ljuset, för då kan de bli tillrättavisade. Den gudomliga ögonsalvan kommer att ge förmåga att förstå. Kristus är den som har alla dessa dygder i förvar. Han säger: "Köp av mig."

En del bortsållade

En del säger kanske att vi upphöjer våra egna förtjänster om vi förväntar ynnest från Gud på grund av våra goda gärningar. Det är sant att vi inte kan köpa en enda seger med vira goda gärningar, och ändå kan vi inre segra utan dem. Att köpa det som Kristus rekommenderar oss är endast att efterkomma de villkor han gett oss. Sann nid, vilken är av oskattbart värde, och som kommer att bestå prövningens och motgångens test, kan vinnas endast genom tro och ödmjuk bönefylld lydnad. Dygder som uthärdar lidandets och förföljelsens prov och därmed bevisar deras äkthet och uppriktighet, är det guld som har prövats i elden och befunnits vara äkta. Kristus erbjuder sig att sälja dessa dyrbara skatter till människan: "Så rider jag dig då, att du köper av mig guld, som är luttrat i eld." (Upp. 3: 18.) Den döda, känslolösa pliktuppfyllelsen gör oss inre till kristna. Vi miste komma ut ur detta ljumma tillstånd och uppleva sann omvändelse, annars kommer vi inte att lyckas ni himmelen.

Guds omtänksamhet med sitt folk påpekades för mig och jag fick se att varje prövning som förekommer under förädlingens och reningens process bland bekännande kristna visar att en del endast är slagg. Det fina guldet visar sig inte alltid. I varje religiös kris faller en del för frestelsen. I Guds sållning blåser skaror bort likt torra löv. Välståndet förökar mängden av bekännare. Motgången rensar bort dem ur församlingen. De utgör en klass vars tro inre är förankrad i Gud. De går bort från oss därför att de inte tillhör oss, ty när svirigheter eller förföljelser för ordets 'skull uppstår, tar många anstöt.

Låt dessa få se några få månader tillbaka till den tid när de behandlade andras sak, som var i liknande förhållanden som de är i nu. Låt dem noggrant dra sig till minnes vad de tänkte om dem som var frestade. Om någon då hade sagt till dem att de trots deras nit och arbete för att visa andra till rätta, inom korr skulle vara i en liknande mörk situation, skulle de ha sagt som en gång Hasael sade till profeten: "Vad är väl din tjänare, den hunden, eftersom han skulle kunna göra så stora ting?" (2 Kon. 8: 13.)

Självbedrägeriet vilar över dem. Vilken fasthet visar de inte under den lugna ytan! Vilka modiga sjömän är de inte! Men när den fruktansvärda prövningens och frestelsens storm kommer, då lider de skeppsbrott! Människor kan ha utmärkta begåvningar, goda förmågor, lysande kvalifikationer, men ett fel, en hemlig skötesynd kommer att för karaktären betyda vad den maskätta plankan innebär för skeppet - fullständig olycka och ruin! . . .

Behov av ständig tillväxt

Människor i ansvarsställning bör ständigt tillväxa. De får inte kasta ankar vid gamla erfarenheter och känna att det inte är nödvändigt att bli facklärd arbetare. Även om människan vid sitt inträde i världen är den mest hjälplösa bland Guds skapade varelser och den mest fördärvade i sin natur, har hon trots allt förmågan att ständigt gå framåt. Hon kan bli upplyst genom kunskap, förädlad av dygden, och gå framåt i andlig och moralisk värdighet, till dess att hon med hänsyn till intelligensens fullkomlighet och karaktärens renhet endast är något ringare än änglarna. När sanningens ljus upplyser människors sinnen, och Guds kärlek utgjuts i deras hjärtan, kan vi inte föreställa oss vad de kan bli eller vilket stort arbete de kan utföra.

Jag vet att människohjärtat är blint för sin verkliga ställning, men jag kan inte lämna dig utan att göra en ansträngning att hjälpa dig. Vi älskar dig och vi vill se dig gå framåt till seger. Jesus älskar dig. Han dog för dig och vill frälsa dig. Vi har ingen önskan att hålla dig kvar i, men vi vill att du skall göra ett noggrant arbete med din egen själ, rätta till varje fel och göra din yttersta ansträngning för att behärska självskheten, ty annars kommer du att förlora himmelen. Detta har du inte råd med. För Kristi skull, stå emot djävulen, och han kommer att fly bort ifrån dig.

Guds verk med att beskära och rensa oss för att göra oss passande för himmelen är ett stort arbete och kommer att kosta oss mycket lidande och många prövningar, därför att vår vilja inte är Kristi vilja underdånig. Vi måste gå igenom elden till dess att den har förbränt slagget och vi är renade och återspeglar den gudomliga förebilden. De som följer sina böjelser och styrs av stundens ingivelse är inte goda domare över vad Gud gör. De är fyllda av missbelåtenhet. De ser misslyckande där det i verkligheten är seger, en stor förlust där det har blivit en stor vinning. Lik Jakob är de redo att utbrista: "Över mig kommer allt detta" (1 Mos. 42: 36), när just de ting som de klagat över i

stället samverkar till deras bästa.

Utan kors ingen krona. Hur kan någon vara stark i Herren utan prövningar? För att få styrka måste vi träna. För att kunna få en stark tro måste vi ställas under omständigheter där vår tro prövas. Strax före sin martyrdöd skrev aposteln Paulus uppmuntrande till Timoteus: ”Bär också du ditt lidande för evangelium genom Guds kraft, som Gud giver.” (2 Tim. 1: 8.) Det är genom många bedrövelser som vi skall komma in i Guds rike. Vår Frälsare prövades på varje tänkbart sätt, och ändå segrade han ständigt i Gud. Det är vår förmån att vara starka i Guds kraft under alla förhållanden och att förhärliga Kristi kors. (Band 3, sid. 67, 1872.)

Kapitel 95

Kraften i Kristi blod

Israels barn hade i forntiden fått befallning att frambära ett offer som avsåg att rena hela församlingen från ceremoniell orenhet. Det offer som i detta fall påbjöds var en röd kviga och representerade det fullkomligare offret 'Som skulle friköpa dem från syndens orenhet. Detta var ett enstaka offer till rening för alla som av nödvändighet eller oavsiktligt hade rört vid någon död. Alla som på olika sätt kom i beröring med döden ansågs ceremoniell orena. Detta skulle hos hebréerna kraftigt inpränta det faktum att döden kom som ett resultat. av synd och därför är syndens representant. Denna enda kviga, denna enda ark, denna enda kopparonn, pekar eftertryckligt mot ett enda stort offer, Kristi offer.

Denna kviga måste vara röd, den färg som var blodets symbol. Den fick inte ha någon Häck eller något lyte, och den fick inte heller ha burit något ok. Här finner vi återigen en förebild på Kristus. Guds Son kom frivilligt för att utföra försoningens verk. Det vilade inget förpliktelsens ok på honom, ty han var oberoende och stod över all lag. Anglarna var, såsom Guds upplysta budbärare, :dla under förpliktelsens ok. Inget personligt offer från deras sida kunde försona den fallna människans skuld. Kristus allena var fri från lagens krav och kunde åta sig den syndfulla människans återlösning. Han hade makt att ge sitt liv och att ta det igen. ”Han som var till i Gudsskepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte.” (Fil. 2:6.)

Ändå älskade detta härliga väsen de beklagansvärda syndarna och påtog sig en tjänares skepnad, för att han skulle lida och dö i människans ställe. Jesus kunde ha förblivit vid sin Faders högra sida, och burit sin kungliga krona och konungliga klädnad. Men han valde att utbyta all rikedom, ära och himmelens härlighet mot mänsklighetens fattigdom, och sin höga ansvarsställning mot Getsemanes ångest och Golgatas förödmjukelse och ångest. Han blev en smärtornas man och förtrogen med krankhet, för att genom 'sitt lidande och sin blodsutgjutelse rena och återlösa en skyldig värld. ”Se, jag kommen” var det glada utropet, ”att göra din vilja, min Gud, är min lust.” (Ps. 40:8, 9.)

Offerkvigan leddes utanför lägret och dödades på det mest rituella sätt. På samma

sätt led Kristus utanför Jerusalems murar, för Golgata låg utanför stadsmuren. Detta var för att visa att Kristus dog inte endast för hebréerna, utan för hela människosläktet. Han förkunnar för en fallen värld att han hade kommit för att bli deras Återlösare och uppmanar dem att ta emot den frälsning han erbjuder dem. Efter att kvigan hade dödat efter stränga rituella regler, tog prästen, iförd rena, vita kläder, något av det blod 'som flöt ut ifrån offerdjurets kropp i sina händer och stänkte det mot templet sju gånger. "Eftersom vi hava en stor överstepräst över Guds hus, så låtom oss med uppriktiga hjärtan 'gå fram i full trosvisshet, bestänkta till våra hjärtan och därigenom renade från ett ont samvete och till kroppen tvagna med rent vatten." (Hebr. 10: 21, 22.)

Kvigans kropp brändes till aska, vilket betecknar ett helt och fullständigt offer. Askan samlades 'sedan samman även person, som inte var besmittad av beröring av någon död, och förvarades i ett kärl som innehöll vatten från en rinnande ström. Denna rena och ceremoniellt felfria person tog sedan ett stycke cederträ med ett scharlakansrött tygstycke och ett knippe isop och stänkte av kärlets innehåll på tältet och det församlade folket. För noggrannhetens skull upprepades denna ceremoni flera gånger och utfördes som en rening från synd.

Sedan Kristus hade utgjutit sitt dyrbara blod träder han i sin egen fläckfria rättfärdighet in i det heliga för att rena templet. Och där införs den purpurroda strömmen i tjänsten att försona Gud med människan. En del ser kanske dödandet av kvigan som en meningslös ceremoni, men den gjordes på Guds befallning och har 'en djup betydelse som inte förlorat sin tillämpning i vår egen tid.

Prästen använde ceder och isop, som han doppade i det renande vattnet och stänkte på den orene. Detta symboliserade Kristi blod, som utgöts för att rena oss från andlig orenhet. Den upprepade stänkningen illustrerade det noggranna verk som måste utföras för den ångrande syndaren. Allt vad han har måste helgas. Inte endast hans själ bör renas och luttras utan han bör 'sträva efter att hans familj, hans hemförhållanden, hans egendom och allt vad han äger helgas åt Gud.

Sedan tältet hade bestänkts med isop skrev man över deras dörrar som blivit renade: "Jag är inte min egen, Herre, jag är din." Så borde det vara med dem som bekänner sig vara renade genom Kristi blod. Gud är inte mindre noggrann nu än han var under forntidens dagar. Psalmisten refererar i sin bön till denna symboliska ceremoni när han säger: "Skära mig med isop, så att jag varder ren; två mig, så att jag bliver vitare

än snö. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och giv mig på nytt en frimodig ande.” (Ps. 51:9, 12.)

Kristi blod är verksamt,. men det behöver ständigt användas. Gud vill inte endast, att hans tjänare skall använda de medel som han har anförtrott dem, till hans ära, utan han vill att de skall helga sig själva åt hans verk. Om ni, mina bröder, har blivit själviska och från Herren undanhållit det som ni med glädje skulle ge till hans tjänst, så behöver ni grundligt bli bestänkta med hans blod så att ni helgar er och allt vad ni äger åt Gud.

Kapitel 96

Villig lydnad

Abraham var en gammal man när han från Gud mottog den chockerande befallningen att offra sin son Isak såsom ett brännoffer. Abraham ansågs som en gammal man även av sin generation. Hans ungdoms glöd hade avtagit. Det var inte längre lätt för honom att modigt uthärda svårigheter och faror. I ungdomens kraft kan en människa möta stormen med en stolt visshet om styrka och resa sig ur det missmod, som senare i livet, när hon med stapplande steg är på väg mot graven, skulle få hennes hjärta att svikta.

Men i sin försyn sparade Gud sin sista och svåraste prövning för Abraham intill dess att årens börda vilade tungt på honom och han längtade efter befrielse från ångest och möda. Herren talade till honom och sade: ”Tag din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land och offra honom där såsom brännoffer, på ett berg som jag skall ,säga dig.” (1 Mos. 22:2.) Den gamle mannens hjärta nästan stannade av förskräckelse. Att mista en sådan son genom sjukdom skulle ha varit hjärtslitande för den stolte fadern och det skulle ha böjt hans grånade huvud av sorg, men nu får han befallningen att med sin egen hand utgjuta sin sons dyrbara blod. Det verkade för honom som en fruktansvärd omöjlighet.

Men Gud hade talat, och hans ord måste lydas. Abraham hade kommit till hög ålder, men detta fritog honom inte från plikten. Han grep trons ’stav och med stum ångest tog han sin son, vacker i sin friska ungdomskraft, vid handen och gick för att lyda Guds befallning. Den gamle patriarken var mänsklig. Hans kärlek och tillgivenhet var likt vår och han älskade sin pojke, som var hans tröst på ålderdomen och den, till vilken Herrens löften hade getts.

Men Abraham stannade inte för att fråga hur Guds löften kunde fullföljas om Isak dödades. Han stannade inte för att diskutera med sitt plågade hjärta, utan genomförde bokstavligt den gudomliga befallningen, ja, ända tills kniven var på väg att stötas in i hans sons darrande kropp, ty först då kom orden: ”Låt icke din hand komma vid gossen och gör honom intet; ty nu vet jag, att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son.” (1 Mos. 22: 12.)

Denna stora troshandling är nedtecknad i Bibeln för att lysa som ett strålande exempel ut över världen ända ned till tidens ände. Abraham bad inte att han på grund av sin höga ålder skulle fritas från att lyda Gud. Han sade inte: ”Mitt hår är grått, min mandomskraft är försvunnen. Vem skall trösta mig på gamla dar när Isak inte längre finns? Hur kan en gammal fader utgjuta sin ende sons blod?” Nej, Gud hade talat och människan måste lyda utan att tvivla, klaga eller försmäkta på vägen.

I våra församlingar idag behöver vi Abrahams tro för att lysa upp mörkret ’som samlar sig omkring oss, som utestänger Guds kärleks ljuvliga solsken och förvrider den andliga tillväxten. Ålder kommer aldrig att frita oss från att lyda Gud. Vår tro skulle vara rik på goda gärningar, ty tro utan gärningar är död. Varje plikt som utförs, varje offer som ges i Jesu namn, leder till en övermåttan stor lön. I själva pliktuppfyllelsen talar Gud och ger sin välsignelse. Men han fordrar av oss en fullständig överlåtelse av våra förmågor. Sinne och hjärta, hela människan, måste ges åt honom, ty annars kan vi inte bli sanna kristna.

Gud har inte undanhållit något från människan som kan tillförsäkra henne de eviga rikedomarna. Han har klätt jorden med skönhet och utrustat den för hennes användning och tröst i hennes timliga liv. Han har gett sin Son att dö för att återlösa en värld som har fallit genom synd och dårskap. En såojämförlig kärlek, ett sådant oändligt offer, gör anspråk på vår strängaste lydnad, vår heligaste kärlek och vår obegränsade tro. Men alla dessa dygder, utövade i full utsträckning, kan dock aldrig mätas med det stora offer som gjordes för oss.

Obetingad lydnad

Gud häver en omedelbar och obetingad lydnad för sin lag, men människorna sover eller är paralyserade av Satans förvillelser. Satan föreslår ursäkter och undanflykter och övervinner deras invändningar genom att säga till dem som han sade till Eva i lustgården: ”Ingalunda skolen I dö.” (1 Mos. 3:4.) Olydnaden förhärdar inte enbart den skyldiges hjärta och samvete, men bidrar till att fördärva andras tro. Det som för dem till en början tycktes vara mycket felaktigt, förlorar gradvis detta utseende därför att det ständigt är framför dem, tills de slutligen ifrågasätter om det verkligen är synd och omedvetet faller för samma fel.

Genom Samuel befallde Gud Saul att gå åstad och slå amalekiterna och ödelägga all deras egendom. Men Saul lydde endast delvis Guds befallning. Han dödade den mindre värdefulla boskapen, men sparade det bästa 'samt den ogudaktiga kungen. Nästa dag mötte han profeten Samuel med smickrets självberömmelse. Han sade: „Välsignad vare du av Herren. Jag har nu fullgjort Herrens befallning.’ Men Samuel sade: ’Vad är det då för ett läte av får, som ljuder i mina öron, och vad är det för ’ett läte av fäkreatur, som jag hör?’” (1 Sam. 15: 13, 14.)

Saul var förvirrad och sökte dra sig undan ansvaret genom att säga: ”Från amalekiterna hava de fört dem med sig, ty folket skonade det bästa av fåren och fäkreaturen för att offra det åt Herren, din Gud; men det övriga hava vi givit till spillo.” (Vers 15.) Då tillrättavisade Samuel konungen och påminde honom om Guds uttryckliga befallning att förgöra allt som tillhörde Amalek. Han påpekade hans överträdelse och förklarade att han hade varit olydig mot Herren. Men Saul vägrade att erkänna att han hade gjort fel, ty återigen ursäktade han ’sin synd genom att påstå att han hade sparat det bästa av boskapen för att offra det åt Herren.

Samuel sörjde i sitt hjärta över kungens envisa vägran att se sin synd och bekänna den. Han frågade sorgset: ”Menar du, att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill att man hör Herrens röst? Nej, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar. Ty gensträvighet är tralldomssynd, och motspänstighet är avgudereri och husgudsdyrkan. Eftersom du har förkastat Herrens ord, har han ock förkastat dig, och du skall icke längre vara konung.” (Verserna 22, 23.)

Faran av att dröja

Vi bör inte trotsa plikten och dröja med att möta dess krav. Sådant dröjsmål ger tid för tvivel, otron smyger sig in, omdömet fördärvas och förståndet förmörkas. Tillslut kan inte Guds Andes tillrättavisning nå hjärtat på den som låtit sig bedra” och som har blivit så förblindad att han tror att Andens maningar inte är ämnade för honom eller passar i hans fall.

Den dyrbara prøvotiden går förbi och få förstår att de har fått den för att de skall bereda ’sig för evigheten. De gyllene tillfällena förslösas i världsligt arbete, i nöjen och i direkt synd. Guds lag ringaktas och glöms bort, och ändå är varje bud bindande. Varje överträdelse kommer att bestraffas. Kärlek till världslig vinning leder till sabbatens

ringaktning, men denna heliga lags krav är inte upphävd eller avskaffad. Guds befallning är klar och kan inte ifrågasättas på denna punkt. Han har bestämt förbjudit oss att arbeta på den sjunde dagen. Han har satt den åt sidan 'Som en dag helgad åt honom.

Många hinder ligger i vägen för dem Som vill leva i lydnad för Guds bud. Det finns starka och lömska inflytanden Som binder dem på världens vägar, men Herrens kraft kan bryta dessa kedjor. Han vill avlägsna varje hinder för sina trognas fötter eller ge dem kraft och mod att besegra varje svårighet, om de 'ivrigt söker hans hjälp. Alla hinder kommer att försvinna för en uppriktig önskan om och en uthållig ansträngning för att göra Guds vilja vad det än må kasta själviskheten, även om själva livet måste offras. Ljus från himmelen kommer att upplysa mörkret för dem 'Som i prövningar och bekymmer går framåt i det att de ser upp till Jesus Som är trons begynnare och fullkomnare.

Fordom talade Gud genom profeter och apostlar. I vår tid talar han till dem genom sin Andes vittnesbörd. Aldrig tidigare har Herren undervisat sitt falk mera allvarligt än han nu undervisar dem om 'Sin vilja och den väg han vill att de skall vandra. Men kommer de att få någon nytta av hans undervisning? Kommer de att ta emot hans varningar och tillrättavisningar? Gud accepterar inte delvis lydnad och han kommer inte att godkänna någon kompromiss med jaget.

Kapitel 97

Kritik mot dem som bär bördor

Band 4, sid. 193-196, 1876. (Trogen tillrättavisning nödvändig.) Församlingen lider brist på osjälviska, kristna arbetare. Om alla 'som i regel är oförmögna att stå emot frestelser och är alltför svaga att stå ensamma skulle hålla sig borta från. . . ., skulle det finnas en mycket renare andlig atmosfär på den platsen. De som är upptagna av andras misslyckanden och brister, och som samlar den ohälsosamma smittan av sin nästas försummelse och felsteg omkring sig och gör sig till församlingens gatsoppare, gör ingen nytta för det samhälle som de är en del av, utan är i verkligheten en börda för den gemenskap där de tränger sig in.

Vad församlingen behöver är inte bördor, utan ivriga arbetare; inte kritiker, utan sådana som bygger upp Sion. Missionärer behövs verkligen i hjärtat av verksamheten - män som vill hålla fästet, som vill vara lika orubbliga som stål och bevara äran hos dem som Gud har 'satt i spetsen för ,sitt verk och som vill göra sitt yttersta att underhålla verket i alla dess olika avdelningar, även om de måste offra sina egna intressen och liv, om så skulle krävas. Men det visades för mig att det är endast få som har sanningen invävd i sitt innersta väsen, och som kan uthärda Guds prövande ögon. Det finns många som gripit tag om sanningen, men sanningen har inte gripit tag om dem för att förvandla deras hjärtan och rena dem från all själviskhet. Några av dem som kommer tillför att hjälpa till i arbetet, såväl som många av de äldre medlemmarna har en fruktansvärd räkenskap att avlägga inför Gud för det hinder de har varit i arbetet genom sin själviska kärlek och sitt ohelgade liv.

Religionen har ingen frälsande kraft om karaktären hos dem som bekänner sig till den inte är i harmoni med bekännelsen. Gud har i nåd gett stort ljus till sitt folk i , men Satan - har sin gärning att utföra och han sätter in hela sin kraft i själva verksamhetens hjärta. Han griper tag om människor som är själviska och ohelgade och gör dem till väktare för att bevaka Guds trogna tjänare, ifrågasätta deras ord, handlingar och motiv, samt finna brister och klaga över deras tillrättavisningar och varningar. Genom dem skapar han misstänksamhet och avundsjuka och säker att försvaga de trognas mod och behaga de ohelgade och göra Guds tjänares arbete om intet.

Kritikens frukt

Satan har stor makt över föräldrarnas sinnen genom deras odisciplinerade barn. Försummelse är en 'synd som framstår mycket markant mot många ,sabbats firande föräldrar. Lust till skvaller och sladder är ett av Satans särskilda medel till att så oenighet och strid, till att skilja vänner åt, och till att underminera mångas tro på våra ståndpunkters riktighet. Bröder och systrar är alltför villiga att tala om fel och brister som de menar existerar hos andra och då i synnerhet hos dem som oförskräckt framburit tillrättavisningens budskap och de varningar som Gud gett dem.

Barn till dessa som ständigt klandrar, lyssnar med öppna öron och tar emot otillfredsställelsens gift. Blint stänger föräldrar de vägar genom vilka barnens hjärtan skulle kunna ha nåtts. Hur många familjer kryddar inte dagligen sina måltider med tvivel och klander! De dissekerar sina vänners karaktär och serverar den som en läcker dessert. En skvallrets dyrbara bit sänds runt bordet för att kommenteras, inte endast av vuxna, men även av barnen. Därmed vanäras Gud. Jesus sade: ”Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.” (Matt. 25: 40.) Därför ringaktas Kristus och fördöms av dem som klandrar hans tjänare.

Namnen på Guds utvalda tjänare har behandlats med ringaktning och i vissa fall med absolut förakt av vissa personer, vars plikt det är att stödja dem. Barnen har inte kunnat undgå att höra de ringaktande anmärkningar som deras föräldrar gjort angående Guds tjänares förmaningar och varningar. De har förstått de hånfulla skämten och hört de nedsättande uttalanden som gång på gång nått deras öron, och tendensen har blivit att i deras tankar föra heliga och eviga intressen ned på samma nivå 'som de vanliga, världsliga angelägenheterna. Vilken gärning utför inte dessa föräldrar genom att redan från barnåren göra sina barn till ateister! Det är på detta sätt barnen undervisas att vara vanvördiga och göra uppror mot himmelens tillrättavisning av synd.

Andligt förfall är det enda som kan härska där sådana onda ting får existera. Förblindade av fienden undrar just dessa föräldrar varför deras barn har en benägenhet för otro och tvivel på Bibelns sanningar. De undrar varför det är så svårt att påverka dem med moraliskt och religiöst inflytande. Hade de andlig klarsyn, skulle de genast upptäcka att detta tragiska förhållande är resultatet av deras eget hems inflytande, frukten av deras egen ,själviskhet och misstro. På så sätt lärs många till otro i bekännande kristna familjer.

Det finns många som finner en särskild glädje i att syssla med felen, verkliga eller tänkta, hos dem som bär ett tungt ansvar vid institutionerna inom Guds verk. De förbiser det goda som dessa utfört, den nytta som har åstadkommit av deras nitiska arbete och en aldrig sviktande hängivenhet för verket. I stället fäster de sin uppmärksamhet på något synbart misstag, någon sak som gjorts och de konsekvenser som följt och fantiserar att de själva kunde ha gjort det på ett långt bättre sätt och med bättre resultat. Sanningen är den, att hade de fått utföra arbetet, skulle de antingen ha vägrat att göra det överhuvudtaget under rådande förhållanden, eller också skulle de ha skött ärendet mycket mera taktlöst än dem som följde Guds försyns anvisning och utförde arbetet.

Men dessa bångstyriga pratmakare fäster sig alltid vid de mera obehagliga sidorna av verket, på samma sätt som mossan klänger sig fast på klippornas skrovliga delar. Dessa personer är andligen snedvridna, därför att de ständigt sysslar med andras fel och brister. De är moraliskt oförmögna att upptäcka och se goda och ädla handlingar, osjälviska bemödanden, sant hjältemod och självuppoftning. De blir inte ädlare och mera upphöjda i sina liv och sina förhoppningar, mera generösa och utåtriktade i sina idéer och planer. De odlar inte den kärlekens tjänst som skulle karaktärisera det kristna livet. De degenererar varje dag och blir mer och mer trångsynta i sina förutfattade meningar och synpunkter. Bagateller är deras element och den atmosfär som omger dem förgiftar frid och lycka.

Kristna borde vara försiktiga med sina ord. De borde aldrig vidarebefordra ofördelaktiga rykten från en av sina vänner till en annan, i synnerhet om de vet att det finns brister i enigheten mellan dem. Det är grymt att göra antydningar och misstänkliggöra, som om du visste ganska mycket om dina vänner eller deras bekanta, som andra är ovetande om. Sådana antydningar går längre och ger ett ofördelaktigare intryck än att rakt på sak relatera fakta på ett icke överdrivet sätt. Vilken skada har inte Kristi församling lidit av sådana ting! Församlingsmedlemmars inkonsekventa och obevakade väg har gjort församlingen svag och kraftlös. Förtroenden har svikits av samma församlings medlemmar, och ändå avsåg inte den skyldige att göra någon skada. Brist på vishet i val av samtalsämnen har gjort mycken skada.

Samtalen skulle röra sig om andliga och gudomliga ting, men det har varit helt annorlunda. Om gemenskapen mellan kristna vänner huvudsakligast består i sinnets och

hjärtats utveckling behöver det inte bli ånger efteråt och de kan då se tillbaka på sammanträffandet med tillfredsställelse och glädje. Men om timmar används till fåfängligt och tomt prat och dyrbar tid används till att dissekera andras liv och karaktär, kommer den vänskapliga samvaron att visa sig vara en ond källa och inflytandet blir en lukt från död till död. (Band 2, sid. 186, 187, 1868.)

Vi skall inte tillåta våra bekymmer och besvikelser att fräta på oss så att vi blir retliga och otåliga. Tillåt inte någon strid, inga onda tankar eller ord, annars sårar vi Gud. Min broder, om du öppnar ditt hjärta för avund och onda misstankar, kan den helige Ande inte förbli hos dig. Sök efter den fullhet som finns i Kristus. Arbeta på samma sätt som han. Låt varje tanke, ord och handling uppenbara honom. Du behöver dagligen döpas med den kärlek, som i apostlarnas dagar gjorde dem till ett. Denna kärlek kommer att ge hälsa till kropp, själ och sinne. Omge dig med en atmosfär som stärker ditt andliga liv. Odlar tro, hopp, mod och kärlek. Låt Guds frid härska i ditt hjärta. (Band 8, sid. 191, 1904.)

Herren lever och regerar. Snart kommer han att resa sig i sitt majestät för att med förskräckelse skaka jorden. Ett särskilt budskap skall nu frambäras, ett budskap som skall genomtränga det andliga mörkret och övertyga och omvända människor. ”Skynda dig, fly för ditt liv”, är den uppmaning som måste ges till dem som lever i synd. Vi måste nu vara oerhört ivriga. Vi har inte tid att använda ens ett ögonblick för kritik och anklagelser. Må de som förut har gjort detta, falla ned på sina knän i bön, och må de ta sig i akt för att använda sina ord och sina planer i stället för Guds ord och Guds planer. (Band 8, sid. 36, år 1904.)

Kapitel 98

Guds buds helighet

Högt aktade broder K! I januari 1875 visades för mig att det finns hinder i vägen för församlingens andliga tillväxt. Guds Ande har bedrövats därför att många inte har det rätt ställt i sitt hjärta och i sitt liv. Deras trosbekännelse harmonierar inte med deras gärningar. Jehovas heliga vilodag helighålls inte som den borde. Varje vecka rövar man gränstimmarna till 'sabbaten från Gud. De timmar 'som skulle användas till bön och meditation används till världsliga sysslor.

Gud har gett oss sina bud, inte endast för att tro på dem, utan även lyda dem. När den store Jehova hade lagt jordens grundvalar och klätt hela jorden i en skön dräkt och fyllt den med sådant som var användbart för människan - när han hade skapat alla undren på land och i hav - instiftade han sabbatsdagen och gjorde den helig. Gud välsignade och helgade den sjunde dagen, därför att han vilade på den efter ,skapelsens alla underbara verk. Sabbaten gjordes för människans skull, och därför önskar Gud att vi skall lägga bort arbetet på den dagen, precis som han själv vilade efter de sex skapelsedagarnas arbete.

När de som har vördnad för Jehovas bud fått ljus angående fjärde budet i dekalogen, kommer de att lyda det utan att fråga om sådan lydning är möjlig eller passande. Gud skapade människan till sin egen avbild och på så sätt gav han henne ett föredöme i att helighålla den sjunde dagen, som han har helgat och gjort helig. Han avsåg att människan på den dagen skulle tillbedja honom och inte engagera sig i vardagliga sysslor. Ingen som ringaktar det fjärde budet sedan han fått ljus över sabbatssanningen, kan vara utan skuld inför Guds ansikte.

Broder K, du erkänner Guds krav när det gäller att fira sabbaten, men dina gärningar överensstämmer inte med din trosbekännelse. Du lägger ditt inflytande på de otroendes sida lika mycket som du överträder Guds bud. När dina timliga omsorger kräver din uppmärksamhet, överträder du utan att tveka det fjärde budet. Du gör helighållandet av Guds lag till en bekvämlighetsfråga, att vara lydig eller olydig allt eftersom dina affärer eller böjelser kräver. Detta är inte att ära sabbaten som en helig instiftelse. Du bedrövar Guds Ande och vanärar din Återlösare genom att följa en sådan

vårdslös väg.

Delvis lydnad accepteras inte

Ett delvis helighållande av sabbats budet accepteras inte av Herren och har en skadligare effekt på syndares sinnen än om du inte alls bekände dig vara en sabbatsfirare. De upptäcker att ditt liv motsäger din tro och förlorar därför tron på kristendomen. Herren menar vad han säger, och man kan inte ostraffat åsidosätta hans befallningar. Adams och Evas exempel i lustgården borde vara en tillräcklig varning för oss mot varje olydnad av den gudomliga lagen. Våra första föräldrars synd att lyssna till fiendens skenfagra frestelser förde skuld och sorg över världen och ledde till att Guds Son måste lämna himmelens kungliga boningar för att inta en ringa plats här på jorden. Han blev utsatt för skymf, förkastelse och korsfästelse av just dem som han kom för att välsigna. Vilket oändligt offer åtföljde inte olydnaden i Edens lustgård. Himmelens Majestät offrades för att frälsa människan från straffet för hennes överträdelse.

Gud kommer inte lättare att ha överseende med överträdelse av hans lag nu än då han uttalade domen över Adam. Världens Frälsare höjer sin röst i protest mot dessa som betraktar de gudomliga buden med vårdslöshet och likgiltighet. Han säger: ”Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lär människorna så, han skall räknas för stor i himmelriket.” (Matt. 5: 19.) Vårt liv undervisar andra om vi är helt för eller emot sanning.. en. Om dina gärningar tycks försvara syndaren i hans synd, om ditt inflytande ’Stöder överträdelse av Guds bud, då är du inte endast själv skyldig, men såsom ett resultat därav är du också till en viss grad ansvarig för andras fel.

I själva begynnelseorden till det fjärde budet säger Gud: ”Tänk på”, eller enligt den engelska versionen ”Kom ihåg”, därför att han vet, att människan i mångfalden av sina omsorger och bekymmer, skulle komma att frestas att underlåta att följa lagens fulla krav, eller att hon lätt under trycket av de världsliga sysslorna skulle glömma dess heliga betydelse. ”Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor.” (2 Mos. 20: 9), vilket innebär livets vanliga sysslor till världslig fördel eller nöje. Dessa ord är mycket tydliga, de kan inte missförstås.

Broder K, hur vågar du riskera att överträda så allvarliga och viktiga bud? Har Herren gjort ett undantag så att du är befriad från den lag som han har gett till världen?

Utelämnas dina överträdelser i minnesboken? Har han kommit överens med dig att ursäkta din olydnad när folkslagen ska[,] stå inför hans dom? Låt dig inte för ett ögonblick luras av den tanken att din synd inte kommer att ge ett rättvist straff. Dina överträdelser kommer att bedömas efter måttstocken, därför att du har haft ljuset och ändå levt i direkt strid mot det. ”Den tjänare, som hade fått veta sin herres vilja, men icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bliva straffad med många slag.” (Luk. 12: 47.)

Gud har gett människan sex dagar då hon kan utföra sitt arbete och göra sina vardagliga sysslor, men han gör anspråk på en dag, som han har satt åt sidan och helgat. Han har gett människan en dag då hon kan vila från sitt arbete och ägna sig åt tillbedjan och föröka sina andliga erfarenheter. Vilken uppenbar skymf är det inte när människan stjälar en av Herrens helgade dagar och använder den för sina egna själviska avsikter!

Det är den största förmäthenhet att våga sig på en kompromiss med den Allsmäktige för att vinna små och obetydliga timliga fördelar. Det är en lika flagrant överträdelse av lagen att då och då använda sabbaten för världsliga intressen, som att fullständigt förkasta den, ty det gör Guds bud till en bekvämlighetsfråga. ”Jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud”, hördes i dundret från Sinai. Ingen delad lydnad, inga splittrade intressen, accepteras av honom som förklarar att han ”hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig, men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud”. Det är ingen ringa sak att röva från en granne, och stor skam kommer över den som befunnits skyldig till en sådan handling, dock kan den som skulle avsky att lura sin medmänniska, utan skamkänsla beröva sin himmelske Fader den tid han har välsignat och satt åt sidan för ett särskilt ändamål.

Min käre broder, dina gärningar är i disharmoni med din trosbekännelse och din enda ursäkt är att det är obekvämt. Guds tjänare har fordom fått ge sina liv på grund av sin tro. Din väg harmonierar dåligt med de kristna martyrernas, som led av hunger och törst, tortyr och död, hellre än att ge avkall på sin religion eller uppge sanningens principer.

Tro och lydnad

Det står skrivet: ”Mina bröder, vartill gagnar det, om någon säger såg hava tro,

men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom?” (Jak. 2: 14.) Varje gång du använder dina händer för att arbeta på sabbatsdagen, förnekar du i princip då tro. Bibeln lär oss, att tro utan gärningar är död, och att vittnesbördet även människas liv visar världen om hon är trogen sin bekännelse eller inte. Ditt handlingssätt förminskar aktningen för Guds lag hos dina världsliga vänner. Det säger till dem: ”N, kan lyda buden, eller ni kan låta bli. Jag tror att Guds .Jag på ett sätt är bindande för människorna, men när det verkligen gäller är inte Herren så noga angående den stränga efterlevnaden av dess föreskrifter och en tillfällig överträdelse straffar han å sin sida inte så hårt.”

Många ursäktar sin överträdelse av sabbatsbudet genom att hänvisa till ditt exempel. De resonerar som så, att om en så god människa som tror att den sjunde dagen är sabbat kan utföra världsliga sysslor på den dagen när omständigheterna tycks kräva det, kan de också göra det utan någon fördömelse. Många människor kommer i domen att ursäkta sin olydnad mot Guds lag genom att peka på ,ditt inflytande. Även om detta inte kan vara någon ursäkt för deras synd, kommer det ändå att vara en fruktansvärd anklagelse mot dig.

Gud har talat och han menar att människan skall lyda. Han frågar inte om det är passande att göra det. Livets och härlighetens Herre frågade inte om det var behagligt eller trevligt när han lämnade ’sin höga och ansvarsfyllda ställning för att bh en man som var förtrogen med sorg och lidande och som påtog sig vanära och död för att befria människan från olydnadens konsekvenser. Jesus dog, inte för att frälsa människan i hennes synder, utan från hennes synder. Människan måste lämna sina felaktiga vågar, följa Kristi exempel, ta sitt kors på sig och följa honom, förneka sig själv och lyda Gud, vad det än måtte kosta.

Jesus sade: ”Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mamon.” (Matt. 6: 24.) Om vi är Guds sanna tjänare, borde vi inte i vårt sinne ifrågasätta om vi skall lyda hans bud, eller rådfråga våra timliga intressen. Om de som tror på sanningen inte uppehålls av sin tro i dessa jämförelsevis fridfulla dagar, vad ,skall då uppehålla dem när det stora provet kommet och befallningen går ut mot alla dem som inte vill tillbedja vilddjurets bild och ta dess märke på sin panna och sina händer? Denna allvarliga stund är inte långt borta. I stället för att bli svaga och obeslutsamma, borde Guds folk samla kraft och mod för denna

nödens tid.

Jesus, vårt stora föredöme, lärde oss genom sitt liv och sin död den 'strängaste lydnad. Han dog, rättfärdig för de orättfärdiga, oskyldig för de skyldiga, för att Guds lags ära skulle bevaras och människan inte fullständigt förgås. Synd är över. trädelse av lagen. Om Adams synd medförde sådant obeskrivligt elände, ,som krävde Guds käre Sons offer, vad kommer då deras straff att bli, som ser sanningens ljus, men ändå ringaktar Herrens fjärde bud?

Omständigheterna är ingen ursäkt

Omständigheterna kommer inte att berättiga någon att arbeta på sabbaten för att få världslig vinning. Om Gud ursäktar en människa, måste han ursäkta alla. Varför kan inte broder L. som är en fattig man, arbeta på sabbaten för att tjäna pengar till sin familjs uppehälle, när han därigenom bättre skulle kunna försörja sin familj? Varför ,skulle inte andra bröder, eller vi alla, helighålla sabbaten när det är passande att göra det? Rösten från Sinai ger oss svaret: "Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; men på den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat." (2 Mos. 20: 9, 10.)

Fel begångna av dem som tror på sanningen leder till stor svaghet i församlingen. De är 'stötstenar på syndarnas väg och hindrar dem från att komma till ljuset. Broder, Gud uppmanar dig att stå upp och komma över på hans sida och låta dina gärningar visa att du har aktning för hans bud och håller sabbaten okränk. Han bjuder dig att vakna upp till din plikt och vara trogen det ansvar som han lägger på dig. Dessa allvarliga ord riktas till dig: "Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor; om du kallar sabbaten din lust och Herrens helgdag en äredag, ja, om du ärar den, så att du icke går dina egna vägar eller sköter dina sysslor eller talar tomma ord, då skall du finna din lust i Herren, och jag 'skall föra dig fram över landets höjder och giva dig till näring din fader Jakobs arvedel. Ja, så har Herrens mun talat." (Jes. 58: 13, 14.)

Likt många av våra bröder, håller du på att bli intrasslad bland överträdarna av Guds lag, ser tingen i samma ljus och faller i samma snaror som de. Gud kommer att med ,sina straffdomar hemsöka dem, som bekänner sig tjäna honom, men i verkligheten tjänar Mamon. De som ringaktar Guds uttryckliga befallningar för personliga fördelar samlar olycka över sig själva i framtiden. Församlingen i borde noggrant

undersöka om de likt judarna gör Guds tempel till en marknads plats. Kristus sade: „’Mitt hus skall kallas ett bönehus.’ Men I gören det till en rövarkula.” (Matt. 21: 13.)

Har inte många av vårt folk fallit för synden att offra sin religion för världslig vinnings skull, i det att de har ett sken av gudsfuktan, medan hela deras sinne är sysselsatt med timliga intressen. Guds lag måste sättas framför allt annat och lydaskåde till anda och bokstav. Om Guds ord, som med ett fruktansvärt allvar uttalades från det heliga berget, ringaktas, hur kommer då hans Andes vittnesbörd att tas emot? De, vars sinnen är så förmörkade att de inte kan inse auktoriteten i de bud som Herren gav direkt till människan, kan endast ta emot litet gott från det bräckliga redskap han valt att undervisa sitt folk.

Åldern är ingen ursäkt

Din ålder ursäktar dig inte från att lyda de gudomliga buden. Abraham prövades mycket hårt på sina gamla dagar. Herrens ord verkade förskräckliga och motbudande för den slagne gamle mannen, men ändå ifrågasatte han inte deras riktighet eller tvekade i sin lydnad. Han kunde ha åberopat att han var gammal och svag och inte kunde offra sin son som var glädjen i hans liv. Han kunde ha påmint Herren att denna befallning stod i strid med de löften som hade getts om denne son. Men Abrahams lydnad var utan klagan och anmärkning. Hans tillit till Gud var fullständig.

Abrahams tro borde vara vårt föredöme, men hur få är det inte som med tålmod vill uthärda det enkla provet att bli tillrättavisad för de synder som sätter deras eviga liv på spel. Hur få är det inte som ödmjukt tar emot tillrättavisning och drar nytta av den. Guds anspråk på vår tro, vår tjänst, vår tillgivenhet, borde mötas med glädjefyllt gensvar. Vi står i en oändlig skuld till Herren och borde utan tvekan efterkomma den minsta av hans fordringar. För att vara en lagöverträdare är det inte nödvändigt att trampa hela morallagen under våra fötter. Om ett bud ringaktas, är vi överträdare av den heliga lagen. Om vi skall vara verkliga efterföljare av Guds bud bör vi strängt efterleva varje krav som Gud har på oss.

Guds ständiga omsorg

Gud tillät sin egen Son att dödas för att ta straffet för lagöverträdelse. Hur kommer han då att handla med dem som trots alla dessa bevis vågar sig in på

olydnadens väg sedan de har tagit emot sanningens ljus? Människan har ingen rätt att åberopa 'sin bekvämlighet eller sina önskningar i denna fråga. Gud kommer att sörja för dem. Han 'som mättade Elia vid bäcken genom att låta en korp vara hans budbärare, skall inte låta sina trogna lida brist på mat.

Frälsaren frågade ,sina lärjungar, som var tyngda av fattigdom, varför de var ängsliga och bekymrade när det gällde vad de skulle äta och vad de skulle kläda 'sig med. Han sade: "Sen på fåglarna under himmelen; de 'så icke, ej heller skörda de, ej heller 'samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?" (Matt. 6: 26.) Han riktade deras uppmärksamhet på de ljuvliga blommorna, formade och färglagda av den gudomliga handen, och sade: "Varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa; de arbeta icke, ej heller 'spinna de; och likväl säger jag eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem. Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?" (Verserna 28-30.)

Var är Guds folks tro? Varför saknar de tro och tvivlar på honom som fyller deras brister och uppehåller dem genom sin kraft? Herren kommer att pröva 'sitt folks tro. Han kommer att sända tillrättavisningar, vilka kommer att efterföljas av bedrövelser om dessa varningar inte beaktas. Han kommer att till varje pris bryta syndens ödesdiga dvala hos dem som har vikit av från sin trohet mot honom och väcka dem till förståelse för sin plikt.

Min broder, din själ måste väckas och din tro vidgas. Du har så länge ursäktat din olydnad med än det ena och än det andra att ditt samvete har vaggats till ro och upphört att påminna dig om dina fel. Du har så länge följt din egen bekvämlighet när det gällt helighållandet av sabbaten att ditt sinne har blivit oemottagligt för intryck angående din olydnad, men du är dock inte mindre ansvarig, för du har själv fört dig in i detta förhållande. Börja genast lyda de ,gudomliga befallningarna och lita på Gud. Väck inte hans vrede, annars måste han hemsöka dig med förskräckliga straff. Vänd om till honom innan det är för 'sent och få förlåtelse för dina överträdelser. Han är rik och överflödande i nåd, han vill ge dig sin frid och sitt behag om du kommer till honom i ödmjuk tro.

Kapitel 99

Beredelse för Kristi ankomst

I den syn som nyligen gavs mig i Battle Creek under vårt gemensamma lägermöte, visades för mig faran av att vi såsom ett folk skall börja likna världen istället för att bli lika Kristus. Vi befinner oss nu på gränsen till evighetens värld, men människornas fiende har för avsikt att få oss att skjuta tidens ände till en avlägsen framtid. Satan kommer att på varje upptänklighetsätt lura dem som bekänner sig vara Guds laglydiga folk och som väntar på Frälsarens andra ankomst på himmelens skyar i stor makt och härlighet. Han kommer att leda så många som möjligt till att uppskjuta den onda dagen och i deras anda bli lika världen med dess vanor. Jag kände mig bekymrad, när jag såg att världens anda behärskade hjärta och sinne hos många som högljutt bekänner sig till sanningen. De älskar själviskhet och följer sina egna lustar, men sann gudaktighet och äkta redbarhet vinnlägger de sig inte om.

Guds ängel pekade på dem som bekände sig till sanningen, och med allvarlig röst upprepade han dessa ord: ”Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt: ty såsom en ’snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare. Men vaken alltjämt och bedjen, att I mån kunna undfly allt detta som skall komma och kunna bestå inför Människosonen.” (Luk. 21: 34-36.)

I betraktande av tidens korthet bör vi som ett folk vaka och bedja, och på intet sätt tillåta oss något som kan skilja oss från detta allvarliga verk att bereda oss för de stora händelser som ligger framför oss. Därför att tiden skenbart har förlängts, har många blivit vårdslösa och likgiltiga med sina ord och handlingar. De inser inte faran och ser och förstår inte vår Guds nåd i att förlänga deras prøvotid, så att de må få tid att forma en karaktär för det framtida, eviga livet. Varje ögonblick är av allra största betydelse. Tid har getts dem, inte för att användas till att tänka på sin egen bekvämlighet och på att bli boende på jorden, men för att de skall använda den till att övervinna varje brist i sin egen karaktär och genom sitt föredöme och sina personliga ansträngningar hjälpa andra att kunna se helighetens skönhet. Gud har ett folk på jorden, som i tro och helig förhoppning genomsöker bokrullen med snabbt fullbordade profetior och söker att rena sig genom att lyda sanningen, för att de inte skall befinnas vara utan bröllopskläder när

Kristus uppenbaras.

Tidsbestämningens inflytande

Många som har kallat sig själva för adventister har sysslat med att bestämma tid. Gång på gång har man fastställt tidpunkten för Kristi ankomst, men resultatet har blivit upprepade besvikelser. Den exakta tidpunkten för vår Herres återkomst har förklarats ligga utanför dödliga människors vetande. Inte ens de änglar som tjänar dem som skall bli frälsningens arvingar, vet dag eller stund. ”Om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena.” (Matt. 24: 36.) Därför att den fastställda tiden gång på gång passerat, befinner världen sig i ett mera avgjort tillstånd av otro än någonsin förr angående Kristi snara återkomst. De ser med avsky på tidsbestämmarna, och därför att människor har blivit så bedragna, vänder de sig bort från den sanning som bekräftas av Guds ord att slutet på allting är nära förestående.

De som är så förmätna att de predikar ett bestämt datum, tillfredsställer därmed människornas fiende, ty de åstadkommer mer otro än tro. De framhåller skriftställen, och med hjälp av falska tolkningar visar de en kedja av argument som skenbart bevisar deras synpunkter. Men deras misslyckanden visar att de är falska profeter och att de inte rätt tolkar Bibelns ’språk. Guds ord är verkligen sanning, men människor har förväntat dess betydelse. Dessa irrläror har lett till att Guds sanning för de yttersta dagarna har kommit i vanrykte. Adventisterna begabbas av andra samfunds predikanter, men trots detta får inte Guds tjänare hålla tyst. Tecknen ’som är förutsagda i profetiorna går snabbt i uppfyllelse runt omkring oss. Detta borde uppväcka varje sann Kristi efterföljare till nitisk aktivitet.

De som menar att de måste predika en bestämd tid för att göra intryck på folket arbetar inte utifrån den rätta ståndpunkten.” Människornas känslor kan kanske påverkas och uppväcka fruktan men de handlar inte efter principer. En oro skapas, men när den utsatta tiden har passerat, ’som den gjort vid flera tillfällen, kommer de som byggde på tid att falla tillbaka till kyla, mörker och synd och det är nästan omöjligt att sedan väcka deras samvete utan någon står spännande tilldragelse.

(Frågan om tid har inte varit en prövosten sedan 1844 och den kommer aldrig att bli det igen. Herren visade mig att den tredje ängelns budskap måste gå ut och förkunnas för Herrens förskingrade barn, men det får inte knytas till en bestämd

tidpunkt. Jag såg att några blev gripna av en falsk spänning till följd av förkunnelsen om tid, men den tredje ängels budskap är starkare än en fråga om tid kan bli. Jag såg att detta budskap kan stå på sin egen grundval, och behöver inte förstärkas med tid. Det kommer att gå ut med mäktig kraft för att utföra sitt verk och kommer att avslutas i rättfärdighet. - Eady Writings, sid. 75, 1851.)

Invånarna i den gamla världen på Noas tid skrattade hånfullt åt vad de kallade vidskeplig fruktan och förebudskänslor bos rättfärdighetens förkunnare. Han förkastades som en visionär typ, en fanatiker och en orosstiftare. ”Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar.” (Luk. 17: 26.) Människor kommer i våra dagar precis som på Noas tid att förkasta det allvarliga budskapet. De kommer att hänvisa till dessa falska lärare, som har förutsagt händelser och satt bestämda tider, och säger att de inte tror mer på våra varningar än på deras. Detta är attityden i världen idag. Otron är vitt utbredd och man hånar och förlöjligar förkunnelsen om Kristi ankomst. Detta gör att det är ännu viktigare att de som tror på sanningen för vår tid visar sin tro genom ,sina handlingar. De skulle helgas genom den sanning som de bekänner sig tro på, ty de är en doft av liv till liv eller av död till död.

Noa predikade för folket på sin tid att Gud ville ge dem ett hundra tjugo år för att ångra sina synder och finna en tillflykt i arken, men de vägrade ta emot den nådefyllda inbjudan. De fick gott om tid till att vända sig bort från sina synder, övervinna sina dåliga vanor och utveckla en rättfärdig karaktär. Men benägenheten för synd, i början svag has många, förstärktes genom upprepade eftergifter och påskyndade dem på deras väg mot den ofrånkomliga ruinen. Guds nådefyllda varning förkastades med hån, spe och förlöjligande, och de lämnades i mörker till att följa den väg som deras syndiga hjärta hade valt. Men deras otro avvärjde inte den förutsagda händelsen. Den inträffade, och stor var Guds vrede som den visade sig i den allmänna ödeläggelsen.

Följande Kristi ord borde sjunka djupt ned i hjärtat hos alla som tror sanningen för vår tid: ”Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt.” (Luk. 21: 34.) Kristus har själv framställt vår fara. Han kände till de faror som vi skulle möta i dessa yttersta dagar, och han vill att vi skall bereda oss för dem. ”Såsom det skedde på Noas tid, ’såskall det ack .ske i Människosonens dagar.” (Luk. 17: 26.) De åt och drack, planterade och byggde, gifte ’sig och bartgiftes och visste av intet ända till den dag då Noa gick in i arken och fladen kam och sopade bort dem allesammans.

Guds stora dag kommer att finna människorna engagerade på liknande sätt, med affärer och världsliga nöjen, med att festa och frossa och ge efter för en förvänd aptit genom att använda sprit och den narkotiska tobaken. Detta är redan tillståndet i vår värld, och dessa utsvävningar finner vi även bland Guds bekännande falk, av vilka en del följer världens vanor och deltar i dess synder. Jurister, mekaniker, bönder, affärsmän, ja, även förkunnare från talarstolar rapar ut orden ”frid och trygghet”, när ödeläggelsen snabbt kommer över dem.

Tro och naggrannhet

Tron på den snart återkammande Människosonen på himmelens skyar gör inte den sanne kristne försumlig och vårdslös i sina vardagliga sysslar. De som väntar Kristi snara uppenbarelse, vill inte vara överksamma utan flitiga i sina sysslor. Deras arbete utförs inte vårdslöst och ansvarslost, utan med plikttröhet, punktlighet och naggrannhet. De som smickrar sig med att likgiltighet angående det som hör till detta livet, är ett bevis på deras andlighet och deras avskildhet från världen, lever under den största förvillelse. Deras sannfärdighet, trohet och integritet prövas i praktiska ting. Om de är trogna i de små tingen kommer de också att vara trogna i de större.

Det har visats mig att här är det många som inte klarar provet. De utvecklar sin verkliga karaktär när de utför sina vardagliga göromål. De visar otrohet, intriger, oärlighet i sitt förhållande till sina medmänniskor. De tänker inte på att deras delaktighet i det tillkammande eviga livet beror på hur de sköter sig i detta livets angelägenheter, och att den strängaste redbarhet är nödvändig för att forma en rättfärdig karaktär. Oärlighet praktiseras inom våra led och detta är orsaken till ljumheten bland dem som bekänner sig tro på sanningen. De är inte förbundna med Kristus och bedrar sig själva. Det smärtar mig att göra det uttalandet att det är en alarmerande brist på ärlighet till och med bland sabbatsfirare.

Kända av deras frukt

Jag hänvisades till Jesu bergspredikan. Här följer den store Lärarens uppmaning: ”Därför, allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skalen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna.” (Matt. 7: 12.) Denna Kristi befallning har den allra största betydelse och bör strikt lydas. ”Den är lika gyllene ’äpplen i ’silverskålar.” Hur

många praktiserar de Kristi principer som han här har anbefallt, och bemöter andra såsam de själva ,skulle vilja bli bemötta under liknande omständigheter? Käre läsare, var vänlig och besvara den frågan!

En ärlig människa, enligt Kristi måttstick, är den som visar en oböjlig integritet. Falska vikter och falska vågar, som många använder för att främja 'sina intressen i världen, är styggelser i Guds åsyn. Ändå finns det bland dem som bekänner sig helighålla Guds bud sådana som använder falska vikter och falska vågar. När en människa verkligen är förenad med Gud, och i sanning håller hans lag, kommer hennes liv att uppenbara detta, ty alla hennes handlingar kommer att vara i harmoni med Kristi undervisning. Hon kommer inte att sälja sin heder för vinnings skull. Hennes principer är byggda på den fasta grunden och hennes sätt att sköta världsliga affärer är en kopia av hennes principer. Rättskaffenhet lyser som guld mitt ibland världens skräp och skrot. Bedrägeri, falskhet och otrohet kan poleras över och gömmas för människors ögon, men inte för Guds ögon. Guds änglar, som vakar över karaktärens utveckling och väger en människas moraliska värde, antecknar i de himmelåka böckerna dessa små handlingar som uppenbarar karaktären. Om en arbetare i sin dagliga livsuppgift är otrogen och försummar sitt arbete, dömer världen inte fel om de bedömer hans religiösa standard efter hans arbetsstandard.

”Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den som är orättrådig i det minsta, han är ock orättrådig i vad mer är.” (Luk. 16: 10.) Det är inte storleken på en sak som visar om den är rätt eller orätt. Som en människa handlar mot sina medmänniskor, så kommer hon också att handla mot Gud. Den som är otrogen med den orättfärdige Mamons goda, kommer aldrig att anförtros de verkliga rikedomarna. Guds barn skulle aldrig glömma att de i alla sina affärstransaktioner prövas och vägs i helgedomens vågskål.

Kristus sade: ”Ett gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära god frukt. Alltså skolen I känna dem av deras frukt.” (Matt. 7: 18, 20.) En människas livsgärningar är den frukt hon bär. Om hon är otrogen och oärlig i vardagliga ting, så bär hon törnen och tistlar. Hon kommer att vara otrogen i det religiösa livet och beröva Gud både tionde och gåvor.

Bibeln fördömer på det strängaste all falskhet, oärlighet och alla falska affärer. Rätt och fel har klart definierats. Men det visades för mig att Guds folk har gått in på

fiendens mark. De har gett efter för hans frestelser och följt hans förslag tills dess att deras känslighet har blivit fruktansvärt avtrubbad. En lätt avvikelse från sanningen, en liten förändring på Guds fordringar, har inte ansetts vara särskilt syndigt när det rör sig om penningvinst eller -förlust. Men synd är synd antingen den begås även miljonär eller även gatans tiggare. De som på ett falskt sätt skaffar sig 'egendom drar fördömelse över sig själva. Allt som förvärvas genom svek och bedrägeri kommer endast att vara en förbannelse för mottagaren.

Adam och Eva fick på ett fruktansvärt sätt lida konsekvenserna av sin olydnad mot Guds uttryckliga befallning. De kunde ha sagt till varandra: detta är en mycket Eten synd och kommer aldrig att tas i betraktande. Men Gud behandlade saken som en fruktansvärd ondska, och följderna av deras överträdelse kommer att märkas genom alla tider. I den tid vi lever i, begår de som bekänner sig vara Guds barn, synder av mycket större omfattning. I affärstransaktioner både uttalas och förverkligas falskheten hos Guds bekännande folk, vilket leder till hans motvilja mot dem och vanära över hans verk. Den minsta avvikelse från sanning och rättskaffenhet är en överträdelse av Guds lag. Ständiga eftergifter för synden vänjer människan vid felaktiga handlingar, men detta förminskar inte syndens avskyvärda karaktär. Gud har stadfäst oföränderliga principer, som han inte kan ändra utan en förändring av hela sin natur. Om de som bekänner sig tro sanningen noggrant hade studerat Guds ord, skulle de inte vara andliga dvärgar. De som ringaktar Guds fordringar i detta livet skulle inte heller respektera hans auktoritet om de var i himmelen.

Bibeln en ofelbar ledare

Varje slags sedeslöshet har klart beskrivits i Guds ord och överträdelsens resultat är synligt för oss alla. Eftergift för de lägre passionerna, framställs för oss i dess mest avskyvärda former. Ingen behöver begå fel, hur förmörkat hans förstånd än må vara. Men det har visats för mig att denna synd omhulds av många som bekänner sig leva i enlighet med Guds bud. Gud kommer att döma varje människa enligt hans ord.

Kristus sade: "I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa, som vittna om mig." (Joh. 5: 39.) Bibeln är en ofelbar ledare. Den fordrar fullkomlig renhet i ord, tanke och handling. Endast sådana som har en ren och fläckfri karaktär kommer att få tillåtelse att träda fram inför en ren och helig Guds åsyn. Om Guds ord studerades och åtlyddes, 'Skulle det vägleda människors barn, på samma

sätt som israeliterna blev ledda av eldstoden om natten och molnstoden om dagen. Bibeln uttrycker Guds vilja för människor. Den är det enda fullkomliga mönstret för karaktären och påpekar människans plikt i varje livets omständighet. Det vilar mycket ansvar på oss i detta livet, och en försummelse kommer inte endast att förorsaka oss själv lidande, utan dess konsekvenser blir att också andra kommer att få lida förluster.

Människor som bekänner sig ha vördnad för Bibeln och följer dess undervisning misslyckas i många avseenden att förverkliga dess fordringar. I sin barnuppfostran följer de hellre sin egen förvända natur än Guds uppenbarade vilja. Denna pliktförsummelse innebär att tusentals människor går förlorade. Bibeln har gett oss regler för en korrekt barndisciplin. Om dessa Guds fordringar uppmärksammades av föräldrar, skulle vi idag se en annan klass ungdomar komma in på händelsernas scen. Men föräldrar som bekänner sig läsa och efterfölja Bibeln, lever i direkt strid mot dess undervisning. Vi hör sorgens och ångestens rop från fäder och mödrar som begråter sina barns uppförande, men förstår till mycket liten grad att de själva har dragit denna sorg och ångest över sig och ruinerat sina barn genom missriktad kärlek. De förstår inte sitt gudagivna ansvar att fostra sina barn till rätta vanor ända från födelsen.

Föräldrar, ni är i hög grad ansvariga för era barns själar. Många försummar sin plikt under barnens första år genom att tänka att när barnen blir äldre skall de börja fostra dem till att undertrycka det som är fel och stimulera dem till det som är rätt. Men just den tid när de skulle göra detta är när de ännu har dem som spädbarn i sina armar. Det är inte rätt av föräldrar att skämma bort barnen och låta dem få sin vilja fram, inte heller är det rätt av dem att förfördela dem. Ett fast, beslutsamt och rättframt handlingssätt kommer att ge det allra bästa resultatet.

Kapitel 100

Inympade i Kristus

I sin undervisning till lärjungarna sade Kristus: ”Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen. Var gren i mig, som icke bär frukt, den tager han bort; och var och en som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt.” (Joh. 15: 1, 2.) Den som är förenad med Kristus och delaktig av vinträdets sav och näring, kommer också att göra Kristi gärningar. Kristi kärlek måste finnas i honom, ty annars kan han inte vara inympad i vinträdet. Att älska Gud över allting och sin nästa lika mycket som sig själv, är grunden för en sann religion.

Kristus frågar varje människa som bekänner hans namn: ”Älskar du mig?” Om du älskar Jesus kan du inte annat än älska de människor för vilka han dog. Det är inte alltid som en människa har ett behagligt yttre, ty hon kan vara bristfällig i många avseenden. Men om hon är rättfram och ärlig, kommer hon att vinna andras förtroende. Den sanningskärlek hon visar och den grad av förtroende och tillit som människor kan visa henne tar bort och överskyler de ifrågasatta dragen i hennes utseende. Tillförlitlighet i din gärning och uppgift, villighet till att förneka dig själv för andras nytta, för med sig sinnesfrid och Guds ynnest.

De som troget vandrar i deras självuppoffrande och självförnekande Återlösares fotspår, återspeglar Kristi ’sinne i sina liv. Kristi renhet och kärlek kommer att lysa fram i deras dagliga liv och karaktär, medan ödmjukhet och sanning leder dem på deras väg. Varje fruktbarande gren beskärs för att den skall bära mera frukt. Även fruktbara grenar kan ha för stort lövverk och se ut att vara vad de i verkligheten inte är. Kristi efterföljare ben göra en del arbete för sin Mästare och ändå inte uträtta hälften så mycket som de skulle kunna göra. Det är då han beskär dem, därför att världslighet, eftergift för jaget och stolthet skjuter fram i deras liv. Trädgårdsmästaren klipper bort överflödiga skatt från vinstocken, sådana som griper efter jordiskt smuts, och på ’så sätt bär den mera frukt. Dessa hindrande orsaker tas bort och de överflödiga grenarna avskärs för att ge plats för de läkande strålarna från rättfärdighetens sol.

Guds avsikt genom Kristus är att fallna människor skulle få en andra prøvotid. Många missförstår orsaken till att de har skapats. Det var för att kunna vara till

välsignelse för människor och Gud till ära i stället för att glädja och förhärliga sig själva. Gud beskär ständigt sitt folk genom att ta bort överflödiga, skuggande grenar, så att de kan bära frukt till hans ära och inte enbart bära löv. Gud tillåter sorg, besvikelse och bekymmer att drabba oss, så att dominerande och dåliga karaktärsdrag försvagas och de bättre dragen får möjlighet att Utvecklas. Avgudar måste kastas bort, samvetet bli känsligare, hjärtats tankar måste bli mera andliga och hela karaktärsutvecklingen måste bli mera symmetrisk. De som verkligen längtar efter att förhärliga Gud kommer att vara tacksamma för att Gud visar dem på varje avgud och varje synd, så att de kan se detta onda och skaffa bort det, men det delade hjärtat kommer att begära eftergifter hellre än självförnekelse.

Den till synes torra gren som inympas i vinträdet, blir en del av det. Fiber förenas med fiber och ådra med ådra när grenen fästs vid vinträdet tills den får del av moderstockens liv och näring. Den inympade grenen knoppas, blommar och producerar frukt. Den själ som var död i överträdelser och synder, måste erfara en liknande process för att den skall bli försonad med Gud och bli delaktig av Kristi liv och glädje. På samma sätt som grenen tar emot liv när den förenas med vinträdet, så kommer syndaren att bli delaktig av Kristi natur när han förenas med honom. Dödliga människor förenas med den odödlige Guden. När vi på så sätt förenas med Kristus förblir också hans Ord i oss och vi påverkas inte längre av tillfälliga känslor, utan även levande, förblivande princip. Kristi ord måste bli föremål för vår meditation, älskas och inneslutas i hjärtat. De borde inte upprepas såsom en papegoja upprepar vad hon lärt, utan att finna någon plats i minnet och utan att ha något inflytande på hjärta och sinne.

På samma sätt som grenen måste förbli i vinträdet för att få del av den livgivande saven som gör att den grönskar, så måste de som älskar Gud och lever efter hans ord, förbli i hans kärlek. Utan Kristus kan vi inte besegra den minsta frestelse. Många behöver Kristi Ande och hans kraft för att upplysa sitt förstånd, lika mycket som den blinde Bartimeus behövde den för att få sin syn. ”Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig.” (Joh. 15:4.) Alla som verkligen är i Kristus upplever kraften av denna förening. Fadern godtar dem i den älskade Sonen, och de blir föremål för hans ivriga, ömma och kärleksfulla omsorg. Denna förening med Kristus kommer att resultera i hjärtats rening och i ett förtänksamt löv och en karaktär utan brist. Frukten på det kristna trädet är ”kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet”. (Gal. 5:22, 23.)

Kapitel 101

En lektion i ödmjukhet

Jesus vår Frälsare, har gett tydliga lektioner i ödmjukhet till alla, men i synnerhet till evangeliets förkunnare. Betydelsen av ödmjukhet var en av de sista lärdomar han gav sina lärjungar då hans verk på jorden nästan var fullbordat och han, med all makt i sina händer och all ära på sitt huvud, stod i begrepp att återvända tillbaka till sin Faders tron, varifrån han hade kommit. Medan hans lärjungar stred om vem som skulle vara den störste i det utlovade riket, klädde han sig som tjänare och tvådde fötterna, på dem som kallade honom Herre och Mästare.

Hans tjänst var nästan fullbordad, han hade bara ytterligare några lärdomar att ge. Och för att de aldrig skulle glömma det rena och fläckfria Guds-lammets ödmjukhet, ödmjukade sig det mäktiga och verksamma offerlammet till att två sina lärjungars fötter. Det skulle vara gott för er, och för våra predikanter i synnerhet, att ofta begrunda avslutningsscenerna i vår Återlösares liv. Omgiven av frestelser som han var, kan vi här få lärdomar av den allra största betydelse för oss.

Det vore väl använd tid att varje dag tillbringa en timme i meditation och påminna oss Kristi liv från krubban till Golgata. Vi borde se på det punkt för punkt och i vår fantasi levandegöra varje scen, och i synnerhet avslutningsscenerna i hans jordiska liv. Genom att på så sätt begrunda hans undervisning och lidande och det oändliga offer som han gjorde för människosläktets återlösning, kan vi stärka vår tro och levandegöra vår kärlek och bli mera genomsyrade av den anda som uppehöll vår Frälsare.

Om vi till sist skall bli frälsta, måste vi alla lära ångerns och trons läxa vid korsets fot. Kristus led förödmjukelse för att frälsa oss från den eviga förödmjukelsen. Han samtyckte till att bli hånad, förlöjligad och ärekränkt för att skydda oss. Det var våra överträdelse som gjorde att mörkrets täta slöja omslöt hans gudomliga själ och framtvingade ropet från honom, som från en som var slagen och övergiven av Gud. Han bar våra sorger, han led smärtan för våra synder. Han gjorde sig själv till ett syndoffer, för att vi genom honom skulle bli rättfärdiga inför Gud. Allt nobelt och ädelt inom människan ger gensvar vid en meditation om korset.

Jag längtar efter att se våra förkunnare uppehålla sig mer omkring Kristi kors, och under tiden kommer deras hjärtan att mjukna och övervinnas av Frälsarens oförlikneliga kärlek, som tvingade fram detta oändliga offer. Om våra predikanter i samband med sanningens teori, dröjde mer omkring praktisk gudsfruktan och talade ut ifrån ett hjärta som är fyllt av sanningens Ande, skulle vi se många fler människor samlas omkring - sanningens baner. Deras hjärtan skulle gripas av vädjan från Kristi kors och av Jesu oändliga generositet i sitt lidande för människan. Dessa vitala ämnen, ” förenig med våra trospunkter, skulle åstadkomma mycket gott bland människor. Men förkunnarens hjärta måste vara fyllt med en upplevd kunskap om Kristi kärlek.

Korsets mäktiga argument kommer att överbevisa om synd. Guds gudomliga kärlek för syndare uttryckt i gåvan av hans Son som led skam och död för att de må bli förfinade och begåvade med det eviga livet, är ämne för ett helt livs studium. Jag uppmanar er att på nytt studera Kristi kors. Om alla stolta och skrytsamma människor som strävar efter människors applåder och efter upphøjelse, rätt kunde bedöma jordens högsta värden och ära i kontrast till Guds Sons värde, han som blev förkastad, föraktad och bespottad av dem han kom för att frälsa, hur värdelöst skulle då inte all den ära vara som dödliga människor kan ge.

Guds ord påpekar plikter, som om de efterlevs kommer att bevara Guds folk ödmjuka och skilda från världen, och från att avfalla i likhet med de allmänna kyrkosamfunden. Fottvagningen och deltagandet i Herrens måltid borde oftare praktiseras. Jesus gav oss föredömet, och uppmanade oss att göra som han hade gjort. Jag såg att hans föredöme skulle följas så noggrant som möjligt, men ändå har bröder och systrar inte alltid gått till väga på ett klokt sätt när det gäller fottvagningen och detta har åstadkommit förvirring. På nya platser bör detta introduceras med försiktighet och förstånd, i synnerhet där människorna inte informerats om Herrens exempel och undervisning i denna sak, och där det finns fördomar mot oss. Genom inflytandet av tidigare förkunnare för vilka de haft förtroende har många ärliga människor fått fördomar mot denna tydliga plikt, och därför skulle detta ämne läggas fram för dem på rätt tid och på rätt sätt.” (Early Writings, sid. 116, 117, 1854.)

(Denna uppfordran att ”oftare”, fira Herrens nattvard och till enhet i dess utformning i stället för den ,förvirring” som då existerade på vissa platser gavs år 1853. Der ledde fram till den nuvarande ordningen inom Sjundedagsadventistsamfunder att nattvardsgudstjänst firas en gång i kvartalet och under iakttagande av ordning och

anständighet.)

Kapitel 102

Domen

Den 23 oktober 1879 omkring klockan två på natten vilade Herrens Ande över mig och jag fick se scener från den kommande domen. Jag saknar ord för att kunna ge en tillräcklig beskrivning av det som visades för mig och det intryck det gjorde på mitt sinne.

Den stora dagen då Gud skall verkställa domen syntes ha kommit. Tiotusenden gånger tiotusenden var samlade omkring en stor tron, på vilken satt en person med majestätiskt utseende. Åtskilliga böcker låg framför honom och på varje boks pärm stod skrivet med guldbokstäver, som lyste som i eldskrift: "Himmelens dagbok." En av dessa böcker, som innehöll namnen på dem som påstod sig tro sanningen öppnades. De oräkneliga miljoner som stod omkring tronen försvann omedelbart ur min synbild och endast de som bekände sig vara ljusets barn fångade min uppmärksamhet. Efter hand som dessa namn lästes upp, det ena efter det andra, och deras goda gärningar nämndes, upplystes deras ansikten av helig glädje, som strålade ut i alla riktningar. Men det var inte detta som gjorde det starkaste intrycket på mitt sinne.

En annan bok öppnades, vari deras synder, som bekände sig tro sanningen, var nedtecknade. Under den allmänna huvudrubriken, själviskhet, kom alla andra synder. Där fanns också rubriker över varje kolumn och under dessa, mitt emot varje namn respektive kolumn, fanns de mindre synderna antecknade. Under rubriken begärelse följde falskhet, tjuveri, röveri, bedrägeri och girighet. Under rubriken ärelystnad kom stolthet och lyx. Avundsjuka stod över ondska, avund och hat. Onykterhet var rubriken över en lång lista av fruktansvärda brott som oanständighet, otukt, eftergift för köttsliga böjelser etc. När jag betraktade detta fylldes jag av utsäglig ångest och utropade: "Vem kan bli frälst? Vem kan stå rättfärdigad inför Gud? Vems kläder är fläckfria? Vem är utan brist i den rene och helige Gudens åsyn?"

Under det att den Helige, som satt på tronen sakta vände bladen i dagboken, vilade hans ögon för ett ögonblick på enskilda personer. Hans blick tycktes bränna sig in i själva själen och i samma ögonblick passerade varje ord och handling i deras liv för deras inre syn, lika klart som om allt hade skrivits för dem i eldskrift. Fruktan grep dem

och deras ansikten blev bleka. Deras attityd när de först stod omkring tronen, var vårdslös likgiltighet. Men hur förändrat var inte deras beteende nu! Trygghetskänslan har försvunnit och i dess ställe är en namnlös förskräckelse. Varje människa fruktar att hon skulle befinnas vara bland dem som är för lätta. Varje öga är fastnaglat vid den 'Som sitter på tronen och när hans allvarliga, sökande ögon sveper över skaran, grips de av skräck, ty de dömer sig själva utan att ett ord uttalats. I själsångest erkänner varenda en sin skuld och med förskräcklig klarhet ser han, att genom att synda har han kastat bort det eviga livets dyrbara gåva.

Utsugare av jorden

En klass hade antecknats som jordens utsugare. Medan den gudomliga domarens genomträngande blick vilade på dessa, uppenbarades deras försummelsesynder mycket klart. Med bleka, darrande läppar erkände de att de hade varit förrädare när det gällde det heliga ansvar de hade fått. De hade fått varningar och förmåner, men de hade inte aktat på dem och inte dragit nytta av dem. De kunde nu se att de alltför mycket hade överskattat Guds nåd. De hade visserligen inte sådana bekännelser att göra som de brottsliga och fördärvade, men likt fikonträdet kom förbannelsen över dem därför att de inte hade burit frukt och därför att de inte hade använt de gåvor som hade anförtrotts dem.

Denna klass hade gjort självisheten till det högsta, och arbetade endast för själviska intressen. De var inte rika inför Gud, och inte heller hade de besvarat hans vädjan till dem. Även om de bekände sig vara Kristi tjänare, hade de inte fört några människor till honom. Hade Guds verk varit beroende av deras ansträngningar, skulle det ha avmattats, ty de undanhöll inte endast sina medel som Herren lånat dem, utan de undanhöll också sig själva. Men dessa kunde nu inse och erkänna att de, genom att de intagit en ansvarslös ställning till Guds sak och Guds verk, hade placerat sig själva på hans vänstra sida. De hade haft tillfällen, men hade inte gjort det arbete de kunde och borde ha gjort.

Namnen på alla som bekände sanningen omnämndes. En del fick anmärkningar för sin otro, andra för att de hade varit ovilliga tjänare. De hade tillåtit andra att göra arbetet i sin Mästares vingård och bära det tyngsta ansvaret, medan de själviskt tjänade sina egna timliga intressen. Hade de utvecklat, de förmågor som Gud gett dem, kunde de ha varit pålitliga bärare av bördor och arbetat för sin Mästares intressen. Domaren

sade: ”Alla kommer att dömas efter sin tro och efter sina gärningar.” Hur levande framstod inte försummelsen, och hur vist var inte Guds arrangemang att ge varje människa ett arbete som hon kunde utföra för att befrämja Guds verk och sina medmänniskors frälsning. Envar måste uppenbara en levande tro i sin familj och i sitt grannskap, genom att visa vänlighet mot de fattiga, sympatisera med de bekymrade, engagera sig i missionsarbete och med sina medel hjälpa till i Guds verk. Men likt Meros, (se Dom. 5:23) vilade Guds förbannelse över dem för det som de inte gjort. De hade älskat att göra det arbete som förde med sig den största vinningen här i livet, och vid deras namn i dagboken där deras goda gärningar skulle ha stått var det sorgligt blankt.

Befunnen för lätt

De ord som uttalades till dessa var mycket allvarliga: ”Ni är vägda på en våg och befunna för lätta. Ni har försummat andligt ansvar på grund av er brådskande aktivitet i timliga saker, medan just er ansvarsställning krävde att ni skulle ha mer än mänsklig vishet och mer än mänskligt omdöme. Detta behövde ni för att kunna utföra även den rent mekaniska delen av ert arbete, och när ni skilde ert arbete från Gud och hans härlighet vände ni er också bort från hans välsignelser.”

Därefter blev frågan ställd till dem: ”varför har ni inte tagit er karaktärs klädnad och gjort den vit i Lammets blod? Gud sände sin Son till världen, inte för att döma världen, utan för att världen genom honom skulle bli frälst. Min kärlek till er har varit mer självförnekande än en moders kärlek. Det var för att utplåna ert mörka syndaregister och räcka frälsningens bågare till era läppar som jag led döden på Golgata kors och bar er börda och förbannelse. Dödens ångest, gravens mörker och förskräckelse uthärdade jag för att besegra honom som hade dödens makt, nedbryta fängelset och öppna livets portar för er. Jag tog på mig skammen och ångesten därför att jag älskade er med en evig kärlek, och därför att jag ville återföra de vilsegångna, irrande fåren till Guds paradiset och till livets träd. Det härlighetens liv, som jag med ett sådant pris köpte åt er, har ni föraktat. Skam, smädelse och vanära, som er Mästare bar i ert ställe, har ni ringaktat. De förmåner som han dog för att göra tillgängliga för er, har ni inte uppskattat. Ni ville inte vara delaktiga i hans lidanden och därför kan ni inte vara delaktiga i hans härlighet.” Därefter uttalade han dessa allvarliga ord: ”Må den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet och den som är oren att orena sig. Så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att

helga sig.” (Upp. 22:11.) Boken slogs igen och manteln föll av den som satt på tronen, och uppenbarade Guds Sons fruktansvärda majestät.

Därmed försvann synen och jag befann mig fortfarande på Jorden, utsägligt tacksam att Guds dag ännu inte hade kommit och den dyrbara prøvotiden fortfarande erbjuds oss då vi fortfarande kan bereda oss för evigheten.

Varje timmes arbete går igenom inför Gud och registreras antingen som trohet eller otrohet. Anteckningarna om de bortslösade ögonblicken och de oanvända tillfällena måste klaras upp innan domen skall hållas och böckerna upplåtas och var och en skall dömas enligt det som står skrivet i böckerna. Själviskhet, illvilja, stolthet, avundsjuka, sysslolöshet eller vilken annan synd som omhuldas i hjärtat, kommer att utestänga människan från himmelens välsignelser. ”I veten ju, att när I ställen eder i någons tjänst för att lyda honom, så ären I tjänare under denne, som I sålunda lyden.” (Band 4, sid. 453,1880.)

Kapitel 103

Kristi ambassadörer

Kristi ambassadörer har ett allvarligt och viktigt arbete, som en del tar alltför lätt. Så länge Kristus gör tjänst i den himmelska helgedomen, är han genom sina sändebud också den som gör tjänst i sin församling här på jorden. Han talar till folket genom sina utvalda, och vidgar sitt arbete genom dem, liksom då han i förnedringens dagar vandrade synligt på Jorden. Även om århundraden har passerat har hans avskedslöfte till lärjungarna inte förändrats på grund av den tid som förflutit: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” (Matt. 28:20.) Från Kristi himmelsfärd till innevarande dag, har de som ordinerats av Gud och fått sin auktoritet från honom, blivit trons lärare. Kristus, den sanne Herden, övervakar sitt verk med dessa underherdar som sina instrument. De som arbetar med att undervisa i ord och lära får därigenom en betydelsefull ställning. I Kristi ställe uppmanar de folket att låta försona sig med Gud..

Folket skulle inte se på Guds tjänare som endast offentliga talare eller föredragshållare, utan som Kristi ambassadörer, som får sin visdom och kraft från församlingens stora överhuvud. Att ringakta och förkasta det ord som en Kristi representant talar är inte endast att visa ringaktning för denne, utan också för den Mästare som har sänt honom. Han står i Kristi ställe och Frälsarens röst skulle höras i hans representant.

Predika Kristus

Många av våra predikanter har gjort det stora misstaget att hålla predikningar som är helt och hållet bevisande. Det finns alltid människor som lyssnar till sanningens teori och påverkas av de bevis som framställs, och om därefter en del av predikan framställer Kristus som världens Frälsare, kommer den utsådda säden att spira upp och ge frukt till Guds ära. Men i många predikningar presenteras inte Kristi kors för människorna. För en del kan det vara den sista predikan som de någonsin kommer att höra, och andra kommer aldrig i en sådan situation att sanningens kedja kan framställas för dem och dess praktiska tillämpning tala till deras hjärtan. Det gyllene tillfället har för alltid förlorats. Hade Kristus och hans återlösande kärlek blivit upphöjd i samband med sanningens teori, kunde de ha ställt sig på hans sida.

Det finns fler människor än vi tror, som längtar efter att förstå hur de skall komma till Kristus. Många lyssnar till en populär predikan från talarstolen och vet lika litet efteråt som innan de lyssnade, hur de skall finna Jesus och få den frid och ro som de längtar efter. Förkunnare som predikar det sista nå dens budskap för världen borde alltid ha i minnet att Kristus måste upphöjas som syndarens enda tillflykt. Många predikanter menar att det inte är nödvändigt att predika ånger och tro, för ett hjärta som är helt övervunnet av Guds kärlek. De tar för givet, att deras lyssnare har full kunskap om evangeliet, och att ämnen av annan art måste presenteras för att hålla deras uppmärksamhet. Om deras lyssnare är intresserade tar de det som ett bevis på framgång. Människor är mer ovetande om frälsningsplanen och behöver mera undervisning i detta alltmer viktiga ämne än i något annat.

De som kommer för att lyssna till sanningen, bör vänta sig att få nytta därav, liksom Kornelius och hans vänner gjorde: ”Nu äro vi alla här tillstädes inför Gud för att höra allt som har blivit dig befallt av Herren.” (Apg. 10:33.)

Teoretiska predikningar är väsentliga, för att alla må få kunskap om lärans form och se sanningens kedja länk efter länk sammanflätade till ett fullkomligt helt. Men ingen predikan skulle någonsin framföras utan att Kristus och honom korsfäst framställs som grunden för evangelium, i det man gör en praktisk tillämpning av de sanningar som förkunnas och inpräntar hos åhörarna det faktum att Kristi lära inte är både ja och nej, utan ja och amen i Kristus Jesus.

Sedan sanningens teori har presenterats, kommer den mest arbetsamma delen av arbetet. Människor skulle inte lämnas utan undervisning i de praktiska sanningar som står i relation till vardagslivet. De måste se och känna att de är syndare och behöver bli omvända till Gud. Vad Kristus sade, vad han gjorde och vad han undervisade om, borde framställas för dem på det mest intrycksfulla sätt.

En förkunnares arbete har just börjat när sanningen uppenbaras för människors sinnen. Kristus är vår Medlare och den tjänande Översteprästen inför Fadern. Johannes fick se honom såsom Lammet som hade slaktats, just i färd med att utgjuta sitt blod i syndarens ställe. När Guds lag framställs för syndaren, och syndens djup visas för honom, bör han hänvisas till Guds Lamm, som borttager världens synd. Han bör undervisas om omvändelse till Gud och tro på Herren Jesus Kristus. På så sätt kommer

Kristi representanters arbete att vara i harmoni med Kristi arbete i den himmelska helgedomen.

Undervisa i praktisk gudsfruktan

Herrens tjänare kunde nå många fler hjärtan om de predikade mer praktisk gudsfruktan. När det görs ansträngningar för att förkunna sanningen på nya platser, händer det ofta att arbetet är nästan enbart teoretiskt. Människor blir oroliga. De ser sanningens kraft och längtar efter att få en sann grund. När deras känslor har mjuknat är tiden inne att framför allt annat ivrigt söka leda Kristi religion in i deras samveten. Men alltför ofta har predikoserien avslutats utan att det arbete som människorna behövde blev gjort. En sådan verksamhet har för mycken likhet med Kains offer, det innehöll inget offerblod som gjorde det godtagbart inför Gud. Kain gjorde rätt när han frambar sitt offer, men han utelämnade allt som gjorde det värdefullt - försoningens blod.

Det är ett sorgligt faktum att orsaken till att så många sysslar med teori och så litet med praktisk gudsfruktan är att Kristus inte bor i deras hjärtan. De har inte en levande förbindelse med Gud. Många människor avgör sig för sanningen, på grund av bevisens tyngd, utan att vara omvända. Praktiska predikningar hölls inte i samband med den läromässiga förkunnelsen, så att lyssnarna skulle kunna se sanningens vackra kedja och fatta kärlek till dess givare och helgas genom dess lydnad. Förkunnarens arbete är inte färdigt förrän han visat åhörarna behovet även karaktärsförvandling i harmoni med de rena principerna i den sanning de tagit emot.

En formell religion skall avskys, ty i den finns ingen Frälsare. Kristus gav klara, närgående, sökande och praktiska predikningar. Hans ambassadörer skulle följa hans exempel i varje predikan. Kristus och hans Fader var ett. Och Jesus underkastade sig med glädje alla Faderns fordringar. Han hade Guds sinne. Återlösaren levde ett liv som den fullkomliga förebilden. Jehova uppenbarades i honom. Himmelen var innesluten i mänskligheten och mänskligheten var innesluten i den eviga Kärlekens famn.

Om Guds tjänare i ödmjukhet ville sitta vid Jesu fötter, skulle de snart få den rätta synen på Guds karaktär och då också kunna undervisa andra. En del kommer in i tjänsten utan djup kärlek till Gud eller sina medmänniskor. Själviskhet och självsvåld kommer att visa sig i sådana människors liv. När sådana ohelgade och otrogna väktare tjänar sig själva i stället för att föda hjorden och sköta sina pastorala plikter, kommer

folket att förgås på grund av bristen på lämplig undervisning.

Framställ innerliga vädjanden

I varje predikan skulle en ivrig vädjan framställas till människorna att överge sina synder och vända sig till Kristus. Populära synder och våra dagars njutningar skulle fördömas och praktisk gudsfruktan inskärpas. Förkunnaren bör själv vara djupt allvarlig och av hjärtat känna de ord han talar och inte kunna dölja sina känslor av bekymmer för de människor som Kristus dog för. Om Mästaren sades det: ”Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig.” (Ps. 69:10.) Samma allvarliga iver skulle hans representanter känna.

Ett oändligt offer gavs för människan, och det gavs förgäves för varje människa som inte tar emot frälsningen. Hur viktigt är det då inte att den som framställer sanningen gör det i full förståelse av det ansvar som vilar på honom. Hur öm, medlidsam och artig bör han inte vara i sitt umgänge med människor, när världens Återlösare har visat att han värderar dem så högt. Frågan ställs av Kristus: ”Finnes någon trogen och förständig tjänare, som av sin Herre har blivit satt över hans husfolk för att giva dem mat i rätt tid?” (Matt. 24:45.) Varje evangelii tjänare skulle ställa Jesu fråga till sitt eget hjärta. När han begrundar de allvarliga sanningarna och i sitt sinne ser den bild som är framställd även trogen och vis tjänare, borde han känna sig gripen i djupet av sin själ.

Ordets görare

Varje människa har fått en uppgift, ingen är ursäktad. Varje människa har sin del att utföra, var och en efter sin förmåga, och det ankommer på den som framställer sanningen att noggrant och under bön lära känna förmågorna hos dem som tar emot sanningen, och därefter undervisa dem och leda dem vidare steg för steg och låta dem förstå det ansvar som vilar på dem att utföra den uppgift Gud har ämnat för dem. Det bör gång på gång ivrigt inskärpas att ingen kan stå emot frestelser, eller motsvara Guds avsikter, eller leva ett kristet liv, om han inte upptar sitt arbete, litet eller stort, och utför det med samvetsgrann noggrannhet. Det finns något att göra för ana, förutom att komma till kyrkan för att lyssna till Guds ord. De måste praktisera den sanning som de har hört och föra med sig dess principer in i vardagslivet. De måste ständigt arbeta för Kristus, inte av själviska motiv, utan med blicken riktad på hans härlighet som gjorde varje offer för att frälsa dem från undergång.

Herrens tjänare bör inpränta hos dem som tar emot sanningen att de måste ha Kristus i sina hem, och att de behöver nåd och vishet från honom i att leda och kontrollera sina barn. Det är en del av Kristi verk som han har gett dem, att undervisa och lära sina barn disciplin, och leda dem till underdånighet. Låt predikantens vänlighet och artighet synas i hans handlingssätt med barnen. Han borde alltid ha i minnet att de är människor i miniatyr, de yngre medlemmarna i hans familj. Dessa är mycket nära och kära för Mästaren och om de får den rätta undervisningen och vägledningen, kommer de redan i unga år att tjäna honom. Kristus bedrövas när stränga, hårda och ovänliga ord talas till barnen. Deras rättighet respekteras inre alltid, och de behandlas ofta som om de inte hade en individuell karaktär som behöver utvecklas på ett passande sätt, så att den inte förvrängs och Guds avsikter med deras liv blir till intet.

Ända från barndagen kände Timoteus till Skrifterna. Hans kunskap i dem var ett skydd mot de onda inflytanden som omgav honom, och mot frestelsen att välja nöjen och självisk tillfredsställelse framför plikten. Ett sådant skydd behöver alla våra barn, och det borde vara en del av föräldrarnas och Kristi ambassadörers uppgift att se till att barnen får en passande undervisning i Guds tro.

Fullkomlig i Kristus

Om en Herrens tjänare skall kunna möta Herrens välbehag, måste han arbeta troget för att framställa varje människa fullkomlig i Kristus. Han skulle inte i sitt arbetssätt, ge det intrycket att det har ringa betydelse om en människa godtar sanningen eller inte praktiserar sann gudsfruktan. Men den trohet och självupppoffring som visas i hans liv bör vara sådan, att den överbevisar syndaren om att eviga intressen står på spel och att hans själ är i fara om han inte påverkas av det nitiska arbete, som utförs för honom. De som har förts från villfarelse och mörker till sanningens ljus måste reformera sitt liv. Med mindre nödvändigheten även noggrann reform inpräntas i samvetet, kommer de att likna den man som såg sig i spegeln, Guds lag, och upptäckte bristerna i sin moraliska karaktär, men gick bort och glömde hurdan han var. Sinnet måste vara vakert för ansvarskänsla, ty annars kommer det att fana tillbaka i ett tillstånd av ännu större likgiltighet än innan det väcktes.

Kristi ambassadörers arbete är långt större och mera ansvarsfyllt än många drömmer om. De borde inte anses vara tillfredsställda med sin framgång förrän de, genom

sitt ivriga arbete och Guds välsignelser, kan presentera för honom tjänstvilliga kristna, som har en sann förståelse av sitt ansvar och vin gör den del av arbetet som åläggs dem. Ett rätt arbete och riktig undervisning kommer att leda människor in i ett ordnat arbete, vars karaktär är så stark och har så fast övertygelse att ingenting av självisk natur tillåts hindra dem i deras arbete, förminska tron eller avskräcka dem från deras plikt.

Om predikanten på ett passande sätt har undervisat dem som är under hans vård, kommer inte arbetet att avstanna, ty det är då så väl grundat att det är både säkert och tryggt. Om inte de som tar emot sanningen blir grundligt omvända och det blir en radikal förändring i deras liv och karaktär, är själen inte fästad vid den eviga Klippan. Sedan predikantens arbete upphört och nyhetens behag är borta, förbleknar intrycken och sanningen förlorar sin kraft och charm och de utövar därför inte något heligt inflytande, och är inte heller bättre på grund av sin bekännelse av sanningen.

Med sådana exempel framför oss om vad människan kunde och göra, är jag förvånad över att vi inte har stimulerats till större ansträngningar att söka åstadkomma rättfärdighetens gärningar. Alla kan inte ha en framträdande ställning, men ändå kan alla vara användbara och fylla en förtroendepost, och genom sin uthålliga trohet, göra mycket mera gott än de har någon tanke på att de skulle kunna göra. De som tar emot sanningen borde söka efter en klar förståelse av Bibeln och en personlig kännedom om den levande Frälsaren. Intellektet skulle utvecklas och minnet ansträngas. All intellektuell lättja är synd och andlig tröghet leder till död.

Hänvisa människor till Jesus

O, om jag tillräckligt hade språket i min makt så att jag kunde göra det intryck som jag önskar på mina medarbetare i den evangeliska förkunnelsen! Mina bröder, ni handhar livets ord. Ni har att göra med sinnen som kan nå den högsta utveckling om de leds in i de rätta banorna. Men det är ett alltför starkt exponerande av det egna jaget i de predikningar som hålls. Kristus korsfäst, Kristus uppfaren till himmelen Kristi snara återkomst, skulle uppmjuka, glädja och fylla evangeliets förkunnarens sinnen, så att de med kärlek och djupt allvar förkunnade dessa sanningar för folket. Predikanten kommer då att ställas i bakgrunden och Jesus bli förhärligad. Människor kommer att bli så påverkade av dessa allomfattande ämnen att de kommer att tala om dem och lovsjunga dem, istället för att lovprisa predikanten som endast är instrument. Men om människorna medan de lovprisar predikanten, har litet intresse av det ord som

förkunnas, då kan han veta att sanningen inte har helgat hans egen själ. Han talar inte till sina åhörare på ett sådant sätt att Jesus blir ärad och hans kärlek upphöjs.

Kristus sade: ”På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen.” (Matt. 5:16.) Låt ditt ljus lysa så att äran strömmar tillbaka till Gud i stället för till dig själv. Om äran tillfaller dig, då må du darra och skämmas, ty det stora syftet är då förfelat. Det är då inte Gud, utan tjänaren, som förhärligas. Därför, Kristi tjänare, bör du vara försiktig på vilket sätt ditt ljus lyser. Om det är riktat mot himmelen så att det uppenbarar Kristi fullkomlighet, då lyser det på rätt sätt. Om det lyser mot dig själv, om du framhåller dig själv, om du får människorna att beundra dig, vore det bättre att du var helt tyst, ty då lyser ditt ljus i fel riktning.

Kristi levande representanter

Kristi tjänare, du kan vara förenad med Gud om du vill vaka och bedja. Låt dina ord vara kryddade med salt, och låt kristen artighet och sann upphöjdhet genomgående visas i din hållning. Om Guds flid härskar inom dig, kommer dess kraft inte endast att styrka dig, utan även uppmjuka ditt hjärta och du kan då vara Kristi levande representant. Det folk som bekänner sanningen vandrar avfälligt bort från Gud. Jesus kommer snart tillbaka och de är inte beredda. Predikanten måste nå en högre andlig standard, och ha en tro som kännetecknas av större fasthet och en erfarenhet som är levande och ljus, inte känslolös och banal, som hos många namnkristna.

Guds ord har uppställt ett högt ideal för dig. Vill du genom fasta och bönefylld ansträngning nå upp till den kristna kataktärens fullkomlighet och fasthet? Du bör då göra vägen jämn för dina fötter, ty annars kommer de svaga att stappla bort från vägen. En innerlig gemenskap med Gud i ditt arbete kommer att ge dig kraft som väcker samvetet och övertygar syndaren om sin synd och leder honom att utropa: ”Vad skall jag göra för att bli frälst?”

Det uppdrag som Kristus gav lärjungarna just före sin himmelsfärd var: ”Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag hat befallt eder. Och se, jag är med edet alla dagat intill tidens ände.” (Matt. 28:19, 20.) ”Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig.” (Joh. 1 :20.)

Uppdraget sträcker sig till alla dem som genom hans lärjungar kommet till tro på hans ord. Alla som har kallats av Gud att vara hans ambassadörer borde undervisa människorna om lärdomarna i praktisk gudsfruktan som Kristus gav dem i sitt ord.

Kristus förklarade Skrifterna för sina lärjungar, i det att han började med Moses och profeterna och undervisade dem om allt som gällde honom själv och förklarade även profetiorna för dem. I sin förkunnelse gick apostlarna tillbaka till Adams dagar och förde sina lyssnare med sig genom den profetiska historien och slutade med Kristus och honom korsfäst, i det att de uppmanade syndarna att ångra sig, avstå från sina synder och vända sig till Gud. Kristi representanter i våra dagar borde följa deras exempel och i varje predikan upphöja Kristus som allt i alla.

En omvänd missionsarbetarkår

Det är inte endast i de namnkristna samfundet som formalitet och ceremonier griper omkring sig utan de ökar också på ett oroande sätt bland dem som bekänner sig helighålla Guds bud och vänta Kristi återkomst. Vi skulle inte vara trångsynta och begränsade i våra möjligheter att göra gott. Men på samma gång som vi vidgar vårt inflytande och våra planer allt eftersom Försynen öppnar vägen, skulle vi vara mera ivriga att undvika världens avguder. När vi gör större ansträngningar att föröka vår användbarhet, måste vi göra motsvarande ansträngningar att ta emot Guds vishet när det gäller att utföra arbete inom alla grenar på hans eget sätt, inte ur en världslig synpunkt. Vi skulle inte arbeta efter världens förebild och vanor, men göra det bästa av alla de hjälpmedel som Gud har gjort tillgängliga för oss för att framställa sanningen för människorna.

När vårt arbete överensstämmer med vår bekännelse, kommer vi att få se oerhört mycket mer utträttat än nu. När vi har män lika hängivna som Elia och med en sådan tro som han hade, skall vi få se att Gud kommer att uppenbara sig själv för oss liksom han fordom gjorde för dessa heliga män. När vi har män, som erkänner sina brister, och ivrigt kämpar med Gud som Jakob gjorde, får vi se samma resultat. Kraft skall komma från Gud till människor som svar på trons bön.

Det finns endast litet tro i världen. Det är endast få som lever nära Gud. Och hur kan vi förvänta mer kraft, och att Gud skall uppenbara sig för människor, när hans ord handhas på ett försumligt sätt och när hjärtat inte har helgats genom sanningen? Män

som inte ens är till hälften omvända, som är självmedvetna och självtillräckliga i sin karaktär, predikar sanningen för andra. Men Gud 'samarbetar inte med dem, ty de är inte heliga i hjärta och liv. De vandrar inte ödmjukt inför Gud. Vi måste ha en omvänd arbetarkår, och då först skall vi få se Guds ljus och hans kraft hjälpa oss i all vår ansträngning.

De väktare som fordom var utplacerade på Jerusalems och andra städers murar hade den mest ansvarsfyllda ställning. På deras trohet berodde allas trygghet inom dessa städer. När en fara upptäcktes, fick de inte vara tysta varken dag eller natt. Det krävdes att de med några få minuters mellanrum skulle anropa varandra för att se om alla var vakna och att ingen skadats. Vaktposter var utställda på några upphöjda platser varifrån de kunde överblicka viktiga avsnitt som skulle bevakas, och rop med varning eller uppmuntran hördes från dem. Ropet vidarebefordrades från den ene till den andre tills det gick runt hela staden.

Dessa väktare representerar Guds tjänare, på vars trohet människors frälsning beror. Förvaltare av Guds hemligheter bör stå på Sions murar, och om de ser svärdet komma bör de låta varningens ton ljuda. Om de är sovande väktare och deras andliga sinnen är så bedövade att de inte ser och förstår faran och folket förgås, kommer Gud att utkräva blodet från dessa väktares händer.

Väktarens heliga ansvar

”Dig, du människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun.” (Hes. 33:7.) Väktaren måste leva mycket nära Gud, för att han skall höra hans ord och påverkas av hans Ande, så att folket inte uppsöker dem förgäves. ”om jag säger. till den ogudaktige: ’Du ogudaktige, du måste dö och du da Icke säger något till att varna den ogudaktig:. för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han må vända om ifrån den, och han Ekväl icke vänder om ifrån sin väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själv har räddat din själ.” (Verserna 8, 9.) Kristi ambassadörer skulle se till att de inte genom sin otrohet, förlorar sin egen själ och deras, som lyssnar till dem.

Olika stators församlingar, som bekänner sig helighålla Guds bud och väntar Jesu

återkomst, visades för mig. Det finns en enorm likgiltighet, stolthet, kärlek till världen och kall formalism bland dem. Och dessa är det folk som snabbt håller på att bli likt det forna Israel, när det gäller bristen på fromhet. Många har en hög bekännelse om gudsfruktan och ändå saknar de självkontroll. Böjelser och passioner har fritt spelrum och själviskheten är det mest framträdande. Många är godtyckliga, diktatoriska, övermodiga, skrytsamma, stolta och likgiltiga. ändå är en del av dessa Guds tjänare, och handhar heliga sanningar. Om de inte ångrar sig, kommer deras ljusstake att flyttas bort från sin plats. Frälsarens uttalade förbannelse över det fikonträd som inte bar frukt är en predikan till alla formalister och skrytsamma hycklare som står fram för världen med synbara löv, men är utan frukt. Vilken tillrättavisning för dem som har ett sken av gudsfruktan, men genom sitt okristliga liv förnekar dess kraft! Han som med ömhet behandlade den allra största syndare, han som aldrig med förakt avvisade sann ödmjukhet och ånger, hur stor än skulden var, kom med bitande fördömelse över dem som hade en hög bekännelse om gudsfruktan, men i sina gärningar förnekade sin tro.

Kapitel 104

Föräldrars plikt mot skolan

Våra bröder och systrar utomlands skulle känna det som sin plikt att vara med och underhålla denna institution, som Gud har anvisat. En del av de studerande återvänder hem med klander och klagomål, och föräldrar och församlingsmedlemmar lyssnar till deras överdrivna och ensidiga påståenden. De gjorde väl i att tänka på att det alltid finns två sidor även sak, men i stället tillåter de dessa stympade rapporter att bygga upp en barriär mellan dem och skolan. Därefter börjar de uttrycka sina farhågor, sina frågor och tvivel när det gäller sättet varpå skolan drivs. Sådant inflytande gör mycket stor skada. Otillfredsställelsens ord sprider sig likt en smittsam sjukdom och de intryck som gjorts på sinnen är svåra att radera ut. Berättelsen förstoras varje gång den upprepas, intill dess att den får jättelika proportioner, när en undersökning skulle uppenbara det faktum, att det inte fanns någon anmärkning att göra mot lärarna och ledningen. De gjorde helt enkelt sin plikt i att upprätthålla skolans regler, vilket måste göras för att inte skolan skall demoraliseras.

Föräldrar handlar inte alltid klokt. Många är mycket pockande i sin önskan att få andra på sin sida och blir otåliga och överlägsna om de inte kan få dem över på sin sida. Men när det krävs att deras egna barn skall följa skolans regler och ordningar och dessa barn förargas över de nödvändiga restriktionerna, händer det alltför ofta att deras föräldrar, som bekänner sig frukta och älska Gud, ger barnen medhåll i stället för att förebrå dem och rätta till deras fel. Detta visar sig ofta vara vändpunkten i deras barns karaktärsutveckling. Regler och ordning bryts ned och disciplinen trampas under fötterna. Barnen föraktar all begränsning och tillåts tala nedsättande om institutionerna vid Battle Creek. Om föräldrarna bara ville tänka sig för, skulle de se de dåliga följderna även sådan väg. I en skola på fyrahundra elever under ledning av män och kvinnor med mänskliga fel och brister, skulle det visserligen vara ett stort under om de skulle göra varje handling så fullkomligt, så exakt, att det inte skulle finnas någon orsak till kritik.

Om föräldrarna ville sätta sig själva i lärarnas ställe och se hur svårt det nödvändigtvis måste vara att hålla disciplin i en skola med hundratals elever av olika klasser och människotyper, skulle de efter att ha tänkt igenom saken se förhållandena annorlunda. De skulle inse att en del barn aldrig har varit under disciplin hemma.

Eftersom de alltid har fått göra som de velat och aldrig lärt sig lyda, skulle det vara en stor fördel för dem att komma bort från sina omdömeslösa föräldrar och ställas under lika hårda regler och träning som soldater i en arme. Om inte något görs för dessa barn som så sorgligt har försummats av otrogna föräldrar, kan de inte heller godtas av Jesus. Om inte dessa kommer under något slags kontroll, kommer de att vara värdelösa i detta livet och inte få någon del i det tillkommande.

I himmelen är det fullkomlig ordning, fullkomlig lydnad, fullkomlig frid och harmoni. De som inte har haft någon respekt för ordning och disciplin i detta livet, skulle inte heller ha någon respekt för den ordning som finns i himmelen. De kan aldrig släppas in i himmelen, ty alla som är värdiga att komma in måste älska ordning och respektera disciplin. De karaktärer som formas i detta livet kommer att bestämma deras framtida öde. När Kristus kommer förändrar han inte någon persons karaktär. Dyrbar prövotid ges för att den skall användas till att två vår karaktärs klädnad och göra den vit i Lammers blod. Att två bort syndens fläckar kräver ett helt livs verk. Dagligen förnyade ansträngningar för återhållsamhet och självförnekelse är nödvändiga. Varje dag möter vi nya strider som måste genomkampas, nya segrar att vinna. Varje dag måste själen upplyftas i ivrig bön till Gud för att vinna korsets mäktiga segrar. Föräldrar på sin sida skulle inte försumma någon plikt att hjälpa sina barn. De bör fostra dem på ett sådant sätt att de blir till välsignelse för samhället här och därefter får skörda det eviga livets lön.

Kapitel 105

Studera nde ungdomar

De studera nde som bekänner sig älska Gud och lyda sanningen bör äga en sådan grad av självkontroll och religiös principfasthet att de kan stå orubbliga i frestelser och ta ståndpunkt för Jesus i klassrummen, på internatet, eller varhelst de är. Religionen är inte något som skall ras på som ett ytterplagg i Guds hus, utan religiösa principer måste karakterisera hela livet. De som dricker ur livets källsprång kommer inte, likt världens barn, att visa en längtan efter dess omväxling och nöjen. I deras hållning och karaktär kan man se den vila, frid och lycka som de har i Jesus genom att dagligen lägga sina bördor och bekymmer vid hans fötter. De visar att der finns tillfredsställelse och även glädje på pliktens och lydnadens väg. På sina kamrater utövar sådana ett inflytande som är märkbart över hela skolan. De som utgör denna trogna arme vill uppmuntra och styrka lärarna och de ledande i deras ansträngningar för att motverka varje slag av otrohet, disharmoni och försummelse av att följa skolans regler och principer. Deras inflytande blir frälsande och deras arbete går inre förlorat på Guds stora dag, men följer dem in i den tillkommande världen, och inflytandet av deras liv här kommer att få betydelse genom ändlösa evigheter. En allvarlig, samvetsgrann och trogen ung man i skolan är en ovärderlig skatt. Himmelens änglar ser med kärlek på honom. Hans dyrbara Frälsare älskar honom och i himmelens bok antecknas varje rättfärdig gärning, varje frestelse han motstått och allt ont som övervunnits. Han kommer på så sätt att lägga en god grund för kommande tider, så att han skall kunna gripa fatt det eviga livet. ...

Bevarandet och upprätthållandet av de institutioner Gud har upprättat som ett medel för att främja sitt verk, beror i stor utsträckning på de kristna ungdomarna.

Detta stora ansvar vilar på de unga som i vår tid tar fatt på livets sysslor. Aldrig har det funnits en period i vår världs historia då så viktiga resultat vilar på en generation. Hur viktigt är det därför inte att våra ungdomar blir kvalificerade för detta stora arbete, så att Gud kan använda dem som sina redskap. De anspråk deras Skapare har på dem, övergår alla andras.

Det är Gud som har gett dem livet och varje fysisk och andlig begåvning som de äger. Han har gett dem förmågor som de med sin vishet skall förbättra, så att de kan

anförtrots ett arbete som är lika förblivande som evigheten. Som återbäring på sina stora gåvor fordrar han en riktig utbildning och användning av deras intellektuella och moraliska förmågor. Han gav dem inte dessa förmågor endast till deras nöje, eller för att de skulle missbrukas genom att motarbeta hans vilja och hans försyn, utan för att de skulle användas till att sprida sanningens kunskap och helighet till världen. Han gör anspråk på deras tacksamhet, deras beundran och kärlek som gengäld för hans ständiga godhet och oändliga nåd. Med all rätt fordrar han lydnad för sina lagar och för sina visa regler, som begränsar och skyddar unga människor från Satans onda planer, och i stället leder dem på fridens väg. Om ungdomen kunde se att de, genom att leva i harmoni med hans lagar och skolans regler, endast gör det som förbättrar deras ställning i samhället, lyfter deras karaktär, förfinar deras själ och ökar deras lycka!

De bör inte göra uppror mot hans rättfärdiga regler och berättigade krav och inte engagera sig i att skapa misstänksamhet och fördomar mot skolan. Våra ungdomar bör vara besjälade av energi och trohet till att möta de fordringar som ställs på dem, och detta kommer att vara en garanti för framgång. Den vilda och hänsynslösa karaktären hos många ungdomar i denna tid är hjärtskärande. Mycket av skulden vilar på deras födidae. Utan gudsfruktan kan ingen bli verkligt lycklig.

Kapitel 106

Heliga löften

Den korta, men förskräckliga berättelsen om Ananias och Safira har inspirationens penna nedtecknat till nytta för dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare. Denna viktiga lärdom har inte gjort tillräckligt intryck på vårt folks sinnen. Det är till stor nytta för alla att begrunda denna svåra försyndelse som medförde att dessa skyldiga människor gjordes till en förebild. Detta tydliga bevis på Guds vedergällande rättsskipning är fruktansvärt och bör leda alla till att frukta och bäva för att upprepa synder som medförde ett sådant straff. Själviskhet var den stora synd som hade fördärvat karaktären hos detta skyldiga par.

Tillsammans med andra, hade Ananias och Safira haft förmånen av att lyssna till evangeliets förkunnelse genom apostlarna. Guds kraft åtföljde det talade ordet och djup övertygelse grep alla som var närvarande. Guds nåds milda inflytande förmådde deras hjärtan att släppa själviskhetens grepp om deras jordiska ägodelar. Så länge de var under Guds Andes direkta inflytande, gav de löfte om att ge ett åkerstycke till Herren, men när de inte längre var under himmelens inflytande, förminskades intrycket och de började ifrågasätta och dra sig tillbaka från att uppfylla det löfte som de hade gett. De tyckte att det var ett förhastat löfte, och önskade tänka om i saken. På så sätt öppnades dörren genom vilken Satan genast trädde in och vann kontroll över deras sinnen.

Denna händelse borde vara en varning för alla att vara på vakt mot Satans första närmanden. Först omhuldade de habegäret och sedan skämdes de över att låta sina bröder veta att deras själviska sinnen ovilligt gav det som de så högtidligt hade lovat till Gud, och därför använde de sig av bedrägeri. Tillsammans talade de igenom saken och avsiktligt beslutade de att undanhålla en del av de pengar de fått för åkerstycket. När de överbevisades om sin falskhet, blev deras straff en ögonblicklig död. De visste att Herren som de hade bedragit hade upptäckt dem, ty Petrus sade: ”Ananias, varför har Satan fått uppfylla ditt hjärta, så att du har velat bedraga den helige Ande och taga undan något av betalningen för jordstycket? Detta var ju din egendom, medan du hade det kvar; och när det var sålt, voro ju penningarna i din makt. Huru kunde du få något sådant i sinnet? Du har ljugit, icke för människor, utan för Gud.” (Apg. 5:3, 4.)

Ett särskilt exempel var nödvändigt för att skydda den unga församlingen från att bli demoraliserad, för dess antal växte snabbt. Till alla som bekände Kristus då, och alla som senare skulle komma att bekänna hans namn, gavs på detta sätt en varning att Gud fordrar trohet i uppfyllandet av givna löften. Men trots detta stränga straff för bedrägeri och lögn, har samma synder ofta upprepats i den kristna församlingen och är vitt utbredda i våra dagar. Det har visats för mig att Gud gav detta exempel som en varning för alla som skulle komma att frestas på liknande sätt. Själviskhet och bedrägeri praktiseras dagligen i församlingen genom att undanhålla det som Gud gör anspråk på och därigenom rövar man från honom och motarbetar hans förordningar till att sprida sanningens ljus och kunskap ut över hela landet.

Kapitel 107

Att underhålla Guds verk

Gud har i sina visa planer gjort sitt verks utbredning beroende av sitt folks personliga ansträngningar och deras frivilliga offer. Genom att godta människans samarbete i den stora återlösningsplanen, har han gett människan en särskild ära. Guds tjänare kan inte predika om de inte sänds ut. Arbetet med att utbreda ljuset vilar inte endast på predikanterna. Varje person som blir medlem i församlingen, lovar att själv bli en Kristi representant genom att efterleva den sanning som han bekänner. Kristi efterföljare bör främja det arbete, han överlät till dem när han uppför till himmelen.

Institutioner som är Guds redskap till att genomföra hans verk på jorden måste underhållas. Kyrkor måste byggas, skolor grundas och förlagshus förses med möjlighet till att utföra det stora arbetet med att sända sanningens tryckalster till jordens alla delar. Dessa institutioner har förordnats av Gud och skulle underhållas genom tionden och rikliga offer. Allt eftersom verket vidgas, behövs medel för att genomföra arbetet i dess olika grenar. De som har blivit omvända till sanningen och blivit delaktiga av Guds nåd får också bli Kristi medarbetare genom frivilliga offer och gåvor till honom. Och när församlingens medlemmar i sina hjärtan inte vill att det skulle ställas någon mer vädjan till dem om medel, säger de i princip att de är belåtna med att Guds verk inte går framåt.

Jakobs erfarenhet

Jakob gjorde ett löfte och sade: om Gud är med mig och bevarar mig under den resa ,som jag nu är stadd på och giver mig bröd till att äta och kläder till att kläda mig med, så att jag kommer i frid tillbaka till min faders hus, då skall Herren vara min Gud; och denna sten, som jag har rest till en stod, skall bliva ett Guds hus, och av allt vad du giver mig skall jag giva dig tionde!” (1 Mos. 28:20-22.) De omständigheter som tvingade Jakob att ge ett löfte till Herren var mycket lika dem som tvingar människor i vår tid att ge löften till Herren. Han hade genom en syndig handling fått de välsignelser som han visste hade lovats honom genom Guds säkra ord. Genom att göra detta visade han stor brist på tro på Guds makt att genomföra sina avsikter, hur omöjligt det för stunden än tycktes se ut. I stället för att vinna den ställning han eftertraktade, blev han tvungen att fly för sitt liv undan Esaus vrede. Med endast sin stav i handen måste han

vandra hundratals kilometer genom obebott land. Hans mod var borta, och hans inre var fyllt med samvetsqual och blygsel, och han försökte undvika människor, för annars kunde han spåras upp av sin vreda broder. Han hade inte Guds frid som tröstade honom, ty han förföljdes av tanken att han hade gjort sig oförtjänt av gudomligt beskydd.

Andra dagens vandring närmade sig sitt slut. Han är trött, hungrig och hemlös och han känner sig övergiven av Gud. Han vet att han har dragit detta över sig på grund av sitt felaktiga val. Förtvivlans mörka moln omsluter honom och han känner att han är en utstött människa. Hans hjärta är fyllt med en obeskrivlig rädsla och han vågar knappast bedja. Men han är så fullständigt ensam och han känner som aldrig förr behov av Guds beskydd. Han gråter och bekänner sin synd inför Gud och anropar honom om ett bevis på att han inte är fullständigt övergiven av honom. Men hans oroade sinne finner ingen vila. Han har förlorat all tilltro till sig själv, och han fruktar att hans faders Gud har förkastat honom. Men i sin nåd, förbarmar sig Gud över den ensamma, bedrövade mannen, som söker efter en sten att vila sitt trötta huvud på, och har endast himmelens valv till täcke.

I en syn den natten ser han en mystisk stege. Dess nedre ända vilar på jorden och dess övre del når ovan stjärnevärlden till själva himmelen. Änglar går ned och upp på denna starkt skinande stege, och visar honom en förbindelseväg mellan jorden och himmelen. Han hör en röst, som förnyar nådens löfte och beskydd samt framtida välsignelser. När Jakob vaknade från sin dröm, sade han: ”Herren är sannerligen på denna plats, och jag visste det icke!” (1 Mos. 28:16.) Han såg sig omkring liksom väntade han att få se de himmelska budbärarna, men det enda som mötte hans undrande, ivriga blickar var svaga konturer av jordiska föremål och himlen därovan, med dess starkt lysande stjärnor. Stegen med dess ljusa budbärare var borta, och det härliga Majestätet därovan kunde han endast se för sin inre syn.

Jakob fylldes med vördnad över nattens djupa tystnad och med det levande intrycket att han hade varit i Guds omedelbara närhet. Hans hjärta var fyllt av tacksamhet att han inte hade blivit dödad. Det blev inte någon mer sömn för honom den natten. Djup och brinnande tacksamhet, blandad med helig glädje, fyllde hans själ. ”Bittida om morgonen stod Jakob upp och tog stenen, som han hade haft till huvudgård, och reste den till en stod och göt olja därovanpå.” (Vers 18.) Och här gav han sitt högtidliga löfte till Gud.

Att hålla löftet

Jakob gjorde sitt löfte när han var vederkvickt av nådens dagg och styrkt av Guds närvaro och försäkran. Sedan den gudomliga härligheten hade försvunnit, frestades han likt människor i vår tid. Men han var trogen sitt löfte och hyste inga tankar om möjligheten att bli befriad från det löfte som han hade gjort. Han kunde ha tänkt som människor gör nu, att uppenbarelsen endast var en dröm och att han var överdrivet ivrig när han gjorde sitt löfte och därför var det inte nödvändigt att hålla det, men så gjorde han inte.

Många och långa år passerade innan Jakob vågade återvända till sitt eget land, men när han gjorde det uppfyllde han troget sitt löfte och sin skuld till sin Mästare. Han hade blivit en rik man och en mycket stor mängd av hans egendom överfördes till Herrens skattkammare.

I våra dagar misslyckas många där Jakob lyckades. De som Gud gett mest ägodelar har den största benägenheten att behålla vad de har, därför att de måste ge i proportion till sin förmögenhet. Jakob gav tiondelen av allt vad han ägde, och beräknade därefter vad han gjort av med av tiondelen och betalade Herren vad han hade använt för sitt eget intresse under tiden han var i ett hedniskt land och inte kunde uppfylla sitt löfte. Det var en stor summa men han tvekade inte, ty det som han hade lovat Herren betraktade han inte som sitt.

Så som Gud har skänkt framgång

Vad Gud kräver av oss står i proportion till vad han anförtrott oss. Ju större det kapital är som anförtrotts oss, dess mera värdefull är den gåva som Gud fordrar skall ges tillbaka till honom. Om en kristen har femtio kronor eller hundra tusen kronor gäller Guds krav på honom att, inte endast ge sin del enligt tiondesystemet, utan även att han frambär sitt syndoffer och tacksägelse till Gud. Det levitiska gudstjänstsystemet var särpräglad på ett anmärkningsvärt sätt när det gällde helgandet av ägodelar.

När vi talar om tionden som den judiska normen för bidrag till religiösa ändamål, visar vi att vi inte förstått saken. Herren lät sina krav vara de viktigaste, och i nästan allting påmindes folket om Givaren genom att han fordrade att de skulle ge tillbaka till honom. Det krävdes att de skulle betala en lösensumma för sin förstfödde son, för det

förstfödda från deras hjordar och för förstlingsfrukten från skörden på marken. När de skördade krävdes det att de skulle lämna ytterkanterna på sina åkrar oskördade åt de fattiga. Allt som de tappade när de höll på att skörda skulle lämnas åt de fattiga och en gång vart sjunde år skulle marken, utan att sås, bära gröda åt de behövande. Därtill kom slaktoffer, skuldoffer, syndoffer samt efterskänkande av varje skuld vart sjunde år. Dessutom var det talrika utgifter för gästvänlighet och gåvor till de fattiga samt även beskattning av deras egendom.

För att bevara lagen oförvanskad, utfrågades folket på bestämda tider om de troget hade uppfyllt sina löften eller inte. Ett fåtal samvetsgranna människor gav tillbaka till Gud omkring en tredjedel av sin inkomst för religiösa ändamål och till de fattiga. Detta utkrävdes inte av någon bestämd klass av folket, utan av alla. Fordringarna stod i proportion till vad de ägde. Till alla dessa systematiska och obligatoriska gåvor kom särskilda ändamål som fordrade frivilliga offer, som då tabernaklet i öknen och Jerusalems tempel byggdes. Dessa anspråk gjorde Gud på folket för deras ' eget bästa, ' samtidigt som de underhöll hans tjänst.

Ett uppvaknande till plikt

Det måste bli ett uppvaknande bland oss som ett folk när det gäller denna sak. Det finns endast få människor som känner sig anklagade av samvetet om de försummar sin plikt när det gäller välgörenhet. Bara få känner någon själsångre över att de dagligen rövar från Gud. Om en kristen avsiktligt eller omedvetet underbetalar sin granne eller vägrar att betala en ärlig skuld, kommer hans samvete, om det inte är förhärdat, att oro honom. Han kan inte finna ro även om ingen annan än han själv känner till det. Det finns många försummade löften och obetalda förpliktelser, och ändå är det så få som bekymrar sig över sådana saker. Hur få känner pliktens överträdelser som skuld. Vi måste få en ny och djupare överbevisning i detta ämne. Samvetet måste väckas och saken få allvarlig uppmärksamhet, ty en förklaring måste ges till Gud på den yttersta dagen och hans krav måste mötas.

En kristen affärsmans ansvar, hur stort eller litet hans kapital än är, kommer att vara i exakt proportion till de gåvor han fått från Gud. Rikedomens bedrägeri har ödelagt tusentals. och tiotusentals. De rika människorna glömmer att de har gjorts till förvaltare, och att den dag snabbt närmar sig då det skall sägas till dem: "Gör räkenskap för din förvaltning." (Luk. 16:2.) Såsom det visas i liknelsen om punden, är varje

människa ansvarig för att på ett förståndigt sätt förvalta de mottagna gåvorna. Den fattiga mannen i liknelsen kände det minsta ansvaret därför att han hade fått den minsta gåvan och använde inte det pund som hade anförtrotts honom och därför kastades han ut i mörkret.

Kristus sade: ”Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike!”, (Mark. 10:23.) Hans lärjungar förvånade sig över hans lära. När en Herrens tjänare med framgång har arbetat med att vinna människor för Jesus Kristus, men ändå överger sin heliga kallelse för att uppnå timlig vinning, kallas han en avfälling, och han kommer att ställas ansvarig inför Gud för de pund som han använt på fel sätt. När affärsmän, jordbrukare, mekaniker, grossister, jurister etc. blir medlemmar i församlingen, blir de Guds tjänare. Även om deras pund är fullständigt olika, är deras ansvar, med hänsyn till att främja Guds verk genom personlig ansträngning och med deras medel, inte mindre än det som vilar på predikanten. Det ve som vilar över en predikant om han inte predikar evangelium, kommer lika säkert att falla på affärsmannen, om han med sina olika pund inte vill vara en Kristi medarbetare för att åstadkomma samma resultat. När detta blir klart för var och en, säger en del: ”Detta är ett hårt tal.” Men inte desto mindre är det sant, även om det i handling ständigt motsägs av människor som bekänner sig vara Kristi efterföljare.

Jämlikhet i systematisk välgörenhet

Gud försåg sitt folk i öknen med bröd genom ett nådens under, och han kunde ha skaffat allt som var nödvändigt för den religiösa tjänsten, men det gjorde han inte, ty i sin oändliga visdom såg han att hans folks moraliska fostran var beroende av deras samarbete med honom - att var och en gjorde något. Så länge sanningen förkunnas, vilar Guds krav på människor att de just till detta ändamål skall ge något av det som han har anförtrott dem. Genom instiftandet av den systematiska välgörenhetsplanen, har Gud, människans Skapare, förordnat det så att arbetet vilar lika på alla i förhållande till vars och ens förmåga.

Envar måste bli sin egen värderingsman och är fri att ge som han känner i sitt hjärta. Men det finns de som är skyldiga till samma synd som Ananias och Safira, i det de menar att om de undanhåller en del av det som Gud gör anspråk på enligt tiondesystemet, får bröderna aldrig veta det. Så tänkte det skyldiga paret, vars exempel har getts oss ,om en varning. Gud bevisar i denna sak att han genomskådar hjärtat.

Människans motiv och avsikter kan inte gömmas för honom. Han har lämnat en ständig varning till kristna i alla tider att ta sig i akt för den synd som människohjärtat ständigt har benägenhet för.

Även om inget synbart tecken på Guds misshag nu följer på en upprepning av Ananias' och Safiras synd, är den ändå lika vederstygglig i Guds ögon och överträdaren kommer lika säkert att straffas på domens dag, och många kommer att känna Guds förbannelse i detta livet. När man ger ett löfte till Guds verk, ger man ett löfte till Gud, och det skall på ett heligt sätt fullföljas. I Guds ögon är det inget mindre än ett helgerån att själv använda sådana pengar som en gång har lovats för att uppehålla Guds verk.

Löftens helighet

När det i våra bröders närvaro ges ett muntligt eller skriftligt löfte om att ge ett visst belopp, är dessa bröder synliga vittnen till kontraktet mellan Gud och oss. Löftet har inte getts till en människa, utan till Gud, och är som ett skriftligt löfte som ges till en medmänniska. Ingen juridisk förbindelse om betalning av pengar är mera bindande för en kristen än ett löfte som getts till Gud.

Personer som på så sätt lovar något till sina medmänniskor tänker vanligen inte på att be om att få bli befriade från ett sådant löfte. Ett löfte som getts till Gud, alla goda gåvors givare, är av ännu större vikt. Varför skulle vi då försöka att befria oss ifrån våra löften till Gud? Betraktar människor sina löften mindre bindande därför att de getts till Gud? Kr ett löfte mindre viktigt därför att det inte kommer att leda till en domstolsprövning? Vill en människa som bekänner sig vara frälst genom Jesu Kristi oändliga offerblod, ”röva från Gud,,? Kr inte hans löften och handlingar vägda på den himmelska domstolens rättfärdiga vågskål?

Envar av oss har en sak oavgjord i den himmelska domstolen. Skall vårt sätt att vara, tynga vågskålen mot oss? Ananias' och Safiras fall var av den mest försvårande karaktär. Genom att behålla en del av försäljningssumman, ljög de för den helige Ande. På samma sätt ”,ilar skuld över varje person i förhållande till förbrytelsen.

När människors hjärtan har uppmjukats av Guds Andes närvaro, är de mer öppna för intryck av den helige Ande, och beslut görs att förneka själviskheten och offra till Guds sak. Det är när gudomligt ljus med ovanlig klarhet och kraft lyser in i sinnets

kamrar som den naturliga människans känslor övervinns och själviskheten förlorar sin kraft över hjärtat och en längtan väcks att likna förebilden, Jesus Kristus, genom att praktisera självförnekelse och välgörenhet. Den naturliga människans sinnelag blir då vänligt och medlidsamt mot förlorade syndare och hon gör ett högtidligt löfte till Gud, precis som Abraham och Jakob gjorde. Himmelska änglar är närvarande vid sådana tillfällen. Kärlek till Gud och kärlek till människor triumferar över själviskhet och kärlek till världen. I synnerhet är detta fallet när en förkunnare i Guds Ande och kraft framställer återlösningsplanen, som lades av himmelens Majestät i korsets offer. Av följande skriftställen kan vi se hur Gud ser på ämnet löften: ”Mose talade till Israels barns stamhövdingar och sade: Detta är, vad Herren har bjudit: Om någon gör ett löfte åt Herren eller svär en ed, genom vilken han förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, så skall han icke sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra, vad hans mun har talat.” (4 Mos. 30:1,2.) ”Låt icke din mun draga skuld över hela din kropp; och säg icke inför Guds sändebud, att det var ett förhastande. Icke vill du, att Gud skall förtörnas för ditt tals skull, så att han fördärvar dina händers verk.” (Pred. 5:5.) ”Så kommer jag då till ditt hus med brännoffer, jag vill infria mina loften till dig, dem, till vilka mina löppar öppnade sig och som min mun uttalade i min nöd.” (Ps. 66:13, 14.) ”Det är farligt för en människa att obetänksamt helga något och att överväga sina löften, först när de äro gjorda.” (Ords. 20: 25.) ”Om du har gjort ett löfte åt Herren, din Gud skall du icke dröja att infria det, ty Herren, din Gud, skall förvisso utkräva det av dig, och synd kommer att vila på dig. Men om du underlåter att göra något löfte, så kommer icke därigenom synd att vila på dig. Vad dina läppar hava talat skall du hålla och göra i enlighet med det frivilliga löfte du har givit Herren, din Gud, och uttalat med din mun.” (5 Mos. 23:21-23.) ”Gören löften och infrien dem åt Herren, eder Gud; alla de som äro omkring honom bäre fram skänker åt den Fruktsvärde.” (Ps. 76:12.) ”I ohelgen det, I det att I sägen: ’Herrens bord kan man gärna forsumma, och den spis, som gives därtill, behöver man icke akta!’ Ja, I sägen: ’Icke är det mödan värt!’, och så handhaven I det vanvördigt, säger Herren Sebaot. När I alltså frambären eder offergåva, då fören I fram, vad ’Som är rövat och vad som är lytt och svagt. Skulle jag hava behag till sådana gåvor av eder hand? säger Herren. Nej, förbannad vare den bedragare, som i sin hjord har ett djur av hankön, men ändå, när han har gjort ett löfte, offerar åt Herren ett djur, som icke duger. Ty jag är en stor konung, säger Herren Sebaot, och mitt namn är fruktansvärt bland folken.” (Mal. 1 :12-14.)

Gud låter människan medverka i arbetet för medmänniskors frälsning. Hon kan samarbeta med Kristus genom att göra barmhärtighets- och välgörenhetshandlingar.

Men hon kan inte återlösa dem, eftersom hon inte kan tillgodose den överträdde rättfärdighetens krav. Detta kan endast Guds Son göra, genom att lägga sin härlighet och ära åt sidan, kläda sin gudomlighet i mänsklighet, och komma ned till jorden för att förödmjuka sig själv och utgjuta sitt blod för människosläktet.

Då Kristus bjöd sina lärjungar, att gå ”ut i hela världen och predika evangelium för allt skapat”, anvisade han människan uppgiften att sprida evangeliet. Men medan somliga går ut för att predika, kallar han på andra att efterkomma hans krav på dem att ge tionde och offer för att uppehålla Guds tjänare och sprida den tryckta sanningen ut över landet. Detta är Guds medel att upphöja människan. Det är just det arbete som hon behöver, ty det vill väcka hennes hjärtas djupaste sympatier och frammana och öva sinnets högsta förmågor.

Människan -- Guds redskap

Allt på jorden placerades här av Guds givmilda hand såsom ett uttryck för hans kärlek till människan. De fattiga är hans egendom, och evangeliets framgång är också hans angelägenhet. Han har lagt medel i människornas händer, för att hans gudomliga gåvor må flyta genom mänskliga kanaler i att göra det arbete som går ut på att frälsa våra medmänniskor. Varendra en av oss har en uppgift på detta stora fält, och ändå är det fel att tro, att Gud är beroende av människan. Han kunde säga ett ord och varje fattig människa skulle göras rik. På ett ögonblick kunde han bota hela den mänskliga rasen från alla dess sjukdomar. Han kunde göra sig fri från alla sina tjänare helt och hållet och göra änglar till sanningens ambassadörer. Han kunde ha skrivit sanningens ord på himlafästet, på trädens löv eller på fältens blommor, eller han kunde med hög röst ha förkunnat den från himmelen. Men den allvise Guden valde inte någon av dessa vägar. Han visste att människan måste ha något att göra för att livet skulle bli välsignat för henne. Guld och silvret tillhör Herren och han kunde låta det regna ned från himmelen om han valde att så göra, men i stället har han gjort människan till sin förvaltare och anförtrott henne med medel, inte för att läggas på hög, utan för att användas till andras nytta. Han har på så sätt gjort människan till ett medel genom vilket han önskar fördela sina välsignelser på jorden. Gud planerade den systematiska välgörenheten för att människan skulle kunna bli lik sin Skapare, god och osjälvisk till sin karaktär, och slutligen hos honom delaktig av den eviga och härliga lönen.

Gud verkar genom mänskliga redskap och var och en som väcker människors

samveten och uppfordrar dem till goda gärningar och till verkligt intresse för Guds verks framgång, gör det inte av sig själv, utan genom Guds Ande som verkar i honom.. Löften, som ges under sådan omständigheter är heliga till sin karaktär, och är en frukt av Guds Andes verk. När dessa löften infrias, accepterar himmelen dessa offer och dessa frikostiga arbetare blir krediterade för ett motsvarande värde som investerats i den himmelska banken. Sådana lägger en god grund för tider som kommer, så att de kan gripa det eviga livet.

När man inte känner Guds Andes omedelbara närhet så verklig och sinnet påverkas av livets timliga omsorger, frestas man att ifrågasätta styrkan i de förpliktelser som man frivilligt påtagit sig. När man ger efter för Satans frestelser menar man att man handlat under för stark press, och att man påverkats av stundens inspiration, att uppropet om medel för Guds verk var överbetonat och att man tvingades att lova under falska förevändningar utan att helt förstå saken och därför vill man nu bli löst från löftet. Har Guds tjänare befogethet att godta deras ursäkter och säga: ”Du skall inte hållas ansvarig för ditt löfte, utan du är nu befriad från det?” Om de skulle våga att göra så, blir de delaktiga i den synd som den som drar sig tillbaka, är skyldig till. . .

En församling är ansvarig för sina enskilda medlemmars löften. Om de ser att där finns en broder som försummar att uppfylla sina löften, bör de arbeta vänligt och bestämt med honom. Om han har kommit i omständigheter som gör att det är svårt att betala in det han lovat och han är en värdig medlem och har ett villigt hjärta, då bör församlingen i kärlek hjälpa honom. På så sätt kan de överbrygga svårigheten och själva få välsignelse.

Gud vill att medlemmarna i hans församling skall betrakta sitt ansvar till honom som lika bindande som vilken annan skuld som helst i det dagliga livet. Var och en av oss bör se tillbaka på sitt liv och se om vi har något obetalt, löften som inte är infriade, och så göra extra inbetalningar, ”ja, till den yttersta skärven”, ty vi måste alla möta och vänta på det slutliga utslaget från himmelens domstol, där intet utom trohet och sanningsenlighet kommer att bestå provet.

Kapitel 108

Arv och testamenten

”Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla.” (Matt. 6:19, 20.) Själviskheten är en själsfördärvande synd. Under denna huvudrubrik kommer begärelsen, som är avgudereri. Allt tillhör Gud. Allt det överflöd som.. vi uppskattar är resultatet av gudomlig välgörenhet. Gud är den store och överflödande givaren. Om han fordrar någon del av det rika förråd han gett oss så är det inte för att han skall bli berikad av våra gåvor, ty han behöver ingenting från våra händer, men det är för att vi skall få tillfälle att utöva självförnekelse, kärlek och sympati för våra medmänniskor och på så sätt bli verkligen upphöjda.

I varje gudstjänstordning, ända från Adams dagar ned till vår tid, har Gud gjort anspråk på människors ägodelar och sagt: Jag är universums rättmätige ägare. Helga därför förstlingsfrukten åt mig, bär fram ett trohetsoffer, överlämna åt mig vad som är mitt och erkänn så min överhöghet, så skall det stå dig fritt att behålla och glädja dig över mina gåvor och min välsignelse skall följa dig. ”Ära Herren med dina ägodelar och med förstlingen av all din gröda.” (Ords. 3:9.)

Guds anspråk kommer först. Vi gör inte hans vilja genom att ge honom det som blir över av vår inkomst, när alla förmenta behov har tillfredsställts. Innan någon del av vår inkomst är förbrukad, borde vi lägga åt sidan och ge Herren den del han gör anspråk på. I det gamla förbundets tid brann alltid ett tackoffer på altaret, och på så sätt visades människans ständiga förpliktelse mot Gud.

Om vi har framgång i våra världsliga affärer är det därför att Gud välsignar oss. En del av denna inkomst borde användas för de fattiga, och en stor del i Guds verk. När vi ger Gud det han fordrar, kommer återstoden att helgas och välsignas för vårt eget bruk. Men när en människa rövar från Gud genom att undanhålla det som han fordrar, vilar hans förbannelse över det hela.

Gud har gjort människor till de kanaler genom vilka hans gåvor skall flyta för att

underhålla det verk han vill skall föras framåt i världen. Han har gett dem rikedom till att användas på ett klokt sätt, inte för att själviskt samlas på hög, förslösas i lyx och självisk tillfredsställelse, antingen i kläder eller lönlösa saker till hemmet. Han har begåvat dem med medel till att underhålla hans tjänare i arbetet som förkunnare och missionärer, och stödja de institutioner han har etablerat bland oss.

De som gläder sig i sanningens dyrbara ljus, borde känna en brinnande längtan att det skall utbredas överallt. Det finns en del trogna standar-bärare som aldrig drar sig undan plikten eller skyr ansvaret. Deras hjärtan och plånböcker är alltid öppna när det behövs medel för att vidga Guds verk. Det är ibland verkligen några som tycks vara beredda att göra mer än sin plikt, som om de vore rädda för att förlora ett tillfälle att investera sin del i himmelens bank.

Det finns andra som vill göra så litet som möjligt, De ruvar över sina skatter, eller slösar medel på sig själva, medan de med ovillighet ger en liten slant till Guds verk. Om de gör ett löfte till Gud, ångrar de sig efteråt och söker undvika att betala det så länge de kan, om de inte helt och hållet låter bli. De gör sin tionde så liten som möjligt, som om det de ger tillbaka till Gud vore förlorat. Våra olika institutioner kan lida stor brist på medel, men denna klass människor handlar som om det inte hade någon betydelse för dem om dessa gick framåt eller inte. Och ändå är dessa institutioner Guds redskap till att upplysa världen.

De gamlas förvaltarskap

Dessa institutioner har inte likt andra av samma slag, fått ta emot gåvor eller testamenten. Och ändå har Gud rikligen välsignat dem och gjort dem framgångsrika och de har uträttat mycket gott. Det finns gamla ibland oss som närmar sig sin provotids slut, men på grund av bristen på handlingskraftiga män som kunde förse Guds verk med de pengar som finns i deras ägo, går dessa medel över i deras händer, som tjänar Satan. Dessa tillgångar var endast ett lån från Gud och skulle ges tillbaka till honom, men i nio fall av tio vidtar dessa bröder sådana åtgärder ifråga om användandet av Guds egendom, när de lämnar sitt aktiva liv att Gud inte kan förhärligas därmed, eftersom inte en enda krona därav kommer att flyta in i Guds skattkammare. Dessa till synes goda bröder har i en del fall haft ohelgade rådgivare, som gav råd utifrån sin egen synpunkt och inte enligt Guds sinne. Egendom överförs ofta till barn och barnbarn, endast till deras skada. De har inte kärlek till Gud eller sanningen och därför kommer dessa medel som tillhör

Herren, in i Satans led för att kontrolleras av honom. Satan är mycket mer vaken, klarsynt och skicklig i att finna vägar att tillskansa sig medlen än våra bröder är att säkra dem för Herren och hans verk. En del testamenten har skrivits på ett sådant slarvigt sätt att de inte godkänns inför domstol och på såsätt har tusentals kronor gått förlorade för verket. Våra bröder bör förstå att det vilar ett ansvar på dem som trogna tjänare i Guds verk till att handla förståndigt när det gäller denna sak och trygga det som hör Herren till.

Många visar en onödig finkänslighet på denna punkt. De känner det som de beträdde förbjuden mark när de i samtal med de äldre eller de sjuka för frågan om deras tillgångar på tal för att få veta vilken fördelning de tänkt göra med sina pengar. Men denna plikt är lika helig som den att predika ordet för att frälsa människor. Här finns en man med Guds pengar eller egendom i sina händer. En förändring i hans förvaltarskap är förestående. Kommer han att placera medlen som Gud har lånat honom, till att användas i hans verk, eller i ogudaktiga människors händer, endast därför att de är hans släktingar. Borde inte kristna män känna intresse och ängslan för den människans framvida bästa såväl som för Guds verk, så att han kan göra en rätt placering av de pengar Herren har lånat honom för att förvaltas på ett klokt sätt? Vill bröder stå vid sidan av och se honom förlora sitt grepp om detta livet och samtidigt beröva Gud hans skatter? Detta skulle bli en fruktansvärd förlust för honom själv och för verket, ty genom att placera sina pund i deras händer som inte har någon aktning för Guds sanning, skulle han med avsikt knyta in dem i en duk och gömma dem i jorden.

Herren skulle önska att hans efterföljare gav av sina medel medan de ännu kan göra ,det själva. En del kanske frågar: ”Måste vi göra oss av med allt som vi kallar vårt eget?” Vi kanske inte uppfordras att göra detta nu, men vi måste vara villiga att göra så för Kristi skull. Vi måste erkänna att vår egendom absolut är hans, genom att använda den villigt när helst medel behövs för att främja hans verk.

En del stänger sina öron när det behövs pengar för att sända missionärer till främmande länder, eller för att publicera sanningen och sprida den ut över världen som höstens löv. Sådana ursäktar sitt habegär genom att tala om att de har arrangerat det så att de skall ,skänka pengar sedan de dött. De har kommit ihåg Guds verk i sina testamenten. Därför lever de ett liv i girighet och berövar Gud tionde och offer, och i deras testamente ger de Gud endast en liten del av det som han lånat dem, medan största delen överlåts till släktingar som inte har något intresse av sanningen. Detta är den

värsta sortens röveri. Inte endast i livet men även vid sin död rövar de från Gud vad som rättmätigt tillhör honom.

Oklokt dröjsmål

Det är fullständig dårskap att uppskjuta förberedelsen för det tillkommande livet till den sista timmen i deras liv här. Det är också ett stort misstag att vänta med att efterkomma Guds krav om givmildhet till hans verk tills stunden kommer då du skall överlåta ditt förvaltarskap till andra. De till vilka du anförtror dina pengar kanske inte förvaltar dem så väl som du skulle ha gjort. Hur vågar rika människor ta en så stor risk! De som väntar tills döden kommer innan de gör en för delning av sin egendom, kapitulerar för döden hellre än för Gud. När de gör så, handlar de i direkt strid med Guds plan, som tydligt är uttryckt i hans ord. Om de vill göra gott måste de gripa nuets gyllene tillfällen och verka med all sin kraft, som om de fruktade att de kunde förlora de gynnsamma tillfällena.

De som försummar en känd plikt genom att inte besvara Guds krav på dem här i livet, och som dövar sina samveten genom att testamentera bort sina medel efter sin död kommer inte att få några berömmande ord från sin Mästare: och inte heller kommer de att få någon lön. De praktiserade inte själv förnekelse, utan behöll själviskt sina medel så länge de kunde. och gav inte efter förrän döden gjorde anspråk på deras liv. Vad många har för avsikt att 'skjuta på tills de är nära döden, skulle de om de verkligen vore kristna göra medan de ännu är i livet. De skulle helga sig själva och sin egendom åt Gud, och medan de ännu får tjänstgöra som Guds förvaltare, skulle de ha tillfredsställelsen av att göra sin plikt. Genom att vara sina egna boutredningsmän, kunde de själva tillmötesgå Guds krav i stället för att överlåta ansvaret på andra.

Vi skulle betrakta oss själva som förvaltare av Herrens egendom och Gud som den främste ägaren, till vilken vi skall ge tillbaka det som är hans när han behöver det. När han kommer för att begära sitt eget med ränta, kommer de giriga att inse att i stället för att förmera de pund som anförtrotts dem, har de dragit över sig den dom som uttalades över den otrogne tjänaren.

Det är Herrens avsikt att hans tjänares död skall betraktas som en förlust på grund av det goda inflytande som de utövat och de många frivilliga offer som de gav för att fylla Guds förrådskammare. Döende människors testamenten är miserabla surrogat för

den levande godheten. Guds tjänare skulle förverkliga sin ”yttersta vilja” varje dag i goda gärningar och frikostiga offer till Gud. De skulle inte tillåta att den summa som de ger till Gud är oproportionerligt liten i jämförelse med det de använder till eget bruk. När de dagligen förverkligar sin ”yttersta vilja” skulle de tänka på de projekt och vänner som har den största platsen i deras hjärtan. Deras bästa vän är Jesus. Han undanhöll dem inte sitt eget liv, men för deras skull blev han fattig, för att de genom hans Fattigdom skulle bli rika. Han är värd hela hjärtat, all egendom, och allt det de har och är.

Men många bekännande kristna avfärdar Jesu krav i livet och hånar honom genom att ge honom en obetydlig gåva efter sin död. Må denna klass människor komma ihåg att detta röveri inre är en impulshandling, utan en väl genomtänkt plan. Som de sätter främst genom att säga: ”Att jag med sunt och fullt förstånd, av egen fri vilja förklarar. ..” Sedan de grovt har bedragit Guds verk genom hela livet förevigar de sitt bedrägeri efter döden. Och detta gör de med sitt sinnes fulla förstånd. Ett sådant testamente är många tillfreds med som en kudde att vila på vid dödens stund. Deras testamente utgör en del av förberedelsen för döden och har upprättats för att deras egendom inte skall störa dem i deras dödsstund. Kan dessa med tillförsikt se fram mot den dag då de skall avlägga räkenskap för sitt förvaltarskap?

Vi måste alla vara rika på goda gärningar i detta livet om vi vill säkra oss det tillkommande, eviga livet. När den himmelska domstolen sammanträder och böckerna öppnas, kommer varje människa att belönas efter sina gärningar. I församlingsböckerna står många namn inskrivna som i himmelens dagbok betecknas som bedragare. Om inte dessa ångrar sina synder och arbetar för sin Mästare med oegennyttig välgörenhet, skall de förvisso få dela den otrogne förvaltarens dom.

Det händer ofta att en aktiv affärsman faller död ned utan ett ögonblicks varning och vid undersökning av hans affärer finner man att de är i den största oordning. Vid ansträngningen att ordna upp hans bo tar domstolsförhandlingar en stor del, om inte all hans egendom, medan hans hustru och barn och Kristi verk berövas sin del. De som är trogna förvaltare av Herrens medel kommer att veta precis hur deras affärer går, och likt visa män är de förberedda för varje oförutsedd händelse. Skulle deras provtid plötsligt avbrytas, skulle de inte lämna sådana stora bekymmer åt dem som är tvungna att reda upp boet.

Många bekymrar sig inte om att skriva sitt testamente medan de ännu är vid god hälsa. Men sådan förtänksamhet skulle våra syskon visa. De skulle känna till sin finansiella ställning och skulle inte tillåta att affärerna blir tilltrasslade. De skulle ordna sin egendom så att de kunde lämna den när som helst.

Testamenten bör skrivas så att de är juridiskt giltiga. Sedan de har skrivits kan de ligga i årtal utan att göra någon skada, om gåvor fortsättningsvis ges från tid till annan allt eftersom verket behöver det. Syskon, döden kommer inte en dag tidigare därför att ni har skrivit ert testamente. När ni testamenterar er egendom till era släktingar, se till att ni inte glömmer bort Guds verk. Ni är hans ombud, som handhar hans egendom, och hans anspråk borde vara er första tanke. Naturligtvis bör inte er hustru och era barn lämnas utan tillgångar, ty om de behöver måste de få underhåll. Men ni behöver inte, därför att det är en sed, i ert testamente ta med släktingar som inte har behov av något.

Håll alltid i minnet att det själviska sättet varpå man i vår tid disponerar över sin egendom inte är Guds plan, utan människornas påhitt. Kristna borde verka för en reformation och bryta upp detta nuvarande system, och ge en fullständigt ny aspekt på testamentens utformning. Kom alltid ihåg att det är Herrens egendom som du handhar. Guds vilja i denna fråga är lag. Om en man hade satt dig till att bevaka hans egendom, skulle du då inte noggrant studera testatorns vilja, så att inte den minsta summa skulle användas på fel sätt. Din himmelske vän har anförtrott dig sin egendom och gett dig sitt testamente om hur han vill att den skall användas. Om detta testamente, studeras med ett osjälviskt hjärta, kommer det som tillhör Gud inte att användas på ett felaktigt sätt. Herrens verk har på ett skamligt sätt blivit försummat, när han har försett människor med tillräckliga medel att möta varje behov, om de endast hade tacksamma och lydiga hjärtan.

Fortsätt att ge på ett klokt sätt

De som har skrivit sina testamenten skulle inte ha den känslan att när detta är gjort har de inte längre några plikter, utan de skulle ständigt vara verksamma och använda de pund som anförtrotts dem för att uppbygga Herrens verk. Gud har lagt planer för att alla må kunna arbeta förståndigt vid fördelningen av sina tillgångar, Han har inte för avsikt att underhålla sitt verk genom underverk. Han har en del trogna förvaltare, som är ekonomiska och använder sina tillgångar för att utbreda hans sak. Självförnekelse och välgörenhet skulle vara regel istället för undantag. Guds verks

växande behov kräver medel. Kallelser kommer ständigt från män i vitt eget land och från främmande länder om att budbärare skall komma till dem med ljus och sanning. Detta nödvändiggör fler arbetare och mer pengar att underhålla dem med.

Endast en liten summa pengar flyter in i Herrens skattkammare för att användas för människors frälsning och även dessa små belopp uppnås endast genom hitt arbete. Om allas ögon kunde öppnas och se hur det ridande habegäret har hindrat Guds verks frammarsch och hur mycket mera som kunde ha gjorts om alla hade handlat enligt Guds plan angående tionde och offer, skulle det för mingas vidkommande ske en märkbar reform. De skulle då inte viga hindra verkets framgång såsom de har gjort. Församlingen sover när det gäller det arbete som kunde uträttas om den ville ge upp allt för Kristus. En sann självupppoffringens anda skulle vara ett bevis på evangeliets verklighet och kraft som världen inte kunde missförstå eller motsäga, och rikliga välsignelser skulle utgjas över församlingen.

Jag uppmanar vira bröder att upphöra med att röva fån Gud. En del har det så ställt att testamenten miste skrivas. Men när de gör det, bör de göra det med försiktighet så att inte söner och döttrar Hr de medel som borde flyta in i Guds skattkammare. Dessa testamenten blir ofta föremål för kiv och oenighet. Till Guds Israels ära fordom står det skrivet att han inte skämdes att kallas deras Gud, och orsaken därtill var att de i ställåt för att själviskt 'Söka och begära jordiska ägo delar, eller söka sin lycka i världsliga nöjen, lämnade sig själva och allt de hade I Guds händer. De levde endast för hans ära, och förklarade mycket tydligt att de sökte efter ett bättre land - det himmelska. För ett sådant folk skämdes inte Gud. Han blev inte vanärad i världens ögon. Himmels Majestät skämdes inte för att kalla dem bröder.

Giv rikligt

Det finns många som hävdar att de lånte kan göra mer för Guds verk än de gör, men de ger inte efter sin förmåga. Herren öppnar ögon som är förblindade av själviskhet, genom att helt enkelt reducera deras inkomster till den mängd som de är villiga att ge. Hästar ligger döda på fältet eller i stallet, hus och ladugårdar ödeläggs genom eldsvåda eller skörden slår fel. Vid många tillfällen prövar Gud människor med välsignelser, och om de visar otrohet mot honom i att ge tionde och offer, håller han tillbaka sina välsignelser. "Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt." (2 Kor. 9:6.) Genom Kristi nåd och hans godhets rikedom och för sanningens och

religionens ära, förmanar vi er, som är Kristi efterföljare, att helga er själva och er egendom åt Gud på nytt. När vi betraktar Kristi medlidande och kärlek, vilket förde honom från de kungliga boningarna för att lida självförnekelse, förödmjukelse och död, lit oss då ställa frigan: ”Hur mycket är jag skyldig min Herre?” och lit sedan dina tackoffer svara till din värdering av himmelens stora giva, Guds käre Son.

När du bestämmer den del som skall ges till Guds sak, se då till att du hellre överskrider än underskrider pliktens krav. Betänk, åt vem offret skall ges. Denna påminnelse kommer att skrämja girigheten på flykten. Tänk endast på den stora kärlek varmed Kristus har älskat oss, och vira rikaste offergåvor kommer att synas vara ovärdiga hans godtagande. När Kristus är föremålet för vit kärlek, kommer de som har tagit emot hans förlåtande kärlek inte att stanna för att beräkna värdet av alabasterflaskans dyrbara olja. Den själviska Judas kunde göra detta, men mottagaren av frälsningens gåva kommer endast att ångra att offret inte har en rikare vällukt och ett större värde. De kristna måste endast betrakta sig som kanaler varigenom nåd och välsignelser skall flyta från all godhets källa till deras medmänniskor, genom vars omvändelse de kan uppsända till himmelen lovprisningen och offer från dem som på så sätt blir delaktiga med dem av den himmelska gåvan.

Kapitel 109

Förhållandet mellan församlingsmedlemmar

Varje människa som strävar efter att vinna seger kommer att ha sina egna svagheter att kämpa med. Det är så mycket lättare för oss att se våra bröders misstag, än att se våra egna, och därför bör vi vara mycket mer noggranna och kritiska mot oss själva än mot andra.

Alla församlingsmedlemmar måste, om de är Guds söner och döttrar, genomgå en disciplinär fostran innan de kan bli världens ljus. Gud kommer inte att göra människor till ljusets kanaler så länge de är kvar i mörker och är tillfreds med det och inte gör någon större ansträngning för att förenas med ljusets källa. De som känner sina egna behov, och väcker sig själva till den djupaste eftertanke och ivrig, uthållig bön, skall få gudomlig hjälp. Det finns mycket som varje människa måste vänja sig av med och mycket som hon måste lära. Gamla vanor och seder måste skakas av och det är endast genom allvarlig kamp som det går att rätta till dessa fel, och genom att helt ta emot sanningen och efterleva dess principer, som seger kan vinnas genom Guds nåd.

Jag önskar att jag kunde finna ord som skulle göra det klart för oss alla att vårt enda hopp är att förenas med Gud. Själens renhet måste uppnås, mycken hjärteransakan måste göras, och mycken envishet och egenkärlek måste besegras, och detta kräver ständig och ivrig bön.

Lugn och självkontroll

Människor som är hårda och kritiska ursäktar sig ofta, och försöker att försvara sin brist på kristen artighet med att en del av reformationens män arbetade med en sådan anda, och de påstår att arbetet i vår tid kräver samma anda, men så är det inte. Ett lugnt sinne, som är under fullkomlig kontroll är bättre vid alla tillfällen, även i de mest ofina sällskap. En våldsam iver gagnar ingen. Gud utvalde inte reformatörerna därför att de var övermodiga och häftiga män. Han godtog dem som de var, trots dessa karaktärsdrag, men han skulle ha gett dem tio gånger så stort ansvar om de hade haft ett ödmjukt sinnelag, och deras anda varit under förnuftets kontroll. Om Kristi tjänare måste fördöma synd, ogudaktighet, orenhet och falskhet, tillrättavisa om överträdelser och

synder bland både hög och låg, och visa dem att Guds vrede kommer att falla över Guds lags överträdare, skulle de ändå inte vara befallande och tyranniska. De bör visa vänlighet och kärlek och visa en önskan att frälsa i stället för att fördärva.

Av Guds långmodighet kan predikanter och församlingsmedlemmar, som längtar efter att vara Kristi medarbetare, lära sig otvetydiga lärdomar om fördragsamhet och kärlek. Kristus förenade Judas och den impulsiva Petrus med sig själv, inte därför att Judas var girig och Petrus häftig, utan för att de skulle kunna lära av honom, deras store Lärare, och liksom honom bli osjälviska, saktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Han såg ett gott material i båda dessa män. Judas hade Finansiella förmågor och skulle ha kunnat bli av stort värde för församlingen om han hade tillägnat sig de lärdomar som Kristus gav när han fördömde all själviskhet, bedrägeri och girighet även i livets enskildheter. Dessa lärdomar upprepas ofta: ”Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den som är orätrådlig i det minsta, han är ock orätrådlig i vad mer är.” (Luk. 16:10.)

Sträng redbarhet

Vår Frälsare sökte att inpränta hos sina lyssnare att den som till sin egen fördel skulle bedra sin nästa i den minsta lilla sak, skulle, om tillfälle ges, bedra honom i större saker. Det minsta avsteg från sträng redbarhet bryter ned barriärer och bereder hjärtat för att begå orätt. Kristus undervisade genom föredöme och principer att den strängaste redbarhet skulle behärska våra handlingar mot våra medmänniskor. ”Därför, allt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen lock göra dem.” (Matt. 7:12.) Kristus skildrade ständigt fariséernas bristfälliga liv och tillrättavisade dem. De bekände sig efterleva Guds lag, men i deras dagliga handlingar praktiserade de orättfärdighet. Många änkor och faderlösa berövades det lilla de hade, för att tillfredsställa deras giriga åtrå efter vinning.

Judas kunde ha fått nytta av alla dessa lärdomar om han i sitt hjärta haft en längtan efter att göra det rätta, men hans vinningslystnad besegrade honom, och kärlek till pengar blev den förhärskande kraften i hans liv. Han bar pungen som Innehöll de medel som skulle användas för att främja Kristi gärning, och små summor användes då och då för hans eget bruk. Hans själviska hjärta var upproriskt över Marias offer av alabasterflaskan med dess dyrbara olja, och han tillrättavisade henne för hennes obetänksamhet. I stället för att vara en lärjunge, ville han vara en lärare och undervisa vår Herre angående det som var passande i Marias handlingssätt.

Petrus och Judas hade lika stora tillfällen och förmåner att få iaktta Kristi ständiga föredöme och att lyssna till undervisning för att rätta till sina syndiga karaktärsdrag. Medan de hörde hans svidande tillrättavisning och fördömelse av skrymteri och sedefördärv, såg de, att de som tillrättavisades såsträngt, var föremål för hans ivriga och outtröttliga arbete för att omvända dem. Frälsaren grät över deras förfärliga mörker och villoläror. Han ängslades för dem med oförminskad kärlek och omtanke, och utropade över Jerusalem: ”Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat.” (Luk. 13:34.)

Jesu fördragsamhet

Petrus var snabb och ivrig i sitt handlingssätt, frimodig och orubblig, och Kristus såg i honom egenskaper som kunde få stort värde för församlingen. Därför knöt han Petrus till sig själv, så att allt som var gott och värdefullt kunde bevaras, och för att han genom sin undervisning och sitt föredöme kunde mildra det hårda i Petrus' temperament och utjämna vad som var ofint i hans uppförande. Om hjärtat verkligen blev förvandlat genom gudomlig nåd, skulle den yttre förändringen komma att ses i sann vänlighet, sympati och artighet. Jesus var aldrig kall och otillgänglig. De som var bekymrade kom ofta och störde honom när han hade dragit sig avsidet för att få vila och vederkvickelse, men han mötte människorna med en vänlig blick och hade uppmuntrande ord till alla. Han var en förebild på sann artighet. Petrus förnekade sin Herre, men ångrade sig efteråt och var djupt ödmjuk över sin stora synd. Kristus visade att han förlät sin felande lärjunge, i det att han nedlät sig att nämna honom vid namn efter sin uppståndelse.

Judas gav efter för Satans frestelser och förrådde sin bästa vän. Petrus lärde och drog nytta av Kristi undervisning och förde vidare det reformarbete som hade getts till lärjungarna när Herren upp for till himmelen. Dessa män representerar de två klasser som Kristus förenar med sig själv, och ger dem fördelen av hans undervisning om och föredöme för ett osjälviskt och medkännande liv, för att de skulle lära av honom.

Ju mer människor betraktar Frälsaren och lär känna honom, desto mer kommer de att likna hans förebild och göra Kristi gärningar. Den tid vi lever i fordrar ett reformarbete. Sanningens -ljus som skiner på oss kräver beslutsamma, handlingskraftiga människor med en gedigen moral, sådana som vill arbeta flitigt och uthålligt för att rädda de människor som vill höra Guds Andes inbjudan.

Den kärlek som bör finnas mellan församlingsmedlemmar, ger ofta plats för kritik och anmärkning och dessa visar sig även vid religiösa sammankomster, både i klander och svåra personliga utfall. Sådant skulle inte tillåtas varken ..av predikanter, församlingsföreståndare eller medlemmar. Forsamlingens gudstjänster bör föregå endast med Guds ära för ögonen. När människor med sina olika och säregna karaktärsdrag förs samman i en församlingssamfund, kommer församlingen att påverkas därav, om inte Guds sanning uppmjukar och slipar bort skarpa kanter i karaktären, och församlingens frid och harmoni offras till underkastelse för dessa själviska, oheliga drag. Många som noggrant ger akt på sina trossyskon för att upptäcka deras brister, försummar att granska sina egna hjärtan och rena sina egna liv. Detta leder till Guds misshag. Varje enskild medlem i församlingen bör noggrant vaka över sin egen själ och kritiskt ge akt på sina egna handlingar, ty annars kan de handla av själviska motiv och bli orsak till fall för sina trossyskon.

Gud tar emot människor som de är, med de mänskliga dragen i deras karaktär och fostrar dem sedan för sin tjänst, om de vill låta sig fostras och lära av honom. Den rot av bitterhet, avund, misstro, svartsjuka, och även hat, som finns i en del församlingsmedlemmars hjärtan, är Satans verk. Sådana har ett giftigt inflytande på församlingen: "Veten I icke, att litet surdeg syrar hela degen?" (1 Kor. 5:6.) Det religiösa nit som visas genom en klappjakt på bröderna är ett nit som inte är i harmoni med sunt förstånd. Kristus har ingenting att göra med sådana vittnesbörd.

Kapitel 110

Dålig "andlig matsmältning"

Omtanke om din andliga välfärd är orsaken till att jag just nu skriver till dig. Jag är tyngd av ansvarets börda, som jag nu påtar mig genom att skriva dessa rader till dig. Genom ditt eget handlingssätt stänger du himmelens portar för dig själv och dina barn, för varken du eller de kommer någonsin att gå igenom dem med era nuvarande bristfälliga karaktärer. Du, min syster, spelar ett sorgligt, förlorande spel i livet. Heliga änglar ger akt på dig med sorg, och onda andar betraktar dig med triumf, när de ser dig snabbt förlora den skönhet som smyckar en kristen karaktär, och Satan i stället inplanterar sina egna onda drag.

Du har gett efter för roman- och berättelseläsning intill dess att du lever i en fantasivärld. Sådan läsning har ett skadligt inflytande både på kropp och själ, den försvagar intellektet och är en fruktansvärd utarmning av den fysiska kraften. Ibland är ditt sinne knappast normalt därför att fantasin blivit överspänd och sjuk genom att läsa uppdiktade historier. Sinnet bör vara under en sådan disciplin att illa dess krafter utvecklas på ett harmoniskt sätt. Utbildning i en bestämd riktning kan aktivera särskilda förmågor, och samtidigt lämna andra utan tillväxt så att deras användbarhet förkrymper. Minnet skadas i hög grad genom dåligt vald läsning, vilket har en tendens att bringa tankeförmågan i obalans och skapa nervositet och slapphet i hela organismen. Om fantasin ständigt överbelastas och stimuleras av uppdiktad läsning, blir den snart en tyrann, som kontrollerar alla andra själsförmågor och gör att sinnet blir nyckfullt och utvecklingen felinriktad.

Du lider av dålig "andlig matsmältning". Ditt sinne har blivit belamrat med all sorts kunskap - politik, historia, teologi och anekdoter - och endast en del av detta kan behållas av ett så missbrukat minne. En mer begränsad information och ett väl disciplinerat sinne skulle vara av mycket större värde. Du har försummat att öva ditt sinne till kraftfull verksamhet. Därför har din vilja och dina böjelser kontrollerat dig och blivit din herre i stället för din tjänare. Resultatet har blivit förlust. av både fysisk och andlig kraft.

Under åratals har ditt sinne varit som en porlande bäck, nästan fylld med stenar

och ogräs och vattnet har runnit till ingen nytta. Om dina krafter hade kontrollerats av högre avsikter, skulle du inte ha varit den invalid du nu är. Du inbillar dig att du måste tillfredsställa dina nyckfulla böjelser och din överdrivna läshunger. Jag såg lampan brinna vid midnatt medan du var fördjupad i någon spännande berättelse som stimulerade din redan tidigare överaktiverade hjärna. Detta sätt att leva har försvagat ditt grepp om livet och försvagat dig fysiskt, andligt och moraliskt. Ditt oregelbundna liv har skapat oordning i ditt hem och om det får fortsätta blir följden att ditt sinne sjunker ned i dumhet och förflackning. Du har missbrukat den provningstid som Gud har gett dig och den tid han har tilldelat dig har du förspilt.

Följden av olämplig läsning

Gud har gett oss begåvning som vi med förstånd och omdöme skall förbättra, inte missbruka. Utbildning avser att förbereda de fysiska, intellektuella och moraliska krafterna så att vi på bästa sätt skall kunna utföra alla livets uppgifter. Opassande läsning ger en falsk utbildning. Vår uthållighet liksom hjärnans styrka och aktivitet förminsas eller förökas beroende på hur den används. Du har en uppgift framför dig att vänja dig av med din värdelösa läsning. Skaffa bort den från ditt hem. Låt inte längre frestelsen firmas tillgänglig framför dig att förvränga din fantasi och få ditt nervsystem i obalans och förstöra dina barn. Genom denna myckna olämpliga läsning gör du dig själv olämplig för en mors och hustrus plikter och överhuvud taget olämplig att uträtta någonting gott. Du studerar inte Bibeln som du borde göra, och tillägnar dig inte dess lärdomar och blir inte tillräckligt förberedd att utföra allt gott verk. Olämplig läsning fascinerar sinnet och gör läsning av Guds ord ointressant. Du försöker få andra att tro att du är väl insatt i Bibelns budskap, men så kan det inte vara då ditt sinne är fyllt med skräp. Bibeln fordrar eftertanke, och bör studeras under bön. Det är inte nog att skumma ytan. En del skriftställen är alltför klara för att missförstås, medan andra är mer invecklade och kräver noggrant och tålmodigt studium. Likt de dyrbara metallerna som är gömda i bergen, måste sanningens pärlor uppsökas och bevaras i sinnet för framtida bruk. O, att alla ville använda sina sinnen lika flitigt för att söka efter himmelens guld som de söker efter det guld som förgås!

När du granskar Bibeln med en ivrig längtan att finna och lära känna sanningen, kommer Gud att genom sin Ande påverka ditt hjärta och sinne med sitt Ords ljus. Bibeln är sin egen tolk, ty ett skriftställe förklarar ett annat. Genom att jämföra de skriftställen som hänvisar till samma ämne, kommer du att få se en skönhet och harmoni som du

aldrig tidigare drömt om. Det finns ingen annan bok, som vid intensivt studium, stärker, vidgar, upphöjer och förfinar sinnet, som studiet av böckernas Bok. Dess studium ger sinnet ny kraft i det att det förs i kontakt med ämnen som kräver noggrann eftertanke och drar oss irrför Gud i bön om kraft att ta emot de uppenbarade sanningarna. Om sinnet lämnas att endast syssla med vardagliga ting, istället för med djupa och svåra problem, kommer det att försvagas och dras ned till den standard som det som sinnet sysslar med och kommer slutligen att förmågan att utvecklas.

Gud tycker inte om dem som är för likgiltiga eller för slöa för att bli effektiva, väl informerade arbetare. Den kristne bör vara mer intelligent och ha en klarare iakttagelseformaga än världens barn. Studiet av Guds ord utvecklar ständigt själen och stärker intellektet. Det finns ingenting som så kommer att förädla och höja karaktären och styrka varje själsförmåga, som att ständigt anstränga sinnet för att fatta och förstå viktiga och betydelsefulla sanningar.

Människosinnet blir förkrympt och försvagat när det endast sysslar med vardagliga ting, och aldrig höjer sig över denna nivå att fatta det osynligas mysterier. Kunskapsnivån sankas gradvis till den nivå som den ständigt sysslar med. Sinnet förminskas i kraft och förlorar sin duglighet om det inte övas till att få ytterligare kunskap och ansträngs för att fatta uppenbarelsen av gudomlig kraft i naturen och i det heliga Ordet. (Band 4, sid. 545, 546, 1881)

Kapitel 111

Obibliska äktenskap

Vi lever i de yttersta dagarna, då den rådande synen på äktenskapet utgör ett av tecknen på Kristi snara återkomst. Gud rådfrågas inte i dessa angelägenheter: Religion, plikt och principer offras för att genomföra det inte helgade sinnets krav. Det borde inte förekomma så stor uppståndelse och glädje kring två människors förening. Det är inte ett äktenskap på hundra som blir lyckligt, och som får Guds bifall och som ger parterna bättre förutsättningar att förhålla honom. De onda konsekvenserna av olyckliga äktenskap är oberäkneliga. De ingås även impuls. En öppen och ätlig granskning av frågan frågar man inte efter, och att rådfråga dem som har erfarenhet anses gammalmodigt.

Impuls och icke helgad passion får ersätta ren kärlek. Många sätter sina egna själar i fara och drar förbannelse över sig genom att gå in i ett äktenskapsförbund endast för att förverkliga ett önsketänkande. Jag blev visad många fall där de som bekänner sig tro på sanningen, gjort ett stort misstag genom att gifta sig med icke-troende. De närde ett hopp att den icke-troende parten skulle ta emot sanningen, men sedan han uppnått sitt mål, var han längre från sanningen än någonsin förut. Sedan börjar fiendens lömska arbete och ständiga ansträngningar för att dra den troende bort från hans tro.

Inflytandet av världsliga förbindelser

Många håller nu på att förlora sitt intresse och sin tilltro till sanningen därför att de har ställt sig i nära förbindelse med otron. De inandas tvivlets, tveksamhetens och otrons atmosfär. De ser och hör otro och slutligen blir de ett med den. En dej kan ha mod att stå emot detta inflytande, men i många fall kommer deras tro att så småningom undermineras och slutligen fördärvas. Satan har lyckats med sina planer. Han har genom sina redskap arbetat så tyst, att trons och sanningens barriärer sopats bort innan de troende hade någon aning om vart de var på väg.

Det är farligt att ingå en världslig förbindelse. Satan vet mycket väl att många unga människors bröllopsstund även är slutet på deras kristna erfarenhet och verksamhet. De är förlorade för Kristus. De kan för en tid göra vissa ansträngningar att

leva ett kristet liv, men alla deras strävanden motarbetas av ett ständigt .inflytande i motsatt riktning. En gång var det en förmån och glädje för dem att tala om sin tro och sitt hopp, men de blev ovilliga att tala därom, för de är medvetna om att den som de har förenat sig med inte har något intresse av det. Följden blir att den dyrbara sanningen dör i deras hjärta och Satan väver osynligt tvivlets nät omkring dem.

Det är när man praktiserar det i sig själv tillåtna till överdrift som det blir en svår synd. De som bekänner sig till sanningen, trampar Guds vilja under fötterna genom att gifta sig med icke-troende, de förlorar hans ynnest och gör något som de bittert får ångra. Den icke-troende kan äga en utomordentlig moralisk karaktär, men det faktum att han eller hon inte har besvarat Guds kallelse och ringaktat frälsningen, är tillräcklig orsak till varför en sådan förening inte skulle bli fulländad. Den icke-troendes !karaktär kan liknas vid den unge mannens till vilken Jesus riktade följande ord: ”Ett fattas dig”, och det var just detta som fattades.

Den ursäkten görs ofta att .den icke-troende är sympatiskt inställd till kristendomen och har allt som man kan önska sig av en partner, utom detta enda - han är inte kristen. Även om sunda förnuftet hos den troende kan antyda det opassande i en förening för livet med en icke-troende, kommer dock böjelsen att segra i nio fall av tio. Andlig tillbakagång börjar det ögonblick då löftena ges vid altaret. Den religiösa ivern svalnar och den ena försvarsställningen efter den andra bryts ned, intill dess att båda står sida vid sida under Satans svarta baner. Även under själva bröllops festligheterna triumferar världens anda över samvete, tro och sanning. I det nya hemmet respekteras inte bönetimmen. Brudgum och brud har valt varandra och förkastat Jesus.

Till att börja med visar den icke-troende kanske inget motstånd i sitt nya förbund, men när Bibelns sanningar presenteras till uppmärksamhet och begrundan, uppstår genast känslan: ”Du har gift dig med mig och du visste att jag är vad jag är. Jag önskar inte bli besvärad. Låt det från denna stund vara klart att samtal om dina egendomliga synpunkter är förbjudna.” Om .den troende skulle visa särskild uppriktighet i sin tro, kan det se ut som ovänlighet mot den som inte har något intresse av den kristna erfarenheten.

Den troende inser att han i sitt nya förhållande måste dölja en del för sin livsledsagare. Sällskapsliv och världsliga nöjen omhuldas. I början är det med stor tveksamhet som detta sker, men intresset för sanningen blir mindre och mindre, och tron

utbyts mot tvivel och otro. Ingen skulle ha väntat att den som en gång var en fast och samvetsgrann troende, och en hängiven Kristi efterföljare skulle kunna bli den tvivlande och vacklande människa som han nu är. O, vaken förändring har inte detta okloka äktenskap medfört.

Att uppriktigt begrunda frågan

Vad bör varje kristen göra när han ställs inför den ställning som prövar religiösa principers äkthet? Med en exemplarisk fasthet bör han frimodigt säga: ”Jag är en samvetsgrann kristen. Jag tror att sjundedagssabbaten är Bibelns sabbat. Vår tro och våra principer är sådana att de går i motsatt riktning. Vi kan inte leva lyckligt tillsammans, för om jag strävar efter att uppnå en mer fullkomlig kunskap om Guds vilja, blir jag mer och mer olik världen och mer och mer lik Kristus. Om du fortsättningsvis inte kan se någon älskvärdhet hos Kristus, och inte har någon dragning till sanningen, kommer du att älska världen, som jag inte kan älska, eftersom jag älskar det som hör Gud till, vilket du inte kan älska. Andliga ting förstås andligt. Uran adlig klarsyn kan du inte se Guds fordringar på mig, eller förstå mitt ansvar till den Mästare som jag tjänar. Därför kommer du att känna det som om jag försummar dig framför religiösa plikter. Du kommer inte att vara lycklig, ty du kommer att vara svartsjuk på den kärlek som jag ger till Gud och jag kommer att vara ensam i min religiösa tro. När dina synpunkter har förändrats, när ditt hjärta besvarar Guds kallelse och när du har lärt dig att älska min Frälsare kan vårt förhållande förnyas.”

För Kristi skull gör den troende ett offer som hans samvete godkänner, och han visar att han värdesätter det eviga livet alltför högt för att löpa risken att förlora det. Han känner att det skulle vara bättre att förbli ogift än att förena sina intressen för livet med en som väljer världen framför Jesus, och som skulle leda honom bort från Kristi kors. Men faran i att ge sin kärlek till icke-troende har inte förståtts. I det ungdomliga sinnet har äktenskapet klätts i romantikens skimmer, och det är svårt att befria det från detta drag, med vilka fantasin kläder det, och på sinnet inpränta det stora ansvar som äktenskapslöftet innebär. Detta löfte knyter de två människorna samman med band som inget utom döden bör bryta.

De kan inte vandra tillsammans

Skall den som söker ära, heder, odödlighet och evigt liv forma ett förbund med en

som vägrar att träda in som en Kristi kämpe? Kommer du, som bekänner dig välja Kristus som din Mästare och lyda honom i allt, att förena dina intressen med en som behärskas av mörkrets furste? ”Färdas väl två tillsammans, utan att de hava blivit ense därom?” (Amos. 3:3.) ”Om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är ,i himmelen.” (Matt. 18:19.) Men vilken märklig syn! När en av dessa som är så intimt förenade, ägnar sig åt andakt, är den andre likgiltig och vårdslös. När den ene söker efter det eviga livets väg, vandrar den andre på dödens breda väg.

Hundratals har offrat Kristus och himmelen därför att de har gift sig med en oomvänd person. Kan det vara så att gemenskapen med och kärleken till Kristus har så litet värde för dem att de föredrar fattiga, dödliga människors gemenskap? Uppskattas himmelen så litet att de är villiga att riskera dess glädje av hänsyn till en som inte har någon kärlek till sin Frälsare?

Det äktenskapliga livets lycka och framgång beror på de båda parternas gemenskap. Hur kan det köttsliga sinnet förenas med det sinne som liknar Kristi sinne? Den ene sår i sitt kötts åker, i det att han tänker och handlar i enlighet med sitt eget hjärtas krav, den andre sår i Andens åker, i det att han söker att undertrycka själviskhet, övervinna böjelser och leva i lydnad för sin Mästare, vars tjänare han bekänner sig vara. Således finns det ständig olikhet i smak, i böjelse och föresats. Om inte den troende, genom sin fasthet i principer, kommer att vinna den icke-troende, kommer den troende, vilket är mycket mera vanligt, att bli missmodig och lämna sina kristna principer för det fattiga samlivet med en, som inte har någon förbindelse med himmelen.

Gud förbjöd bestämt äktenskap mellan sitt forna folk och andra nationer. Numera påstås det att detta förbud gavs för att hindra hebréerna från att gifta sig med avgudadyrkare och ingå förbindelser med hedniska familjer. Men dessa hedningar var i ett bättre läge än de obotfärdiga i vår tid, som har sanningens ljus, men ändå envist vägrar att ta emot det. Syndaren idag är långt mera skyldig än hedningarna var, därför att evangelii ljus lyser klart runt omkring honom. Han kränker samvetet och är medvetet Guds fiende. Orsaken varför Gud utfärdade sitt förbud mot dessa äktenskap var: ”Ty de skola då förleda dina söner att vika av ifrån mig och tjäna andra gudar. . .” (5 Mos. 7:4.) De som bland Guds forna Israel vågade ringakta Guds förbund, offrade därigenom sina religiösa principer. Ta Salomo som ett ekempel. Hans hustrur vände hans hjärta bort från Gud.

Kapitel 112

Trogna arbetare

Kristi frid, Kristi frid - kan inte köpas för pengar, en glänsande begåvning kan inte befalla över den, förstånd kan inte skaffa den - den är en Guds gåva. Kristi religion - hur skall jag få folk att förstå den stora förlust som de gör om de misslyckas att genomföra dess heliga principer i det dagliga livet? Kristi ödmjukhet och ringhet är den kristnes styrka. Den är förvisso mer dyrbar än allt, vad något geni kan skapa eller rikedom kan förvärva. Av allt som människor söker, vårdar och dyrkar, finns det inget som är så värdefullt i Guds ögon som ett rent hjärta, ett sinnelag genomdränkt av tacksamhet och frid.

Om sanningens och kärlekens gudomliga harmoni finns i hjärtat, kommer den att lysa fram i både ord och handling. Den mest noggranna fostran av de yttre uttrycken för an ständighet och anighet har inte tillräcklig kraft att utestänga all upprördhet, hårt dömande och opassande tal. Den verkliga välviljans anda måste bo i hjärtat. Kärlek ger sin ägare ett behagligt, passande och anständigt uppförande. Kärlek upplyser ansiktet och uppmjukar rösten, det förfinar och lyfter hela människan. Det leder henne in i harmoni med Gud, ty det är en himmelsk egenskap.

Många löper risken att tro, att arbetets omsorger, läkarens arbete för patienterna, eller alla de betungande uppgifterna inom andra verksamhetsområden, ursaktar dem om de forsummar att bedja, forsummar sabbatens helgd och gudstjänsterna. Heliga ting dras på så sätt ned för att passa deras bekvämlighet, medan plikter, försakelser och olika bördor forsummas. Varken läkaren eller hans medhjälpare bör försöka att utföra sitt arbete utan att ta tid till bön. Gud vill hjälpa alla som bekänner sig älska honom, om de kommer till honom i tro, och medvetna om sin egen svaghet, gör anspråk på hans kraft. När de ,skiljer sig från Gud kommer deras visdom att visa sig vara oförstånd. När de är ringa i sina egna ögon och fast förlitar sig på sin Gud, kommer han att vara deras styrkas arm, och framgång kommer att följa deras ansträngningar, men när de tillåter sitt sinne att skiljas från Gud, då kommer Satan in och kontrollerar deras tankar och förvänder deras omdöme.

Ingen är; större fara än den som anser att hans hus står fast. Det är då som hans

fötter börjar glida. Den ena frestelsen efter den andra kommer, och på ett omärkbart sätt utövar de sitt inflytande på livet och karaktären. Om han inte bevaras genom gudomlig kraft, blir han fördärvad av världens anda och lyckas inte genomföra Guds avsikter. Allt det människan har, har Gud gett, och den som förökar sina förmågor för att kunna, forharliga Gud, blir ett instrument i det godas verk. Lika litet kan vi leva ett kristet liv och utföra våra kristna plikter utan ständig bön, som vi kan ha fysisk kraft utan mat. Vi måste dagligen sitta ned vid Guds bord. Vi måste ta emot kraft från det levande vinträdet om vi skall få näring.

Det sätt som en del har valt att använda världsliga metoder för att förverkliga sina avsikter, överensstämmer inte med Guds vilja. De ser sådant som behöver rättas till, men de till, inte dra över sig förebråelser, och; stället för att modigt mota dessa ting, kastar de bördan på en annan och låter honom möta de svårigheter som de själva undvikit, och i alltför många fall blir den som använder ett klart språk den stora syndabocken.

Bröder, jag uppmanar er att gå framåt med blicken riktad endast på Guds härlighet. Låt hans kraft vara er förtröstan och hans nåd bli er styrka. Sök att genom studiet av Bibeln och genom allvarlig bön få en klar uppfattning om er plikt, och utfor den sedan troget. Det är viktigt att ni visar trohet i de små tingen, och genom att göra så kommer ni att skaffa er okränkbara vanor även vid större ansvar. Vardagslivets små händelser går ofta förbi utan att ni observerar dem men det är dessa ting som formar karaktären. Varje händelse i livet är betydelsefull för det goda eller det onda. Sinnet behöver fostras genom dagliga prövningar, för att det skall få kraft att stå fast i svåra situationer. I dagar av prövningar och faror kommer till att behöva styrka för att kunna stå orubbligt fasta for det ratta, oberoende av varje motsatt inflytande.

Gud är villig att göra mycket för er, om ni endast erkänner behov av honom. Jesus älskar er. Sök alltid att vandra i Guds vishets ljus, och unna er ingen ro under livets skiftande förhållanden förrän ni vet att er vilja är i harmoni med Skaparens vilja. Genom tron på honom kan ni få kraft att motstå varje Satans frestelse och på så sätt växa till i moralisk kraft genom varje prövning som Gud ger.

Ni kan bli människor med ansvar och inflytande, om ni, genom er viljas kraft, förenad med gudomlig kraft, allvarligt engagerar er I arbetet. Uppöva de mentala krafterna och försumma på intet sätt de fysiska. Låt inre intellektuell slöhet avstänga er

från ökad kunskap. Lär er att tänka lika väl som att studera, för att era sinnen skall kunna vidgas, stärkas och utvecklas. Tro aldrig att ni har lärt er tillräckligt, och att ni nu kan slappna av från era ansträngningar. Det förfinade sinnet är måttet på en människa. Er utbildning skulle fortsätta under hela er livstid. Varje dag skulle ni lära något och praktisera denna kunskap.

In i skepticisms labyrint

Det finns ingen ursäkt för tvivel och skepticism. Gud har gett oss tillräcklig upplysning för att stadfästa tron hos alla människor, om de vill låta bevisens tyngd vara det avgörande. Men om de väntar med att tro tills varje tänkbar invändning är avlägsnad, kommer de aldrig att bli rotade och grundade i sanningen. Gud kommer aldrig att flytta bort alla tänkbara svårigheter från vår väg. De som vill tvivla, kan finna orsak där till. De som vill tro, kommer att finna ett överflöd av bevis som de kan grunda sin tro på.

En del människors ståndpunkt är oförklarlig, även för dem själva. De driver utan ankare, och kastas omkring i ovisshetens dimma. Satan rycker snart till sig rodret och styr den bräckliga farkosten varthelst han önskar. De blir underlagda hans vilja. Hade dessa människor inte lyssnat till Satan, skulle de inte ha blivit bedragna av hans förvillelser. Om de hade ställt sig på Guds sida, skulle de inte ha blivit förvirrade och förbryllade.

Gud och änglarna väntar med spännt intresse på karaktärsutvecklingen och bedömer dess morajiska värde. De som står emot Satans påfund, kommer att framstå som guld luttrat i eld. De som förlorar fotfästet på grund av frestelsens vågor, inbillar sig liksom Eva, att de håller på att bli underbart visa, växer ifrån sin okunnighet och sina trånga samvetsbetänkligheter. Men, likt henne, finner de sig sorgligt bedragna. De har varit på jakt efter skuggor och bytt ut himmelsk visdom mot bräckligt mänskligt omdöme. Liten kunskap har gjort dem inbilska. En mera djup och noggrann kunskap om sig själva och om Gud skulle ha gjort dem till sunda och förnuftiga människor igen, och ställt dem på Guds, änglarnas och sanningens sida.

Guds ord kommer att döma varenda en av oss på den stora dagen. Unga människor talar om vetenskap och gör sig kloka över mer än det som står skrivet, de försöker att förklara Guds vägar och hans verk så att det passar deras begränsade fattningsförmåga, men alltsammans är ett förtvivlat misslyckande. Sann vetenskap och gudomlig inspiration är i fullkomlig harmoni. Falsk vetenskap är något som är oberoende av Gud. Det är förmäten okunnighet. Denna förvillande makt har fångat och

underkuvat mångas sinnen, och de har valt mörkret framför ljuset. De har intagit sin plats på otrons sida, som om det vore en dygd och ett tecken på en stor människa att tvivla, när det i stället tyder på ett sinne som är alltför svagt och trångt för att upptäcka Gud i hans skapade verk. De kunde inte fatta hans försyns mysterium, även om de ett helt liv skulle studera det med all sin kraft. Därför att Guds gärningar inte kan förklaras av begränsade sinnen, leder Satan in sin förvillelse för att påverka dem och trasslar in dem i otrons nät. Om dessa tvivlande människor lilla komma i nära gemenskap med Gud skulle han klargöra sina avsikter så att de skulle förstå dem.

Andliga ting måste fattas på ett andligt sätt. Det köttliga sinnet kan inte fatta dessa hemligheter. Om sådana som ifrågasätter och tvivlar fortsätter att följa den store förvillaren, kommer Guds Andes intryck och övertygelse att förminskas mer och mer, och Satans ingivelser blir mer och mer tydliga, intill dess att sinnet underordnar sig hans kontroll. Då kommer det som för dessa förvillade ser ut att vara dårskap i verkligheten att vara Guds kraft, och det som Gud betraktar som dårskap kommer för dem att vara vishetens styrka.

En av de största nackdelarna som har åtföljt kunskapstörsten och vetenskapens forskningar, är att de som engagerar sig i dessa forskningsarbeten förlorar en ren och oförfalskad religions gudomliga karaktär ur sikte. De världsvisa har genom vetenskapliga principer sökt att förklara Guds Andes inflytande på hjärtat. Den minsta framgång i denna riktning kommer att leda själen in i skepticisms labyrint. Bibelns religion är helt enkelt gudaktighetens hemlighet. Ingen människas sinne kan till fullo förstå den, och den är fullständigt ofattbar för det oomvända hjärtat.

Guds Son jämförde den helige Andes sätt att verka med vinden, vilken ”blåser, vart den vill, och du hör dess sus, men du vet icke, varifrån den kommer, eller vart den far.” (Joh. 3:8.) Vi läser vidare i Bibeln, att världens Återlösare gladdes i sin ande och sade: ”Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga.” (Matt. 11 :25.)

Frälsaren gladdes sig över att frälsningsplanen är sådan, att de som efter sitt eget omdöme är visa, och som är uppblåsta av fåfänglig filosofisk undervisning, inte kan se skönheten, kraften och de gömda hemligheterna i evangeliet. Men för alla, som är ödmjuka i hjärtat, och som har en läraktig, uppriktig och barnlig längtan efter att lära känna och göra sin himmelske Faders vilja, är hans ord en Guds kraft till frälsning.

Kapitel 114

Medarbetarnas inflytande på varandra

På våra institutioner, där många arbetar tillsammans, är inflytandet från medarbetarna mycket stort. Det är naturligt att söka kamratskap. Varenda en kommer att finna kamrater eller skaffa sig sådana. Och det inflytande som vänner övar på varandra på gott eller ont, står i proportion till vänskapens styrka. Alla har vi människor omkring oss som påverkas av eller påverkar andra.

Hemlighetsfullt är det band som binder människohjärtan tillsammans, så att två människors känslor, smak, och principer går upp i varandra. Den ene upptar den andres idéer och kopierar hans handlingssätt och uppförande. På samma sätt som lacket återger stämpelns prägling, så återger sinnet medarbetares eller vänners intryck. Inflytandet kan vara omedvetet, men inte desto mindre kraftigt.

Om de unga kunde övertålas att ha gemenskap med de rena, hänsynsfulla och älskvärda, skulle effekten vara den mest nyttiga. Om valet av kamrater görs bland dem som fruktar Herren, skulle inflytandet leda till sanning, plikttrohet och helgelse. Ett sant kristet liv är en kraft för det goda. Men de däremot som umgås med människor med tvivelaktig moral, dåliga vanor och principer, kommer snart att gå samma väg. Det naturliga hjärtats tendenser bär nedåt. Den som umgås med en tvivlare kommer snart att själv vara en tvivlare. Den som väljer att ha gemenskap med de urartade, kommer med största sannolikhet snart att vara likadan. Att vandra; de ogudaktigas råd, är det första steget mot att gå på syndarens väg och att sitta där bespottare sitter.

Må alla som vill forma en rätt karaktär välja kamrater som har en allvarlig, hänsynsfull natur och som är kristet inställda. De som bar beräknat kostnaderna och önskar bygga för evigheten måste använda gott material för sin byggnad. Om de godtar att bygga med ruttet timmer, om de är belåtna med en bristfällig karaktär, är byggnadsverket dömt till ruin. Må alla ge akt på hur de bygger. Frestelsernas storm kommer att svepa fram över byggnaden, och om den inte är stadigt och noggrant konstruerad kommer den inte att bestå provet.

Ett gott namn är mera dyrbart än guld. Det finns en böjelse hos de unga att umgås

med dem som är underlägsna både själsligt och moraliskt. Vilken verklig lycka kan en ung person förvänta genom att frivilligt umgås med personer som har låg standard för sina tankar, känslor och uppförande? Några har en förfalskad smak och fördärvade vanor, och alla som väljer sådana kamrater kommer att följa deras exempel. Vi lever i farliga tider som skulle få allas hjärtan att frukta. Vi ser mångas sinnen gå genom skepticisomens labyrint. Orsaken till detta är okunnighet, stolthet och en defekt karaktär. Att lära sig ödmjukhet är en svår läxa för oss syndfulla människor. Det finns något i människohjärtat som reser sig i opposition mot uppenbarad sanning; fråga om sådant som angår förhållandet mellan Gud och syndare, överträdandet av gudomlig lag och förlåtelsen genom Kristus.

Skydda sinnet

Mina bröder och systrar, gamla och unga, när ni har en ledig stund, öppna då Bibeln och fyll era sinnen med dess dyrbara sanningar. När ni är upptagna med arbete, skydda sinnet, håll der rikrat mot Gud. Tala mindre och meditera mera. Kom ihåg: ”Jag säger eder, att för vart fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra äktenskap på domens dag.” (Matt. 12:36.) Välj era ord med omsorg, ty detta kommer att stänga dörren för människornas fiende. Börja dagen med bön och arbeta som inför Guds åsyn. Halls änglar är alltid vid din sida och för räkenskap över dina ord, ditt uppförande och det sätt varpå du utför ditt arbete. Om du avvisar goda råd och väljer att umgås med människor som du har orsak tvivla på att de är religiöst inriktade, även om de bekänner sig vara kristna, kommer du snart att likna dem. Du ger dig in på frestelsens väg, inom Satans räckhåll, och om du inte ständigt är på vakt kommer du att besegras av hans list. Det finns människor som under någon tid haft en religiös beaktelse, men som i intressen och avsikter, är utan Gud och utan ett känsligt samvete. De är fåfänga och lättsinniga, och deras samtal ligger på en låg nivå. Frieri och äktenskap sysselsätter deras sinnen och utestänger högre och ädlare tankar.

Vårt umgänge avgör vårt öde

Den umgängeskrets vi väljer avgör vårt öde både i denna världen och i den tillkommande. Några som en gång var samvetsgranna och trogna har på ett sorgligt sätt förändrats. De har skilt sig från Gud, och Satan har lockat dem över på sin sida. De föraktar nu allt vad religion heter och har ingen vördnad för den, och de utövar ett inflytande på människor som lätt låter sig påverkas. Dåliga kamrater drar ned karaktären

och underminerar principer. ”Hav din umgängelse med de visa, sa varder du vis; den som giver sig i sällskap med dårar honom går det illa.” (Ords. 13:20.),

De unga är ; fara, men de är för blinda för att upptäcka tendenserna i och resultatet av den väg som de slagit in på. Många av dem är upptagna med flört. De tycks vara förblindade. Det finns inget nobelt, ädelt och helgat i dessa förbindelser. Eftersom de är ingivna av Satan är inflytandet sådant att det behagar honom. Att varna dessa personer lönar sig inte. De är envisa, egensinniga och trotsiga. De tycker att varningar, råd eller anmärkningar inte passar på dem. Den väg de slagit in på bekymrar dem inte. De fortsätter att skilja sig från Guds ljus och kärlek. De förlorar allt omdöme om heliga och eviga ting, och medan de kanske håller fast vid kristna plikter som en torr formalitet är deras sinnen inte med i deras religions utövning. Alldeles för sent kommer dessa bedragna människor att förstå att ”den port är trång, och den väg är smal, som leder till livet och få äro de som finna den.” (Matt. 7:14.)

Ord, handlingar och motiv nedtecknas, men hur litet förstår dessa lätta, ytliga huvuden och hårda hjärtan att en Guds ängel tecknar ned hur de dyrbara minuterna används. Gud kommer att föra fram varje ord och handling i ljuset. Han finns överallt. Även om de är osynliga, besöker hans budbärare, både sov- och arbetsrum. Mötkrets dolda ord kommer att föras fram i ljuset. Hjärtats tankar, uppsåt och avsikter kommer att uppenbaras. Allt ligger naket och öppet för dens ögon, med vilken vi har att göra.

Gör arbetet förädlande

Evangelii arbetare skulle ta Jesus med sig i varje arbetsuppgift. Allt som görs borde utföras med en exakthet och noggranhet som tål insyn. Hjärtat skulle vara med i arbetet. Trohet är lika viktig i livets mindre såväl som i större och ansvarsfyllda plikter. Några får kanske den iden att deras arbete inte är förädlande, men det beror på hur de utför det. De kan själva nedvärdera eller upphöja sin anställning. Vi vill att varje ”drönare” skulle tvingas att arbeta för sitt dagliga bröd, ty arbete är en välsignelse, inte en förbannelse. Flitigt arbete bevarar oss från många av Satans snaror, för han ”finner alltid något som blir till ,skada för sysslolösa händer att syssla med.

Ingen av oss skulle skämmas för att arbeta, hur litet och obetydligt det än tycks vara. Arbete är förädlande. Alla som arbetar med huvudet eller händerna är arbetsmänniskor. Och alla gör sin plikt och ärar sin religion lika mycket när de arbetar

vid tvättbaljan eller diskar som när de går till gudstjänst. Medan händerna är sysselsatta med det mest vanliga arbete, kan sinnet upplyftas och förädlas genom rena och heliga tankar. När någon av arbetarna visar brist på respekt för religiösa ring, skulle de skiljas från arbetet. Låt ingen känna att institutionen är beroende av dem.

De som länge har varit anställda vid institutioner skulle nu vara ansvarskännande arbetare, pålitliga på varje plats, lika trogna i sin plikt som kompassnålen troget pekar mot norr. Hade de rätt tagit vara på tillfällena, kunde de ha format en harmonisk karaktär och en djup, levande kristen erfarenhet. Men några av dessa arbetare har skilt sig från Gud. Religionen läggs åt sidan. Den är inte en inarbetad princip, som omsorgsfullt omhuldas var helst de är, och i vilken gemenskap de än kommer, och som visar sig vara ett själens ankare. Jag önskar att alla arbetare noggrant bör tänka på att framgång i detta livet och i att vinna det eviga livet i stort sett beror på trohet i de små tingen. De som längtar efter större ansvar borde visa trohet just i de plikter som Gud har gett dem.

Fullkomligheten i Guds verk ses lika tydligt i den minsta insekt som i fåglarnas konung. Det lilla barnet som tror på Kristus, är lika dyrbart i hans ögon som änglarna omkring hans tron. ”Varen alltså I fullkomliga, ,såsom eder himmelske Fader är fullkomlig.” (Matt. 5:48.) Såsom Gud är fullkomlig i sin sfär, så kan människan vara fullkomlig i sin. Vad än handen gör, bör det göras grundligt och snabbt. Trohet och redbarhet i småting, utförandet av små plikter och små vänliga handlingar kommer att uppmuntra och glädja på livets stig, och när vår gärning på jorden är slut, kommer varje liten plikt som utförts med trohet att uppskattas såsom en dyrbar pärla inför Gud.

Kapitel 115

Församlingen skall segra

Intill dess att Kristus kommer på himmelens skyar med makt och i stor härlighet, skall människor bli mer och mer fördärvade och vända sig bort från sanningen till fabler. Församlingen kommer att få möta bekymmersamma tider. Den måste profetera ”klädd i säcktyg”. Men även om församlingen måste möta villfarelser och förföljelse, och måste strida mot otroende och avfälliga, skall den med Guds hjälp krossa Satans huvud. Herren vill ha ett folk lika härdat som stål, och med en tro lika fast som klippan. De måste vara hans vittnen i världen, och hans redskap till att utföra ett särskilt och härligt verk under dessa förberedelsedagar.

Evangelii budskap vinner inte en enda människa för Kristus, eller banar sig väg till ett enda hjärta, utan att sära Satans huvud. Närhelst en fånge vrids ur hans grepp, och befrias från hans förtryck, besegras denne tyrann. Bokförlag och tryckerier är instrument i Guds hand till att sända sanningens dyrbara ljus till alla språkområden och folk. Detta ljus når även ut till hednaländerna och gör ständigt intrång i och segrar över vidskepelse och varje tänkbar villfarelse.

Predikanter som med nit och iver har förkunnat sanningen kan avfalla och förena sig med fiendens led, men förvandlar detta Guds sanning till lögn? Aposteln skriver: ”Dock, Guds fasta grundval förblivet bestående och har ett insegel med dessa ord: ’Herren känner de sina.’” (2 Tim. 2:19.) Människors tro och känslor kan förändras, men Guds sanning förändras aldrig. Den tredje ängelns budskap förkunnas, det är tillförlitligt.

Ingen människa kan tjäna Gud utan att få onda människor och onda änglar emot sig. Onda andar sänds att bevaka varje människa som söker att förena sig med Kristus, ty Satan vill återföra varje byte som har tagits från honom. Onda människor kommer att hänge sig åt tron på starka villfarelser så att de går under. Dessa människor kommer att ge sig sken av uppriktighet för att om möjligt förvilla även de utvalda.

Sanningens tillförlitlighet

Att vi har sanningen är lika säkert som att Gud lever, och med alla sina konster och sin djävulska makt, kan Satan inte förändra Guds sanning till lögn. Även om den store bedragaren kommer att göra sitt yttersta för att göra Guds ord utan verkan, måste sanningen spridas som en brinnande fackla.

Herren har utvalt oss och gjort oss till föremål för sin underbara nåd. Skall vi då låta oss förledas av de avfälligas lockelser? Skall vi välja att ställa oss på Satans och hans anhängares sida? Skall vi förena oss med Guds lags överträdare? Låt hellre vår bön bli: ”Herre, sätt fiendskap mellan mig och ormen.” Om vi inte är i fiendskap med mörkrets gärningar, kommer hans starka armar att omsluta oss och då är hans dolk redo att vilket ögonblick som helst genomborra våra hjärtan. Vi bör betrakta honom ’Som en dödsfiende. Vi borde stå emot honom i Kristi namn. Vår uppgift är fortfarande att dra vidare. Vi måste kämpa för varje landrensa. Må alla som nämner Kristi namn ikläda sig rättfärdighetens rustning.

Kapitel 116

Enkelhet i klädedräkt

I sin bergspredikan uppmanar Kristus sina efterföljare att inte tillåta sina sinnen att upptas av jordiska ting. Han säger mycket klart: ”Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon. Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Kr icke livet mer än maten och kroppen mer än kläderna? Och varför bekymren I eder iför kläder? Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de; och likväl säger jag eder, att icke ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem.” (Matt. 6:24, 25, 28, 29.)

Dessa ord är meningsfulla. De passade på Kristi tid, och de är tillämpliga i våra dagar. Jesus påpekar här motsättningen mellan den naturliga enkelheten hos fältens blommor och klädernas konstgjorda utsmyckning. Han förklarar att Salomos härlighet inte kunde jämföras med blommornas naturliga skönhet. Här finns en lärdom för alla som vill veta och göra Guds vilja. Jesus har lagt märke till den omsorg och noggranhet man ägnar klädedräkten, och därför varnar han, ja, hellre befäller oss att inte tänka alltför mycket på den. Det är viktigt att vi noga ger akt på hans ord. Salomo tänkte så mycket på den yttre skönheten att han inte lyckades lyfta sitt sinne till ständig förening med visshetens Gud. Han förbisåg karaktärens skönhet och fulländning i sina försök att vinna yttre skönhet. Han sålde sin ära och karaktärens redbarhet för att söka förhärliga sig själv inför världen, och blev därför slutligen en despot, som upprätthöll sitt överflöd genom betungande skatter för folket. Först blev hans hjärta fördärvat, därefter avföll han från Gud och slutligen blev han avgudadyrkare.

När vi ser våra systrar avvika från enkelhet i klädedräkten och visa kärlek till världens mode, känner vi oss bekymrade. Genom att gå i denna riktning skiljer de sig från Gud och försummar den inre prydnaden. De skulle inte känna sig fria att använda den tid Gud gett dem till att onödigt smycka sina kläder. Hur mycket bättre vore det inte att tiden användes till att studera Bibeln och på så sätt få en noggrann kunskap om profetiorna och Kristi praktiska lärdomar.

Det skulle behaga Gud att se våra systrar klädda i rena, enkla kläder och med allvar ta del i Herrens verk. De saknar inte förmågor, och om de använder de gåvor som de redan har, kommer deras användbarhet därigenom att öka. Om den tid som de nu använder till onödigt arbete, användes till att studera Guds ord och förklara det för andra, skulle deras sinnen berikas med sanningens pärlor, och de skulle stärkas och förädlas genom sin ansträngning att förstå vår tros grunder. Om våra systrar var samvetsgranna bibelkristna, och sökte att använda varje tillfälle att upplysa andra, skulle vi få se skaror av människor ta emot sanningen endast på grund av deras självupppoffrande ansträngningar systrar, på den dag när allas räkenskap görs upp, vill ni da se tillbaka på ert liv med glädje, eller kommer ni att känna att ni sökte att försköna den utvärtes människan medan den invärtes skönheten nästan fullständigt försumrades? Har inte våra systrar tillräckligt nit och moraliskt mod till att utan ursäkt ställa sig på den bibliska grunden? Aposteln har gett mycket tydliga till i dessa frågor: ”Jag vill alltså,... att kvinnorna skola uppträda i hövisk dräkt, att de blygsamt och tuktigt pryda sig, icke med hårflätningar och guld eller pärlor eller dyrbara kläder, utan med goda gärningar, såsom det höves kvinnor, som vilja räknas för gudfruktiga.” (1 Tim. 2:8 -10.) Här talar Herren genom sin apostel, direkt emot att bära guldsmycken. Låt dem som har erfarenhet se till, att de inte vilseleder andra på denna punkt genom sitt föredöme. Ringen som du har på ditt finger kan vara mycket enkel, men den saknar praktiskt värde, och genom att du bär den utövar du ett felaktigt inflytande på andra.

I synnerhet bör predikanthustrurna vara mycket noga med att inte avvika från Bibelns tydliga undervisning när det gäller kläder. Många ser på dessa uppmaningar som allt för gammalmodiga för att vara värda att notera, men han som gav dem till lärjungarna förstod faran av kärlek till kläder i vår tid och sände oss denna varning vill vi ta vara på varningen och bli visa? Lyx när det gäller kläder ökar ständigt. Ännu har vi inte sett slutet. Modet ändras ständigt och våra systrar följer dess föreskrifter, oavsett vad det kostar i tid och pengar. Det är en stor summa pengar som används på kläder, när pengarna i stället skulle ges tillbaka till Gud, som är givaren. . .

De bland sabbatsfirarna som har gett efter för världens inflytande kommer att prövas. De yttersta dagarnas faror är över oss, och Guds bekännande folk står inför ett prov som många inte har väntat. Deras äkthet kommer att prövas. Många har förenat sig med världens barn i stolthet, fåfänga och i jakten efter nöjen, i det att de intalar sig själva att de kan göra så och ändå vara kristna. Men det är sådana eftergifter som skiljer

dem från Gud och gör dem till världens barn. Kristus har inte gett oss något sådant föredöme. Endast de som förnekar jaget och lever ett nyktert, ödmjukt och heligt liv, är Jesu sanna efterföljare, och de kan inte glädja sig över gemenskap med dem som älskar världen.

Många klär sig likt världen för att få ett inflytande över de otroende, men här gör de ett sorgligt misstag. Om de vill utöva ett sant frälsande inflytande, må de då leva i harmoni med sin bekännelse och visa sin tro genom sina rättfärdige gärningar och göra skiljelinjen klar mellan kristna och världen. Orden, kläderna och uppförandet skulle vara ett vittnesbörd för Gud. Först då kommer ett heligt inflytande att spridas till alla omkring dem, och även otroende kommer att lägga märke till att de har varit med Jesus och lärt av honom. Om någon vill använda sitt inflytande till sanningens fördel, lev då i överenskommelse med din bekännelse och likna därigenom den ödmjuka Förebilden.

Stolthet, okunnighet och oklokhets är ständiga följeslagare. Herren är missbelåten med den stolthet som många av Guds bekännande folk visar. Han vanäras av deras likhet med denna degenererade tids ohälsosamma, oblyga och dyrbara seder.

Modet behärskar världen och det är en tyrannisk härskarinna, som ofta tvingar sina underlydande att underkasta sig största obekvämlighet och obehag. Modet beskattar utan förnuft och inkasserar utan barmhärtighet. Det har en fascinerande makt och är redo att kritisera och skymfa de fattiga, om de inte följer i dess spår, vad det än må kosta, ja, t.o.m. offra livet. Satan triumferar över att hans påhitt har så stor framgång och döden skrattar åt den hälsofördärvande oklokhets och det blinda nit som tillbedjarna vid modets altare visar.

Det är en skam för våra systrar att så glömma sin helgade uppgift och sin plikt mot Gud, så att de tar efter världens mode. Det finns ingen ursäkt för oss utom våra förvända hjärtan. Vi vidgar inte vårt inflytande genom en sådan inriktning. Det är så inkonsekvent mot vår trosbekännelse att det gör oss löjliga i världens ögon.

Många människor, som var övertygade om sanningen, har letts till att ta avstånd från den på grund av att våra systrar i sina liv visat stolthet och kärlek till världen. Den lära som predikades var klar och harmonisk, och åhörarna kände att de måste lyfta ett tungt kors genom att ta emot sanningen. När dessa har sett våra systrar klädda i så iögonfallande kläder, har de sagt: ”Dessa människor klär sig likadant som vi gör. De

kan verkligen inte tro på det som de bekänner, och därför måste de vara bedragna. Om de verkligen trodde att Kristus skulle komma tillbaka, och varje människas öde ligger i vågskålen, antingen för liv eller död, skulle de inte använda tid och pengar för att klä sig efter sista modet.” Hur litet har inte dessa bekännande systrar känt till den predikan som deras kläder varit!

Våra ord, våra handlingar och våra kläder är dagligen levande förkunnare, som församlar eller förskingrar för Kristus. Detta är ingen bagatell som vi kan gå förbi med en axelryckning. När det gäller kläderna kräver det allvarlig eftertanke och mycket bön. Många icke troende har känt att de inte gjorde rätt i att vara slavar under modet, men när de ser en del, som har en så hög gudsbekännelse, klä sig som världens människor gör, och njuter av yttlig gemenskap, drar de slutsatsen att det inte kan finnas något fel i en sådan livsstil.

Aposteln säger: ”Ett skådespel hava vi ju blivit för världen, för både änglar och människor.” (1 Kor. 4:9.) Hela himmelen lägger märke till det inflytande som Kristi bekännande efterföljare utövar i världen. Mina systrar, er klädedräkt ger tyngd antingen till förmån för Kristus och sanningen eller till förmån för världen. Vilken är det i ditt fall? Kom ihåg, att vi alla måste stå till svars inför Gud för det inflytande vi utövar.

Vi vill inte på något sätt uppmuntra till vårdslöshet i klädedräkten. Låt ert yttre vara passande och anständigt. Även om det endast är en billig bomullsklänning skall den hållas ren och snygg. Om den inte har en mängd veck och volanger, kan man spara en inte föraktlig summa inte bara genom att sy den själv, utan också genom att tvätta och stryka den själv. Familjer tar på sig tunga bördor genom att klä sina barn efter sista modet. Vilken tidsspillan! De små skulle se lika tilldragande ut i kläder som är utan veck, spetsar och dylikt, men hålls rena och prydliga. Det är så enkelt att tvätta och stryka sådana kläder att arbetet inte känns som en börda.

Varför skall våra systrar bara för att följa tidens modenycker, beröva Gud den tjänst som de är skyldiga honom, och beröva hans förrådshus på pengar som de skulle kunna ge till hans verk? De första och bästa tankarna skänker man kläderna och rid ödslas bort och pengar förslösas. Själens fostran och hjärtats beredelse försummas. Karaktären anses ha mindre värde än kläderna. En ödmjuk och stilla andes skönhet är av oändligt värde, och att på ett fåfängligt sätt kasta bort våra tillfällen att vinna en själens utsmyckning, är den största oklokhets.

Systrar, vi kan göra ett ädelt verk för Gud om vi vill. Kvinnan känner inte sin makt. Gud avsåg inte att hennes förmågor skulle vara upptagna av sådana frågor som: Vad skall jag äta? Vad skall jag dricka? Vad skall jag sätta på mig? Kvinnan har en högre uppgift, ett högre mål. Hon borde utveckla och förädla sina förmågor, ty Gud kan använda dem i den stora uppgiften att frälsa människor från evig undergång.

Men den största skadan ligger i inflytandet på barn och ungdom. Så snart de är födda underläggs de modets krav. Små barn hör mer om kläder än om sin frälsning. De ser sina mödrar studera modetidningar ivrigare än Bibeln. Fler besök görs i tyg- och modeaffärer än i kyrkan. Den yttre klädprakten har större betydelse för dem än karaktärens skönhet. Skarpa tillrättavisningar ges om någon smutsar ner sina fina kläder, och sinnet blir retligt och irriterat av ständiga begränsningar.

En fördärvad karaktär stör inte modern så mycket som en smutsad klänning. Barnet hör mer om kläder än om godhet, ty modem är mer bekant med modet än med sin Frälsare. Hennes exempel omger alltför ofta de unga med en giftig atmosfär. Synd, dold i moders dräkt, gör intrång bland barnen.

En förnuftig kvinna kommer allra bäst till sin rätt i enkla kläder. Vi bedömer en människas karaktär efter de kläder hon bär. Ett pråligt yttre avslöjar fåfänga och svaghet. En anständig, andlig kvinna klär sig enkelt. En fin smak och ett förädlat sinne visar sig i valet av enkla och passande kläder.

Det finns en skönhet som aldrig försvinner, som skapar lycka runt omkring oss i detta livet och som vill lysa med oförminskad glans i den oändliga framtiden. Det är den ödmjuka och saktmodiga andens skönhet. Gud har bjudit oss att framför allt utsmycka själen. Varje blick i spegeln, skulle påminna modets tillbedjare att de har försummat själen. Varje timme som slösas bort på en afton toalett borde ge dem en tillrättavisning därför att de låter intellektet ligga öde. Då först kan det ske en reformation som skulle lyfta och förädla alla livets mål och avsikter. I stället för att söka gyllene smycken för människans yttre, skulle en ivrig ansträngning göras för att vinna den vishet som är mer värdefull än finaste guld, ja, mer dyrbar än pärlor.

De som tillber vid modets altare har endast ringa karaktärsstyrka och endast litet fysisk kraft. De har inga stora mål och därför åstadkommer de inte heller något i sina

liv. Överallt träffar vi kvinnor, vilkas själ och hjärta är upptagna av kärleken till kläder och lyx. Kvinnans själ förkrymps och förminskas, och hennes tankar rör sig omkring hennes fattiga och ömkliga jag. När en modernt klädd ung dam passerade förbi några herrar på gatan, ställde en av dem några frågor om henne. Svaret blev: ”Hon passar bra som prydnad i sin fars hus, men till något annat duger hon inte.” Det är beklagligt att de som bekänner sig vara Kristi lärjungar anser det fint att efterlikna sättet och kläderna hos sådana oanvändbara ”prydnadsföremål” .

Petrus ger oss värdefulla instruktioner hur kristna kvinnors kläder skall vara: ”Eder prydnad vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud. På sådant sätt prydde sig ju ock fordom de heliga kvinnorna, de som satte sitt hopp till Gud och underordnade sig sina män.” (1 Petr. 3:3-5.) Allt vi uppfordras till, är att leva efter Guds ords undervisning. Läser vi Bibeln och följer dess undervisning? Vill vi lyda Gud, eller vill vi vara ett med världens seder och bruk? Vill vi tjäna Gud eller Mamon? Kan vi vänta oss glädje, sinnesfrid och Guds välbehag när vi lever i direkt strid mot hans ords undervisning?

Aposteln Paulus uppfordrar de kristna att inte rätta sig efter världen, utan förvandlas genom sinnets förnyelse, ”så att I kunnen pröva, vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt”. (Rom. 12:2.) Men många som bekänner sig vara Guds barn, har inga betänkligheter mot att likt världens barn bära smycken av guld och pärlor samt dyrbara kläder. De som är för samvetsgranna för att använda dessa saker anses vara trångsynta, vidskepliga och även fanatiska. Men det är Gud som i sin stora nåd ger oss dessa instruktioner, de är föreskrifter från den Oändliga Visheten och de som ringaktar dem gör det med fara för sitt eget liv. De som klänger sig fast vid de utsmyckningar som Guds ord för bjuder, omhuldar stolthet och fåfänglighet i sitt hjärta. De vill väcka uppmärksamhet. Deras kläder säger: Se på mig. Beundra mig. Den fåfänga som är inlagd i människonaturen växer ständigt genom att den på så sätt tillfredsställs. När sinnet är inställt på att endast behaga Gud; kommer alla dessa onödiga personliga yttre prydnader att försvinna.

Aposteln ställer dessa yttre prydnader i direkt kontrast till den milda och ödmjuka andan och betygar därefter den senares ojämförbara värde: ”Detta är dyrbart inför Gud.” Det finns en bestämd kontrast mellan den yttre prydnaden och den ödmjukhet och stilla

andens behag. Endast när vi söker att i allt leva efter Guds vilja, kommer frid och glädje att härska i själen.

Kärleken till kläder sätter moralen i fara och gör kvinnan till en motsats till den kristna kvinnan som utmärker sig genom enkelhet och nykterhet. . .

Kristus skäms över sina bekännande efterföljare. Vari visar vi likhet med honom? På vilket sätt liknar våra kläder Bibelns krav? Jag vill inte att folkets synder skall vila på mig, och därför vill jag framföra varningar klart och otvetydigt. I årtal har jag framburit ett enkelt och bestämt vittnesbörd i denna fråga, både i tryck och från talarstolen. Jag har inte underlåtit att förkunna allt Guds rådslut. Jag måste vara fri från andras blod. Att världslighet och stolthet råder nästan överallt, är ingen ursäkt för en enda kristen att göra som andra gör. Gud har sagt: ”Du skall icke följa med hopen i vad ont är.” (2 Mos. 23:2.)

Mina systrar, .bagatellisera inte det som är av betydelse både för era egna själar och för Gud. Det har visats för mig att huvudorsaken till ert avfall ligger i er kärlek till kläder. Detta leder till försummelse av ert stora ansvar, och ni har nästan inte en gnista av Guds kärlek i era hjärtan. Uppge ögonblickligen orsaken till ert avfall, därför att den är synd mot er egen själ och mot Gud. Låt er inte förhärdas genom syndens bedräglighet. Modet fördärvar förståndet och förtär andligheten hos vårt folk. Lydnad för modets krav tränger sig in i våra sjundedagsadventistförsamlingar och bidrar mer än något annat till att skilja vårt folk från Gud. Jag har fått se att våra församlingsregler är mycket bristfälliga. Allt framvisande av lyxiga kläder, vilket är förbjudet i Guds ord, skulle vara tillräcklig orsak för församlingsdisciplin. Om någon, trots varningar, vädjanden och förmaningar, ändå fortsätter med denna förvända vilja, kan det betraktas som bevis på att hjärtat inte på något sätt är förenat med Kristus. Jaget, och endast jaget, är föremål för tillbedjan, och en sådan bekännande kristen kommer att leda många bort från Gud.

Det är en förskräcklig synd hos oss som ett folk, att vi har tillåtit våra församlingsmedlemmar att klä sig på ett sätt som är oförenligt med deras tro. Vi måste ögonblickligen stå upp och stänga dörren för modets lockelser. Om vi inte gör detta, kommer våra församlingar att demoraliseras.

Kapitel 117

Vigselringen

En del har varit bekymrade över att bära vigselring, för att de därigenom kan påverka våra predikanter hustrur att följa denna vana. Vigselringen är onödig. Låt predikanternas hustrur ha den gyllene boja som binder dem till Jesus Kristus, en ren-och helig karaktär, den sanna kärlek, ödmjukhet och gudsfruktan som är den frukt som det kristna trädet bär, och deras inflytande kommer att märkas. överallt. Det är inte någon motivering för att bära vigselring att man utsätts för frågor och undran när man inte bär en sådan. Amerikanare kan göra sin ståndpunkt förståelig genom att tydligt förklara att seden att bära vigselring inte anses obligatorisk i vårt land. Vi behöver inte bära tecknet, för vi är inte otrogna mot vårt äktenskapslöfte, och att bära vigselringen skulle inte vara något bevis för att vi är trogna. Jag känner mig djupt bekymrad över denna olyckliga utveckling, som tycks tränga in bland oss att vi måste följa mode och sedvänjor. Inte ett öre skulle användas för en guldring, för att därigenom vittna om att vi är gifta. I de länder där seden är nödvändig, har vi ingen förpliktelse att fördöma dem som bär sin vigselring. Må de bära den om de kan göra det med gott samvete, men våra missionärer behöver inte känna att bruket av ring kommer att öka deras inflytande på minsta sätt. Om de är kristna, kommer det att visas i deras Kristus-lik karaktär, i deras ord och handlingar, i deras hem och i gemenskapen med andra. Det kommer att visa sig i deras tålamod med andra, i deras långmodighet och vänlighet. De kommer att visa Mästarens anda och de kommer att äga hans sköna karaktär, hans älsklighet och hans sympatiska hjärta.

(Skrivet från Australien, 1892. Testimonies to Ministers and Gospel Workers. (Vittnesbörd till predikanter och evangeli arbetare), sid. 180, 181.

Kapitel 118

Karaktärsdaning

Karaktärens styrka består av två komponenter - viljekraft och förmåga till självkontroll. Många ungdomar förväxlar starka, okontrollerade böjelser med karaktärsstyrka, men sanningen är, att den som behärskas av sina böjelser är en svag människa. En mans verkliga storhet och ädelhet mäts genom den känslkraft som han behärskar, inte av den känslkraft som behärskar honom. Den starkaste är den, som trots att han utsätts för ärekränkning, ändå har förmåga att hålla tillbaka böjelserna och förlåta sina fiender. Sådana är verkliga hjältar.

Många har en så trångsynt uppfattning om vad de kan bli, att de för alltid förblir förkrympta och inskränkta, medan de, om de använde de krafter som Gud gett dem, kunde utveckla en ädel karaktär och utöva ett inflytande som skulle vinna människor för Kristus. Kunskap är makt, men intellektuell förmåga, utan hjärtats godhet, är en förmåga i det ondas tjänst.

Gud har gett oss intellektuella och moraliska förmågor, men till en mycket stor del är var och en sin egen karaktärs byggmästare. Varje dag växer byggnadsverket. Guds ord varnar oss att ge akt på hur vi bygger, att vaka över att vår byggnad är grundad på den eviga Klippan. Den tid kommer då vårt verk kommer att uppenbaras just som det är. Nu är tiden för alla att utveckla de krafter, som Gud har gett dem, så att de kan forma en karaktär till nytta här och för ett högre liv härefter.

Varje livers gärning, hur liten den än må vara, har ett inflytande på karaktärssanningen. En god karaktär är mer än Världsliga ägodelar, och arbetet med att dana den, är det ädlaste vi kan engagera oss i.

En karaktär, formad av tillfälligheter är föränderlig och disharmonisk - en mängd motsägelser. Dess ägare har inget högre mål eller syfte med livet. De har inget förfinande inflytande på andras karaktär. De lever utan kraft och livsmål.

Den korta livstid som har tilldelats oss här skulle användas på ett klokt sätt till utveckling och fullkomning. Gud vill ha en levande, hängiven och arbetande

församling. Men vårt folk som helhet betraktat, är långt ifrån detta mål nu. Gud kallar på starka, modiga människor, på aktiva, levande kristna, som vill följa Förebilden och utöva ett bestämt inflytande för Gud och det rätta. Herren har som ett heligt förtroende överlåtit de mest viktiga och allvarliga sanningar åt oss, och vi borde visa deras inflytande på vårt liv och vår karaktär.

I de Olympiska spelen, som aposteln Paulus hänvisar till, fordrades av dem som engagerade sig i de olika grenarna, den mest noggranna förberedelse. I månader tränades de av olika mästare i fysiska övningar som beräknades ge kroppen kraft och vigör. De måste inskränka sig till sådan mat som skulle bevara kroppen i den mest sunda kondition, och kläderna var sådana att varje organ och muskel kunde arbeta obehindrat. Om nu dessa som skulle delta i tävlingar för att vinna jordisk ära, måste underordna sig ett så hårt program för att lyckas, hur mycket mer nödvändigt är det då inte med grundlig disciplin och förberedelse för dem som är engagerade i Herrens verk, för att de skall kunna få framgång! Deras förberedelse skulle vara så mycket grundligare, deras hängivenhet och självförnekande ansträngningar så mycket större än deras, som sökte jordisk ära, som himmelska ting är värdefullare än jordiska.

Sinnet såväl som musklerna skulle tränas till de flitigaste och uthålligaste ansträngningar. Vägen till framgång är inte en jämn väg, där vi kan färdas i kungliga vagnar, utan det är en ojämnh väg, full av hinder, som endast kan övervinnas genom tålmodigt slit. (Band 5, sid. 552,1889.)

Hur litet vet vi inte vilket inflytande våra handlingar kommer att ha på vår egen och andras framtid. Många menar att det inte har någon betydelse vad de gör. Det gör dem ingen skada om de går till en konsert, eller är ett med världen i det ena eller det andra nöjet, om de önskar det. På så sätt leder och kontrollerar Satan deras längtan, och de förstår inte att resultatet i högsta grad kan bli ödesdigert. Det kan vara en länk i den händelsekedja, som binder själen i Satans snaror och avgör deras eviga öde.

Varje handling, om än aldrig så liten, har sin plats i livets drama. Betänk att längtan efter att få tillfredsställa aptiten förde in synden i världen, med dess förskräckliga konsekvenser. Guds söners oheliga äktenskap med människornas döttrar, resulterade i avfall som slutade med att hela världen ödejades genom noden. Den obetydligaste eftergift för själviskheten har resulterat i stora revolutioner. Så är fallet nu. Det är mycket få som är försiktiga. Likt Israels barn, vill de inte ge akt på varningens

ord, utan följer sina egna böjelser. De förenar sig med världen när de deltar i sammankomster, där de förs fram i rampljuset, och på så sätt leds de andra att följa dem. Det som har gjorts en gång, kommer att göras fler gånger av dem själva och av många andra. Varje steg dessa tar lämnar förblivande intryck efter sig, inte endast när det gäller deras egna samveten och vanor, men även på andras. Detta' förhållande ger det mänskliga livet en oerhörd betydelse. (Band 5, sid. 92, 93, 1882.)

För tid och evighet blir vi var och en vad våra vanor gör oss till. De människor som formar rätta vanor och som är trogna i att utföra varje dags plikter, kommer att vara som skinande ljus, och sprida ljusstrålar på andras stig. Men om man lämnar fritt rum för otrohetens vanor, om lösa, slöa och försumliga vanor tillåts att stärkas, kommer moln, mörkare än midnatten, att sänka sig ned över detta livets möjligheter och för alltid utestänga människan från det eviga livet. (Band. 4, sid. 452, 1880.)

Hela Bibeln är en uppenbarelse om Guds härlighet i Kristus. Mottagen, trodd och efterföljd, är den det stora instrumentet i karaktärens förvandling. Och det är det enda säkra medlet till andens utveckling. (Band 8, sid. 319, 1904.)

Kristi religion degraderar aldrig mottagaren. Den gör honom aldrig grov eller rå, oartig eller dryg, passionerad eller hårdhärtad. I stället förfinar den smaken, helgar omdömet, renar och förädlar tankarna, när de leds in under Kristi lydnad. Guds ideal för sina barn är högre än den högsta mänskliga tanke kan nå. Han har gett sin heliga lag, 'som är en avskrift av hans karaktär. (Band 8, sid. 63, 1904.)

En kristens ideal är Kristus-likhet. Det har öppnats en väg framför oss till ständig framgång. Vi har ett mål att vinna, ett ideal att uppnå, som inkluderar allt gott, rent, ädelt och upphöjt. Varje människa bör ständigt sträva efter en konstant vandring framåt och uppåt mot karaktärens fullkomning. (Band 8, sid. 64, 1904.)